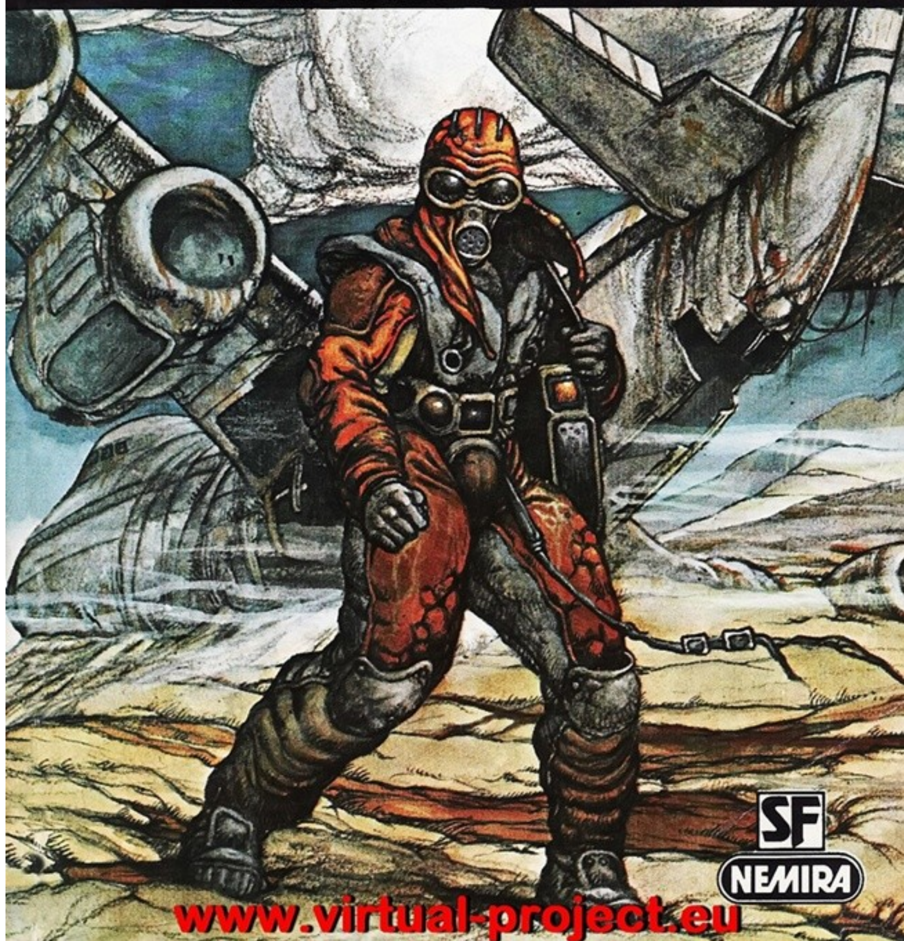
N. Lee Wood

COPIII LUI FARADAY

DEBUT MONDIAL!

N. LEE WOOD

COPIII LUI FARADAY

TRADUCERE DE MIRCEA ŞTEFANCU

Canavaua postapocaliptică, se ştie, e des îmbrăţişată de autoarele de SF. E o temă uşor de tratat, oferind câmp liber imaginaţiei. Dar, în cazul lui N. Lee Wood, o temă destul de „feminină” e abordată într-o cheie eminamente masculină, cu realism crud, cu idei, cu logică speculativă. Ceea ce nu e deloc puţin. Personal, îi prevăd lui N. Lee Wood o carieră literară cel puţin interesantă, iar onoarea de a-i publica romanul de debut în România n-ar trebui să fie neglijată de nici o editură care se respectă.

Cristian Lăzărescu

Walter C. Pitman III şi James R. Heirtzler, de la Observatorul Geologic Lamont, au putut estima că pe parcursul ultimelor 75 de milioane de ani câmpul geomagnetic terestru s-a inversat în medie o dată la fiecare milion de ani. Este de reţinut faptul că pentru ultimele 20 de milioane de ani intervalul între inversări a fost de aproximativ 250 000 de ani, cea mai mare valoare fiind de 800 000 de ani, iar cea mai mică de numai 100 000 de ani. Următoarea inversare pare, aşadar, a fi planificată.

Billy P. Glass şi Bruce C. Heezen, *Scientific American.*

Graficele arată... o uşoară dar constantă descreştere a intensităţii câmpului principal dipolar cu o asemenea rată încât, dacă aceasta s-ar menţine, câmpul ar dispare complet în următorii 3 000 de ani.

Charles R. Carrigan şi David Gubbins, *Scientific American.*

CAPITOLUL UNU

9 aprilie 2242

Berk Nielsen scurse ultimii stropi de apă caldă din ibric înainte de a şi-l înghesui în bagaj. Picăturile de apă sfârâiră şi se evaporară rapid, bolborosind supărate la contactul cu tăciunii fumegânzi ai focului ce stătea să moară. Nu-şi făcea griji în privinţa fumului; dacă se aflau prin preajmă ceva rangeri[1], care să detecteze şuviţa firavă de abur şi fum ce se înălţa unduindu-se prin aerul zorilor, la sosirea lor el avea să fie de mult plecat din tabără. Adevăratul pericol era un incendiu. În căldura uscată, un mic tăciune se putea transforma într-o vâlvătaie imposibil de controlat în munţii accidentaţi ce se întindeau până în depărtare. Strivi sub talpă şi ultimul vreasc înnegrit de foc, bătătorind cenuşa.

Îşi aşeză echipamentul în micul compartiment aflat sub locul din dreapta al elicopterului, înghesuind sacul de dormit, umplut cu puf, în jurul rucsacului, să nu-i zdrăngăne conţinutul. Apoi, cu mâinile în şolduri, îşi goni înţepeneala acumulată în muşchi din cauza dormitului pe pământul tare. Îşi aruncă ochii spre est, către orizont, urmărind în tihnă ultimul vălătuc de fum purtat departe, prin aerul rece, de o adiere uşoară de vânt. Nu avea să mai treacă mult până să răsară soarele, îşi făcu el socoteala. Cerul se colorase deja într-un roz uşor auriu.

Era partea zilei care-i plăcea cel mai mult, răcoroasă şi liniştită, înainte ca soarele să contureze munţii cu linii dure. Era o moliciune în munţii ăştia, o ceaţă fină, târându-se, diafană, prin văi. Vagi umbre purpurii îngăduiau ochiului să plăsmuiască tot ceea ce-şi dorea să vadă. Zorii făceau Munţii Albaştri să pară cumva în afara timpului,

[1] Membrii ai unei organizaţii similare cercetaşilor sau vânătorilor de munte, aici în sensul de organizaţie paramilitară. (Notele aparţin traducătorului.)

eterni, ca şi cum Schimbarea nu avusese loc niciodată. Aerul îşi pierdea repede din muşcătura de gheaţă, deşi era tot dulce, iar el se gândi că închizând ochii şi trăgând pe nări aerul acela rece, limpede, îşi putea închipui mirosul brazilor şi al stejarilor şi al florilor de câmp aflate în bătaia vântului.

Ar fi trebuit să rămână cu familia Juhamit, la tunelul Alley. Nu avea nici un sens, într-adevăr, să-şi rişte elicopterul sau viaţa ducându-se singur în sălbăticie. Dar îi făcea plăcere să-şi petreacă măcar o parte a acestui zbor solitar dormind Afară, sub bolta imensă, cu stele azvârlite pe cerul negru. Liniştea, *deschiderea* de la un orizont la altul, se numărau printre principalele motive pentru care zbura.

Oricum, nu era în mare pericol. Rangerii nu se înghesuiau să patruleze noaptea, cu excepţia situaţiilor în care vreo bandă intra în vrie, dar sezonul de-abia începuse. Totuşi, îşi verifică micul revolver, produs în Oraş, înainte de a şi-l prinde la brâu. Nu era prudent să întârzie la loc deschis, pe culmea aflată deasupra lungii văi înguste ce se întindea dinspre nord spre sud.

Pe harta lui de navigaţie, editată de Oraş, era indicat „Sideling Hills“, cu înălţimea trecută în lungul crestei. Întinse cu grijă pe botul elicopterului harta uzată, ale cărei margini începeau să se fărâme. Pe ea încă mai erau trecute vechile orăşele dinaintea Schimbării, puncte în lungul drumului ce străbătea Alleghenys. Oraşe cu nume ciudate, ca Barăcile Arse, Tăbăcăria Wells, Valea Salut şi Maivreau încă figurau pe harta copiată cu scrupulozitate de pe ediţii vechi. Oraşele mai mari se cuibăreau, pete de un galben spălăcit, între şirurile de munţi conturaţi cu linii stângace, verzi şi maro. Până şi inelele purpurii, cu forme ciudate, fuseseră reproduse – sectoarele ţinutului supravegheate cândva prin radio; instrucţiunile pentru stabilirea legăturii cu turnurile de control erau şi ele trecute cu conştiinciozitate.

Radiourile dispăruseră de mult, iar turnurile abandonate erau acum năpădite de copaci scheletici, torturaţi de

vreme, şi tufişuri pricăjite. Spre nord, harta lui schiţa, sub forma unei întinderi albastre, Lacul Raystown, umplând burta şerpuitoare a văii barate. Berk nu zburase niciodată atât de departe spre nord de la barieră, pe deasupra cheilor din Alley Oops, dar nici nu ar fi avut nevoie, ca să ştie ce era de găsit. Nimic. Nici un baraj. Nici un lac. Doar un pârâiaş firav, şerpuind prin fundul văii.

Împături harta cu grijă, cu zona de care avea nevoie deasupra, şi o strecură în crăpătura scaunului de alături, să-şi poată arunca privirile pe ea în timpul zborului. Aerul se încălzea şi cerul începea să se lumineze, dar nu voia să îngăduie dimineţii să se ducă lăsând realitatea să domnească iar. Închise uşa din dreapta şi ocoli micul elicopter, trecând cu mâna peste barele structurii neacoperite a fuzelajului, verificând cu atenţie rezervoarele suplimentare, sudate la exterior. Scrisul de pe portieră era vechi şi abia se mai vedea.

VIOARA ÎNTÂI

Joaca tatălui său. Bătrânul pictase numele după ce Irene, mama lui Berk, se plânsese că era vioara a doua într-o trupă de ageamii. Mama găsise că era nostim. Soţia lui Berk, December, nu vedea umorul nicăieri, dar Berk refuzase să schimbe numele. Aducea ghinion, o minţise el.

Apăsă un mic cilindru transparent pe supapa rezervorului principal. Un lichid incolor pătrunse sub presiune în tub, făcând multă spumă. Îl mirosi şi îl privi cu atenţie, în vreme ce vântura lichidul din interior, ca şi cum ar fi fost vreun vin rar. Mormăind neîncrezător în sine însuşi, îl turnă cu atenţie într-un bidon de rezervă fixat în faţa scaunului din dreapta.

Vântul se înteţi o dată cu apariţia, de după munţi, a ascuţişului razelor de soare. Lumina dură transformă moliciunea albastră în siluete de un negru intens, ca şi cum vârfurile munţilor ar fi luat foc. Razele soarelui luceau pe lamele elicopterului. Cele două pale atârnau uşor, odihnindu-se înaintea zborului. Vântul fierbinte, care acum

îi sufla lui Berk părul spre spate, începuse deja să usuce bruma de umezeală din aer.

Berk înlătură cu unghia o picătură de vopsea uscată de pe o bară de rezistenţă, apoi verifică dacă nu cumva curge ulei pe la semeringurile rotoarelor. Elicopterul era *vechi,* refăcut de atâtea ori pe parcursul anilor încât era îndoielnic să mai fi rămas în el vreo piesă originală. Tatăl lui îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului liber cu Vioara Întâi, iar mai târziu cu Irene II, cârpăcind la ea tot ceea ce era necesar pentru a o menţine în stare de funcţionare. Venerabilă, diformă, urâtă, Vioara Întâi era mai mult decât o maşină. Fusese viaţa tatălui lui, viaţa *lui,* acum.

Păstrează-o în stare de funcţionare, Berk…

Oraşul ţinea combustibilul sub control, după cum controla absolut totul în domurile de sticlă şi oţel, dar elicopterul era al lui. Simţi presiunea aceea ciudată din piept, durere şi voioşie şi încă ceva, ce nu fusese niciodată în stare să explice.

Oraşul oferea siguranţă, verdeaţă, răcoare şi pace. Bolţi lucitoare, arcuite mult deasupra celor mai înalte clădiri, impunătoare şi reconfortante. Berk se născuse şi crescuse ca Cetăţean şi se considera a fi la fel de loial şi de patriot ca oricare altul. Îi plăceau parcurile luxuriant înverzite, mirosul dulce al florilor şi al apei, gustul fructelor coapte, proaspete, liniile înalte şi precise ale pietrei şi ale oţelului şi ale sticlei.

Însă nimic, *nimic* nu-i plăcea mai mult lui Berk decât să iasă din când în când din Oraş. Să zboare mult deasupra domurilor uriaşe, până când acestea se văd ca nişte baloane de săpun, prinse între coturile râurilor Alley şi Mong, băşicuţe minuscule îngrămădite în valea prin care şerpuiau apele verzui-negricioase ale lui Ohio. Aerul de Afară era fierbinte şi cumplit de uscat, pământul maroniu ca după o explozie, încât şi cea mai rezistentă plantă lupta cu disperare să supravieţuiască. Dar era *vastitatea,* libertatea totală a cerului şi a pământului şi nimic altceva, ceea ce-i plăcea, făcându-l să râdă sălbatic atunci când

trecea la mică distanţă de sol, numai ca să-l vadă învolburându-se sub el.

— Nimic nu-i ca el, nu-i aşa, Berkeley, bătrâne? îşi spunea cu un aer pierdut, bătând uşor cu palma în bizara maşină de lângă el.

— Nimic pe lume, îi şoptea din memorie bătrânul lui tată.

Berk îşi venerase tatăl şi, într-o dulce amintire, omuleţul subţire şi maşinile şi libertatea se amestecau laolaltă.

— Dar să ai grijă de echipament…

Din nou, pentru un moment, Berk aproape simţi prezenţa bătrânului în spatele lui. Dacă s-ar fi întors destul de repede, dacă l-ar fi implorat îndeajuns, i-ar fi putut zări pentru o clipă spectrul.

— Oraşul zice că eşti al lui – Berk citi dispreţul de pe faţa prăfuită, arsă de soare a bătrânului. Se poate. Stăpâneşte totul. Dar tot mai au *nevoie* de piloţi buni, băiete. Nu-şi bat joc de un pilot bun. Un pilot bun nu-şi bate joc de echipamentul lui…

Asculta numai cu o ureche, pe când era tânăr, pe când tatăl lui era nemuritor. Vioara Întâi era încă plină de mistere şi vie, afară, pe aerodromul uscat, vânturi aspre spulberând praful împrejurul lor. Dădea nerăbdător din cap la lecţiile lui, ce păreau fără sfârşit, dornic să urce în carlinga strâmtă, cu furnicături în degete când i se încleştau pe comandă.

— Iar Afară, îşi încrucişa bătrânul braţele subţiri, arămii, zâmbind ştirb la băiat, în afara Oraşului, *tu* eşti stăpânul lumii.

Mama înţelesese, dar soţia lui Berk nu avea nimic din spiritul blând, înţelegător al mamei lui. Restul lumii, după December, nu valora, oricum, nici doi bani.

Berk se uită la crestele munţilor, care se înşirau în zare; adierea dimineţii începea să se înteţească, transformându-se într-un vânt cald ce împrăştia ceţurile de basm. Zâmbi. Nu la loc se gândise tatăl lui; la *sentiment.*

Urcă în carlingă şi scaunul din piele scârţâi familiar când se aşeză în scobitura lui. Cuplă sistemul electric şi

privi acele instrumentelor de bord trecând pe poziţie. Parcurse lista de verificare cu uşurinţa pe care i-o creaseră anii de practică şi porni motorul. Sunetul motorului îi spunea mai mult decât aparatura de bord. Când cuplă rotorul, palele începură să se învârtă încet. Le privi descriind un arc de cerc, dând din cap inconştient, în ritmul în care ele se roteau. Lamele îşi înteţiră mişcarea, transformându-se într-o singură pată; elicopterul începu să trepideze din cauza vibraţiei. Zgomotul scăzu rapid în intensitate când palele prinseră viteză.

Soarele răsărise deja, strălucind pe cerul alb şi gol. În ciuda ochelarilor de protecţie cu filtre speciale, Berk simţi cum îl ia durerea de cap pe care o simţise cu o zi în urmă din cauza razelor de soare care-i intrau în ochi. Era destul de timpurie primăvara pentru ca soarele să nu urce în timpul zilei mult deasupra orizontului şi să arunce văpăi în geamurile bombate ale elicopterului. Oricum, astăzi avea să zboare doar patruzeci de mile.

Aruncă încă o privire instrumentelor de bord, apoi bătu uşor cu degetul în busola supradimensionată, de navigaţie marină, veche de dinaintea Schimbării, pe cadranul căreia abia se mai vedea, decolorat de soare, roşul siglei EXXON. O căpătase în urma unui schimb cu Teddy, barmanul de la Strawberry. Era voluminoasă, cu sticla de deasupra bombată, şi încăpea cu greu în spaţiul prevăzut deasupra tabloului de comandă, dar Teddy insistase că este Cea Mai Bună. Costase mai mult decât fusese Berk dispus să plătească, aproape mai mult decât îşi putea permite, iar December se plânsese că irosise banii. Nu fusese neapărat necesară; obişnuita busolă giroscopică şi-ar fi îndeplinit foarte bine menirea, ştia. Dar când bătea darabana cu unghiile degetelor în sticlă, într-un ritual aproape superstiţios, acul tremura uşor. Era liniştitor; era un talisman, amuleta lui protectoare. Capetele acului indicau direcţia. Cu fermitate, încurajator.

Sud.

Îşi puse căştile la urechi; firele îşi pierduseră de mult cămaşa izolatoare, capsulele fuseseră acoperite şi

reacoperite cu piele. Nu avea nici o transmisie radio de recepţionat sau de emis. În exteriorul sistemelor de comunicaţie din Domuri, radioul era, oricum, aproape lipsit de valoare; exploziile solare frecvente induceau un bruiaj aproape impenetrabil pe lungimile de unde radio. Ar fi fost puţin probabil să se mai afle în aer un alt aparat de zbor, mai ales în direcţia aceasta, iar căştile nu foloseau decât la atenuarea zgomotului rotorului. Palele se învârteau cu o viteză ceva mai mică decât cea necesară decolării, producând un *vum-vum-vum-vum* tihnit pentru urechile lui protejate sonor.

Împinse puţin manşa înainte, rămânând cu mâna stângă pe comanda generală, cu degetele uşor curbate în jurul acceleraţiei. Vioara Întâi îşi înfipse coada în aer ca un alergător pe linia de start şi se înălţă fără grabă în aer. Nu consumase decât ceva mai mult de douăsprezece galoane[2] de combustibil, dar se simţea uşoara diferenţă de greutate, ca şi turbulenţa creată de vântul ce sufla printre munţi.

Pământul cădea tot mai jos sub picioarele lui. Întoarse elicopterul în vânt, înălţându-se cât putu de mult deasupra crestei muntoase înainte de a o lăsa în urmă. Conturul vechii autostrăzi deveni vizibil din această poziţie şi îndreptă botul elicopterului în direcţia urmată de aceasta. Munţii lunecau pe lângă el la câteva sute de picioare mai jos, în vreme ce urca uşor prin aerul subţire al dimineţii. Între Pittsburg şi Harrisburg erau exact două sute de mile, o distanţă nu prea mare pentru un avion sau un elicopter, dar importantă acum când majoritatea aparatelor de zbor se aflau dincolo de crestele muntoase ce alcătuiau Apalaşii sau „Alley Oops“, cum le spuneau uneori piloţii. Înşelător de puţin înalţi, nu mult peste 3 000 de picioare, vânturile fierbinţi ce le măturau văile puteau face câteodată periculoasă traversarea lor în aparate de mici dimensiuni.

Trecuse de partea cea mai rea, vechea autostradă depănându-şi traseul prin labirintul crestelor ascuţite ale munţilor, îndreptându-se spre est. Avusese de gând să

---

[2] 1 galon = 4,55 l.

urmeze o rută directă, est-sud-est, în loc să ţină vechea autostradă, gândind că avea să facă economie de timp şi de combustibil. Cormack respinsese ideea, iar Berk acceptase, fără încântare. Primăria Oraşului voia să revizuiască traseele terestre de la est de Harrisburg, iar Berk nu putea risca să piardă avanpostul de la Tunelurile Gemene. Avea destul combustibil să ajungă până la ruinele de la Filly, dar fără realimentare la avanpost nu s-ar fi putut întoarce înapoi.

Berk zbura la o mie de picioare deasupra autostrăzii, simţind cum cânta aerul rarefiat în palele ce se roteau deasupra capului lui. Pădurea bătrână încă stătea în picioare, în vaste petice pe munţi, deşi majoritatea copacilor mari muriseră sau arseseră în incendii cu mai bine de două sute de ani în urmă. Cei mai mulţi căzuseră la pământ, vânturile şi timpul făcând ravagii prin pâlcurile de copaci morţi, dar unii rămăseseră în picioare, trunchiuri albite, cu crengi dezgolite, brutal amputate. Sub nivelul crengilor giganţilor morţi creşteau copaci scunzi, zdraveni, şi ierburi rezistente care tapetau Munţii Albaştri, plante încăpăţânate, care puteau suporta fierbinţeala teribilă a verii şi frigul uscat al iernii.

Berk privea uriaşii copaci morţi cu interes, dar nu avea deloc sentimentul unei pierderi. Pentru el, lumea fusese întotdeauna astfel; nu putea duce dorul vastelor păduri verzi pe care nu le văzuse niciodată. Ele aparţineau unei lumi ce existase înainte de Schimbare, fosile vii, încă rezistând, cu încăpăţânare, pe suprafeţe întinse. Dar înţelegea visul pe care Oraşul îl păstra viu şi-l nutrea în locuitorii domurilor înverzite, protejate.

Într-o zi, curând, aveau să reînsămânţeze pământul.

Trecând peste creasta unei înălţimi, zări o porţiune uriaşă, despădurită, întinsă pe mai multe mile: cioturi înnegrite de copaci arşi într-un incendiu recent. Speră că fusese un fulger, nu o bandă rătăcitoare de rangeri. Furtunile erau binevenite, aşteptate, fulgerele aducând azot în sol şi ozon în atmosferă. Petice de un verde strălucitor, ale vegetaţiei noi, de primăvară, răsăreau de

sub giganţii înnegriţi.

Berk zbură deasupra zonei arse, schiţându-i contururile generale pe harta lui de navigaţie, înainte de a-şi continua zborul. Primăria Oraşului avea să compare constatările lui cu ultimele înregistrări aeriene disponibile, distingând vegetaţia naturală de primăvară de micile grădini smulse pământului uscat de noii agricultori. La depărtarea asta de Domuri, potrivit teoriei Oraşului, agricultorii nu-şi făceau o practică din camuflarea micilor lor grădini, în principal pentru că grădinile le erau prea dificil de asimilat de către Oraş la o asemenea distanţă. Ce anume intenţiona să *facă* Oraşul cu informaţiile, Berk nu ştia.

Vechea autostradă cotea uşor spre nord şi dispărea într-o învălmăşeală de roci în versantul muntelui. Vechiul Tunel Tusk. Menţinut ca staţie de adăpost, împreună cu tunelurile surori dinspre est, timp de zeci de ani, până când rangerii se abătuseră asupra lui venind dinspre nord, cu şapte ani în urmă, şi măcelăriseră întreaga familie St. Clymer care îl deservea, vreo douăzeci şi cinci de oameni. După care folosiseră chiar rezerva de explozibili a familiei pentru a arunca în aer tunelul, transformându-l în moloz, o dată cu un mare număr dintre ei înşişi. Tunelurile Gemene, aflate la oarecare depărtare spre est, fuseseră lăsate neatinse. De ce anume distruseseră rangerii Tunelul Tusk, era un mister, dar înşişi rangerii erau un mister. Unul care era mai bine să rămână aşa.

Celelalte familii de la tuneluri, înspăimântate, voiau ca Oraşul să le ia urma şi să-i extermine pe rangeri. Dar răzbunarea era, natural, imposibilă. Banda rangerilor dispăruse la fel de brusc precum apăruse. Oraşul de-abia făcea primii paşi în încercarea de a explora şi recupera ceea ce se afla Afară, iar Primăria Oraşului nu avea să cheltuiască forţe umane sau bani pentru a urmări o bandă de rangeri. În schimb, familia Heber, de la Tunelurile Gemene, şi familia Juhamit, de la Tunelul Alley, situat şaptezeci de mile mai la vest, legături preţioase către micile domuri nou născute din Harrisburg, fuseseră întărite şi puternic înarmate. Oraşul renunţase la orice

intenţie de a reface Tunelul Tusk.

Berk trecu creasta muntelui Tuscarora încălecând curentul ascendent şi văzu iar drumul, apărând la celălalt capăt al tunelului distrus. Tusk rămase în urmă, în vreme ce el luă înălţime pentru a depăşi culmea Kittatinny, fără să piardă din ochi conturul sinuos al drumului ce-şi urma traseul prin vale.

După zece mile spre est, drumul se lărgi, devenind o pistă de aterizare netedă, atent întreţinută, ducând către gura Tunelurilor Gemene. De cele trei părţi ale pistei de aterizare, fuseseră construite garduri înalte, din sârmă ghimpată, ce o înconjurau complet. În apropierea intrării în tunel se afla un hangar turtit, cu uşile deschise, gol. Pe pistă nu se zărea nimeni, iar dinspre tunel nu se vedea nici un semn de viaţă. Nu era un fapt neobişnuit.

Wysaigh pilotase ultimul avion programat să aterizeze pe pistă, cu mai mult de două luni în urmă. Comunicaţiile prin Tunelul Alley, al familiei Juhamit erau, în cel mai bun caz, rare şi nesigure, iar familiile care asigurau protecţia acestor tuneluri costisitoare, total autonome, independente de Oraş.

Dezastrul de la Tunelul Tusk şi răspunsul cam lipsit de entuziasm al Oraşului le făcuse circumspecte şi neîncrezătoare. Alte poveşti care se vehiculau în legătură cu agricultorii care bântuiau de colo-colo determinaseră familiile să privească Oraşele cu suspiciune. În timp ce acceptau în general bunurile provenite din Oraşe, familiile respingeau şi cele mai vagi propuneri care simţeau ele că le-ar putea încălca autonomia. Erau independente… Deocamdată.

Domurile din Cincinnati erau prea îndepărtate, iar domurile de la Erie erau mai mult o rezervaţie decât o colonie. Coloniştii de la Harrisburg reparaseră micile domuri construite înainte de Schimbare, dar legăturile lor cu Oraşul mamă, Pittsburg, erau ca şi inexistente. Ca şi familiile tunelurilor, erau grozav de independenţi şi de izolaţi. Pittsburgul şi bunurile lui, fabricate de Oraş, rămâneau unica legătură cu lumea din Afară pe care o

aveau familiile care aveau Tunelurile în grijă.

Alta decât aceea întreţinută cu rangerii şi cu agricultorii rătăcitori.

Berk începu să coboare către pistă, făcându-se cât mai puţin vizibil cu putinţă. Nu era probabil să deschidă cineva focul asupra lui. Pe burta Viorii Întâi erau culorile strălucitoare ale Mesageriei Oraşului. Dar nu strica niciodată să fii precaut.

Slăbi apăsarea piciorului drept asupra pedalei palonierului, menţinând botul elicopterului în direcţia intrării tunelului, opunându-se tendinţei de rotire a aparatului în jurul axului rotorului. Încă tot nu văzuse nici o mişcare şi, la cincizeci de picioare mai jos, praful de pe terenul de aterizare, începu să se învolbureze. Înclină rotorul sub vânt, obligând Vioara Întâi să-şi menţină fuzelajul pe loc, şi pluti un moment deasupra pistei, cu tălpicile la numai câteva picioare de sol. Praful năvăli acum în jurul lui într-un nor maroniu, în timp ce ateriza; patinele elicopterului scrâşniră pe pietrişul vechiului drum.

Lăsă motorul în ralanti; trecu ghemuit pe sub palele ce şfichiuiau aerul îndepărtându-se de elicopter. Cu o mână pe patul revolverului ce-i atârna la şold, cercetă stâncărişul şi ierburile uscate. Porţile principale, din oţel masiv, care asigurau interiorul tunelului, erau întredeschise, părând abandonate; nimic nu părea să clintească în întunecimea dinăuntru. Deasupra faţadei tunelului se arcuia un şir dublu de spire de sârmă ghimpată ce dispărea printre stâncile căzute. La distanţă de câţiva iarzi de intrarea în tunel, auzi zgomotul făcut de tragerea piedicii unei carabine. Se opri, întorcându-se încet în direcţia din care auzise sunetul, cu mâinile ridicate, ţinute departe de pistol.

O fată subţire, negricioasă, se ghemuise după un bolovan în dreapta lui, cu puşca îndreptată spre el. În spatele ei, un băiat stătea în picioare, aţintindu-i spre cap o armă similară.

— ’Ziua, spuse fata, pe un ton politicos, dar cu ostilitate

în ochii ficşi. ’Ce-ţi putem fi de folos?

Rămase cu mâinile ridicate, zâmbindu-i.

— Sunt pilot municipal, din Pittsburg. Eşti una din fetele Heber?

Şuviţe de păr ciufulit îi încadrau chipul pe care se citea suspiciunea.

— Poate, zise ea.

— Noi suntem familia Heber, strigă o voce de bărbat din spatele lui.

Berk se răsuci, zâmbind omului subţiratec, cu barbă albă. Doi băieţi sfrijiţi, puternic bronzaţi, stăteau în spatele bătrânului, cu carabinele îndreptate către Berk. Obrajii începură să-l doară puţin din cauza zâmbetului larg, neîndurător.

Bătrânul făcu semn din cap unuia dintre băieţi, arătându-i elicopterul. Coborând panta nervos, băiatul se apropie prudent de elicopter, cu puşca îndreptată spre micul aparat.

— Fii atent la pale, fiule, strigă Berk pe un ton prietenos.

Era mai îngrijorat de ce putea face băiatul elicopterului decât de posibilitatea de a fi el rănit. Ca şi cum ar fi ştiut, băiatul aruncă o privire dispreţuitoare în direcţia lui Berk înainte de a se uita în cabină.

— Sunt Berkeley Nielsen, îi zise el bătrânului, stând tot cu mâinile ridicate.

Arătă cu o mână către buzunarul vestei.

— Pilot municipal. Am C.I.[3], dacă vrei.

Un alt băiat slab, ceva mai în vârstă, apăru dintre stâncile din spatele lui, înarmat şi el, cu benzi de cartuşe trecute cruciş peste piept.

— Scoate-o la iveală, te rog, zise bătrânul.

Cu grijă, Berk îşi scoase legitimaţia de Pilot Municipal, un model mic, din plastic şi metal, protejat de un toc din piele. Bătrânul smuci din cap către băiatul cu cartuşele. În zgomotul pietrelor desprinse de pe versant, băiatul îşi dădu drumul la vale, zgâindu-se la Berk în momentul când

---

[3] Carte de Identitate.

îi luă legitimaţia. Băiatul de lângă elicopter rămase cu carabina îndreptată spre Berk în timp ce ochii celuilalt fugeau către fotografie şi înapoi la faţa pilotului. Berk era bucuros acum că se hotărâse să se oprească la Sidelling Hill peste noapte în loc să zboare încoace după apusul soarelui.

— El e, anunţă băiatul.

Un zâmbet încreţi chipul bătrânului, făcând să-i apară cute lungi de sub barbă. Carabinele fură lăsate în jos la acest semnal evident şi cei din familia Heber coborâră de la posturile lor de observaţie.

— Frumos comitet de primire aţi mai organizat, spuse Berk cu răceală şi-şi lăsă mâinile în jos.

Îşi luă înapoi cartea de identitate. Copii se strânseră în jurul Viorii Întâi, studiind elicopterul cu interes. Heber zâmbi, arătând cu o mişcare a capului către aparat.

— N-am mai văzut aşa aparat de zbor pân’ acu’, domnule Nielsen. Ar putea fi o glumă. Nu te bagi la chestii la care nu te pricepi. Aşa rămâi mai mult timp în viaţă.

Berk bănuia că bătrânul era mai preocupat de a-i intimida pe cei sosiţi din Oraş decât de securitate.

— Eşti din Pitt, ai?

— Da. Am nevoie de combustibil, apă, provizii.

— Bani ai? întrebă bătrânul.

— Din Oraş, răspunse Berk, ştiind că bancnotele de hârtie erau complet lipsite de valoare în afara domurilor. Dacă-i vrei. Sau putem face vreun schimb…?

Între timp, bătrânul coborâse de pe înălţimea pe care se aflase şi stătea în faţa lui Berk. Copiii îl încercuiseră pe pilot ca şi cum ar fi căutat să-l prindă pe picior greşit. Erau oameni scunzi, vânoşi şi căliţi de când trăiau la gura tunelurilor, înnegriţi de soarele necruţător. Nimeni nu ştia dacă familiile veniseră din Oraşele supravieţuitoare acoperite cu domuri sau erau descendenţii agricultorilor rătăcitori. Sau poate că erau urmaşii vreunei vechi bande de rangeri deveniţi oameni de afaceri înainte de a fi devenit prea sălbatici şi deformaţi.

— Ai ceva dulciuri? întrebă puştiul care încă mai stătea

ghemuit pe versantul dealului, cu o voce în care se ghicea neajutorarea.

— Ai ceva alcool? îi întoarse Berk întrebarea, uitându-se la bătrân.

Bătrânul râse, surprinzător de adânc şi energic din partea unui om de vârsta pe care părea s-o aibă. Îşi trecu arma la spate, iar ceilalţi copii coborâră şi ei de pe versantul acoperit cu bolovăniş.

— S-ar putea să am vreo picătură, două, zise Heber. Fă să tacă obiectul ăla zburător şi stăm de vorbă.

Micul elicopter abia dacă avea şase sute de kilograme şi după ce Berk îi fixase roţile la sol, cu greu i-a convins, să nu-l împingă de unde nu trebuia.

— Aveţi grijă la picioare, strigă Berk nervos. Nu puneţi mâinile decât acolo unde v-am arătat.

Puştii erau obişnuiţi să tragă mici avioane în hangarul protector şi erau nerăbdători să inspecteze acest nou model de aparat. Berk îi urmări îngrijorat cum duceau Vioara Întâi dincolo de uşile hangarului.

— Nu atingeţi palele mici din spate! avertiză el văzând că unul dintre băieţi se întindea spre rotorul din coadă cu degete curioase.

Trecu piedica peste capătul unei pale şi o ancoră de botul Viorii Întâi.

Porţile mari din oţel care închideau tunelul alunecau înapoi pe şine netede, bine unse. Chiar şi un copil, observă Berk, putea asigura tunelul împotriva oricărui atac, în numai câteva secunde. Clipi în semiobscuritate în clipa când trecu porţile, pătrunzând în tunel. La câţiva metri în interior, un al doilea perete, din lemn, închidea gura tunelului.

Generaţii de locuitori ai tunelului modelaseră staţia într-o fantastică amestecătură de supravieţuire primitivă şi ostentaţie luxoasă. În timp ce porţile exterioare fortificate erau masive şi lipsite de ornamente, pereţii interiori semănau mai mult cu intrarea într-un castel de basm. Gravuri acopereau fiecare centimetru pătrat de lemn al structurii, sculptate şi pictate în culori strălucitoare.

Animale trăsnite mişunau printr-o floră imposibilă. Sus, sus de tot, sticla multicoloră lucea în ferestrele uriaşe.

Uşa principală a locuinţei se deschise şi o femeie vânoasă, de vârsta bătrânului, îşi făcu apariţia, înconjurată de copii mici şi de tinere femei, care se înghesuiau să se uite afară. O mulţime de pisici sculptate se buluceau în lungul canaturilor uşii, întâlnindu-se pe pragul de sus. Fiecare pisică fusese vopsită în dungi albastre, sau în buline albastre, sau în albastru complet. Femeia se trase deoparte când cei doi bărbaţi păşiră înăuntru.

Holul principal era uriaş, un spaţiu imens, suficient de mare pentru a adăposti cincizeci de oameni. Încăperea se termina cu un coridor ce continua în lungul tunelului. Scări de lemn şi trepte de piatră duceau la camerele săpate în pereţi. Balcoane sculptate ieşeau în afara adânciturilor create în partea de sus a pereţilor, iar printre zăbrele se zgâiau, chicotind, copii. Zidurile erau văruite şi curate, făcând interiorul cât se putea de luminos. Lămpile înşiruite în partea de sus a pereţilor curbaţi ai tunelului ardeau şi în timpul zilei, dar interiorul rămânea rece. Berk simţi un curent uşor ca o boare de vânt. Ascunse undeva deasupra, ventilatoarele se roteau, ca aerul să nu devină înăbuşitor.

Când bătrânul dispăru într-o altă încăpere, femeia se uită la Berk cu o privire impasibilă.

— Nu-i nimic, Berry, zise Heber.

Ezită, apoi spuse pe un ton în care nu se citea nici o emoţie:

— Ne-am pierdut una dintre fete cu puţin timp în urmă.

Berk se uită la el, dar bătrânul părea netulburat.

— Au luat-o rangerii.

Ridică din umeri:

— Se-ntâmplă, dacă nu caşti ochii.

Berk nu spuse nimic, păstrând tăcerea în legătură cu dispariţia lui Wysaigh. Îşi lăsă rucsacul, pe care-l recuperase din elicopter, să cadă pe o masă masivă, grosolan geluită. Scândurile se neteziseră în anii de folosinţă, dar laturile şi picioarele fuseseră cioplite cam din

topor, ca şi restul locuinţei. Zeci de scaune, fiecare de alt model, dar toate la fel ornate şi pluşate, erau aşezate în jurul mesei; unele mai mici, mai amănunţit ornamentate, dinainte de Schimbare. Un candelabru uriaş din cristal atârna de o bârnă ce traversa bolta.

Berk putea vedea un colţ al bucătăriei în care trecuseră bătrâna împreună cu femeile mai tinere şi auzi zgomotul făcut de o veche pompă de mână care trăgea apă. Heber se aşeză comod într-un scaun, uitându-se întrebător la Berk.

— Ei bine, fiule, spuse el cu nerăbdare în ochii negri, ia să vedem ce ai acolo.

Familiile dispreţuiau autoritatea strictă a Oraşului şi nu puteau fi obligate să asigure piloţilor combustibil pe gratis. Ştiau că Oraşul avea mai multă nevoie de ei decât aveau ei de Oraş. Dar, oricât erau ele de autonome, familiilor le lipseau bunurile fabricate de micile maşini, aproape imposibil de obţinut în afara Oraşului. Oraşul furniza familiilor transporturi regulate de provizii, tentându-le cu mici obiecte de lux amestecate printre articolele de bază, sperând să le aducă la o dependenţă faţă de produsele sale. Becuri, fructe, hârtie igienică, medicamente deosebite.

Familiile tunelurilor tolerau nemulţumite pătrunderea treptată a piloţilor de cursă lungă în viaţa lor. Alcoolul făcut în casă putea merge la schimb cu aceste râvnite obiecte de lux. Oraşul îşi echipa piloţii cu provizii standard, iar piloţii trebuiau să se bizuie pe propriile lor instincte şi presupuneri în legătură cu ceea ce li se putea părea ispititor familiilor. Piloţii de cursă lungă îşi acumulau propriile lor stocuri de dulciuri, ţigări, baterii, mici unelte, orice obiecte care puteau însemna ceva la schimb.

Berk avea în rucsac o casetă metalică, pe care o puse pe masă şi o descuie aferat. Scoase din ea mai multe cutii cu bomboane strălucitor ambalate, fructe uscate zaharisite, brichete care nu se puteau reîncărca, patru cutii cu creioane, o cutie cu gablonzuri, o trusă de cusut cu

numeroase ace din oţel şi bolduri, sticluţe de parfum, săpunuri, două becuri şi un teanc de cărţi în ediţii ieftine. Îşi alinie bunurile pe masă fără să scoată un cuvânt, în vreme ce bătrânul şi grupul tot mai mare de copii şi adulţi se apropiaseră şi priveau în tăcere. Când termină, se aşeză în faţa bătrânului, aşteptând.

Heber îşi încrucişă mâinile pe masă, aplecându-se înainte ca să se uite la comoara lui Berk. După un minut, împinse cele două becuri înapoi spre Berk, cu degetul întins.

— Inutile, zise el. Generatorul solar a căzut.

Se uită în sus la Berk.

— Ne descurcăm mai bine fără el.

Berk încuviinţă dând din cap şi împachetă becurile, cu grijă. Îşi notă în minte generatorul stricat. Putea face rost de componente. Următorul care zbura încoace putea face o afacere bună.

Heber continuă să studieze restul produselor, timp în care Berk îşi aruncă neglijent privirile în jur. Numără douăzeci şi nouă de persoane în încăperea supradimensionată; cupluri tinere, femei cu ţânci în braţe şi o duzină de copii, de la unul care abia umbla, la cei cinci adolescenţi pe care-i întâlnise mai devreme. Aveau cu toţii trăsăturile contorsionate, întunecate, ale bătrânului, evident făceau parte din aceeaşi familie. Stăteau tăcuţi, părând destul de plictisiţi de întreaga procedură. Un băieţel şi adolescenta care-l salutase stăteau alături de Berk, uitându-se pe masă fără să clipească.

— N-avem nevoie de bijuterii, spuse Heber.

Începu să împingă cutia cu bijuterii ieftine spre Berk. Fata care stătea lângă umărul lui Berk se foi de parcă ar fi fost muşcată de o insectă şi bătrânul îşi aruncă privirile spre ea. Ea îl înfruntă, fără să-i pese de ceilalţi. Heber se uită încă o dată la cutie, cu buzele strânse.

— Deşi poate că ar fi de luat câte ceva chiar şi de aici…

Împinse cutia dincolo de Berk, către fată.

— Elissa, vezi tu dacă este ceva care să merite.

Fata dădu din cap fără să-şi schimbe expresia şi începu

să sorteze metodic bijuteriile.

— Şi io, tati? întrebă băiatul, fără să-şi poată izgoni dorinţa din glas.

— Tu n-ai nevoie de poleială, băiete. Cre' că vouă, copii, vă trebuie vreo două cărţi de-astea.

Heber luă teancul de cărţi, cercetându-le legătura, răsfoindu-le.

Berk zâmbi. *Dome River Press* era una dintre mândriile Oraşului, scoţând reeditări ieftine, de uz şcolar, ale cărţilor tezaurizate de biblioteca Oraşului. Noii romancieri, în număr tot mai mare, avuseseră şi ei câteva succese, în ciuda precarităţii ediţiilor pe hârtie ieftină, iar Berk pusese în pachet un amestec de clasici şi moderni alături de noile cărţi de succes. Îi studiase pe Heberi înainte de plecare şi, deşi încercă s-o ascundă, era încântat de cât de bine îi judecase.

Nevasta lui Heber se întoarse din bucătărie cu un ceainic aburit şi două căni desperecheate. Aşeză în faţa soţului ei cana de lut, iar în faţa lui Berk una veche, produsă înainte de Schimbare. Berk se uită la cană cu interes. Trebuia să aibă mai bine de două sute de ani iar smalţul ceramic se transformase într-un păienjeniş de crăpături fine. Toarta avea urme întunecate în locurile unde fusese lipită în cursul anilor. Desenul se ştersese, dar Berk putu distinge cuvintele stanţate.

„Şoferii bătrâni nu mor niciodată" era scris. „Ei doar capătă un alt Peterbilt." Nu înţelegea nimic, dar tot ce era de dinainte de Schimbare îl fascina. Se stăpâni să nu se tocmească pentru ceaşcă, ceea ce, evident, bătrânul Heber de abia aştepta.

Ceaiul aburea înmiresmat, făcut din plante locale, puternic aromate, şi femeia îi oferi lui Berk miere ca să-l îndulcească. Heber alesese şapte cărţi, împingându-le pe celelalte înapoi.

— Le-am luat pe-astea, zise el.

Berk tresări. Nu anticipase prea grozav dorinţele lor.

— N-ai cumva şi nişte manuale electrice, a? întrebă Heber cu speranţă.

Berk regretă în mod sincer că trebuia să spună nu, şi puse bine şi această informaţie.

Fu nevoie de mai bine de o oră, de trei ceşti cu ceai şi de un platou cu biscuiţi cafenii pentru ca Heber să termine de ales. Pusese deoparte bomboanele, fructele uscate, săpunul, două pachete cu creioane, un pachet cu brichete şi şapte cărţi. Una dintre femeile mai în vârstă ale familiei Heber se uitase lung la trusa de cusut până când aceasta se strecurase încet în grămada pe care bătrânul şi-o aduna lângă cot. În cele din urmă, fata cea mai mică se hotărî pentru un singur lănţişor de aur, încercându-l mai întâi uşor cu dinţii. Berk împachetă în tăcere puţinul care mai rămăsese, dar lăsă cutia deschisă. Din principiu.

— Acum, zise Heber, zâmbind larg în timp ce se lăsă pe spate şi-şi prinse mâinile peste creştetul capului, noi cu ce-ţi putem fi de folos?

CAPITOLUL DOI

9 aprilie 2242

Alcoolul părea a fi destul de curat, puţin cam tulbure, după standardele Oraşului, dar remarcabil de pur pentru un produs de casă. Vioara Întâi nu avea să aibă nici o problemă cu el, cu toate că Berk se hotărâse să schimbe filtrul, odată ajuns în Oraş.

Heberii îl fabricaseră ei înşişi, împreună cu aproape toate celelalte lucruri de care aveau nevoie. Multe dintre părţile componente ale alambicului improvizat al bătrânului purtau încă mărci pe care Berk le recunoscu ca provenind din Oraş. Învârti alcoolul în eprubetă, privindu-l în lumină în timp ce examina cu un aer critic reacţia chimică.

Heber se uită la Berk zâmbind şi se sprijini de alambic, umplându-şi o enormă pipă sculptată.

— Ultimul pilot care-a trecut pe-aici a testat şi el aceeaşi producţie, domnule Nielsen, zise Heber, vorbind cu pipa în gură.

Berk îi aruncă o privire, întrebându-se de ce bătrânul se juca leneş cu una dintre brichetele primite şi dacă era destul de nebun să expună alambicul şi vaporii de alcool la un foc deschis. Bănui că era numai un spectacol de bravură, menit să-l scoată pe Orăşan din minţi.

— A fost destul de bun ca să-şi ia zborul, continuă Heber.

Trebuie să fi fost Wysaigh, îşi dădu seama Berk. Preţ de o clipă, se uită la proba de lichid albăstrui fără s-o vadă.

— Un elicopter nu-i tot una cu un avion, domnule Heber, spuse el, pe un ton egal. Dacă te lasă în aer, nu-i chiar aşa de simplu să planezi şi să aştepţi vremuri mai bune.

Înainte de a se întoarce către Heber, Berk deşertă eprubeta cu alcool într-o canistră goală.

— Iar despre ultimul pilot care-a fost pe-aici n-am mai auzit nimic. Nu s-a mai întors.

Lui Heber îi încremeni zâmbetul pe buze, dar continuă să se uite cu stăpânire de sine.

— Nu combustibilul a fost, se apără el. Şi nu noi am fost.

— Nici n-am zis asta, ripostă Berk. Numai că-i greu să-l iei pe ultimul pilot drept martor pentru combustibilul vostru.

Lui Berk nu-i convenea să folosească dispariţia unui prieten ca argument în cadrul târguielii, dar orice amănunt devenea folositor. În cele din urmă, căzură la înţelegere: un rezervor plin la plecare, rezervele de apă împrospătate şi hrană pentru două zile. La întoarcerea către Pittsburg, Heber avea să-i facă iar plinul. Şi-au strâns mâinile în ciuda tensiunii care plutea în aer.

Se făcuse târziu şi Heber îi oferi lui Berk ospitalitatea staţiei peste noapte. El acceptă, urmând să-şi ia zborul mai departe, spre domurile din Harrisburg, în zori. Unul dintre băieţii Heber, de vreo optsprezece-nouăsprezece ani după aprecierea lui Berk, umplu rezervoarele Viorii Întâi sub supravegherea atentă a pilotului. Berk şterse cu o cârpă murdară de ulei stropii de alcool săriţi pe vopseaua unuia dintre rezervoarele suplimentare, în timp ce băiatul se uita la elicopter cu o curiozitate prost ascunsă.

Doamna Heber şi copiii mai mici pregătiseră masa de seară, o mâncare din mai multe zburătoare fără nume, prea tari şi cu prea puternic iz de vânat pentru a fi fost domestice, cepe mici şi cartofi, totul într-o fiertură puternic condimentată, şi o salată din zarzavaturi verzi, cu frunze multe, pe care Berk nu le recunoscuse, al căror gust aducea vag cu al sparanghelului. Acum, că negocierile luaseră sfârşit, cana de dinainte de Schimbare, cu mesajul ei criptic, dispăruse, pe masă fiind aşezate căni de lut.

Masa se desfăşură în tăcere, monotonia fiind întreruptă numai de clinchetul tacâmurilor şi de sorbiturile prea puţin politicoase ale copiilor mici. Din când în când, Berk îşi ridica privirile din farfurie, observând că familia parcă aştepta ceva de la el. Câteva dintre fete roşeau, timide. Nesigur, zâmbea şi el, dădea din cap şi se uita înapoi în farfurie.

Elissa şi fratele ei mai mare aduseră celor doi bărbaţi ceşti cu ceai tare şi miere.

— Hai să admiri apusul, domnule Nielsen, spuse Heber.

Îl conduse în lungul tunelului, prin spaţiul strâmt al camerelor vagon, cu pereţii văruiţi şi lemnărie sculptată. O uşă mică, fortificată, dădea afară din tunel, spre est. Între Tunelurile Gemene curgea un pârâiaş, a cărui apă limpede spumega printre stâncile văii înguste, alimentând lacul. Pe unul dintre maluri, o baracă joasă – casa generatorului, presupuse Berk. Petice neregulate de semănături tinere, înverzite, se înşiruiau în lungul versanţilor văii, irigate de o mică roată cu zbaturi instalată pe malul pârâului. Terenul stâncos, neregulat dintre Tunelurile Gemene era inclus în teritoriul lui Heber prin îngrădituri înalte, strâns alcătuite, cu spire de sârmă ghimpată deasupra şi printre scânduri, având în vârfuri lame ascuţite, ce luceau roşu în lumina apusului. Când Berk se uită peste umăr, văzu trei din copiii lui Heber stând de pază în balconul înalt, de unde se vedeau semănăturile şi pârâul, cu carabinele pregătite.

Cel de-al doilea tunel era folosit ca depozit şi principal avanpost comercial. Celălalt capăt ieşea deasupra întinsei văi ce cobora spre Harrisburg. Trecură podeţul din lemn cioplit ce traversa pârâul; în aer se simţea mireasma verdeţurilor din grădină. Mai multe cutii văruite, împrăştiate prin grădină, erau bâzâite de albine letargice.

Heber îl conduse în balconul de pe latura vestică a celui de-al doilea tunel. Sub ei, la adăpost de soare şi vânt, iepuri şi păsări de tot felul se foiau în întuneric în cuşti suprapuse, înşiruite lângă perete. Unul dintre băieţi stătea de pază, iar un alt cercetaş înarmat, Berk nu avea nici o îndoială, păzea latura estică a Tunelului. Deasupra lor, pe suprafaţa stâncoasă a muntelui, se ghemuia un băietan de vreo zece ani, cu puşca aşezată pe genunchi.

— Te aştepţi la necazuri? întrebă Berk.

— Întotdeauna, răspunse calm Heber.

Bătrânul se aşeză pe o bancă din lemn, cu picioarele lui subţiri întinse înainte. Îşi umplu pipa curbată cu o iarbă de culoare verde, tăiată mărunt, pe care o păstra într-o pungă

din piele atârnată la curea. Un fum albicios, dulceag, i se prelinse în jurul feţei. Berk se sprijini de parapetul balconului, cu coatele pe lemnul masiv, bine lustruit.

— Rangeri? întrebă el.

Totul părea atât de liniştit şi de calm.

Soarele la apus îşi începuse alunecarea printre vârfurile munţilor din depărtare. Vântul leneş îi încălzea faţa, iar insectele de noapte îşi începuseră corul şoptit.

— Uneori, spuse Heber. Depinde care dintre ei se află în zonă.

Ridică din umeri.

— Umblă de colo-colo diferite bande, ca păsările sălbatice. Uneori, vine câte un grup, facem comerţ paşnic, după care, la două zile, acelaşi grup încearcă să ucidă pe oricine le cade în mână.

Slobozi în aer o şuviţă subţire de fum.

— Nebuni. Niciodată n-ai de unde să ştii la ce să te aştepţi.

Berk citise cele câteva rapoarte ale piloţilor despre rangeri, dar nu auzise niciodată despre rangeri că sunt capabili de altceva decât de violenţă în relaţiile cu avanposturile.

— Rangerii? Comerţ?

Bătrânul Heber păru amuzat de reacţia lui Berk.

— Nu toţi sunt complet paraziţi, spuse el. Câteva dintre bandele care-au trecut pe-aici au şefi cărora le-au mai rămas celule de creier în scăfârlii. Ceilalţi s-ar putea să fie nişte muţi împuţiţi, fără minte, după câte-mi dau eu seama.

Trase din pipă.

— Nu te poţi înţelege cu ei. Pe ăştia-i împuşti.

Asta ştia şi Berk.

— Cât de des vin pe-aici?

Simţi acru în stomac şi se cutremură. Se întoarse cu spatele la munţi, sprijinindu-se de parapet, cu faţa către bătrân.

— Nu prea regulat, zise bătrânul.

Dacă ar fi observat schimbarea stării lui Berk, n-ar mai fi spus-o.

— Uneori vin, îşi instalează tabăra pentru câteva săptămâni, apoi dispar. Nu-i mai vezi cu lunile. N-ai cum să ştii.

— Cum arată? întrebă Berk.

Ideea unor rangeri semi-inteligenţi era o noutate, una pe care nu era sigur că o agrea.

Heber pufni:

— Ştiai despre asta, fiule? întrebă el râzând.

— Nu tocmai, răspunse Berk, iritat. Am fost retras de pe cursa de Erie când a dispărut Wysaigh. Nu te izbeşti de rangeri pe o cursă poştală. Iar pe cei pe care-i vezi, îi vezi de la o mie de picioare înălţime.

De fapt, fusese al naibii de fericit când cursa de Erie fusese redistribuită. Era un zbor direct, neîntrerupt, de o sută de mile, o plimbare pe deasupra junglei în miniatură ce începea să fie îmblânzită, o seară şi o noapte de somn după ce era predată corespondenţa şi încărcată poşta de retur, apoi un alt zbor monoton de o sută de mile, înapoi, o dată pe săptămână, săptămână de săptămână, la nesfârşit.

Echipele Oraşului care lucrau la recuperarea domurilor din Erie formau un colectiv călit, mândru, şi Berk se înţelesese destul de bine cu ei. Încerca să ţină pentru el dezamăgirea şi nemulţumirea de a distribui ordine ale Oraşului, planuri, misive de familie. Simple, monotone, cursele poştale îi plăteau chiria. Sau măcar menţineau echilibrul pentru a nu fi obligat să cheltuie din economiile lui December.

Apoi se prăbuşise Wysaigh, undeva dincolo de Harrisburg, după ce-şi aruncase proviziile, uşorul avion monomotor şi pilotul lui dispărând fără urmă. Dacă Wysaigh supravieţuise unei prăbuşiri, se afla pe undeva pe acolo, departe, în teritoriul rangerilor. Dumnezeu să-l ajute.

— Ei, făcu Heber, ca şi cum ar fi citit gândurile ce-i treceau prin minte lui Berk. Rangerii nu-s tocmai prietenoşi. Eu nu m-aş încumeta la vreo plimbare prin munţii ăştia.

Stătu puţin pe gânduri, în vreme ce fumul pipei i se

împrăştia, purtat de vânt.

— Reuşim destul de bine să ne descurcăm cu ei, când vin să vândă… De obicei.

— Să vândă ce? întrebă Berk, plimbându-şi privirile în lungul orizontului întunecat.

Noaptea părea mai puţin liniştită decât fusese cu câteva minute înainte. Sorbi din ceaiul călduţ.

— Pe-aici erau o grăma’ de oraşe, spuse Heber. Alea mici, ca Amberson, Roxbury, Willow Hill, la naiba, din ele oricum nu mai ai ce alege. Nimic, acu’, decât nişte case prăbuşite, magazii golite, arse complet. Dacă o iei pe vale spre sud, urmează Chamberburg, Hagerstone, Martinburg, Winchester. Spre Baltimore, treci prin Gettysburg, Frederick.

Bătrânul numea vechile oraşe cu familiaritate, ca şi cum le-ar fi cunoscut el însuşi, ceea ce era imposibil, Berk era sigur.

— Uneori, rangerii mai găsesc câte ceva interesant printre ruine. Sunt prea proşti ca să-şi dea seama ce-i bun şi ce nu. Aşa că umflă tot felul de vechituri. Uneori, ai ce face cu ele. Cel mai des, nu.

Îşi bătu pipa de genunchi; cenuşa căzu pe podeaua umbrarului.

— Aduc şi carne, piei, orice pot ucide. Uneori, ceva de pe la ţărănoi, seminţe, verdeaţă, de-astea.

Ochii lui Heber păreau albi în lumina subţire.

— Nu ştiu dacă fac negoţ cu ţărănoii sau nu. Poa’ că-i omoară pur şi simplu şi le iau ce vor, eu aşa mă gândesc.

— Îţi pot arăta colecţia mea de semne, dacă vrei, zise băiatul cu puşca.

Berk aproape că uitase de el şi tresări auzindu-i vocea venind din întunericul care se lăsa.

— Singurul semn de care-ar trebui tu să fii interesat, măi băiete, se răsti bătrânul la el, ar fi cel al venirii rangerilor, altfel or să pună mâna pe tine.

Chipul băiatului deveni serios şi se întoarse pe culmea întunecată.

— Colecţie de semne? întrebă Berk atins de curiozitate.

Heber zâmbi larg, acum cu pipa goală între dinţii încleştaţi.

— Da. Strânge semne de peste tot. Rangerii nu ştiu să citească. Nici măcar nu ştiu ce-i aia. Vreun fleac pe care-au avut ei norocul să-l găsească scormonind, că acum ştiu că pot căpăta un pachet de tutun bun de casă, sau vreo două gloanţe, de fiecare dată când aduc câte ceva nou. Ne dau o idee despre cât de departe ajung. Toamna trecută au adus firma unui frizer din Black Ash Swamp, din nord.

Lui Berk i se încleştă mâna pe toarta ceştii.

— Gloanţe, repetă el, ca şi cum nu l-ar fi auzit bine pe bătrân. Le dai gloanţe ticăloşilor de rangeri?

Bătrânul se opri şi ochii i se îngustară când îşi înălţă capul să se uite la pilot.

— Da, zise el, pe un ton sarcastic. Ciudat lucru, nu par a fi prea interesaţi de moneda scoasă de Oraş.

Berk, simţi cum îl cuprinde furia.

— În primul rând, de ce să faci comerţ cu ticăloşii ăia? Ei ţi-au luat una dintre fete, şi tu le dai gloanţe? Ţi-ai pierdut prăpăditele alea de minţi?

Ţipa acum, şi-l văzu pe băiatul cu puşca stând mai aproape, balansând nesigur arma în direcţia lui. Îşi forţă vocea să adopte un calm liniştit, pe care nu-l simţea.

— Ce naiba v-a apucat, măi, oamenilor?

Heber îl privi ţintă, neluându-l în seamă pe fiul lui alarmat, şi se ridică încet de pe bancă.

— Domnule Nielsen, spuse el pe un ton resemnat, ostenit, pot face comerţ cu rangerii sau îi pot ucide. Dacă ucid din ei, ceilalţi înnebunesc, iar noi trăim şi aşa cu destulă spaimă. Da, mi-au luat nepoata, îmi ucid băieţii, când reuşesc, dar fetele nu. Aşa că există şansa să fie în viaţă. Poate că mai târziu reuşim să facem un schimb, s-o luăm înapoi. S-a mai întâmplat.

Privirile îi deveniră dispreţuitoare.

— Crezi că voi, orăşenii, o să veniţi încoace să-i exterminaţi pe toţi rangerii pentru mine? Să-mi aduceţi nepoata întreagă înapoi?

Berk nu putu răspunde. Scutură din cap.

— La asta nu m-am gândit.

Heber se scărpină la nas, uitându-se către munţii înfăşuraţi în noapte.

— Prefer să le dau tutun în loc de gloanţe. Cu un ranger fericit, drogat, se face mai uşor comerţ. Dar uneori, nu vor tutun. Fac ei înşişi rost de el din altă parte, nu vreau să ştiu de unde. Vor arme. – Heber făcu o pauză şi-şi miji ochii când se uită la Berk. – Ia gândeşte-te, băiete. Mai bine să le dai rangeiilor gloanţe decât cuţite. Singurul lucru pe care-l ştiu ei cu adevărat despre arme este care-i partea dinainte. Nu-s destul de deştepţi ca să aibă grijă de ele, aşa că nu le funcţionează bine. Cel puţin jumătate le explodează în faţă. Aşa că, înainte de a-mi spune mie ce să fac, trăieşte o vreme cu noi, Cetăţeanule.

Berk simţi răcoarea aerului serii pe pielea încinsă.

— Îmi pare rău, spuse el, şi o spuse sincer.

Heber nu zise nimic, dar puse mâna pe umărul lui Berk.

— Hai să vedem dacă ţi-a găsit Berry un loc pentru noapte.

Dacă bătrânul simţea faţă de el vreo animozitate, Berk nu putea spune.

CAPITOLUL TREI

5 noiembrie 2217

Berkeley a demontat cu grijă un tablou ruginit cu instrumente de bord, aparţinând unui străvechi DE-9. Era mulţumit că tatăl său se hotărâse, în sfârşit, să-l ia cu el în această călătorie la fostul aeroport, aflat la zece mile spre est de oraşul cu cupole. Tabloul de bord nu mai avea nici o valoare în sine, însă putea fi folosit pentru obţinerea câtorva piese de schimb.

Anotimpul începuse deja să se sfârşească, chiar dacă era încă arşiţă mare. Bătrânul nu părea îngrijorat din pricina faptului că plecase la drum singur, însoţit doar de micul său fiu. Rangerii se aventurau rar atât de aproape de Oraş. De luni de zile nu se mai raportase prezenţa vreunei hoarde prin zonă. Tatăl lui Berkeley ajunsese la concluzia că era timpul ca fiul său să înceapă să înveţe meserie.

Băiatul a intrat în velomobil şi s-a înghesuit între picioarele tatălui său. Pe tot parcursul drumului a sporovăit emoţionat. Soarele dogorea, cu toate că era filtrat de parbrizul curbat şi întunecat al vehiculului. În plus, Berkeley se tot fâţâia, negăsindu-şi astâmpărul. Bătrânul însă se mulţumea doar să-şi şteargă transpiraţia de pe faţa sa nerasă, ţepoasă, şi să chicotească. Drumul, care trecea peste un teren deluros, de culoare maronie, nu era foarte lung. Însă pentru băiatul acela, care ieşea pentru prima dată din strâmtoarea răcoroasă a cupolelor, peisajul din jurul său părea un univers vast, nepământean.

Aflat de cealaltă parte a câmpului faţă de acel DE-9, bătrânul lovea cu ciocanul într-un alt avion. Sunetul ascuţit al pocniturilor sale biciuia aerul. Berk se concentra asupra lucrului său. Şurubelniţa din mână şi tabloul la care lucra îl absorbiseră cu totul, ca pe orice copil de numai şapte ani. Deodată a auzit un fel de ciripit, îndepărtat. La început nu l-a luat în seamă, gândindu-se că este strigătul vreunui animal plecat la vânătoare prin dogoarea zilei. Era

mulţumit şi convins cu tărie, în mintea lui de copil, că tatăl său putea să-l ţină la adăpost de orice pericol. Izbiturile de ciocan ale tatălui său au încetat, iar Berk a auzit din nou zgomotul acela dătător de fiori. Mai aproape, mai tare, spărgând liniştea. Încă nu reuşea să înţeleagă ce putea să însemne asta, aşa că a scos capul din carlinga puţin luminată a avionului şi a măturat curios cu privirea aeroportul prăfuit.

— Bagă-te înapoi! a strigat bătrânul către el, fugind de-a latul câmpului, către Berk, cu trupul aplecat. Băiatul s-a executat imediat. Cu toate acestea, în confuzia creată, Berkeley se temea ca nu cumva tatăl său să fie supărat *pe el.* Înfiorat, băiatul a început să-şi scormonească prin memorie, în căutarea lucrului rău pe care îl făcuse. Bătrânul s-a lăsat să cadă în spaţiul întunecat de lângă el, apucându-l de guler.

— Stai ghemuit! s-a răstit la el, cu faţa lipită de capul lui Berk. Băiatul vedea pentru prima dată frica pe faţa părintelui său şi pielea obrazului lui osos pălind. Bătrânul ţinea în mână un pistol negru, cu ţeava scurtă.

— Să nu ieşi de aici până nu te strig, ai înţeles?

A răspuns cu o mişcare a capului, căci rămăsese fără grai. Îşi simţea inima cuprinsă de o groază pe care nu o mai cunoscuse până atunci, şi din cauza căreia era cât pe ce să facă pe el. Bătrânul a sărit cu agilitate din carlingă, cu pistolul în mână, gata să tragă.

Ghemuit în întuneric, micul Berkeley ţinea şurubelniţa cu capul în cruce îndreptat înainte, ca pe o armă. Asculta strigătele ciudate ce se auzeau afară, ca nişte lătrături scurte, şi pocnetele pistolului tatălui său. Ajungea până la el un răpăit de tobă metalică, un *ceva* care zdrăngănea pe suprafaţa avionului, producând ecouri în interiorul acestuia, ce se amplificau în mintea îngrozită a copilului.

Răpăitul de tobă a încetat brusc. A fost urmat de un ţipăt pe ton înalt, aproape de ultrasunete, făcând parcă să fiarbă tăcerea ce se lăsase deodată. Particulele de praf tremurau în lumina soarelui, iar în nemişcarea de deasupra a strălucit pentru o clipă o lamă solidă, de

culoarea argintului. Nici măcar pistolul tatălui său nu mai tulbura acum tăcerea absolută.

O umbră a trecut pe deasupra gropii.

— Tati? a şoptit băieţelul, simţind cum sângele îi pulsează în urechi. Umbra a încremenit. Deasupra lui s-a auzit un zgomot asemănător cu ciripitul unei vrăbiuţe, atunci când este strivită sub talpă. În spaţiul de la intrare şi-a făcut apariţia o siluetă. Intrând în panică, Berk a început să se târască înapoi, ferindu-se de fiinţa care se apropia de el în patru labe, rânjind.

Creatura avea părul slinos şi încâlcit, iar pe trup îi atârnau zdrenţe de ţesături şi de blană. Dinţii înnegriţi şi ascuţiţi ca nişte ace umpleau rânjetul unei guri lipsite de buze, ce se desfăcea şi se închidea cu zgomot. O mână aspră, noduroasă şi plină de murdărie s-a întins spre el. Unghiile ciobite s-au prins de cămaşa sa, trăgându-l mai aproape. De pieptul creaturii atârnau două bucăţi de carne flască, ce se bălăbăneau. Astfel Berk a realizat vag că fiinţa aceea era de parte femeiască. Intrase cu totul în carlingă şi îl ţinea strâns lângă el. Respiraţia fierbinte şi puturoasă a creaturii, cu miros rânced, se lovea de obrajii copilului. Ochii negri şi lipsiţi de irişi au strălucit lângă faţa lui, iar din nările înroşite şi dilatate a ieşit un grohăit de porc.

— Băiat, i s-a părut lui Berk că o aude spunând, în timp ce îi atingea faţa. Apoi degetele ei aspre au coborât, căutându-l între picioare. A pipăit coastele de sub cămaşă şi a inspectat muşchii de pe braţele copilului.

— *Băiat-băiat-băiat-băiat…*

A observat cum faţa tatălui său apare în deschizătura de deasupra. Pe fruntea bătrânului curgea sânge, dintr-o rană largă, ce i se deschidea prin păr.

— Hei, tu, a spus bătrânul. A rostit cele două cuvinte cu un calm ciudat, aproape pe un ton de conversaţie, ca şi cum s-ar fi adresat vânzătorului de la băcănie. Pistolul său era îndreptat în jos, către interiorul gropii. Iar când creatura s-a întors ridicând privirea spre tatăl său, Berkeley a început să ţipe.

A continuat să ţipe atunci când glonţul a smuls o

jumătate din craniul creaturii de deasupra lui. Nu s-a oprit nici când trupul ei greu s-a prăbuşit peste el, duhoarea de murdărie şi de sânge sufocându-l. A continuat să ţipe şi să lovească, în lupta cu cadavrul de deasupra lui, puterile fiindu-i sporite de criza de isterie. În timpul acesta tatăl lui a apucat leşul şi l-a tras de pe copil. Dar el ţipa mai departe, pe măsură ce sângele îi acoperea capul şi umerii. A încercat să-şi şteargă faţa cu palmele, dar s-a zgâriat cu aşchiile ascuţite de oase. A continuat să ţipe, pentru că sângele i se strecura prin păr, i se scurgea pe şira spinării, îi intra în gură, în ochi, iar fărâmele de creier zdrobit cu care era amestecat îl orbeau.

A continuat să ţipe, să ţipe, să ţipe…

CAPITOLUL PATRU

15 decembrie 2242

În seara de dinaintea decolării în cursa Tunel-Harrisburg, Wysaigh trândăvea pe canapeaua peticită căreia December ar fi trebuit să-i schimbe faţa. Berk îi întinse o bere Blue Ribbon, fabricată în Oraş, o sticlă cu pereţii îmbrobonaţi de condens.

— Filly nu-i decât un mare morman de cărămizi.

Wy se aşeză picior peste picior.

— Oraşul vrea să mă duc până acolo ca să aprovizionez regulat Tunelurile, să las poşta la domurile din Harrisburg şi să cercetez zona, semnalând orice urmă de grădină a ţărănoilor. După mine, este perfect. Zborul la Filly este o corvoadă pe care s-au hotărât s-o adauge, fără plată suplimentară. N-a fost ideea mea.

Berk stătea pe fotoliul rablagit din faţa lui Wy.

— N-ai cum să cercetezi Filly cu adevărat dacă nu aterizezi acolo.

— Da’ de ce naiba trebuie să-mi fac eu griji cu aterizarea în afurisitul ăla de oraş, Berk? Dai o raită pe deasupra, treci câteva semne cabalistice pe hartă şi-o întinzi. Nimeni în toate minţile n-o să vrea să *aterizeze.*

Berk deşurubă capacul sticlei de bere şi trase o înghiţitură lungă, strâmbându-se. Din cine ştie ce motive, berea obişnuită fabricată în Oraş nu avea acelaşi gust de la o tranşă la alta. Iar asta nu era dintre cele mai reuşite.

— Şi dacă *trebuie* să aterizezi, Wy? Îţi frângi aripile încercând să aterizezi în Filly.

Wysaigh râse şi-şi desfăcu larg braţele.

— De-aia are *Puştiul* aripi cu adevărat lungi, fiule. Dacă am probleme, pot plana mile la rând până-mi găsesc un drum de ţară, din care mai sunt pe-acolo, de partea cealaltă a râului. *Tu,* oricum, împreună cu maşina aia a ta de tuns iarbă, te-ai duce grămadă ca un bolovan.

Cormack îi atribuise lui Wysaigh misiunea de

recunoaştere, explicând unui Berk dezamăgit că vechiul aparat Sundancer IV al lui Wysaigh era considerat de către Primărie mai puţin riscant decât micul lui elicopter. Avionul, la fel ca toate aparatele de zbor ce mai supravieţuiau în oraşele acoperite de domuri, fusese refăcut şi modificat pe parcursul anilor în asemenea măsură încât chiar fabricanţii lui cu greu l-ar mai fi recunoscut. Anvergura amplă a aripilor îi dădea o mare autonomie în zbor planat şi un consum redus de combustibil, iar Wy îi modificase fuzelajul pentru a-l putea folosi şi ca hidroavion. Era foarte mândru de *Puştiul* lui, încrezător în capacitatea avionului de a face faţă oricărei situaţii în care l-ar fi putut arunca în aspra lume din afară.

Adevărul era, iar Berk ştia asta, că Wy era un Orăşean autentic. Conducerea autoritară a Oraşului, care pe Berk îl sufoca, lui Wy îi părea comodă cu regulile ei clar stabilite, cu lipsa de toleranţă manifestată faţă de orice lucru ieşit din comun. Wy îşi asuma mai puţine riscuri decât Berk, nu zbura niciodată mai mult decât prevedea misiunea, nu zbura niciodată fără permisiunea Primăriei. Convingerile filozofice ale lui Wy erau mai aproape de obiectivele politice ale Primăriei şi misiunile la libera lui alegere erau cele apropiate de politica aceleiaşi Primării sau cel puţin de felul în care definea Cormack această politică, în vreme ce puţinii fii rebeli ai Oraşului erau revoltaţi de modul în care îi ţinea în frâu Consilierul. Cei care aveau libertate, nu o foloseau, cei care ar fi folosit-o, nu o puteau obţine.

Numai că Wysaigh depindea prea mult de abilităţile avionului lui cu aripă fixă, argumentase Berk în faţa lui Cormack. Vioara Întâi era mai manevrabilă şi se putea aşeza în mijlocul unui oraş ca şi în mijlocul unui câmp, justificând consumul mai mare de combustibil şi riscurile explorării ruinelor oraşului Filly. Cormack zâmbise politicos, spusese că Filly nu se preta încă la o asemenea explorare, Wysaigh putea face toate observaţiile de care avea nevoie Primăria în evaluarea pe care o efectua, îi părea nespus de rău – bătrâne, poate data viitoare – şi-l dăduse afară pe uşa biroului lui de Consilier, fără nici o

ceremonie.

December se aşeză pe braţul fotoliului lui Berk. Îşi lăsă mâna pe umărul soţului ei, ascultându-i tăcută pe cei doi piloţi care discutau strategii de supravieţuire în caz de prăbuşire. Auzise de prea multe ori discuţia pe parcursul anilor pentru a o mai deranja.

— Asta-i ce-o să faci atâta timp cât ai să zbori cu aripă fixă, Wy. Să tot zbori pe deasupra a mile şi mile de dealuri goale şi drumuri perfect netede, fotografiind în vreme ce treci. În felul ăsta n-ai să găseşti niciodată ceva cu adevărat.

Wy ridică din umeri.

— N-am vrut niciodată să fiu un erou îndrăzneţ şi cutezător. Sunt *pilot,* Berk. Nu un explorator al frontierelor necunoscutului. Misiunea mea este să găsesc terenuri agricole.

Goli sticla şi o puse pe măsuţa de lângă canapea. December o luă şi o duse în bucătărie. Berk auzi apa curgând în timp ce o clătea. Sticla avea să ajungă în raftul din cămară iar December avea să o dea, împreună cu toate celelalte, înapoi la fabrica de bere, pentru reciclare. O sticlă spartă era o cheltuială în plus, de care familia Nielsen nu avea nevoie.

— Pentru tine este numai o aventură, spuse Wy. Pentru mine, o slujbă stabilă. Am nevastă şi doi copii de hrănit, care nu au prea multă răbdare cu idealismul căutatului printre stele. Mie, de fapt, îmi *place* cursa Tunel-Harrisburg. Ieşi o dată pe lună, te iei la harţă cu vreo doi oameni ai cavernelor, vezi ce se mai petrece la Domurile din Harrisburg şi te întorci acasă. Simplu, uşor.

Zâmbi larg, coborând vocea înainte să intre December în încăpere:

— Şi sunt şi compensaţii, băiatu', fii convins.

December se aşeză înapoi pe canapea, fără să dea semne că ar fi auzit ultimul comentariu al lui Wy. Berk nu avea idee ce voise el să spună.

— A fi pilot înseamnă mai mult, Wy, decât a face curse ca să duci poşta şi provizii şi între timp să te holbezi după

răsaduri de varză sălbatică, zise Berk. Este o treabă de explorare. Altfel cum o să-şi recapete Oraşul ceea ce este Afară, dacă nimeni nu vrea să exploreze ceea ce se mai află încă acolo?

Wy dădu din mână.

— O să dureze mult până ce-o să recupereze ce este Afară, mult de tot, Berk. Ai impresia că acum te poţi plimba liniştit fără să te transformi instantaneu într-o creatură creaţă, că nu trebuie decât să păşim cu toţii Afară şi să dăm înapoi secole de distrugere, peste noapte. Cătinel, amice.

December se apucase să desfacă încă o bere şi i-o dădu lui Wysaigh, fără o vorbă. Privi întrebător la Berk, dar el scutură din cap. Wy bău, râgâi şi puse sticla pe farfurioara de pe masă.

— E o diferenţă între a face paşi mici şi a bate pasul pe loc, spuse Berk. Noi asta facem, doar întreţinem, trecem pe acolo, atâta timp cât Domurile sunt în apropiere. Şi probabil că asta-i problema. Suntem cu toţii atât de obişnuiţi să menţinem statu quo-ul, încât nu mai simţim imboldul să ieşim, să vedem ce-a mai rămas, *să folosim* ce-a mai rămas.

— Nu-i chiar aşa, Berk, spuse December moale.

Berk tresări în sinea lui. Să nu înceapă iar. Nu acum.

— Sigur, din punct de vedere tehnologic, Domurile nu au mai progresat timp îndelungat, dar noi *facem* ceva. Am construit sute de Plăci de Impact, iar asta înseamnă a face ceva. Noile Domuri de la Spring Hill sunt aproape gata pentru a funcţiona în flux continuu, iar asta înseamnă să uităm de raţionalizarea curentului, adică să facem ceva.

Nu voia să se certe cu ea, nu în faţa lui Wysaigh, dar era greu de rezistat vechilor obiceiuri.

— „Aproape gata“? Eu credeam că afurisita aia de fabrică *este* gata de luni de zile. Ce-o ţine-n loc, ai, December?

O muşca.

December îl privi nemulţumită, apoi îi spuse lui Wysaigh:

— Jacob Chong m-a numit în echipa lui Markley, să fac un nou proiect cu celule de grafit. Arată bine, credem că o să meargă.

Vechea uzină foto-voltaică fusese proiectată pentru a alimenta Oraşul timp de trei sute de ani, menţinând Domurile locuibile de-a lungul multor ani când expunerea la atmosfera de Afară însemnase aproape iremediabil moarte. Îşi îndeplinise misiunea remarcabil de bine atâta timp cât supravieţuitorii aşteptaseră să iasă iarăşi. Cu trecerea zecilor de ani însă, energia electrică devenise tot mai greu de produs pe măsură ce panourile se uzau sau se spărgeau, iar populaţia din interiorul Domurilor sporea până la capacitatea maximă a acestora. Acum, când în sfârşit se putea supravieţui Afară, cel puţin pentru intervale convenabile de timp, vechea uzină era înlocuită cu o serie de noi domuri pentru curent.

Mii de celule foto-voltaice acopereau fiecare generator de la Spring Hill pe o suprafaţă de 5 000 de metri pătraţi, domuri ciudat zimţuite rotindu-se pe şine după soare, maximalizând energia luminii solare. Sub domurile solare, personalul Departamentului Energetic trăia şi lucra protejat, atât de radiaţiile ucigătoare care furnizau energie uzinei, cât şi de bandele nomade de rangeri ce ajungeau când şi când până pe malul râului. Cabluri subterane conduceau curentul electric în Oraş. Era o capodoperă a proiectării.

Aproape.

— Dar până atunci, iubito, ai nevoie de mine. Sau măcar de ce-s eu în stare să găsesc, spuse Berk. Petrol. Nu sunteţi în stare să fabricaţi rahatul ăla de lubrefiant sintetic pe care-l folosiţi şi care, oricum, e o porcărie. Dacă nu-i *exact ceea ce trebuie,* şinele au să îngheţe şi-au să macine tot domul ăla căcăcios.

Ea îl privi, şi cele două mici pete roz din obraji erau singurele semne că era afectată. Wysaigh începu să studieze cu intensă curiozitate eticheta de pe sticla de bere.

— Atunci, toată munca ta cea grozavă bate pasul pe loc,

continuă Berk. S-ar părea că nu aţi dat lovitura. Aveţi nevoie de ceea ce găsesc eu. Petrol bun, rezistent, de dinainte de Schimbare. Mult de tot.

Wysaigh îşi înălţă privirile de la eticheta pe care o dezlipea de pe sticlă şi zâmbi larg, încercând în mod evident să însenineze atmosfera brusc tensionată cu o mică înţepătură blândă.

— Da, da, îţi suntem cu toţii într-adevăr recunoscători pentru că ţi-ai băgat nasul şi-ai descoperit Marele Rezervor Secret de Petrol din Venango. Când zici c-a fost asta? ’38? ’39?

Nu reuşi decât să răsucească fierul în rană.

— ’36, răspunse Berk, încercând să-şi gonească iritarea din voce.

Se simţea de parcă Wy s-ar fi înţeles cu December împotriva lui; soţia lui şi cel mai bun prieten, amândoi duşmani.

— Da, da, aşa-i. ’36, zise Wy neatent. Încă mai erai pe atunci tânărul erou căruia nu-i stătea nimic în cale, ai? Fiul asemeni tatălui. Dar ia să vedem: deocamdată, Oraşul are nevoie de 170 000 de acri de teren agricol fertil pe ambele maluri ale lui Ohio. Cât alcool crezi tu că pot produce 170 000 de acri? îşi tachină el prietenul. Uleiul din petrol este tot cel mai bun pentru lubrifiere, e sigur mai bun decât chestiile alea sintetice pe care le produc laboratoarele Oraşului, şi-mi plac şi mie, ca şi vouă, toate fructele exotice pe care a început să le trimită Erie în schimb. Dar cât de mult durează să fie înălţate sondele la Venango? Cât le-a luat celor din Erie până să înceapă măcar vreo activitate de refacere? Şi uită-te la Harrisburg, fără să ne mai gândim de unde-au venit, cine a *plătit* pentru colonia lor independentă.

— Tot avem nevoie de petrol, zise Berk cu încăpăţânare, străduindu-se ca vocea să nu-i sune iritată. Nu numai lubrefianţi, Wy. Din alcoolul tău nu se pot face o sumedenie de minuni din plastic. N-ar fi mai bine să nu ai nevoie de o autorizaţie pentru a cumpăra rolfilme?

Berk se chinui să zâmbească.

— Demodatul petrol rămâne cel mai bun, iar eu mă pricep să-l găsesc.

Wy pufni.

— A-ţi scoate autorizaţie pentru rolfilme este acelaşi lucru cu a-ţi scoate autorizaţie pentru cartuşe, Berk. Nu-i decât o modalitate prin care Primăria îşi păstrează monopolul, scoţând şi un profit de pe spinarea noastră. În orice caz, ultima rezervă de petrol pe care-ai găsit-o s-a dus destul de repede. Nu cred eu să mai aştepte Cormack sau ceilalţi de la Primărie încă cinci ani miraculoasele tale descoperiri de petrol. Ceea ce ne trebuie în primul rând sunt terenuri agricole fertile, nu petrol.

Berk spuse cu linişte:

— Şi să cultivi 170 000 de acri de teren ia timp, Wy. Iar cei de la care-i luăm nu sunt chiar cooperanţi.

Wy însă, aparent, scăpa din vedere sau nu voia să vadă ce voia el să spună.

— Nici în N' York sau DeeCee[4] sau în Philadelphia nu dai peste o piaţă a muncii din cale-afară de cooperantă sau demnă de încredere, zise el. Mi se întâmplă să cred că pe termen lung are mai mult rost să recuperezi pământul, să-ţi produci singur proviziile. Avem nevoie de cereale pentru alcool şi pâine, de fân pentru hârtie şi pentru hrana animalelor. Iar pentru asta ne trebuie mult *pământ.* Pământ aici, de partea *asta* a Alley-lor, să-l facem iarăşi productiv. Ceea ce *nu* ne trebuie sunt ruinele arse împânzite cu Nebuni.

Asta era linia oficială a Oraşului. Să fie recuperat terenul. Să se reînsămânţeze pământul. Să fie productiv şi să fie înmulţit. Iar profiturile să fie returnate către Domuri. Drepturile celor câţiva ţărănoi uscaţi, deformaţi, ce abia reuşeau să obţină o recoltă prăpădită de pe micile petice de pământ fertil ce începeau să se refacă după Schimbare, erau lipsite de importanţă faţă de drepturile Oraşului. Orice obiecţie din partea Cetăţenilor mai liberali în gândire era fie politicos întâmpinată, fie ignorată.

---

[4] Washington D.C.

December se destinsese, lăsând conversaţia să alunece pe lângă ea, fără să intervină, dar Berk îi putea simţi supărarea prin răceala mâinii ce i se odihnea uşor pe umăr.

— Da, bine… făcu Berk, nevoind să lase subiectul deoparte, eu tot mă mai pregătesc pentru o escapadă deasupra lui Filly. Sunt o mulţime de zone pe care le-am identificat pe însemnările ultimei misiuni de recunoaştere şi care arată promiţător. Încă mai avem nevoie de petrol, Wy. Pişoarca aia contrafăcută, pe care ne pune Oraşul s-o folosim în motoarele noastre, le distruge. Râurile şi-au schimbat cursul, dar în docuri, acolo se făceau multe afaceri cu petrol. Erau acolo o grămadă de rafinării. Am făcut cercetări. Mai sunt încă acolo. E petrol acolo, Wy, o ştiu. Dacă este cineva care-l poate găsi, eu sunt acela.

Simţea în piept presiunea emoţiei şi a dorinţei.

Wysaigh îşi termină berea şi se ridică, îndreptându-şi spatele.

— Numai *dacă* reuşeşti să-l convingi pe Cormack şi pe ceilalţi că ceea ce poţi recupera are într-adevăr vreo valoare. Ţi-ar trebui o mare descoperire, Berk. Iar mie o noapte de somn bun.

Zâmbi larg, fericit că dimineaţă avea să-şi ia zborul.

— Noapte bună, Berk, ’Cember, mai spuse Wysaigh, cu mâna pe clanţă. Când mă întorc, Fayette şi cu mine vă invităm la cină, okay?

— Sigur, zise Berk, încercând să nu i se simtă invidia. O să fie okay. Zbor bun, Wy.

Wy se uită un moment la el, ca şi cum ar fi vrut să mai zică ceva, cu faţa încruntată. Apoi zâmbi şi plecă, închizând uşor uşa în urma lui.

Wysaigh decolă a doua zi, dis-de-dimineaţă, în gerul aprig de iarnă, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Cormack anulă toate misiunile de explorare spre est. Berk spera din toată inima ca puţinele cunoştinţe agricole ale lui Wy să-l fi ajutat să supravieţuiască. Nimeni nu urma să-l caute.

Nici măcar Berk.

CAPITOLUL CINCI

5 aprilie 2242

Soarele ardea alb pe un cer fără nori, când Berk traversă pista de aterizare pustie, uitându-se cum tremură valurile de aer încins în preajma matahalelor ruginite. Mici ghemuri de scaieţi alergau peste câmp, dispărând în vârtejuri. Dându-şi la o parte cârpa pe care şi-o înfăşurase în jurul capului, sorbi din bidonaş. Apa era caldă şi cu iz de metal, dar pe căldura asta era însăşi viaţa şi avea un gust minunat. Înşurubă capacul bidonului turtit şi-l lăsă să atârne de lanţul de la curea.

Se îndreptă către carcasa diformă a unui Boeing 787, izbind cu piciorul în micile muşuroaie de pământ uscat ca piatra ce răsăreau ici şi colo pe întinderea câmpului. Pătate de rugină, bucăţi de vopsea decolorată, cândva întinse pe fuzelaj, zăceau pe jos, dezlipite de vântul încărcat cu nisip încins. O aripă se desprinsese cu totul de corpul avionului, cealaltă se sprijinea cu vârful de pământ.

Berk se săltă pe ea, balansându-se în lungul toboganului scârţâitor, păşind cu grijă pe metalul nituit, pe acolo pe unde se ghiceau barele de susţinere. Pe alocuri, foi întregi de tablă dispăruseră, lăsând scheletul aripii la vedere. Fragilul înveliş metalic care mai rezista prins de corpul vechilor avioane era subţire ca hârtia şi se putea tăia la picior păşind pe el. Ferestrele înşiruite în lungul fuzelajului erau sparte, iar uşa de evacuare atârna îndoită, dată de perete. Berk îşi vârî capul pe o fereastră şi zâmbi în sinea lui.

Tatăl lui, cu aproape un sfert de secol în urmă, îl împinsese înăuntru prin această fereastră şi reuşiseră împreună să deschidă uşa. Probabil că avionul nu mai fusese atins de nimeni, de atunci. Băiatul subţire care se strecurase cândva prin fereastră îşi presă acum capul şi umerii de adult de deschiderea ovală. Îi era dor de bătrân.

Se sprijini cu palmele de fuzelaj şi înaintă lateral, către

uşa de avarie, deschisă. Păşi înăuntru cu prudenţă şi rămase un moment liniştit, să-şi obişnuiască ochii cu lumina puţină. Nişte schelete de scaune, smulse din duşumea, cu feţele şi umplutura de mult roase, formau un morman lângă perete. Ocolind cu grijă golurile căscate în podeaua cabinei, Berk îşi croi drum spre botul avionului. Micul vestibul, în care stewardesele încălzeau mâncarea şi făceau cafele, era încă intact, dar gol. În spatele lui se afla cabina, delimitată de cadrul rămas fără uşă.

Se ghemui în spaţiul ocupat cândva de scaunul pilotului şi şterse cu mâna mizeria şi praful aşternute pe bord. Puţine erau lucrurile de oarecare folosinţă pe care el şi tatăl lui nu le scoseseră cu ani în urmă de pe acest 787. Cablurile, cândva învelite în cămaşă de plastic, ruginiseră, atârnau răsucite, sfărâmicioase. În locul sticlei şi al cadranelor cromate se căscau acum spaţii goale. Ridicând din umeri, se apucă să scoată tot ce se putea, tot ce mai avea oarecare valoare: câteva şuruburi rămase într-un colţ, carcasa unui instrument cu sticla opacizată, dar întreagă, cu măruntaiele de mult dispărute, o pereche de întrerupători paraleli, care s-ar mai fi putut salva o dată curăţaţi, dacă rugina nu îi sudase.

După ce-şi transferă comoara în rucsac, se uită afară prin parbrizul fără geam, studiind întinderea pistei dinaintea lui. În crăpăturile pistei asfaltate creşteau smocuri de iarbă aspră, maronie şi uscată. De unde se afla el, orizontul se vedea înclinat când încerca să stea perpendicular pe podeaua avionului. Căzut în bot, aparatul se aplecase pe partea aripii frânte. Îşi suci gâtul, uitându-se pieziş către soare. Încercă să-şi imagineze avionul rulând pe o pistă imaculată, înălţându-se greoi în văzduh, cu reactoarele şuierând.

Nu văzuse niciodată un reactor în aer, în afara celor câteva fotografii de muzeu rămase şi a înregistrărilor video care mai existau. Nu simţise niciodată tremurul motoarelor luptând cu turbulenţele, nu văzuse niciodată străluminările tăcute ale fulgerelor argintii în vârfurile norilor întunecaţi, de furtună, nu auzise niciodată scheunatul roţilor la

contactul cu asfaltul pistei. Ştia că nu avea să le simtă niciodată.

Dar tatăl lui îi depănase poveşti, poveştile transmise din generaţie în generaţie de piloţi. Avioane uriaşe lucind în văzduh, tone de oţel şi combustibil şi trupuri omeneşti purtate deasupra norilor pe aripi lungi şi subţiri. Avioane ce se ridicau, traversând continentul fără escală, la înălţimi ce-i făceau invizibili pe locuitorii lumii terestre. Reactoare militare care luau curbe la viteze atât de mari încât pilotul putea sucomba din cauza presiunii. Chiar şi în anii când Domurile fuseseră închise ermetic, iar cele câteva avioane mici aşteptau puse la păstrare în hangare, poveştile şi visurile de zbor fuseseră întreţinute vii.

Vioara Întâi cântărea mai puţin de o jumătate de tonă şi semăna mai mult cu o libelulă, dar zbura. Era prea frumoasă, prea bună, prea *utilă* ca să fie irosită ca avion de poştă. Cât mai avea să aştepte până să primească o misiune de explorare decentă?

Leonard Cormack era un adevărat conţopist, se gândea Berk amărât. Cum putuse tatăl lui să-l numească odinioară prieten pe acest birocrat? Gura i se strânse într-o strâmbătură, o dată cu destrămarea fragilului vis în plină zi. Se întoarse de la carlingă bâjbâind prin întuneric către ieşirea de siguranţă. Cocoţat pe marginea aripii, bălăbănindu-şi picioarele ca un copil, privi către conturul jos al culmilor maronii din depărtare, în spatele cărora se ascundeau domurile Oraşului.

Berk îşi drese vocea, ascultând liniştea ce domnea peste aeroportul părăsit. Micul lui automobil cu pedale era parcat lângă rămăşiţele scheletice ale unui hangar, al cărui acoperiş de tablă fusese smuls şi azvârlit departe de grinzile care semănau cu o ghirlandă. Deşi rămăseseră prea puţine de recuperat de la vechiul aeroport, lungile zile dintre zboruri fuseseră de nesuportat. Aici, cel puţin, Berk se simţea în pace. Îi plăcea liniştea, spartă numai de sunetul vântului spulberând praful, dându-i iluzia că era complet singur Afară. În Oraş nu era niciodată linişte.

Îşi înfăşură cârpa în jurul capului, lăsându-şi neacoperiţi

numai ochii şi sări jos de pe aripa frântă a vechiului 787. Umbrele începeau să se lungească şi îndreptă micul automobil cu pedale către Oraş, cu gândul la o băutură rece. Roţile maşinii scârţâiră când se aranjă în scaun, închizând apoi deasupra uşa din sticlă întunecată.

Întoarse pe drumul cu noroi uscat care cândva fusese o arteră principală de acces către oraşul descoperit Pittsburg, în apropierea panglicii umbroase a râului Mong. Marile roţi ale automobilului cu pedale încălecau hopurile şi şanţurile făcute de vânturi în suprafaţa vechiului drum. Curentul creat de pătrunderea aerului prin conductele de ventilaţie îl răcorea pe Berk în vreme ce picioarele îi pedalau în ritm lejer.

Până să treacă el râul, soarele alunecase dincolo de orizont. Trase maşina în parcarea Transporturilor Orăşeneşti, aflată imediat lângă Poarta Oraşului.

— O tăiem subţire la noapte, mormăi portarul când Berk parcă automobilul.

Poarta se încuia la căderea întunericului, o precauţie împotriva oricăror rangeri, puţini la număr, destul de nebuni să încerce să atace Oraşul în puterea nopţii. Portarul încuie poarta parcului de maşini în urma lor şi se îndepărtă în direcţia opusă celei în care porni Berk.

Când trecu pe sub arcada interioară, mai joasă, de la capătul de sus al scărilor ce coborau în stradă, Berk sări cu braţele întinse deasupra capului, măturând piatra rece a arcadei cu degetele. Era un fel de ritual superstiţios, o expresie a exuberanţei copilăreşti şi în aceeaşi măsură o dovadă a încrederii în sine.

O luă la fugă în jos, pe scările din piatră, către strada Smithfield, înţesată cu oamenii care se întorceau de la lucru, sperând să ajungă acasă înainte de a sosi December. O luă la stânga pe strada întâi, trecând prin faţa clădirilor din cărămidă şi oţel, vopsite în culori vii, fără să încetinească pasul până ce nu trecu de Piaţă. În colţul străzii Stanwix, privi în sus la blocul turn, numărând etajele până ce ajunse la al lui. La fereastra celui de-al doilea apartament lucea o lumină galbenă. Se strâmbă.

— Fir’ar să fie!

December ajunsese înaintea lui. Sperase să bea măcar un pahar înainte de a-şi începe cearta rituală de seară. Stătu locului, trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul, gândindu-se.

— Ducă-se naibii, murmură el în cele din urmă şi se întoarse cu spatele.

Făcu semn unui taxi pe a Treia şi-i spuse şoferului să-l ducă la Strawberry. N-avea de ce să dea o adresă. Era un drum scurt până la cârciuma Strawberry Field din colţul străzii a Şasea cu Bulevardul Strawberry şi Berk coborî, după ce luă restul de la şofer. În timp ce se depărta pedalând uşor, şoferul cerceta strada, atent să nu scape vreun beţivan, chiar şi la această oră matinală. Berk împinse uşa din sticlă murdară a cârciumii.

Localul era ceva mai select decât majoritatea celor din zonă, cu toate că era relativ mic. Ceea ce-i lipsea în dimensiuni recupera prin stil, făcând tot ce-i stătea în putinţă pentru a reprezenta ceea ce proprietarul, administratorul şi barmanul lui, Teddy Vandergrift, îşi imagina că era un bar autentic de dinainte de Schimbare. În spatele barului din sticlă galbenă şi verde se afla o oglindă uriaşă, peste care erau trase rafturi. Dubla reflecţie a preţioasei colecţii a barului, sticle umplute cu apă colorată, realiza o perspectivă impozantă. Se şoptea că Teddy avea câteva sticle de băutură originală, dosite pe undeva. Teddy zâmbea enigmatic şi nici nu confirma, nici nu nega.

Cârciuma era frecventată mai ales de piloţii Oraşului sau de cei care erau pur şi simplu interesaţi fie de zbor, fie de piloţi, iar Teddy făcea ce putea pentru a le încuraja interesul. Pe pereţi erau agăţate picturi în alb şi negru, imitând fotografii vechi cu bărbaţi şi femei în diverse uniforme, stând alături de faimoase avioane ale unei ere dispărute. Elice, recuperate sau confecţionate, luceau atârnate de tavan, rotindu-se lent, dar făcând prea puţin pentru ventilaţia aerului. Deasupra atârnau modelele fiecărui avion al fiecărui pilot care frecventa Strawberry,

adică erau reprezentaţi acolo toţi piloţii din Pit. Fiul adolescent al lui Teddy realiza un profit bunicel din scormonitul gunoaielor, iar Teddy prefera modelele dinaintea Schimbării, din plastic sau din metal, care ieşeau uneori la iveală. Ceea ce nu putea găsi, confecţiona, făcând modele de avioane după diferitele aparate ale clienţilor lui obişnuiţi şi pictându-le emblemele. Un model din lemn al Viorii Întâi atârna într-un colţ, semănând foarte vag cu delicatul elicopter. Alături de el atârna un hidromotor cu aripi lungi, *Puştiul* lui Wy. Cumva, Berk aprecia faptul că Teddy nu dăduse jos micul model după dispariţia lui Wy.

Teddy era obsedat de crearea versiunii lui exacte a felului în care arăta o cârciumă înainte de Schimbare. Studia toate cărţile şi înregistrările video păstrate în colecţiile muzeului. Într-un fel, era convins că barmanii adevăraţi de pe vremuri trebuiau să aibă anumite dimensiuni fizice. Deşi în Oraş nu mai fusese criză de alimente de generaţii, dieta oamenilor se baza mai ales pe zarzavaturi, cartofi de seră şi cereale cultivate pe terenurile din Afară. Totuşi, un soi de capre mici şi oi, care puteau rezista soarelui puternic de Afară şi supravieţui cu vegetaţia săracă, furnizau produse din carne şi lactate, dar costau mult mai scump decât iepurii de fermă şi feluritele specii de păsări de curte. Fructe se găseau din belşug, cultivate în livezile preţuitului dom din partea de nord a Oraşului, şi chiar şi pe strada lui Berk erau mai mulţi pomi, pruni şi meri, care rodeau o dată pe an. Bananele, ananasul, portocalele erau fructe exotice trimise din Erie sau cultivate în laboratoarele agricole experimentale, mult prea scumpe pentru ca Nielsenii să le poată cumpăra pentru gustul lor aparte.

O porţiune a râului Alley fusese închisă cu domuri şi apa atent trecută printr-o serie de încăperi, formând pescăriile Oraşului. Laboratoarele lucrau, cu oarecare succes, pe specii modificate genetic, selecţionate să crească repede şi mult şi să supravieţuiască în condiţiile aspre de Afară. Majoritatea peştelui crescut în pescăriile Oraşului era eliberat în stadiul de puiet în apele naturale, cu speranţa

că avea să supravieţuiască şi să repopuleze râurile cu peşte sălbatic, dar cei îngrăşaţi în bazinele din interiorul domurilor constituiau principala sursă de carne pentru populaţia Oraşului.

Cu toată această dietă lipsită de grăsimi, Teddy îşi urmase cu neclintire idealul fizic, câştigând mereu în greutate pe parcursul anilor, încât ajunsese să cântărească aproape dublu faţă de orice om pe care-l întâlnise Berk vreodată.

Stătea în spatele lungului bar acoperit cu sticlă, cu un şorţ alb, murdar, legat peste pieptu-i robust, ştergând pahare cu un prosop în dungi.

— Salut, Teddy, zise Berk, alunecând pe unul dinte scaunele înalte din faţa barului. Ai pierdut ceva din greutate, ai?

Teddy zâmbi îngăduitor, cu toată gura, deprins cu inevitabilele glume ale clienţilor. Umplu un pahar cu scotch-ul standard, distilat în Oraş, şi i-l aşeză dinainte lui Berk.

— Iar te-ai certat cu 'Cember? întrebă el.

Teddy mai hotărâse, după multe cercetări, că adevăratul barman de dinainte de Schimbare fusese băgăreţ, întotdeauna doritor să plece urechea la problemele clienţilor, şi mereu pregătit cu sfaturi pe care nimeni nu le dorea.

— Da, recunoscu Berk, sorbind o gură. Încă mă mai lupt cu Cormack să-mi mai dea şi ceva mai serios, pe lângă cursele poştale.

Se scărpină cu tristeţe la ureche.

— Crede că-s băiat rău, risc prea mult şi nu pup destul în bot Consiliul. Aşa că, nici o însărcinare. Mă plictisesc şi o iau razna. 'Cember mă tot bate la cap s-o las baltă, să fac o cerere de recalificare şi să trec la ceva mai stabil.

Era o poveste pe care Teddy o mai auzise de multe ori. Şterse suprafaţa de sticlă a tejghelei, ridicându-şi privirile în momentul când în cârciumă intrară doi clienţi care se aşezară la una dintre cele trei mari mese rotunde de lângă uşă. Nu era nevoie să ia comenzi. În ciuda iluziei de

varietate creată de multitudinea colecţiei de sticle a lui Teddy, Oraşul nu producea decât bere Blue Ribbon şi scotch Allegheny Gold, şi nici una dintre ele nu semăna prea mult cu strămoşul din malţ. Teddy turnă două beri în halbe şi-i servi pe cei doi clienţi înainte de a-şi relua conversaţia cu Berk.

— Cred că starea de spirit în care se află December ar putea avea oarece legătură cu prăbuşirea lui Wy, avansă Teddy. Poate se gândeşte că ţi s-ar putea întâmpla şi ţie.

Berk ridică din umeri.

— Poate. Dar a ştiut că sunt pilot municipal când ne-am căsătorit. Atunci considera că e romantic.

— Ei, îţi trebuie ceva să-ţi ridice moralul, asta cred eu, zise marele barman.

Acum, că menirea de Ultim Mare Barman fusese îndeplinită, îşi putea îngădui să dea la iveală ultima lui jucărie. Zâmbind larg, se întinse sub tejghea şi plasă în faţa pilotului un model de elicopter, turnat în metal. Berk îl recunoscu a fi un Bell Jetranger VII de dinainte de Schimbare. Deşi era un tip de aparat de zbor total diferit, Teddy restaurase cu grijă modelul turtit şi-l pictase cu însemnele lui Berk. Pe partea laterală erau pictate cuvintele *Vioara Întâi.*

— Puştiul meu a găsit asta săptămâna trecută, scormonind pe Afară, prin preajma domurilor de la Trei Râuri, spuse el cu oarecare mândrie, atât pentru fiul lui cât şi pentru model. Cred că am să-mi înlocuiesc modelul cel vechi cu ăsta, e mai bun. Am să fac să i se învârtă rotorul în curent, să i se învârtă palele, ştii?

Teddy îşi băgă degetul arătător între pale, încercând să le rotească. Nici chiar atingerea lui iubitoare nu reuşi să le netezească alunecarea.

Berk zâmbi, terminându-şi cel de-ai doilea scotch pe care i-l turnase Teddy.

— Chiar că-i frumos, zise el, încântat. Îmi place, de-a binelea.

Teddy i-l turnă pe al treilea, din partea casei. Pe al patrulea, trebui să-l plătească. Şi pe al cincilea.

Nu se mai încurcă luând taxiul, preferă să se împleticească spre apartamentul din strada Stanwix. Luminile păreau stinse. Bolta ce se arcuia mult deasupra străzilor era transparentă; stelele străluceau prin condensul de pe sticla groasă. Berk deschise uşa şi urcă scările, ascultându-şi clămpănitul mersului de om beat. Împingând uşa ce dădea din casa scărilor spre palierul lui, bâjbâi în lungul şirului de uşi până ce dădu de aceea pe care scria „716“, cu partea de sus a lui şase lipsă, din care cauză puteai citi „71o“.

Acasă. Ca pe aţă.

Umbla nesigur la broască, încercând în zadar să bage cheia metalică în deschizătură, când, fără să vrea, apăsă pe clanţă şi constată că December lăsase uşa descuiată. Tresări surprins în faţa uşii deschise şi se strecură cât putu de repede, beat fiind, în apartament; în întuneric, se izbi cu fluierul piciorului de rama canapelei, înjură, se apucă de picior şi trecu mai departe.

CAPITOLUL ŞASE

17 noiembrie 2218

Oraşul se cuibărea în unghiul făcut de braţele râului, o insulă de piramide geodezice înghesuite împreună ca nişte ciuperci din sticlă, pe jumătate îngropate, cu masivele lor panouri triunghiulare reflectând lumina aurie a soarelui.

Copaci subţiratici, rezistenţi, se înşiruiau pe malul râului, cu frunzele lor verzi începând să se îngălbenească şi să se înroşească acum, când toamna scurtă era pe sfârşite. Peste câteva săptămâni numai, râurile aveau să îngheţe, şi iarna extrem de uscată avea să transforme totul într-un fel de natură moartă. Populaţia avea să se îngroape înăuntrul Oraşului, în aşteptarea primăverii.

Cele două poduri, câte unul de fiecare parte a punctului în care Ohio se despărţea într-un „Y", erau vechi de secole, dar atent întreţinute. Arcuri de sticlă cu oglindă închideau legătura graţioasă a podului dintre domurile rezidenţiale ale Oraşului principal şi agrodomurile mai noi de pe malul nordic; reflectarea razelor soarelui ascundea vederii trecătorii ce traversau râul. În partea de sud, podul fusese lăsat expus, şi velotaxiurile cu pedale ce treceau când şi când puteau fi văzute intrând şi ieşind din Oraş.

Unul purta un şef de la Primărie, care supraveghea construirea noilor domuri solare colectoare, altul câţiva ingineri în drum spre plăcile de impact aflate în construcţie pe Muntele Oliver. Mesagerii duceau ordine sau echipament la domurile pentru irigaţie exterioară; maşini-tandem, blindate, purtau lucrători agricoli spre terenurile cultivabile de Afară; maşini particulare, construite acasă şi aparţinând vânătorilor de antichităţi sau chiar piloţilor, precum tatăl lui Berk, care acum conducea o maşină de împrumut tamponată şi boţită, ieşeau după bucăţi şi piese de la avioane vechi.

De cealaltă parte a podurilor rămase în picioare se afla şirul podurilor mai puţin norocoase, cu câteva rămăşiţe

ruginite de cabluri, răsucite la capetele rupte, iţindu-se ici şi colo din apă. La capătul amputat al unuia dintre poduri, cu undiţa aşezată alături, tânărul Berkeley stătea întins pe burtă, uitându-se de la sute de picioare înălţime la apa întunecată ce se scurgea leneş. Ascunse sub unde, rămăşiţele podului distrus formau zone mai puţin adânci, în care apele mâloase se amestecau, oferind adăpost peştilor mici. Pluta lui o luase la vale, departe de ochiurile cu apă mică, pe firul curentului.

— Berkeley, îl auzi pe tatăl lui strigându-l.

Băiatul sări repede în picioare, ştiind că fusese iar prins, şi se uită la tatăl lui care cobora panta către capătul vechiului pod.

Se aştepta ca tatăl lui să fie furios; fusese avertizat să stea departe de ruinele periculoase. Dar de astă dată, bătrânul se aşeză cu picioarele încrucişate pe marginea podului, punându-şi mâinile pe umerii băiatului. Se aplecă înainte, cercetând pluta.

— Ai prins ceva? întrebă el, fără urmă de supărare în glas.

Berkeley nu prea ştia la ce să se aştepte.

— Nu, domnule, răspunse el prudent.

Stătură o vreme fără să vorbească, ascultând sunetul vântului suflând prin frunzele fragile ale copacilor agăţaţi de malul de sub ei. Pe partea cealaltă a râului, un şir de capre se căţăra în sus pe Pantă, o vastă zonă de rezervaţie înconjurată cu gard electrificat pentru a le ţine pe ele înăuntru, iar pe rangeri afară. Păstorii, înfăşuraţi în aceleaşi robe albe protectoare care acopereau şi spinările animalelor lor, mai ardeau câte o lovitură peste pulpele rătăcitoarelor ce se răzleţeau prea mult în căutarea ultimelor petice de verdeaţă ale anotimpului. Cu carabinele la spate, strigau în gura mare după capre, râsetele şi vocile lor fiind purtate până departe prin aerul subţire, încins.

Firavele piuituri ale unor păsări nevăzute ajungeau până la ei: ultimul rând de pui înaintea venirii iernii.

— Ai auzit? întrebă deodată tatăl lui şi zâmbi. Pui ieşiţi

din găoace, zise el fericit. Probabil că vrăbii. Nu vor să se lase.

Şi-l plesni pe băiat peste spate ca şi cum el ar fi fost personal responsabil de săraca faună sălbatică.

După un moment, tatăl lui continuă:

— Mamei tale nu-i place să vii aici.

— Ştiu, recunoscu Berkeley, privind atent în jos, la pluta lui.

— E periculos. Ruinele astea vechi nu sunt solide, iar soarele nu-ţi face bine, dacă stai atât de mult.

Bătrânul îi ciufuli lui Berkeley părul tuns scurt.

— Nici măcar nu ţi-ai luat o pălărie, îl mustră el.

— Îmi place aici, Afară, zise Berkeley, încercând să explice. E linişte şi pot fi cu mine însumi.

Tatăl lui încuviinţă din cap şi-şi înfăşură pe arătătorul noduros firul, smucindu-l puţin, ca pentru a ispiti peştii nevăzuţi să muşte. Brusc, Berkeley bănui că şi el venise aici, copil fiind. Se întrebă dacă tataia Nielsen îl prindea şi-l ocăra şi pe el pentru aceleaşi abateri.

— De ce au aruncat în aer podurile mari şi le-au lăsat doar pe cele două mici? întrebă deodată băiatul, ale cărui gânduri îşi schimbau direcţia la fel de brusc precum frunzele uscate sub rafalele de vânt.

Tatăl zâmbi.

— Erau prea mari pentru a le apăra, Berkeley, spuse el. Podurile mici pot fi apărate mai lesne decât cele mari. Ar trebui să înveţi mai mult la istorie şi să vii mai puţin să te joci aici.

Berkeley însă, ca toţi tinerii elevi ce învăţau în Oraş, *studiase* Schimbarea, ca şi istoria veche, de dinainte de Schimbare. Putea trasa liniile curenţilor de convecţie în diagrama mantalei Pământului, putea sporovăi despre Timpul Zero, când nu fusese nici un câmp geomagnetic, care să creeze centurile Van Alien, sub protecţia cărora să fie reţinut ozonul în atmosferă. Dar astea nu aveau nici un înţeles pentru el. Nu erau decât puncte marcate pe hartă, mari pete, lipsite de semnificaţie, de uscat şi de apă; pe care nu le vedea niciodată.

Zburase cu tatăl lui şi văzuse din lumea fizică poate mai mult decât oricare coleg de clasă, cu excepţia, probabil, a Donicăi Wysaigh şi a fratelui ei mai mare, iar lumea aceea nu avea nici un ocean, nici un continent, nici o insulă, nici o ţară. Nu erau decât Domurile şi vastul teritoriu uscat ce le înconjura, munţi decoloraţi spre est, spinări joase de dealuri întinzându-se până spre un orizont plat spre vest, şi râul cu două braţe, separând Oraşul de amândouă, curgând către o depărtare necunoscută.

Berkeley încerca să cuprindă vastitatea. Încerca să vizualizeze extraordinarele dungi de fum şi de lumină repezindu-se prin nori, o „grevă nucleară limitată”, nu împotriva oamenilor, ci împotriva Pământului însuşi. Înţelegea cuvintele, putea sta în picioare, cu genunchii tremurând, în faţa clasei şi recita, cu vocea lui de copil, textele memorate. Oamenii în vârstă încercau să echivaleze Schimbarea cu o iarnă artificială, nucleară, opunându-se erodării păturii de ozon şi căldurii cu o umbrelă de nori de praf şi fum în atmosferă.

Ei voiau o soluţie rapidă, *acum.* Dar în perspectivă geologică, *acum* nu avea durata unei generaţii. Poate mergea, poate nu. Poate că se scurseseră decade din Timpul Zero, când atmosfera fusese curăţită, iar pământul copt sub radiaţiile neîncetate ale soarelui. Poate că nu. Berk repeta ca papagalul cuvintele, în vreme ce conceptele erau prea mari, enorme, pentru a le putea înţelege.

Planeta era prea mare. Schimbarea era prea mare, mai mare decât Dumnezeu. Cum de se aşteptau de la el să înţeleagă?

Aşa că îşi imagină soldaţii aruncând în aer podurile cele mari, nori uriaşi de foc şi fum înălţându-se în aer, bucăţi uriaşe, sfărâmate, din pod, prăbuşindu-se lent, maiestuos pentru ochii minţii lui. Privi dincolo de râu, evocând mulţimile de pe malul neted, pustiu. Oameni zdrenţăroşi, disperaţi, ţipând şi blestemând în Marea Panică, excluşi şi lăsaţi Afară din Oraşul acoperit de domuri. Încercă să înţeleagă Schimbarea imaginându-şi-o la nivel omenesc. La nivelul unui copil.

— Crezi că erau oameni răi, cei care nu au pătruns înăuntru? întrebă el, sperând să fi fost.

Prefera să se gândească la mulţimile acelea ca fiind rangeri, răi, înspăimântători, nu tocmai umani.

Tatăl lui ridică din umeri.

— Nu cred. Nu erau decât nişte oameni şi nimic mai mult. Au fost avertizaţi, cum fusese şi Noe, din Biblie, şi ei au ales să nu creadă, să nu se salveze. Oraşele care nu şi-au construit Domuri au murit. Părinţii Oraşului salvaseră câţi oameni putuseră, dar dacă ar fi încercat să-i salveze pe toţi, nu ar fi fost suficientă hrană sau apă curată sau loc unde să trăiască. Ar fi murit cu toţii. A fost o hotărâre dificilă, Berkeley, şi foarte tristă.

Era o noţiune grea pentru Berkeley.

— Donica a aflat de la tatăl ei că erau răi. Oamenii din vechime făceau lucruri rele Pământului şi ei au făcut să se întâmple Schimbarea.

Bătrânul ridică din umeri.

— Se poate. Eu nu ştiu. Schimbarea nu-i decât ceva care se întâmplă, Berkeley. Pământul ăsta bătrân, pur şi simplu se schimbă uneori fără să se ostenească să ne consulte şi pe noi mai înainte. Oamenii însă, vor întotdeauna să creadă că sunt importanţi, buni sau răi. Ceea ce fac sau nu fac poate schimba totul. Uneori, tot ce putem face e să ne agăţăm strâns de planetă, ca puricii de un câine. Să atârnăm, numai, pentru plimbare.

Chicoti.

Berkeley îi zâmbi larg tatălui său, încântat de glumă. Îşi imagină pentru o clipă că este un purice negru pe spinarea unui câine imens, întrebându-se cam cât de depărtate ar fi firele din blană. Un alt gând îl emoţionă.

— Donica zice că sunt oameni şi pe *Lună.* Au domuri exact ca şi noi, doar că mai bune din cauză că-i de milioane de ori mai rău ca aici, şi au nişte telescoape foarte mari, ca să ne poată vedea de acolo de sus, şi aşteaptă să ne întoarcem.

Tatăl lui ridică din umeri.

— Poate c-au supravieţuit, poate că nu. N-o să ştim până

ce n-ajungem acolo.

Zâmbi, trecându-şi degetele noduroase prin părul băiatului.

— N-o să ne întoarcem acolo prea curând. Vor mai trebui să aştepte ceva.

Tatăl oftă, un sunet trist. Berkeley se uită la el întrebător. Era trist pentru oamenii prinşi pe Lună, aşteptând o salvare ce putea să nu mai vină niciodată? Era nefericit pentru că era nevoie de mai mulţi ani decât putea Berkeley concepe pentru ca oamenii să *poată* să-i salveze? Cel puţin, oamenii de pe Lună fuseseră *toţi* înăuntrul domurilor şi nu hotărâseră Părinţii Oraşului cine avea să trăiască şi cine avea să moară.

— Crezi că Dumnezeu îi ura pe oamenii care nu au intrat înăuntru?

Se întreba ce putuseră ei face ca Dumnezeu să urască sutele de milioane care muriseră în Schimbare.

Tatăl lui rămase tăcut pentru atât de mult timp încât Berkeley se gândi că nu avea să mai răspundă.

— Dumnezeu i-a iubit pe cei din Oraş. I-a salvat ca oamenii să nu piară cu totul de pe Pământ. Ne-a salvat pentru ca, atunci când va sosi vremea, să-şi poată reface Împărăţia. Tu eşti unul dintre aleşii Domnului, Berkeley. Asta-i tot ce trebuie să reţii.

Berkeley ştia că tatăl lui nu era un om cu adevărat religios, dar mama se ducea în fiecare sâmbătă la Sf. Maria Milostiva. Era pianista Filarmonicii Oraşului şi zicea că-i numai ca să ajute biserica, la cor. Respecta nesupunerea tatălui, după cum şi el respecta nevoia ei nerostită de liniştire spirituală. Chestiunile teologice erau lucruri pentru care Berkeley îşi pierdea repede interesul. Era şi prea complicat pentru el.

— Crezi că va mai fi încă o Schimbare?

Se gândi brusc la întrebare, cu un vag sentiment de îngrijorare faţă de ceva prea mare pentru a fi prevenit, ceva ameninţând să-l ducă de-acolo, necontrolabil.

— Desigur, râse bătrânul, dar nu se va întâmpla mult, foarte mult timp de-acum încolo. O să fim ca dinozaurii,

Berkeley. O să fim nespus de vechi, oamenii de ştiinţă au să sape după noi când vom fi fosile, iar tu şi cu mine vom fi puşi într-un muzeu, să vină lumea şi să caşte gura. Ce zici, fiule, de asta?

Bătrânul îl ciufuli iar pe băiat, cu afecţiune.

— Vrei să fii o grămadă de oase prinse într-o bucată de piatră şi atârnat de peretele unui muzeu, cândva?

Berkeley râse, şi frica de Schimbare pieri. Se uită cu nerăbdare la tatăl lui, cu un nou gând încolţit în minte.

— Crezi că mai sunt oase pe-aici? întrebă cu vocea răguşită, sperând că da. Poate dăm peste ele acum?

Tatăl lui se înecă.

— Berkeley, asta a fost cu mult timp în urmă. Hai să lăsăm toate oasele pentru Schimbarea următoare, bine? Acum mai bine-am merge acasă. Mama pregăteşte masa de seară, iar tu încă mai ai lecţii de făcut.

Tatăl lui Berkeley strânse firul şi se întoarseră în Oraş; braţul puternic, vânos al bătrânului odihnea pe umerii firavi ai băiatului.

CAPITOLUL ŞAPTE

5 aprilie 2242

Nevoia copleşitoare de a urina şi lumina îl treziră. Zăcea jumătate pe canapea, cu capul peste margine şi cu braţul stâng atârnându-i pe podea. Încercă să se scoale în capul oaselor, trăgându-şi un picior amorţit. Ca din lemn, piciorul izbi podeaua, cu carnea golită de sânge cuprinsă de mii de ace. Gemu, incapabil să-şi ţină echilibrul.

— Te-ai distrat bine aseară? îl întrebă December.

Se uită chiorâş la ea. Stătea în picioare, cu braţele încrucişate, în cămaşa de noapte din satin alb pe care i-o făcuse el cadou de ziua ei, anul trecut, ţinând într-o mână un pahar cu suc roşu închis. Părul blond deschis îi cădea în valuri pe umeri. Dezaprobarea îi strângea buzele şi-i înăsprea căutătura ochilor albaştri, alterând iluzia de perfecţiune. El încercă un zâmbet băieţesc, stânjenit, căruia ea nu-i răspunse. Ceea ce nu era semn bun.

— Mă doare, zise el, apucându-se de cap. Nu ai nici un pic de înţelegere pentru un muribund?

— Nu, răspunse ea sec şi sorbi cu delicateţe din suc.

— Am fost la Strawberry aseară, spuse el încercând să-şi îndrepte piciorul amorţit, să văd dacă a primit vreunul dintre ceilalţi piloţi vreo misiune.

Era o scuză subţirică şi el ştia că nu avea să-l creadă.

— Dacă veneai aseară la o oră decentă, puteai sta de vorbă despre asta cu Leonard Cormack însuşi.

— La naiba, făcu Berk, făcând încercări să se sprijine pe piciorul amorţit şi prăbuşindu-se înapoi pe canapea. A sunat? Ce zicea?

December mai luă o gură de suc, aruncându-i o căutătură rea, făcându-l să aştepte.

— Dacă erai aici, aflai. Eu nu-s biroul tău de informaţii.

Piciorul lui Berk îşi recăpătase suficient sensibilitatea pentru a se putea sprijini pe el, aşa că făcu un pas, ameninţător, către December.

— Fir-ar să fie, ocărî el şuierător, luptându-se neajutorat cu vechea nevoie de a se lua la harţă, gata să izbucnească.

Ea nu păru intimidată.

— De ce nu-l suni, ca să afli? Eu trebuie să plec la lucru.

Apăsă puţin pe cuvântul *lucru*, sugerând, ştia el prea bine, insatisfacţia pe care o avea în privinţa lui.

December dispăru în dormitor, să se îmbrace, iar el se târî până în bucătărie. Vasul de cafea abia dacă mai avea pe fund ceva zeamă cafenie, călduţă. December şi-o preparase pentru ea, lăsând numai cât să-i dovedească supărarea. Ridică din umeri, turnă zaţul în ceaşca ei şi-l dădu gata dintr-o sorbitură. Îl ajută prea puţin să-i uşureze durerea din tâmple.

Telefonul avea paraziţi când ridică receptorul.

— La naiba, la naiba, la naiba, înjură el încet.

Probabil că dura mai puţin să meargă până la Primărie decât să aştepte să se elibereze capricioasele circuite telefonice. Nu că ar fi preferat să dea ochi cu Cormack.

December apăru din dormitor îmbrăcată cu una din bluzele ei din pânză groasă şi pantalonii de lucru, din piele. Avea cu ea jacheta de protecţie solară, cu emblema Electricitatea Oraşului pe umăr. Aruncându-şi jacheta pe speteaza canapelei, începu să-şi strângă părul lung şi blond, făcându-şi-l coc în creştetul capului şi fixându-l cu ace.

— Te duci la baraj, comentă el, pe un ton neutru.

Era clar că lucra pe teren, şi nu se aştepta ca ea să răspundă.

— Iar nu merge telefonul.

— Păcat, spuse ea.

În vocea ei nu se simţea nici o părere de rău.

— Markley şi cu mine lucrăm contra cronometru.

Îşi înfăşură în jurul gâtului o eşarfă care proteja împotriva radiaţiilor solare şi, aruncându-şi pe umeri jacheta, se îndreptă către uşă.

— Nu ştiu când mă întorc diseară, zise ea cu venin. Aşa că nu mă aştepta.

Trânti uşa după ea, cu un zgomot puternic şi dureros.

Nu era necesar, dacă asta intenţionase. Berk se simţea oarecum chinuit de fiecare dată când era rostit numele lui Markley.

Stătu uitându-se pe fereastră timp de un ceas după plecarea ei, aşteptând să sune telefonul, aşteptând să-i treacă durerea de cap. Încercă iar telefonul. Tot paraziţi. În cele din urmă, îşi făcu un duş cu apă rece, care abia picura. December folosise întreaga lor raţie de apă caldă din reciclator, desigur. Tremurând, se bărbieri şi-şi puse cea mai bună cămaşă pe care o avea şi pantaloni curaţi. Trebuia să se ducă personal.

Deschise uşa şi călcă drept într-un rahat de câine, lăsat pe covoraş de afurisitul de cocker miniatural al doamnei Kerowitz.

Ziua nu începea bine.

Leonard Cormack zâmbea când i-a deschis uşa biroului; cravata şnur îi atârna lejer în jurul gulerului desfăcut.

— Berkeley, zise el pe un ton călduros şi jovial. Hai, intră. Mă bucur c-ai putut veni.

Berk se sculă de pe canapeaua din holul de aşteptare şi strânse mâna lui întinsă.

Cormack aflat într-o dispoziţie plăcută nu era niciodată un semn bun. Berk se aşeză în fotoliul uzat din biroul Consilierului Oraşului, aşteptându-l să se întoarcă cu două ceşti de cafea din cereale.

— Lapte?

— Nu, mulţumesc, zise Berk, luându-i atent din mână ceaşca fierbinte, din ceramică.

Sorbi în timp ce Cormack făcu arcurile să scârţâie când se aşeză în fotoliul larg din spatele biroului în dezordine.

— Consiliul a votat ieri. Te-am trecut. Vrei misiune, a ta e.

Sorbi îndelung din lichidul fierbinte şi aşeză ceaşca pe un teanc de foi, zâmbind în continuare. Berk nu răspunse la zâmbet.

— Care misiune, a lui Wysaigh? întrebă el, fără să încerce măcar să-şi ascundă amărăciunea din voce.

Zâmbetul lui Cormack se ofili, lăsând locul căutăturii lui

urâte, mult mai familiare.

— Nu tocmai. Circuit comercial, desigur. Cursă regulată, dacă o vrei. De data asta însă, vrem şi noi să survolezi Alley Oops. În explorare, spuse Cormack laconic.

Berk îşi trecu degetele prin părul aspru, tuns scurt.

— Să trec doar pe-acolo? întrebă el neîncrezător, cu ochii mijiţi.

Cormack scutură din cap.

— Să aterizezi. Cu *asta* m-ai tot bătut la cap în ultimii patru ani, nu-i aşa?

Se frecă încet pe ţepii aspri, maronii de pe obraz.

Cormack se rădea permanent şi se aranja pe când era şi el pilot, prieten cu bătrânul Nielsen. Acum părea mereu neras. Teoria lui Berk era că el îşi aranja cu grijă această imagine; un consilier muncind din greu n-avea timp să se radă, mai ales unul care se pregătea să fie reales.

— Verifică hărţile, notează orice schimbare, orice nouă apariţie pe care o observi. Fă tunelurile, du ceva materiale medicale la Harrisburg, ca de obicei, îi dădea indicaţii Cormack. Dar vrem să verifici portul Filly, să-ţi arunci privirile asupra oricărui loc industrial. Adulmecă. Fă ce ştii tu cel mai bine, Berkeley.

Aştepta de atâta timp o asemenea misiune. Se luptase cu Consiliul, se rugase de Cormack, se plânsese cu amărăciune altor piloţi independenţi, ţinuţi şi ei la index de Consiliu. Se simţea ciudat de lipsit de entuziasm.

— Nu ştiu dacă Vioara Întâi poate acoperi distanţa. Ea nu-i ce-a fost Irene II, zise el rar, cu ochii pe faţa lui Cormack.

Omul se strâmbă, ca şi cum ar fi muşcat dintr-un măr deosebit de acru.

— Rahat, exclamă Cormack. Ştiu că ai rezervoare suplimentare. Pune-le pe ea.

— Sunt aproape trei sute de mile, numai dusul, Leonard.

Lui Berk îi făcea plăcere să-l mâne pe consilier.

— N-o să poată trece munţii dacă-i încărcată.

Vocea lui Cormack se înăspri.

— Uite ce-i, dacă ai decis că nu vrei slujba, i-o dăm lui

Finley. Personal, mă doare undeva dacă marele Nielsen zboară sau nu.

Cormack era roşu la faţă.

Berk ezită. Putea fi plăcut să-l facă pe Cormack să asude puţin, dar nu într-atât încât să piardă angajamentul. Era ciudat că, totuşi, Cormack *asuda.*

Finley era unul dintre piloţii din staulul lui Cormack, mai degrabă angajat al Oraşului decât liber profesionist, cum era Berk. Avea destulă experienţă, iar dosarul lui, altfel fără pată, arăta că era un pilot prudent, de încredere, care nu-şi asuma niciodată riscuri inutile. Ca Wysifigh. Şi, tot ca Wysaigh, Finley prefera ruta sigură şi o slujbă stabilă. Finley avea două zboruri pe săptămână la terenurile agricole aflate în aval, pe Ohio, şi înjura şi se plângea destul de des deasupra sticlei lui de bere de la Strawberry în legătură cu obligaţia de a face toate aterizările şi decolările alea.

Prea tânăr, prea crud, se gândi Berk. Probabil că refuzase slujba. Poate, realiză Berk deodată, Finley îşi dorea afurisita lui de cursă poştală la Erie! O cursă frumoasă, directă, dus-întors, ce i s-ar potrivi de minune. Cormack l-ar fi putut înlocui, dar Berk bănuia că până şi Finley s-ar fi dat înapoi să-şi asume un asemenea angajament murdar.

Cormack însă, nu avea nevoie să fluture ispita aţâţătoare a unei explorări în Filly pentru a-l convinge pe Berk să preia ruta lui Wysaigh în locul cursei de Erie. Atunci, de ce zâmbetul cel larg şi caldele felicitări aşa, deodată?

Desigur, Berk. Ai uitat. Cormack nu mai este pilotul tânăr şi glumeţ, care îi era tovarăş de băutură tatălui tău. Ăsta este un politician, iar politicienii nu dau niciodată nimănui nimic din bunătatea inimii lor. Atunci, de ce?

— Nu zic că n-am s-o fac, zise Berk rar.

Cormack se destinse puţin.

— Ştii şi tu la fel de bine ca şi mine că hărţile nu mai sunt bune. Am să cobor într-un teritoriu despre care nimeni nu ştie mare lucru. Nu-s prea multe familii care să-şi extindă ospitalitatea dincolo de Harrisburg. Tot ceea ce

vreau să spun este că ar trebui să fiu compensat de vreme ce-mi asum un risc suplimentar.

Leonard zâmbi, dar de data asta zâmbetul era ţeapăn, iar ochii mijiţi.

— Hai să nu ne păcălim singuri, Nielsen. Nouă ne trebuie cineva care-şi poate purta singur de grijă Afară, iar ţie, fătul meu, îţi trebuie al naibii de tare o slujbă.

Berk simţi cum îi ia faţa foc şi, preţ de o clipă, nu spuse nimic, stând cu buzele strâns lipite.

— Da, recunoscu el în cele din urmă. Îmi trebuie slujba, Cormack. Aştept de patru ani ca Departamentul vostru să nu-mi mai dea doar zboruri de rahat. Aşa că-ţi închipui că mă poţi struni uşor, iar eu sunt atât de flămând încât o să sar asupra ocaziei. Dar de ce Filly, Cormack? De ce acum?

În momentul când puse întrebarea, ştiu răspunsul; îl putu citi în ochii lui Cormack.

— Te pregăteşti pentru încă un mandat. Trebuie să te prezinţi cu ceva destul de arătos, ca să-ţi vezi curul reales, nu-i aşa? Cum ar fi o altă descoperire de petrol, ca cea despre care tata a tot spus Consiliului timp de *ani* de zile că aştepta acolo. Acum, că Harrisburg este destul de sigur ca să te repezi din el, îţi poţi permite să priveşti ceva mai departe de propria-ţi curte, asigurată… mai ales că acum îl ai pe *fiul* bătrânului ca să-şi asume riscurile pentru tine.

— Care naiba e problema ta, Nielsen? se repezi Cormack. Tu şi cu taică-tău v-aţi creat reputaţia lăudându-vă cu îndrăzneala voastră, cu toate riscurile pe care vi le-aţi asumat. A obosit fiul bătrânului tocmai acum?

Berk se surprinse pe sine refuzând să muşte nada.

— Poate, Cormack, zise el cu răceală, fiul bătrânului se înţelepţeşte acum, la bătrâneţe. E vremea să echilibreze îndrăzneala cu puţin spirit de afaceri. Sigur, vreau explorarea asta, poţi fi convins. Dar ce se întâmplă *după* asta? Mai aştept alţi patru ani? Ce se întâmplă dacă Filly se vădeşte a fi sterilă? Ce se întâmplă dacă *nu* eşti reales?

Se aplecă înainte, ţinând strâns ceaşca de cafea.

— E foarte drăguţ din partea ta, Cormack, să-mi oferi acest minunat angajament de zbor, văzând, după cum ştii,

că eu nu-s unul dintre cei puţini care l-ar vrea, sunt probabil singurul pilot al acestui Oraş care o poate face. Eu şi maşina mea zburătoare de tuns iarba, lacomă de combustibil.

Cormack se holbă la el.

— Care va să zică, o iei sau nu? întrebă el scurt.

— Da, o iau, zise Berk. Dar vreau o garantare a primariatului pe post, după ce mă întorc. N-am de gând să-mi risc pielea sau elicopterul pentru ceea ce pot găsi în Philadelphia numai ca să dau puţină strălucire carierei tale politice. Mai degrabă zbor prin preajmă căutând ţărănoi rătăciţi care m-ar doborî pe loc, decât să mă încred în tine. Poate c-am învăţat şi eu ceva de la Wysaigh şi de la bătrânu', până la urmă.

— Splendid, spuse Cormack, întinzându-se după telefon. Îţi mulţumesc foarte mult c-ai venit, Nielsen. Cred că vom da asta cuiva care înţelege valoarea lucrului în echipă şi respectul pentru un birou al Primăriei.

Berk se ridică în picioare, lăsând pe biroul lui Cormack ceaşca de cafea pe jumătate plină.

— Întotdeauna poţi găsi pe careva dispus să-ţi pupe curul gras, Cormack, zise el, ştiind că-şi distruge viitorul ca pilot al Oraşului. Te specializezi în a-i ţine flămânzi pe piloţi. Şi bineînţeles că mă poţi pune la pământ. Dar câţi piloţi sau aparate pot face ridicarea topografică a unui oraş? Pe cine poţi găsi care să ştie mai mult decât mine despre munca de recunoaştere? L-ai ucis deja pe Wysaigh, ticălosule. Câţi piloţi mai ai de gând să pierzi înainte de a cădea la învoială cu mine? Asta ar trebui să le placă celor care te vor vota.

Ieşise deja din birou şi era aproape la jumătatea holului când Cormack îi urlă numele. Se întoarse, la fel de surprins ca şi secretarele din spatele şirului de birouri aliniate în lungul peretelui. Faţa consilierului era roşie de furie.

— Întoarce-te înăuntru, Nielsen.

Mândria lui Berk îl îndemna să-i spună să se ducă naibii, dar instinctul de supravieţuire îl făcu să meargă înapoi în

biroul consilierului, fără să protesteze. Îşi încrucişă braţele, rămânând în picioare, în vreme ce Cormack închidea uşa.

— Uite că o fac şi pe asta pentru tine, ştii, zise Cormack, negru. Nu eşti un tip popular.

Berk nu spuse nimic. Cormack îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul, mai roşu la faţă decât de obicei. Frustrare, furie, Berk nu putea spune ce-i trecea lui Cormack prin cap, dar îi făcea plăcere stânjeneala consilierului.

— Ai o părere destul de bună despre tine, Nielsen. Dar nu este împărtăşită de toată lumea din cadrul Consiliului. Ai făcut gură şi ai încălcat ordine încă de când ţi-ai luat certificatul de pilot al Oraşului. E într-adevăr păcat că taică-tău nu mai este pe-aici, să-ţi mai tragă câte un picior în cur.

Berk nu zise nimic, lăsându-l pe consilier să fumege. În cele din urmă, Cormack zise:

— Ultima ofertă. Primariat pe post la întoarcere.

Îi vârî lui Berk un deget în ochi.

— Dar *numai* dacă te întorci cu ceva care să merite. Vino înapoi cu mâna goală, Nielsen, şi o să te uiţi lung cum îţi rugineşte maşina aia de tuns iarbă. Asta e. Accepţi sau nu?

— Accept, spuse Berk liniştit.

Consilierul îl privi fioros.

— Perfect. Peste trei zile pleci.

Când consilierul se întoarse, Berk zâmbi, cu un zâmbet subţire, mânios.

— În scris, consiliere, zise el.

N-avu ce face.

CAPITOLUL OPT

5 aprilie 2242

— Te-ai gândit vreodată serios la sinucidere? întrebă December.

În ochii ei limpezi, reci, nu se citea nici o urmă de depresie. Nici o licărire de disperare.

Făcuse el rezervarea pentru masa de seară, în unul dintre chioşcurile în aer liber de la Triunghiul de Aur, restaurantul aşezat în oaza de verdeaţă dintre râurile Mong şi Alley. Cerul, văzut prin bolta domului, era încă de un albastru curat, tot mai adânc pe măsură ce se lăsa seara. Păsărele ciripeau, sărind de pe o creangă încărcată de fructe a unui copac pe alta. În depărtare, în vârful Triunghiului, fântâna cea mare împrăştia apă limpede într-un evantai strălucitor. Chelneri în uniforme albe imaculate treceau de la o măsuţă la alta purtând tăvi de pe care aroma mâncării se ridica, amestecându-se în aer ca parfum de flori proaspete. Era un loc cum nu se putea mai nepotrivit pentru o discuţie despre sinucidere.

Nedumerit pe moment, Berk preferă s-o trateze cu umor.

— Păi, zise el uşor, nu. Impozitele, poate…

Ea parcă nu-l auzi.

— Să te omori, spuse ea, pe gânduri, ca şi cum ar fi examinat o extrem de interesantă insectă prinsă în insectarul unui biolog. Să-ţi bagi un pistol în gură, spre exemplu, şi să apeşi pe trăgaci. Poţi să vezi cum e, dacă vrei cu adevărat.

Înfipse vârful furculiţei într-o bucăţică de peşte, ţinând-o delicat în faţa buzelor în timp ce vorbea.

— Într-un moment, tot ce face din tine o fiinţă omenească este aici, viu şi pulsând şi intact, iar în următorul nu mai e decât un terci însângerat lipit pe un zid ca un desen al unui artist sinistru. Şi nu mai eşti nici măcar fiinţă omenească, doar o halcă de carne cu bucăţi

din ceva ce *a reprezentat* o persoană, prelingându-se în jos pe perete.

Duse peştele în gură şi mestecă zâmbind.

El spera că au încheiat subiectul, dar ea îl privi, cu ochii strălucind, şi zise:

— Dacă te gândeşti bine, e adevărat că nu ai putea de fapt, acolo, să te vezi. Nu ai mai fi în viaţă ca să-ţi priveşti trupul zăcând pe podea. Dar ai putea să-ţi *imaginezi,* nu?

El se uită în farfurie, tăind şi înghiţind cu hotărâre mâncarea pentru care îi pierise pofta, fără să-i răspundă. Ea luă felia de pâine de lângă farfurie şi făcu din ea un cocoloş, frământându-l şi rotunjindu-l cu atenţie.

— Şi pentru că o vezi în minte, e ca şi cum ai fi cu adevărat acolo, să vezi cum ai putea trece. De la a fi *viu* la a fi *mort* într-o secundă, cum ar reacţiona oamenii din jur. Te poţi imagina zăcând la pământ, cu gura deschisă şi cu ochii deschişi şi cu o gaură mare după cap, unde cu numai o secundă mai înainte îţi stătuseră creierii, o fracţiune de secundă înainte de a apăsa pe trăgaci şi de a înceta de a *mai fi* tu şi de a începe a fi altceva…

— Încetează, spuse Berkeley, întrerupând-o brusc, speriat. Taci naibii. Ce naiba te-a apucat? Ce ai de gând, de fapt?

Ea îl privi, cu ochii ei albaştri, reci, larg deschişi.

— N-am de gând să mă sinucid, zise brusc, părând uimită că el se gândise la aşa ceva. Uneori pur şi simplu mă întreb asemenea lucruri. Tu nu?

— Nu.

Întreaga dispoziţie festivă cu care începuse masa se risipise.

— Îmi ziceam că da, zburând Afară în permanenţă. Acolo se poate întâmpla orice.

— Nu şi sinucideri.

Pentru o clipă, Berk văzu umbra unui elicopter proiectată pe nisipul deşertului.

— Hai să abandonăm subiectul, okay?

Berk se uită la mâncarea din farfurie; frica i se transforma încet în furie, pe măsură ce mânca în tăcere,

metodic. Îşi ridică privirile şi o privi cum mânca în continuare, netulburată.

— Markley promite că luna următoare mă avansează, zise ea, ridicându-şi privirile. Proiectul de baraj pentru irigaţie merge foarte bine, iar propunerile prezentate de mine par să se susţină. Mi-ar place să particip la Proiectul Liban, să proiectez unele componente electrice. Cu promovarea asta, Markley crede că am o şansă bună.

Pomenirea numelui şefului ei îi strică iar echilibrul; frica nelămurită reveni. Ea zâmbi şi se întoarse la farfuria ei.

— Oricum, mi-a scris o recomandare bună către consilierul Chong.

— Bravo. E nemaipomenit, într-adevăr, se trezi el murmurând.

— Am să câştig atunci destul ca să ne putem lua un apartament mai mare, zise ea.

El simţi un nou atac, dar nu reuşea să vadă dincotro avea să vină.

— Ce nu-ţi convine la casa noastră acum?

Era mândru de locuinţa pe care reuşiseră în sfârşit să o primească. Un apartament cu două dormitoare pentru un cuplu fără copii era greu de obţinut. Câştigul lui de pilot însă, abia dacă acoperea costurile suplimentare ale apartamentului faţă de alocaţia primită din partea Oraşului pentru chirie, în vreme ce December suporta costurile mâncării şi restul cheltuielilor mărunte.

— Aş fi vrut să renunţi la atelier, zise December, cu preocuparea şi surprinderea perfect dozate pe figură.

Ştiind că era inevitabil, el zise întunecat:

— De ce ar trebui să-l las?

Din nou, avea să urmeze aceeaşi discuţie. Ea voia ca el să renunţe la zboruri, să-şi ia o slujbă stabilă, poate chiar să intre la Departamentul Energetic.

— Vom avea nevoie de încă o cameră, pentru copil, zise ea, ca şi cum ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Am verificat deja, şi suntem mai mult decât îndreptăţiţi la autorizaţia parentală.

El rămase cu gura căscată, uluit. Bănuitor, întrebă:

— Doar nu…?
Fără autorizaţie, o sarcină ar fi însemnat o excursie imediată la spitalul public, pentru o întrerupere obligatorie, iar asta i-ar fi anulat cu siguranţă zborul de mâine. Pentru o clipă de nebunie, fu sigur că ea ştiuse cumva că avea să obţină acest angajament ieri şi, special, se lăsase să rămână însărcinată ilegal.
— Bineînţeles că nu, spuse ea.
Pe cât era de imposibil, el respinse ideea. Se aşeză mai bine în scaun.
— Nu vrei să ai un bebeluş? întrebă ea blând.
O şuviţă rebelă de păr blond îi scăpă din pieptănătura prinsă cu agrafe şi ea şi-o dădu din ochi cu o mână albă, cu unghii imaculate, ascuţite la vârf. Era tot cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse Berk vreodată şi, când zâmbi, uşor îmbujorată din pricina stânjenelii, cu ochii lucindu-i în lacrimi, el îşi simţi josul vintrelor răscolit ca răspuns.
O iubise cândva cu o pasiune curată şi nevinovată. Fusese o vreme când zâmbetul acela l-ar fi convins şi că pământul este plat. Uneori, ea îi mai aducea aminte de asta.
— Ce naiba e cu toate astea, ’Cember? întrebă el pe un ton la fel de moale şi de blând ca al ei. Mai întâi vorbeşti despre oameni care-şi zboară creierii, iar acum vrei să ai un copil. Nu te înţeleg.
Ochii ei fugeau înainte şi înapoi uitându-se la el şi Berk văzu cum zâmbetul cel dulce i se topeşte şi chipul i se înăspreşte.
— Nu, spuse ea, trăgându-se ţeapăn de lângă el, nu cred.
El gemu neauzit.
— Okay, ’Cember. Când mă întorc, facem cerere pentru paternitate şi încercăm un copil, okay?
Orice, de dragul păcii, se gândi el. Se vor putea lua la ceartă la fel de uşor şi peste o săptămână.
— Cât entuziasm, spuse ea, cu voce tăioasă.
Îi aruncă o privire aspră, cu paharul de vin în mână.
— Ai fi un părinte mizerabil, oricum.

Bău jumătate din pahar dintr-o singură înghiţitură.

— December, te rog, o imploră el, întinzându-se peste masă, pentru a-i lua mâna. Ce naiba vrei de la mine? Plec mâine dimineaţă. Este cel mai bun angajament pe care l-am avut de ani de zile. Nu am vrut decât să ieşim şi noi, să sărbătorim puţin, să mâncăm o masă bună şi să ne simţim bine împreună. Este chiar atât de îngrozitor?

— Nu, este minunat pentru tine, nu-i aşa? zise ea smulgându-şi mâna din strânsoarea lui. Mâine îţi iei zborul şi pe mine mă laşi în urmă, iar eu fac exact ce fac în fiecare zi. Merg la lucru şi mă uit cum oameni cu mai puţin talent şi experienţă sunt promovaţi înaintea mea pentru că *nu* sunt căsătoriţi cu un pilot adolescent care-şi face carieră din a călca pe nervi întregul Consiliu. Mă întorc în fiecare zi la acelaşi apartament şi la acelaşi teanc de note de plată şi mă uit cum te încui singur în camera aia stupidă şi meştereşti pe-acolo cu jucăriile tale. Asta când eşti acasă şi nu scotoceşti după vechituri prin vreun prăpădit de aeroport vechi. Mă pot duce s-o vizitez pe Fayette şi să mă joc cu fetiţele ei şi apoi să mă întorc într-un apartament pustiu. Viaţa mea nu-i decât un şir de emoţii.

Se retrase într-o muţenie încordată, strângându-şi şervetul în mână cu atâta forţă încât degetele i se albiră.

— Wysaigh s-a dus, sublinie el.

— Da, s-a dus, aruncă ea, pe acelaşi blestemat de zbor în care pleci tu mâine. El măcar a lăsat-o pe Fayette cu ceva mai mult decât note de plată restante şi piese de schimb pentru elicopter.

Chelnerul reveni şi luă farfuriile de pe masă; a lui Berk era aproape neatinsă.

— Vreţi ceva la desert, oameni buni? întrebă el.

— Nu, doar cafea, spuse Berk scurt.

Chelnerul dădu din cap ca şi cum nu ar fi observat tensiunea ce mocnea şi se depărtă discret.

— Asta vrei, 'Cember? întrebă el. Vrei să zbor mâine şi să dispar ca Wy? Ţi-ar face asta viaţa ceva mai uşoară, dacă n-aş mai fi eu aici?

Dacă se aşteptase s-o facă să-i fie ruşine, lucrul nu se

întâmplă.

— Ceea ce *vreau,* zise ea cu hotărâre, este o viaţă adevărată, Berk. Vreau un soţ care să-şi asume nişte responsabilităţi, pentru familie şi pentru viitorul ei. Vreau un soţ care să dea mai multă atenţie serviciului şi soţiei decât propriului lui eu şi unei bucăţi de fier vechi. Am obosit să te aştept să creşti mare, iar tu să te joci de-a eroul.

— Unul ca, să zicem, Markley, nu? spuse el, incapabil să oprească cuvintele. Dacă eu reprezint un asemenea handicap pentru tine, ce anume ai *făcut* pentru Markley ca să te promoveze?

Regretă în aceeaşi clipă. December îl privi cu un amestec de sentimente pe care el nu le putu descifra. Dacă sperase să obţină o mărturisire sau o negare însufleţită, ceea ce văzu pe faţa ei nu-i oferi, nici un indiciu.

— Ticălosule, şuieră ea.

Aruncă jos şervetul şi se depărtă, tocmai când chelnerul venea să lase două ceşcuţe de cafea expresso, din cereale.

— Plata, presupun? întrebă chelnerul ironic.

Berk o privi depărtându-se, fără să se ducă după ea; rochia albă îi flutura în jurul corpului subţire, cu spatele drept. Ea nu se uită înapoi.

Achită nota de plată şi intră în Gheretă, barul de la marginea Triunghiului. Se aşeză într-un colţ şi comandă un scotch, urmat şi de altele. Era stupid, dar nu-i păsa dacă mâine avea să fie mahmur sau nu. Avea să zboare oricum. Până când termină cel de-al cincilea scotch, se montase deja într-o autocompătimire furioasă.

Şi-i imagină pe December şi pe Markley la digul pentru irigaţii. O vedea cerşindu-i o avansare. Ar face orice, o auzea el zicând plină de dorinţă, *orice.* Îi auzea reproşul melancolic din voce, o voce care zicea că *el* era motivul pentru care nu ajunsese ea unde merita să fie. *El* purta răspunderea de a o fi obligat să se degradeze.

Mâna i se încleştă în jurul paharului când îl văzu pe Markley zâmbind, cu o strâmbătură sadică. În imaginaţia-i de om beat, îl văzu pe Markley sprijinind-se cu spatele de

piatra cenuşie a digului, descheindu-se la pantaloni şi poruncindu-i lui December să îngenuncheze. Ea se lăsă, nu chiar împotriva voinţei, pe genunchi, apăsându-şi mâinile subţiri de picioarele musculoase ale lui Markley. Cu transpiraţia îmbrobonându-i faţa în soarele fierbinte de Afară, ea deschise gura, iar Markley îşi strecură mădularul obscen între buzele, ei pline. Markley o apucă cu mâna lui grasă de părul blond, smulgându-i cu brutalitate agrafele, şi se înfipse adânc în faţa ei. Iar. Şi iar.

Imaginile i se derulau prin minte în timp ce aruncă pe tejghea mai mulţi bani decât era nevoie să-şi plătească băutura şi ieşi afară clătinându-se. Voia să-l ucidă pe Markley. Voia s-o stâlcească în bătaie pe December. Continua să şi-o imagineze pe December cu gura alunecând pe mădularul monstruos, caricatural supradimensionat de-acum al lui Markley, cu buzele avide, umede şi tremurătoare.

Merse pe străzile întunecate, trecu pe sub arcadele ce făceau legătura între domul Triunghiului şi domul Centrului, auzindu-i gemetele flămânde în ritmul paşilor lui pe caldarâm, auzindu-l pe Markley mormăind ca un animal bolnav. Văzu deasupra lumina stelelor când se uită la nasturii descheiaţi ai cămăşii ei de lucru, ai cămăşii *lui,* pe care o desfăcea Markley. Cămaşa îi căzu de pe umerii albi, netezi, iar sânii ei mari, goi, împungeau înainte când ea se târa prin praful uscat, maroniu, frecându-şi-i de ţesătura aspră a pantalonilor lui Markley. Gura ei lacomă îl sugea, ochii, plini de poftă, priveau în sus către şeful ei, în timp ce el îi rânjea triumfător de deasupra.

Urcă scările spre apartamentul lor, dureros conştient de propria lui erecţie pulsându-i, întemniţată, în pantaloni. Descuie uşa cu mâinile tremurând şi o trânti în urmă-i, respirând greu, din pricina mersului repezit şi, totodată, a închipuirii ce-i umbla prin minte.

Când smulse păturile de pe pat, December se rostogoli, gata să cadă, aruncându-i o privire ucigătoare, cu buzele răsfrânte a dezgust.

— Eşti beat, zise ea somnoroasă, cu o mână ridicată, să

se ferească de lumina ce-i intra în ochi, aşa cum se uita în sus la el.

— Ai dreptate, spuse el, descheindu-se la pantaloni.

Ea se strâmbă văzându-l şi se întinse după pătură.

— Las-o baltă, murmură întorcându-se.

El o prinse brutal de umăr, aruncând-o pe spate. Pantalonii îi căzură la glezne şi şi-i aruncă în timp ce o ţintuia în pat, trăgându-i în sus, peste şolduri, poalele subţiri ale cămăşii de noapte.

— Vrei un copil, îi zise în zeflemea, credeam că vrei un copil, nu?

Deranjat de poalele ample, apucă de guler cămaşa de noapte, o sfâşie în faţă până jos şi se aruncă cu pieptul peste sânii ei dezgoliţi.

— La naiba cu aprobările Oraşului, ia hai să facem noi chiar acum copilul, ’Cember!

Ochii ei, la o palmă de faţa lui, aruncau flăcări.

— Fute-te-ai! azvârli ea, zbătându-se să scape de el. Îl lovi peste umăr, fără ca lovitura să aibă vreun efect din poziţia în care se afla.

El o înhăţă de încheieturile mâinilor, lăsându-se cu toată greutatea peste ea.

— Asta şi încerc să fac, râse el fără veselie.

Îşi simţi erecţia dură peste carnea moale a stomacului ei.

— Sau tu ai face-o mai degrabă cu Markley?

Ea îngheţă pentru o secundă, apoi îşi îndoi eforturile de a scăpa.

— Ticălos blestemat, şuieră ea, dând cu picioarele încotro apuca.

Îl izbi în coaste. El gemu şi se prăbuşiră amândoi din pat, alunecând pe cearşafurile trase jos. El îşi băgă cu brutalitate genunchiul între coapsele ei, desfăcându-i-le, în timp ce ea îşi eliberă o mână. Îl izbi dureros cu pumnul peste ureche. Îl mai lovi o dată înainte ca el să-i apese braţul cu cotul.

— Auuu! ţipă ea de durere şi furie.

— Ssst, vezi că scoli vecinii, o zeflemisi el coborând cu

şoldurile peste ale ei şi pătrunzând-o cu o mişcare lungă, impetuoasă.

Ea îşi arcui spatele, încercând să se depărteze, şi-i înfipse cu sete dinţii în umăr. Smucindu-şi umărul, el o plesni peste faţă şi-i strivi cu antebraţul beregata, ţintuind-o de sub bărbie. Rămaseră nemişcaţi pe podea, uitându-se unul la celălalt, tremurând de furie.

— Care-i problema? spuse el printre dinţii încleştaţi. Nu fut la fel de bine ca Markley, asta e? Sau nu te pot aranja la fel de bine ca el?

— Nu trebuie să mă fut cu nimeni pentru o avansare, răspunse ea cu vocea răguşită. Ce a trebuit *tu* să faci pentru preţiosul tău angajament de zbor? Să te rogi frumos, să te apleci peste birou şi să-l laşi pe Cormack să ţi-o tragă în cur?

— Eşti cea mai parşivă, cea mai cu sânge rece curvă pe care-am cunoscut-o în viaţa mea, mârâi el.

Încet, aproape singure, şoldurile lui începură să se mişte, făcându-l să alunece într-un du-te-vino înăuntrul ei.

— Iar tu nu eşti decât un puţoi egoist, o lepădătură ratată, gâfâi ea, dar încetase să se mai zbată.

Începu să o pătrundă tot mai puternic, tot mai insistent, rânjind când ea se lăsă moale sub el, ţinută de încheieturi, cu mâinile în sus, pe lângă cap, cu degetele încurcate în părul lung. Culoarea închisă a cămăşii de noapte sfâşiate îi sublinia sânii plini. El privi cum se înălţau şi coborau rapid, în ritmul respiraţiei ei precipitate, dorind să-i frământe în mâini, să le ciupească sfârcurile mici îndeajuns de rău ca s-o facă să ţipe. Dar ştia prea bine ce-ar fi însemnat să-i dea drumul la mâini.

Se uită la faţa ei şi văzu urma roşie pe care i-o lăsase. Deodată, ea zâmbi slab, se relaxă şi-şi ridică genunchii, oferindu-se. El ezită o clipă, apoi se afundă în ea cât putu de tare, într-o pătrundere răutăcioasă. Avu un moment de satisfacţie furioasă când ea icni de durere, arcuindu-şi spatele. El se repezi iar înăuntru, vrând să se înfigă adânc în ea, prin ea.

— Nu ţi-ar păsa dacă m-aş prăbuşi Afară, nu? mormăi el

printre dinţi, îngropându-se în ea printr-o altă înfigere lungă, furioasă, simţindu-i în carne oasele tari ale şoldurilor. Ţi-ar place să mor, nu-i aşa?

Ochii ei fulgerară, privindu-l cu furie şi ură. Pe faţă nu i se citea nici urmă de frică, nici un semn de neajutorare, chiar dacă o ţintuia sub el.

— Poate că da, spuse ea, iar el o pătrunse iarăşi, cu o izbitură sălbatică.

Ea icni din nou, iar el se lăsă încă o dată peste ea, simţind focul ce i se ridica prin şira spinării, trimiţându-i fiori prin picioare. Dar ea nu-şi mută privirea din ochii lui.

— Dacă ai muri, atunci m-aş putea fute cu oricine aş vrea, zise ea.

Căldura i se scurgea prin umeri, înfiorându-i braţele, şi mâinile i se încleştară în jurul încheieturilor ei, zdrobindu-i oasele mici. Ea se strâmbă de durere, apoi zâmbi larg, neîmblânzit, cu un aer de triumf.

— M-aş fute cu *o mulţime* de bărbaţi, zise ea, şi aş începe cu Markley.

Închipuirea pe care o nutrise prin cele câteva pahare se suprapuse peste chipul ei; iar ea, ca şi cum ar fi putut-o citi pe faţa lui, îl cuprinse cu picioarele pe după mijloc, mişcându-şi soldurile sub ale lui. Gura i se deschise, şi-şi trecu vârful limbii peste rama dinţilor, cu răsuflarea întretăiată, aţâţător. Privirea îi era dură, lipsită de orice urmă de pasiune.

El îi împinse mâinile sub cap şi se lăsă să cadă peste ea. O sărută brutal, înfigându-i limba în gură. Ea îşi trase capul, încercând să se depărteze de el. Îl muşcă de buze, dar nu cum îl muşcase de umăr, iar el gemu, simţind cum se prăvăleşte căldura peste el, în el, prin el, golindu-se într-un singur lung val de plăcere, şi chin, şi ură, şi dorinţă, şi neputinţă.

Cum stătea peste ea, îşi dădu seama, după câtva timp, că în minte începea să i se înfiripe răzbunarea. Furia şi dorinţa i se topiră într-o ceaţă uşoară, vinovată, de satisfacţie, ca răsuflarea ei caldă în obraz.

— Eşti greu, se plânse ea moale, iar el se rostogoli

alături, în vreme ce ea îşi freca încheieturile, să-şi alunge durerea.

December îşi scoase cămaşa de noapte sfâşiată şi o cercetă critic înainte de a o aduna ghem şi a o arunca în dulapul de haine. El o privi cum face patul la loc, repede şi eficient, şi se bagă sub pătură fără să-l invite şi pe el.

Cum stătea ghemuit pe podea, strângându-şi genunchii goi cu braţele, i se păru deodată că s-a făcut frig şi se strecură lângă ea în pat, punându-i mâna, ezitant, pe spate.

— Eşti okay? o întrebă.

— Bineînţeles că nu, răspunse ea calm. M-ai făcut să mă doară.

El stătu să se gândească.

— Îmi pare rău, zise, cu toate că nu-i părea chiar rău.

Îşi pipăi cu degetele locul dureros unde îi înfipsese ea dinţii ascuţiţi, dând cu vârfurile unghiilor de coji de sânge aproape uscat.

— Ar trebui să-ţi pară, spuse ea, cu vocea estompată de perna în care-şi ţinea faţa.

Nu era sigur că o convinsese. N-avea importanţă.

— Chiar ai vrea să mor? întrebă el, mai mult curios decât furios.

O trase spre el, făcându-şi corpul covrig în jurul ei, ţinând-o cu braţele peste talie. Îi prinse cu blândeţe un sân în căuşul palmei. Rămaseră tăcuţi în întuneric.

Ea nu răspunse un lung moment, şi el crezu că adormise.

— Uneori, recunoscu ea. Chiar crezi că m-aş culca cu Markley pentru promovare?

El stătu să se gândească serios la problemă. Acum, când furia băuturii i se împrăştiase, analiză situaţia cu capul limpede, din punct de vedere practic. Fără îndoială că aşa ar proceda December. Se gândi la anii petrecuţi de ea în cadrul Departamentului Energetic, părându-i rău pentru că o ţinuse departe de promovările la care se simţea îndreptăţită, uitându-se la alţii cum avansau în vreme ce ea se zbătea zadarnic pentru recunoaştere.

Se gândi la fantezia lui în legătură cu December şi Markley. Acum detaşat de emoţii, i se păru ca un film porno ieftin şi banal, pe care-l cărase după el din adolescenţa-i frustrată, şi-l examină cu sânge rece. Fără alcool, fără mânie şi fără dorinţă, tot şi-o putea imagina foarte bine pe December îngenunchind în praf. Dar în această versiune, o văzu făcând ce i se cerea cu indiferenţă şi în grabă, cu cea mai mică cheltuială de timp şi de osteneală.

Zâmbi fără să vrea, imaginându-şi-l pe Markley sprijinindu-se de digul din piatră, cu pantalonii atârnându-i jalnic în jurul genunchilor. Ochii îi ieşeau din orbite pe faţa buhăită, holbându-se la femeia asta rece, imaculată, uluit de norocul lui, în timp ce ea îi încuviinţa încercarea stângace, jumătate în joacă, de seducere.

O văzu scuipând dezgustată rodul eforturilor mult prea nerăbdătoare ale lui Markley, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi scurt praful de pe pantaloni. Îi ştia exact privirea când se uită la bietul Markley. *Înţelegerea-i înţelegere,* şi nefericitul tremura, fără să-i treacă prin minte să o păcălească pe această rece creatură, frumoasă şi hotărâtă.

Probabil că nu se întâmplase niciodată, dar nu ar fi fost cu neputinţă. December nu şi-ar fi vândut niciodată farmecele pentru favoruri profesionale, dacă ar fi existat o altă soluţie. Dar nu era genul de femeie care să se simtă jignită dacă Markley *ar fi* încercat s-o înghesuie; nu era deloc genul de victimă neajutorată, indignată de nedreptăţile lumii. Ar fi folosit necruţătoare ocazia, iar Markley ar fi făcut mai bine să-şi acopere spatele.

— Uneori, zise el.

Ea nu-şi susţinu inocenţa şi, în scurt timp, respiraţia i se schimbă, adormind. O sărută uşor pe ceafă, cu un ciudat sentiment de afecţiune şi de pierdere. Chiar dacă nu o mai iubea, nu voia să trăiască în răcoroasele, înverzitele, plăcutele domuri fără ea.

CAPITOLUL NOUĂ

9 aprilie 2242

Încăperile din tunelul familiei Heber erau reci şi izolate fonic. Îl băgaseră într-o cămăruţă claustrofobică, săpată în stâncă, cu pereţii goi aspri şi reci. Nu era altceva decât un pătuţ, un scaun şi o noptieră grosolană, cu o lumânare şi un lighean cu apă. Berry îi dăduse fără o vorbă un prosop şi o găleată goală. Nu trebuia să întrebe pentru ce.

Puse găleata sub patul îngust, se dezbrăcă şi se urcă în pat, suflând în lumânare. Era obosit, dar nu putea să adoarmă, cu urechea la zgomotele ciudate ale tunelului. Cearşafurile erau curate; le simţea ţesătura aspră, de casă, pe pielea goală, şi mireasma de fân, cu care Heberii umpluseră salteaua groasă. Se răsuci, trăgându-şi peste umeri pătura din lână.

Auzea murmure şi câte un râs estompat pe măsură ce numeroasa familie se retrăgea în camerele individuale, pentru culcare. În afara camerei lui, Heberii ţineau aprinse câteva lămpi, date la minim, dunga slabă, galbenă, de sub uşă fiind singura lumină din camera lui Berk.

Nu-şi dăduse seama că adormise decât în momentul în care îl trezi un foşnet uşor şi o mişcare în pat. Îi trebui puţin timp să-şi dea seama că nu se afla în Oraş şi că trupul subţire şi gol de lângă el nu era al lui December.

Surprins, se ridică în capul oaselor, încercând să vadă în întuneric.

— Sunt eu, Elissa, şopti fata de lângă el.

Îşi puse o mână rece pe coapsa lui, alunecând cu degetele în căutarea încheieturii.

— Ce cauţi aici? şopti la rândul lui, apucându-i mâna şi dându-i-o la o parte.

Fata se ridică în capul oaselor, făcând paiele să scârţâie. Tot ce se putea vedea era un contur slab în întuneric. Pentru moment, ea nu răspunse, şi atunci când o făcu, vocea îi era nedumerită, jignită.

— Nu-ţi place de mine? întrebă ea.

Cristoase. Dacă îl găsea bătrânul cu ea în pat, îl împuşca, mai mult ca sigur.

— Îmi place foarte mult de tine, Elissa. Dar trebuie să ieşi de aici.

— De ce?

Încercă iar să-l atingă. El sări din pat, bâjbâind prin întuneric cu un chibrit, să aprindă lumânarea de lângă pat. Lumânarea se trezi la viaţă, luminând mica încăpere cu o slabă strălucire unduitoare. Elissa stătea pe pat cu picioarele strânse sub ea, privindu-l întrebător în timp ce el îşi băga grăbit picioarele în pantaloni. Trupul ei subţire abia trecuse de pubertate, sânii nefiindu-i încă decât nişte mici umflături de carne îmbobocită, crudă. Lănţişorul din aur pe care şi-l alesese din grămada de bijuterii ieftine îi înconjura gâtul, accentuându-i claviculele ascuţite.

— Poate sunt prea tânără pentru tine? sugeră ea şovăitor. Pot s-o aduc pe una dintre surorile mele mai mari, dacă vrei.

Zâmbi încurajator, cu o expresie plină de speranţă.

— Poate vrei să ne faci pe amândouă deodată?

Uluit, o privi cu gura căscată.

— Eşti *nebună?* izbucni el.

Ea se încruntă şi-şi puse un pumn în şoldul îngust, într-o atitudine de exasperare.

— Domnule Nielsen, spuse ea, pe un ton ce sugera că *el* era cel nebun, care-i problema dumneavoastră? Dacă vă plac băieţii în loc de fete, fraţii mei chiar că nu sunt interesaţi.

Ceva în tonul ei îl făcu să se oprească.

— Elissa, spuse el rar, tatăl tău ştie că te afli aici?

— Sigur că ştie! răspunse ea prompt. Nu aţi discutat despre asta cu el? N-aţi mai fi aici dacă nu aţi fi făcut o înţelegere.

El se aşeză pe scaunul din colţ, fără să-i treacă prin minte să se apropie de fată.

— N-a spus că a mă culca cu fetele lui face parte din înţelegere.

— Dar întotdeauna face parte din înţelegere, insistă ea. Celălalt pilot care venea de obicei pe aici, domnul Wysaigh, trebuie să vă fi zis.

Îşi aduse aminte de remarca piezişă a lui Wy despre *alte compensaţii.*

— Într-un fel, spuse Berk rar. De obicei, ăă… îţi… *„făcea”*?

Ea îşi înălţă bărbia sfidător.

— Ce nu-i în regulă cu mine? întrebă, în defensivă. Îmi vine sângele, aşa că sunt destul de mare.

Acum, când frica ce-i făcuse inima să-i bată la gândul că tatăl fetei avea să dea buzna în cameră cu arma încărcată se împrăştiase, Berk se căznea să găsească soluţia de a ieşi din această situaţie fără s-o ofenseze pe fată. Sau, bănuia el, pe tatăl ei.

— Câţi ani ai? întrebă el prudent.

— Paişpe, răspunse ea prompt.

El ridică o sprânceană, iar ea îi ocoli privirile.

— Aproape, adăugă ea cu mai puţin avânt.

Aproape. Isuse.

— Şi domnul Wysaigh se culca cu tine?

Fata cea mare a lui Wysaigh era nu cu mult mai tânără decât fata de pe pat.

Ea se strâmbă, culegând fără grabă o scamă de pe pătura din lână.

— Nu, recunoscu ea fără plăcere, dar mi-a promis că îmi face când mai cresc…

Îşi trase pătura până sub bărbie, ţinându-şi genunchii cu braţele subţiri. Puse bot, părând acum încă şi mai mică de treisprezece ani, fapt asupra căruia Berk nu voi să mai insiste.

— Era foarte drăguţ, îmi pare rău că a murit. Îmi plăcea de domnul Wysaigh, spuse ea. Aducea mici cadouri pentru toate fetele, dulciuri şi lucruri, chiar şi celor cărora nu le făcea. Nu avea favorite, aşa că nici una nu se simţea jignită. Avea chiar obiceiul să le facă la două sau trei împreună, uneori.

— Îmi imaginez, spuse Berk cu răceală.

— Sunt acum destul de mare, spuse ea revendicativ. Şi de mine este mai rău decât de multe dintre celelalte. Eu sunt de-a doua, şi multe din celelalte fete sunt de-a treia, aşa că ele au mai mult de unde alege decât mine.

Berk scutură din cap.

— Nu înţeleg.

Ea îl privi cu atenţie.

— Păi, doar nu vreţi să o fac cu *fraţii* mei, nu? ripostă ea aprins. Singurii băieţi destul de mari pentru mine sunt cei de-a doua, cu mine, iar familiile tunelurilor nu fac aşa ceva. Nu-i curat. Nu pot face un copil cu unul de-al treilea, pentru că *sunt* copii, cu toţi. Aşa că tata a zis că pot să fiu eu prima care să te încerce. Nu suntem rude, aşa că sunteţi destul de sigur. Dar a zis că dacă spuneţi nu, tre' să le las pe fetele mai mari, să-şi încerce şi ele norocul.

Acum înţelegea. Bătrânul Heber nu-i oferea, ospitalier, o noapte de distracţie cu una dintre fetele lui. Aveau nevoie de o infuzie de gene noi în familie, pentru a combate stricarea sângelui prin incest. Wysaigh făcuse cursa Tunel-Harrisburg vreme de mai bine de patru ani. Berk se întrebă câţi dintre copiii Tunelului erau ai lui Wysaigh. Oftă şi se duse să se aşeze alături de copilă. Ea stătea privind înainte, fără să se uite la el.

— Elissa, zise el liniştit, este puţin ciudat pentru mine. Eu cred că eşti o fată foarte drăguţă, aşa că, te rog, nu crede că spun nu din cauză că nu-mi place de tine.

Ea clipi şi pe obraz îi alunecă o lacrimă. El i-o şterse blând cu arătătorul, apoi îi ridică bărbia, să o facă să se uite la el. Elissei îi tremurau buzele, în încercarea de a-şi stăpâni lacrimile de dezamăgire.

— Cred că-i okay. Poate c-o să puteţi să-mi faceţi când oi fi ceva mai mare, cum zicea domnul Wysaigh? întrebă ea plină de speranţă.

El zâmbi.

— Poate, zise şovăitor.

— Poate o s-o plăceţi pe verişoara mea, Chira, spuse ea. Ea chiar că e mare, are sfârcuri mari şi tot.

Voi să se dea jos din pat, dar el o ţinu pe loc.

— Elissa, te rog, zise. Nu vreau s-o trimiţi pe Chira înăuntru. Nu cred că pot să „fac“ nici uneia în noaptea asta, îmi pare rău.

Ea îl privi cu o asemenea expresie de uluire şi dezamăgire, încât Berk nu se putu abţine să zâmbească.

— Sunt însurat. Am o nevastă în Oraş şi nu cred că ar fi de acord.

Încă se mai simţea vinovat după cearta cu soţia lui, iar December nu mai avea nevoie de încă un motiv de supărare.

— Atunci, nu-i spuneţi, zise Elissa cu o logică necruţătoare.

El încercă altfel.

— Şi nici nu sunt sigur că vreau să-mi asum responsabilitatea de a avea un copil aici.

Ochii ei se îngustară, bănuitor.

— Ce responsabilitate? întrebă ea, prudent. Îmi faceţi, iar eu am un copil, atunci e un copil de-al Tunelului. Nu *aveţi* nici o responsabilitate. Şi nici nu-l puteţi lua de la Familie, de altfel. Nici măcar să nu-ncercaţi, adăuga ea ca avertisment.

— Dar eu aş fi tatăl, Elissa, zise el.

Asta era culmea, să se certe pe fantoma unui copil pe care nu avea să i-l dăruiască acestei copile de treisprezece ani.

— M-aş simţi obligat să mă asigur că este îngrijit, educat. Că i se dau bune îngrijiri medicale.

În ochii ei se citea surpriza şi îngrijorarea.

— Voi, Orăşenii, aveţi nişte idei ciudate, spuse ea. Numai faptul că faceţi un copil nu vă oferă rolul de tată. Copiii Tunelului au o mulţime de taţi şi sunt educaţi foarte bine. Ştiţi, noi nu suntem chiar rangeri.

El oftă.

— Bine, zise el dându-se bătut. Numai că aş prefera să mă gândesc la asta peste noapte, okay? Poate am să pot sta de vorbă numai cu tatăl tău mâine dimineaţă?

Ea înălţă din umeri.

— Okay. Am să-i zic.

Ieşi din încăpere lipăind cu picioarele goale, tot dezbrăcată, şi, înainte de a închide uşa după ea, îi zâmbi sfios.

Stătu o vreme să-şi limpezească mintea apoi suflă în lumânare şi se urcă înapoi în patul îngust. Wysaigh nu făcuse niciodată mai mult decât aluzii la „beneficiile suplimentare” ale cursei lui de aprovizionare şi nici un alt pilot pe care-l cunoştea Berk şi care făcuse zborul în locul lui Wy o dată sau de două ori nu se lăudase vreodată la o bere cu aşa ceva.

Desigur, în locul lui Wy, se gândi Berk, cu nevastă şi doi copii, n-aş vrea să ştie toată lumea despre asta şi n-aş vrea să ştie nici alţi piloţi, concurenţi sau amici. Anumite vicii sunt bine de păzit. Zâmbi, imaginându-şi-l pe Wy trândăvind gol şi zâmbitor, înconjurat de fetele binevoitoare ale lui Heber, toate nerăbdătoare să le „facă“ burtosul şi cheliosul pilot.

Gândul îi provocă o semi-erecţie, până ce îşi aminti că Wy probabil zăcea mort în ţinuturile sterpe între acest loc şi Filly.

Dormi prost, fără să reuşească să se simtă bine nici în patul cel ciudat, nici în propriile-i visuri.

CAPITOLUL ZECE

4 septembrie 2225

Berkeley urcă alături de tatăl lui în Vioara Întâi. Elicopterul bâzâia mulţumit împrejurul lor, condus de bătrân spre nord, în lungul vechiului drum 79. Acum, când tatăl lui aproape terminase de reconstruit Irene II, cel de-al doilea elicopter al familiei, Berkeley se gândea tot mai mult la Vioara Întâi ca fiind a *lui.* Aceasta însă nu era o lecţie de zbor. Berkeley, la cincisprezece ani, avea deja mai bine de cinci ani de experienţă de zbor. Aceasta, îi explicase tatăl lui cu un zâmbet larg, avea să fie o lecţie de admirare a peisajului.

— Totul pare destul de asemănător, nu-i aşa? spuse bătrânul, lăsându-se confortabil pe spate, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de protecţie.

Şi, trebui Berkeley să recunoască, aşa era. Mile şi mile de teren perfect uniform, cu dealuri joase, rotunjite, prăfoase, maronii şi aproape lipsite de orice vegetaţie. Mult spre dreapta lui, Berk putea vedea lanţul albastru al munţilor, aproape ascuns de curbura orizontului. Zburaseră pe deasupra mai multor orăşele, toate abandonate. Cu acoperişurile prăbuşite, vechile case stăteau în şiruri, cutii fără capac, asemeni zidurilor unui labirint, decolorate în bătaia vântului.

— Nu-i aşa, dacă ştii la ce te uiţi, înclină bătrânul elicopterul puţin spre dreapta, zburând pe deasupra unei grămezi de ruine, care, pe harta desenată de mână a lui Berk, figurau drept Meadville. Vezi aia? împinse uşor bătrânul comanda înainte.

Pluteau deasupra rămăşiţelor unei clădiri mari, căzută aproape cu totul la pământ. Bătrânul acţionă cu piciorul palonierul, iar Vioara Întâi îşi roti botul de jur împrejur pentru ca Berkeley să poată vedea mai bine.

— Aha, făcu băiatul, prudent.

— Ce e?

Berkeley studie pentru un moment ruinele.

— O casă? tatonă el.

— Să nu-ţi treacă prin minte că a locuit vreodată cineva aici, zise bătrânul. Mai încearcă.

Elicopterul se roti cu botul spre stânga, apoi se opri cu faţa sub vânt.

— Nu ştiu, se dădu bătut Berkeley.

— Pe drumul ăsta, pe care-l urmăm, treceau zilnic mii de maşini. Nu cu pedale. Ca alea de-acolo de jos, arătă bătrânul spre o grămadă de maşini de dinainte de Schimbare, toate ruginite, din caroseriile cărora nu mai rămăseseră decât nişte schelete firave. Chiar turtite şi măcinate de vreme şi de timp, erau de cel puţin patru ori mai mari decât un automobil cu pedale normal.

— Şi ce foloseau maşinile astea drept combustibil, băiete?

— Benzină, răspunse Berkeley prompt.

— La ce depărtare ne aflăm de drumul ăla mare?

Berkeley ridică din umeri.

— Nu prea departe.

Bătrânul se uită la el, coborându-şi bărbia pentru a-l privi pe deasupra ochelarilor lui negri.

— Aşa cred, băiete.

— E un post pentru realimentare, zise el.

Acum era evident.

— Corect. O *staţie* de benzină.

Tatăl lui coborî elicopterul şi mai mult deasupra ruinelor.

— Deci, ce-i aia de-acolo de jos?

Arătă cu bărbia lateral, dincolo de fereastră, către două găuri abia vizibile în faţada staţiei de benzină, cu circumferinţă nu mai mare decât ar fi putut cuprinde Berkeley cu amândouă braţele.

— Hm, rămase el pe gânduri, acolo păstrau ei benzina?

— În nişte rezervoare mari subterane, spuse tatăl lui. Erau nişte pompe cu care o scoteau şi o puneau în maşini.

Berkeley se uită întrebător la tatăl lui.

— Şi acolo n-a mai rămas nimic? întrebă el.

— Nu.
— Te-ai uitat deja.
— Da.
Bătrânul zâmbi cu toţi dinţii şi trase de manşă, luând-o înapoi spre drumul principal.
— Unele lucruri nu le poţi vedea din aer, fiule. Trebuie să aterizezi şi să adulmeci puţin pământul.
Zbură de partea cealaltă a drumului, deasupra unei zone alungite, netede.
— Acum, trebuie să fii în stare să-mi zici ce-i asta.
— Sigur, răspunse Berkeley repede. A fost un aeroport.
— Nu-i nici un avion. Totul e acoperit de buruieni. Aşadar, de unde ştii?
— Are forma unuia. Vezi, arătă băiatul, alea erau pistele.
— Ce fel de aeroport?
— Unul mic, pentru avioane particulare. Pistele sunt prea scurte pentru reactoarele mari.
Bătrânul dădu din cap şi întoarse elicopterul pe drumul lui spre nord, cu botul aplecat, pentru a zbura drept şi la rasul solului.
— Mai sunt încă două exact ca ăsta, mai spre vest de-aici. N-a mai rămas mare lucru din ele sau din rezervoare.
Zburară în zigzag peste vechiul drum, ca bătrânul să-i poată arăta lui Berkeley diverse lucruri.
— Peste tot pe-aici erau câmpuri petrolifere, băiete. Multe. Scoteau din pământ petrol brut.
— S-a terminat tot?
Bătrânul se încruntă şi scutură din cap.
— Nu, zise el cu încredere. Tot a mai rămas ceva. Cel mai apropiat, cred, trebuie să fie ceva mai la est de-aici. Mare parte din activitatea de recunoaştere, fiule, e să-ţi bagi nasul tău mare în bibliotecă. Sigur că peste cele mai uşor de găsit, de prin juru’ Oraşului Petrolului, Franklin, au dat deja. Le-au golit de mult. Aşa că tu tre’ să cauţi pe unde oamenii poa’ să fi uitat de ele.
Războaiele şi creşterea temperaturii planetare consumaseră mare parte a petrolului importat. Marea Panică epuizase rezervele interne, deşi Berkeley nu-şi

putea imagina unde speraseră oamenii să se refugieze, gonind din oraş în oraş până ce li se consumase tot combustibilul, li se prăbuşiseră avioanele sau pur şi simplu muriseră.

— Dar atunci mai era încă destul petrol pentru milioane de oameni. A rămas o mulţime în pământ, zâmbi bătrânul vorbind pentru sine.

Se gândea la micile puţuri de extracţie ce împânzeau teritorii întinse, dar Berkeley, în spatele cuvintelor auzea visurile bătrânului. Motivul pentru care tatăl lui construise Irene II. Mai mare, cu o autonomie de zbor sporită, bătrânul visa să îl poarte spre sud, către Golful Mexic. Dincolo de Cincinnati. Să găsească locuri cu nume precum Big Hill şi Weeks Island, domurile subterane de sare ale Rezervei Strategice de Petrol.

— Unele lucruri ard, şi timpul nu le poate rezolva pe toate. Multe altele abia aşteaptă nişte castori nerăbdători, ca tine şi ca mine.

— Atunci, de ce nu o luăm spre est?

— Pentru că astăzi, zise bătrânul, mergem la Erie.

Lui Berkeley i se măriră ochii.

— Aterizăm? întrebă el emoţionat.

— Da.

Erie fusese un alt orăşel care-şi construise domuri deasupră-i, pentru Schimbare, după care, în chip misterios, se stinsese, cu domurile aproape intacte. Nici o explozie sau incendiu nu ruinase micile domuri, nici măcar o urmă de violenţă. Murise din cauze mult mai naturale.

Inginerii care construiseră domurile subestimaseră până unde şi cu ce viteză avea să se ridice nivelul apelor Lacului Erie după Schimbare. Murind o dată cu ceilalţi, ei nu se putuseră opune apelor care creşteau. Calotele polare se topiseră, făcând să se umfle râurile ce traversau câmpiile canadiene şi se vărsau în Marile Lacuri mai repede decât le putea drena Lacul Ontario sau canalul navigabil Sfântul Laurenţiu. Nivelul mării crescuse mai mulţi metri, Atlanticul făcându-şi drum în amonte pe firul văii, înecând oraşele mici. Ecluzele din lungul canalului navigabil, dintre

Lachine şi Insula Thousand, neluate în considerare, cedaseră.

Nivelul apelor crescuse fără încetare în Erie şi pompele nu făcuseră faţă solicitării. Străzile oraşului fuseseră inundate sub domuri. Peninsula Presque aproape dispăruse şi tot ce era la nord de strada a Şasea fusese abandonat. Locuitorii se înghesuiseră către zonele mai înalte, mărginite de limitele domurilor, luptându-se pentru supravieţuire. Sistemul de canalizare se prăbuşise în cele din urmă şi, în câteva luni, cei care nu muriseră din cauza bolilor abandonaseră domurile, refugiindu-se spre Pittsburg. Doar o mână dintre ei supravieţuiseră dificilei călătorii, şi asta numai pentru a fi respinşi împreună cu celelalte sute de mii de refugiaţi care cerşeau permisiunea de a fi primiţi înăuntru.

Zeci de ani mai târziu, gheţarii începuseră iar să crească, recucerind polii. Apele scăzuseră în cele din urmă, lăsând în loc un mâl fertil. Ca şi în Harrisburg, domurile de sticlă ce prinseseră apa ca într-o capcană adăposteau un mediu tropical sălbatic, clădirile ruinate făcând loc unei jungle alcătuite din copaci înalţi şi din plante cu flori. Spre deosebire de Harrisburg, totuşi, nu existau nici solarii, nici o apă curgătoare pe care să fie instalate hidrocentrale pentru producerea curentului electric. Şi, tot spre deosebire de Harrisburg, nu rămăsese aproape nimic neruinat sau distrus care să merite osteneala de a fi recuperat.

Bătrânul zbură deasupra Aeroportului Internaţional Erie, mult în afara domurilor, fără să aterizeze. Puţine avioane se mai aflau la sol; cele mai multe fuseseră probabil luate cu mult timp în urmă de cetăţenii disperaţi care încercaseră să scape din oraşul care se cufunda în ape. Cele rămase nu mai erau decât carapace de insecte turtite de ruinele vechiului aeroport.

Atenţia lui Berkeley se îndrepta, oricum, către domurile propriu zise.

Cinci domuri, înghesuite laolaltă precum nişte baloane fragile de săpun, acopereau o zonă de două mile lungime

pe trei mile lăţime. Ca şi Pittsburgul, fuseseră construite din sticlă fotosensibilă, aproape indestructibilă, dar chiar şi prin panourile întunecate sub razele soarelui puternic, interiorul înverzit dădea domurilor o strălucire de smarald. O jumătate de dom, rămasă în consolă, fusese ridicată deasupra micului golf, cu bolţile arcuite peste apă pentru vapoarele de mult dispărute. Erau câteva ecluze, dar, cu excepţia uneia, toate erau blocate de dărâmături.

Bunicul lui Berkeley, pe vremea când nu era mult mai în vârstă decât era Berkeley acum, se numărase printre piloţii care făcuseră primele raiduri de cercetare Afară. Pionieri plini de avânt, ei exploraseră Oraşele cu Domuri în căutarea celorlalţi supravieţuitori.

Pe malurile Marilor Lacuri, Cleveland, Detroit şi Chicago fuseseră oraşele care-şi construiseră domuri. La fel Toronto şi Ottawa, mai sus, de cealaltă parte a Lacurilor, Louisville în sud şi St. Louis şi Des Moines în vest. Cu excepţia lui Cincinnati, domurile nu rezistaseră nicăieri. Degetele noduroase ale barelor răsucite din oţel nu mai ţineau sticla protectoare, domurile se spărseseră, expunând oraşele mediului ostil de Afară.

Scheletul domurilor din St. Louis era încă intact, dar sticla, sfărâmată, zăcea pe străzile pustii. Adânc sub ruinele în continuă prăbuşire, un păienjeniş labirintic de tuneluri devenise cimitir pe măsură ce supravieţuitorii se stingeau unul câte unul, în aşteptarea sfârşitului Timpului Zero, când Pământul avea să-şi recapete câmpul geomagnetic.

Deocamdată, dincolo de râul Missouri se făcuseră foarte puţine explorări amănunţite, în imensul deşert arzător care era ţinutul Marilor Preerii. Majoritatea şesurilor erau inospitaliere, bune numai pentru bandele rătăcitoare de rangeri. După ce şocul şi dezamăgirea provocate de izolare se mai risipiseră, Oraşul îşi concentrase eforturile pentru recuperarea câmpului deschis din apropierea râurilor principale, terenuri pe care le putea iriga şi cultiva.

Se vorbise un timp despre stabilirea unei colonii la Erie. În definitiv, domurile sale erau încă intacte, cu sticla

protectoare la locul ei. Era mai apropiat decât Harrisburg, pe o rută directă, spre nord, care nu traversa munţii. Şi avea un mediu fantastic, tropical, bogat în plante şi fructe.

La rândul lui, Cincinnati supravieţuise şi el sub domurile sale protectoare. După ce lunile de primăvară şi de toamnă, mai prietenoase, începuseră să scurteze vara ucigătoare, primele contacte între cele două oraşe acoperite de domuri se produseseră cam pe vremea când bunicul lui Berkeley îşi luase fiul în cele dintâi tentative de explorare a oraşului mort Erie.

În Cincinnati se putea ajunge pe râul Ohio. Erau destul de uşor de construit ambarcaţiuni care, acoperite cu ecrane protectoare împotriva razelor solare şi propulsate de puternice picioare umane, să poată circula între cele două oraşe surori acoperite cu domuri. Cele două oraşe construiseră un vas cu carena plată pentru a putea călători pe Mississippi în cadrul unui proiect comun de explorare în teritoriile necunoscute dinspre golf. Speraseră să mai găsească vreun oraş supravieţuitor, spre Memphis, dacă nu spre New Orleans. Curajoşii bărbaţi şi femei care se îmbarcaseră îşi luaseră bun rămas şi dăduseră la pedale, îndepărtându-se de uralele prietenilor lor. Nu se mai întorseseră niciodată.

Tragedia înăsprise relaţiile dintre cele două oraşe, fiecare dintre ele aruncând vina eşecului asupra celuilalt. O nouă întreprindere comună fusese anulată după ce nu se putuse ajunge la o înţelegere cu privire la cine avea să conducă expediţia. Cincinnati devenise un oraş izolat, un mic regat ostil faţă de rivalii săi. Pittsburg îşi întorsese ochii către fragilele ecosisteme de apă curgătoare, angajându-şi eforturile în direcţia recuperării agriculturii.

Bunicul lui Berkeley murise înainte ca el să împlinească paisprezece ani, scheletic, vomitând sânge, suspect de cancer provocat de radiaţii. Preţul de a fi fost un pionier. Fiul lui moştenise Vioara Întâi şi visurile tatălui.

Până la Erie, luxuriant şi frumos cum era, se putea ajunge numai trecând peste o mare întindere de teren degradat. Sau pe calea aerului. Politica, banii, puterile

limitate ale oamenilor ţinuseră la distanţă orice colonişti potenţiali. Dar o dată cu descreşterea entuziasmului dintre singurele două oraşe supravieţuitoare cunoscute, recolonizarea Domurilor abandonate părea tot mai atrăgătoare. Avea să mai dureze câţiva ani, probabil. Dar până acum, asta îi convenea bătrânului de minune. Îi pica bine ca Erie să fie lăsat cum se afla, nejefuit, neatins, cu domurile constituind un teren de joacă aproape virgin pentru piloţi ca tatăl lui Berkeley.

Iar acum, Berkeley.

Aşeză încet Vioara Întâi pe sol şi aşteptă ca motorul şi elicele să înceteze să mai facă vreun zgomot. Nu exista nici un perimetru de siguranţă împrejmuit cu sârmă ghimpată sau vreun hangar în care să poată fi adăpostit elicopterul. Trebuiau să lase maşina Afară, nepăzită. Nu erau riscuri prea mari, Berkeley ştia. La vremea asta târzie din an, după ravagiile verii, rangerii nu erau nici prea numeroşi, nici din cale-afară de activi.

Bătrânul îi dădu băiatului una dintre machetele pe care le croise el însuşi în atelier, din oţelul curbat, lucitor, al unei elice de avion recuperate. Berkeley îşi prinse *machetta* pe după umăr înainte de a-şi urma tatăl, care se îndrepta către intrarea în dom.

În domuri nu era dificil de pătruns. Trecură pur şi simplu peste dărâmăturile unei ecluze, unde printre pietre şi beton îşi făceau loc rădăcini şi curmeie de viţă sălbatică. Odată pătrunşi înăuntru, oricum, înaintarea le fu încetinită de hăţişul de vegetaţie bătrână. Şi-au tăiat drum prin desiş pentru fiecare pas pe care-l făceau. Berkeley zări urme vechi de tăieturi în coaja copacilor şi arătă curios spre ele cu degetul. Puteau să fi fost făcute de oricare pilot, dar băiatul voia să creadă că tatăl lui, cândva, tânăr precum era el acum, întovărăşindu-şi la rândul lui tatăl, îşi tăiase drum prin aceste domuri, lăsând în urmă cicatricele trecerii.

În dom, temperatura era aproape la fel de ridicată ca şi Afară, dar aerul era lipicios şi umed. În câteva minute, cămaşa i se lipi de piept, părul i se udă pe frunte.

Transpiraţia îi curgea şiroaie, dar se simţea minunat ciopârţind şi străbătând desişul.

Se opriră să-şi tragă sufletul şi ascultară în tăcere cacofonia de sunete sălbatice, străine, creată de păsări nevăzute care ciripeau şi ţipau prin frunzişul copacilor, deasupra capetelor lor. Fâlfâitul unor aripi îl făcu să tresară şi se uită cu gura căscată la penajul strălucitor al unui papagal care-şi striga supărat nemulţumirea înainte de a dispărea printre frunze. O şopârlă cu dungi albastre şi roşii, lungă cât braţul, se înălţă pe labele-i scurte pentru a-l studia, mişcându-şi rapid capul dintr-o parte într-alta înainte de a se prelinge sub tufişuri.

Râse, încântat şi uimit să vadă animalele pe care le cunoştea numai din cărţile cu poze. Bătrânul zâmbi larg, trecându-şi un braţ peste umerii băiatului. Stătură să caşte gura la priveliştea bizară. În nările băiatului pătrundea mirosul cald, tot mai puternic, al frunzelor şi al florilor proaspete ce creşteau în mucegai. Berkeley petrecuse multe seri stând la picioarele bătrânului în timp ce acesta depăna poveşti despre liane atârnând din copaci uriaşi şi animale fantastice ce hălăduiau prin domurile de la Erie.

O maimuţă neagră, cu faţa încadrată cu păr alb, săltă în sus pe un copac. Berkeley se uită la ea şi se şterse pe fruntea pe care şi-o simţea strălucindu-i din cauza umezelii neobişnuite. Maimuţa se oţărî o vreme la ei, ţinând în braţe un pui care îi semăna perfect, apoi se retrase la siguranţa frunzişului copacului în care era urcată. Când se făcu nevăzută, o ploaie de frunze se învârteji spre sol.

— Uite, aşa îmi închipui că a arătat odată lumea, zise bătrânul, cu glas liniştit.

Berkeley se uită în sus la tatăl lui.

— Afară? Totul ca aici?

— Nu totul. Unele lucruri. Multe.

Bătrânul se aşeză pe un trunchi căzut, umed, acoperit cu muşchi catifelat şi ciuperci ciudate.

— Afară poate fi frumos într-un fel anume, propriu, Berkeley. Există o viaţă proprie, plante, animale, chiar şi oameni care au învăţat să supravieţuiască. Nu trebuie

decât să deschizi ochii şi să vezi. Locuri ca ăsta, însă…

Scutură din cap şi se uită la băiat.

— Aproape mă fac să cred într-un Dumnezeu îndurător, spuse el uşor.

Chipul bătrânului era slab, plin de cute. Cămaşa lipită de piept lăsa să se vadă cât era de subţire la trup. Pielea arsă de soare i se cojea întruna. Părul scurt, ţepos, îi albise, iar privirea îi era obosită.

În acel moment, Berkeley realiză ceva ce până atunci înţelesese vag.

Tatăl lui era pe moarte.

Plânsul încet al mamei în spatele uşii dormitorului, noaptea. Zâmbetele prea largi şi nelipsitele bătăi uşoare pe spate, ale piloţilor prieteni care-i vizitau. Bubele de pe pielea tatălui său, care nu se mai vindecau. Nopţile înfrigurate pe care acesta le petrecea la bordul lui Irene II. Cursurile forţate de zbor şi de recunoaştere pe care începuse brusc să i le predea. Era clar, bătrânul era pe moarte. Zburase prea mult, se expusese prea mult timp, iar soarele necruţător îl dovedise în cele din urmă.

— Tată… zise Berkeley, simţind sudoarea rece.

Ca şi cum ar fi ştiut, bătrânul se ridică, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte.

— Hai să mergem, spuse el şi zâmbi. Sunt multe de văzut aici.

Îşi tăiară drum prin vegetaţia crescută pe potecă, spre o îngrămădire de construcţii cu pereţii din bare metalice ruginite şi contorsionate. Ieşiră din desiş într-un luminiş aflat între două clădiri prăbuşite. Pe o grămadă de moloz stătea tolănită şi dormita cea mai mare pisică pe care şi-ar fi putut-o imagina Berkeley. Soarele, străpungând frunzişul copacilor, îi proiecta benzi strălucitoare de auriu pe blana vârstată.

Tatăl lui îl apucă strâns de braţ şi îngheţară amândoi când pisica îşi înălţă capul, uitându-se la ei, clipind cu ochi verzi, somnoroşi. Berkeley îşi simţea inima bătându-i în gât. Vârful cozii pisicii se mişcă uşor. Urechile cu smocuri de păr în vârf tresăreau la atingerea insectelor ce bâzâiau

prin aerul umed şi încins. Animalul căscă, lăsând să se vadă o gură roşie, plină de dinţi ascuţiţi.

— Rahat! icni Berkeley, sărind nervos înapoi.

Tufişurile din spatele lui foşniră. Pisica închise botul cu un clămpănit şi se ridică în picioare într-o unduire de muşchi. Tatăl lui îl smuci şi se ghemuiră amândoi la pământ în iarba înaltă, cu *machettele* strânse în pumnii transpiraţi.

Pisica cea mare îi privi biciuind nervos din coadă, scoase un mârâit, ca un bubuit grav, sunând periculos, apoi lunecă de pe grămada de pietre şi se făcu nevăzută printre ruine. Trosnetele şi sunetele înăbuşite ce se auziră când pisica se depărtă printre copaci îl surescitară pe Berkeley.

— Aici a fost o grădină zoologică, băiete, îi şoptea tatăl lui, încă profesor. Un loc unde ţineau animale din toată lumea. Cred că atunci când oamenii de aici au plecat, careva tot s-a gândit să le dea drumul, să le dea o şansă de a se descurca pe cont propriu. S-ar putea ca asta să fie ultima dintre aceste creaturi pe faţa Pământului, după câte ştim noi.

Tatăl lui se destinsese, dar stătea cu ochii la pândă pe tufişurile în care dispăruse pisica.

— Un fel de arcă a lui Noe.

Ocoliră pe lângă vechea grădină zoologică şi găsiră un drum direct, prin centrul oraşului acoperit cu domuri, care ducea către lac. Structuri din beton, cu armăturile din metal de mult mâncate de rugină, se prăbuşiseră în mormane de moloz în lungul vechii străzi. Umbre se furişau prin dărâmăturile din zidurile de cărămidă ce se năruiau, năpădite de viţă de vie sălbatică.

Ajunseră pe malul lacului. Apa golfului se unduia albastră sub cupola domului în lumina strălucitoare, de cristal. Cinci antilope cu gât lung îşi înălţară capetele la unison din locul unde se adăpau, la ţărm, întorcându-şi ochii de un cafeniu lichid în direcţia lor. Sub coamele spiralate, urechile animalelor se ciuliră, curioase, dar fără pic de teamă. Berkeley le privi cum se întorc şi-şi urmează agale drumul pe picioarele lor lungi şi delicate, spre

adăpostul tufişurilor dese.

Dale din beton încă mai mărgineau malul apei, sfărâmate şi acoperite cu muşchi. Berkeley şi tatăl lui dădură la o parte praful şi frunzele de pe una rămasă relativ intactă şi se aşezară să privească apa. Păsări acvatice cu penajul viu colorat zburau la rasul apei în golf, afundându-şi când şi când ciocurile sub suprafaţa limpede pentru a înhăţa câte-un peştişor argintiu. Din vreme în vreme, câte un peşte mai mare sălta, străfulgerare de curcubee pe solzi şi cozi de mătase, lăsând la suprafaţa apei cercuri radiind concentric.

Când făcură drum întors, Afară, către locul unde-şi lăsaseră elicopterul, Berkeley şi tatăl lui erau murdari şi obosiţi. Berkeley îşi aruncă privirile înapoi spre intrarea în dom şi surprinse un mic animal cu blană, ciudat, care adulmeca în urma lor. Clipind deranjat de căldura uscată, alunecă grăbit înapoi în jungla luxuriantă, depărtându-se de aerul inospitalier de Afară.

Berkeley s-ar fi gândit că Afară avea să i se pară încă şi mai arid şi sterp după Erie, dar în loc de aşa ceva, era ca şi cum privirea i s-ar fi ascuţit, detalii pe care le-ar fi putut ignora impunându-i-se acum cu o nouă viaţă şi un nou înţeles.

Lumina se înroşise o dată cu trecerea zilei. Mica umbră lăsată de elicopter sălta ca pe valuri sub ei. Bătrânul urmă un alt drum la întoarcere, în timp ce degetul lui Berkeley urmărea traseul pe harta jerpelită. Berkeley arătă spre o mică pată verde deschis, pe jumătate ascunsă între două spinări joase de deal. Era atât de mică încât ar fi trecut pe lângă ea fără s-o vadă dacă ar fi zburat cu numai câteva sute de metri mai spre est.

— Uite, tati! strigă el.

Bătrânul înclină uşor elicopterul şi-l îndreptă către pata cea verde. Sub ei, o jumătate de duzină de oameni trăseseră o reţea primitivă de camuflaj peste peticul de grădină. Se împrăştiară când îşi dădură seama că era prea târziu: suflul elicelor elicopterului spulbera praful împrejurul lor. Oamenii dispărură ca intraţi în vizuini

nevăzute, săpate în pământ. Un copil mic alerga înnebunit de jur împrejur. O femeie apăru ca de nicăieri, repezindu-se afară din ascunzişul ei să prindă copilul în braţe. Se ghemuiră amândoi în ţărână, cu feţele întoarse spre elicopter, cu aceeaşi expresie de groază pe chipuri, cu gurile larg deschise în ţipete neauzite prin zgomotul puternic al elicelor.

— Rangeri! exclamă Berkeley.

— Ţărănoi.

Vocea bătrânului era egală, aspră. Se uită la femeia şi la copilul prinşi în vârtejul de praf, apoi trase Vioara Întâi într-o parte şi alunecă rapid, îndreptând botul elicopterului spre sud.

— Am găsit ceva! strigă Berkeley, emoţionat şi fericit de a fi făcut în sfârşit prima lui descoperire adevărată.

Dar fu nedumerit de expresia întunecată a tatălui lui.

— Au să-ţi dea prima pentru descoperiri agricole, tati. Nu-i aşa că ai s-o raportezi Consiliului? întrebă Berkeley.

— Ce să raportez?

— Grădina ţărănoilor!

— Care grădină a ţărănoilor? întrebă tatăl lui.

Nu zâmbea.

— Eu nu am văzut nici o grădină. Şi nici tu.

— Dar…

— Ascultă, fiule, zise tatăl lui Berkeley furios. Amărâtul ăla de peticel de ţărână probabil că nu reuşeşte să asigure hrana nici măcar pentru prăpădiţii ăia. Se prea poate ca ei să adune acum totul în grabă, să dea foc şi să fugă, închipuindu-şi că, oricum, ne vom întoarce mâine.

Apoi îi dădu lui Berkeley o ultimă lecţie a zilei cu privire la „cercetare“, una pe care avea să şi-o aducă aminte mai bine decât pe toate celelalte.

— Uneori, Berkeley, zise bătrânul cu blândeţe, ceea ce nu vezi e mai important decât ceea ce vezi.

CAPITOLUL UNSPREZECE

10 aprilie 2242

Agitaţia oamenilor prin tunel îl trezi dimineaţa devreme. Îşi aruncă pe faţă şi pe piept puţină apă din lighean, gâfâind de frig.

Se îmbrăcă repede, tremurând, deschise uşa şi-şi aruncă privirile afară. O fată a lui Heber, ţinând în braţe un copilaş frumos, de vreo doi ani, se opri şi-i zâmbi.

— ’Neaţa, domnule Nielsen, spuse ea politicos. Masa de dimineaţă este peste o oră, veniţi?

— Mulţumesc, da, răspunse el, uitându-se la copil.

Copilul plânsese, iar acum îi întorcea o privire îmbufnată, cu ochii roşii, umezi, sugându-şi trei degete. Berk nu-şi putea da seama dacă avea sau nu ceva din trăsăturile lui Wysaigh. Se holba la el şi se ţinea agăţat de rochia mamei lui, îngropându-şi faţa în haină în momentul în care începu din nou să scâncească.

— Nu-l luaţi în seamă, zise ea, schimbând copilul pe celălalt şold. E sâcâit pentru că vrea şi el să mănânce de dimineaţă.

Sânii ei umflaţi de lapte împungeau prin ţesătura aspră a sarafanului.

Neştiind ce să răspundă, Berk dădu din cap şi o urmă prin coridorul cu tavan boltit până în camera principală. Pe măsură ce membrii familiei Heber îşi începeau activităţile de dimineaţă, uşile se deschideau şi se închideau cu zgomot. Doi băieţi se hârjoneau râzând, în jurul unei scări ce ducea la camerele de sus. Se opriră când îl văzură trecând alături de femeie.

— Bună dimineaţa, domnule Nielsen. Bună dimineaţa, Chira, spuseră ei în cor.

Berk se uită la femeie, tresări, iar ea îi zâmbi. Nu avea mult peste douăzeci de ani, ceea ce, se gândi el, trebuia să pară „foarte în vârstă” în comparaţie cu cei treisprezece ani ai Elissei. Băieţii chicotiră şi o rupseră la fugă după ce

trecură ei.

Bătrânul Heber se afla în camera principală, cu Elissa alături. Masa cea mare era pe jumătate aşezată pentru micul dejun, membrii familiei agitându-se cu vesela şi cu mâncarea. Tatăl Elissei ţinea în braţe un coş din răchită, cu alimente. Fata, acum îmbrăcată cu o cămaşă băieţească şi pantaloni, avea o carabină. Zâmbi pierdut şi îşi feri privirile.

— Bună dimineaţa, domnule Nielsen, spuse Heber. Haideţi să punem astea în chestia aia rotitoare a dumneavoastră.

— Bună dimineaţa, Elissa, spuse Berk liniştit.

— ’Neaţa, răspunse ea. Trebuie să mă duc să schimb paza de noapte.

Plecă, ţinându-şi drept spatele firav.

— Presupun că aţi vorbit cu fiica dumneavoastră, domnule Heber, zise Berk.

Bătrânul ridică o mână în sus.

— Putem sta de vorbă în timp ce vă aranjăm proviziile. Acolo e mai linişte.

Ajunşi în hangar, Berk deschise micul container de sub scaunul pilotului şi începu să înghesuie alimentele şi rezerva de apă. Nu prea ştia cum să înceapă discuţia şi se simţi uşurat când o făcu bătrânul.

— Mi-a zis Elissa că nu şi-a văzut speranţele împlinite, zise Heber pieziş. Dificilă vârstă pentru fată. Prea mare pentru a fi copil, dar nu suficient pentru a fi considerată adult.

— Dacă am jignit pe cineva, îmi pare rău, spuse Berk.

— Nu, nu, zise Heber cu un râs scurt. De fapt, cetăţene, eu trebuie să-mi cer scuze.

Berk se uită spre el întrebător. Bătrânul ridică din umeri, zâmbind în barba lui albă.

— Nu ne-am privit chiar în ochi aseară şi nu am… ăă… reuşit să-ţi explic unele mici detalii.

Berk zâmbi uşor.

— Ar fi putut face lucrurile ceva mai puţin neplăcute pentru Elissa, spuse el.

Heber ridică din umeri, continuând să zâmbească.

— Fata tot o să crească odată şi-odată. Respingerea face şi ea parte din viaţă şi, după Elissa, aţi fost foarte atent, exact domnul de la Oraş, delicat şi sofisticat.

Heber întinse mâna şi, după un moment, Berk i-o strânse cu putere.

— Ne-am împăcat, zise Heber.

— Ne-am împăcat, fu Berk de acord.

Termină de împachetat proviziile şi fixă scaunul la locul lui. Heber îl ajută să ducă aparatul afară, la loc deschis, mai mult un gest de politeţe decât o necesitate. Berk puse elicopterul cu faţa în direcţia vântului ce sufla uşor.

— În aceeaşi ordine de idei, domnule Nielsen, noi o să vă respectăm hotărârile, spuse Heber. Dar trebuie să încercăm să ne împrospătăm sângele.

Berk îşi plimbă mâna gânditor în lungul şasiului Viorii Întâi.

— Dacă sunt asemenea probleme, poate ar trebui să vă gândiţi la un schimb de membri ai familiei cu Oraşul.

Heber scutură din cap.

— Eu am fost în Oraş, domnule Nielsen. O dată. Ştiu că aveţi tot felul de reglementări pentru a menţine populaţia la acelaşi nivel numeric. Noi nu avem această problemă. Traiul Afară şi mulţimea rangerilor ne menţine „în limite normale”. N-are nici un rost să trimitem băieţii în Oraş. Fetele mele, ele ar sfârşi prin a fi folosite ca târfe. Femeilor din Oraş nu le-ar păsa de asta şi, de altfel, nici mie. Băieţii de la Oraş nu par a şti prea multe despre cum se supravieţuieşte pe-aici, iar nouă nu ne trebuie guri inutile de hrănit în plus. Nu prea cred că multe femei din Oraş sunt interesate de viaţa de Tunel. Mi se pare că voi preferaţi monogamia, cei mai mulţi, oricum. Aici, genul ăsta de filozofie aduce mai mult nemulţumire decât copii… Nu, domnule Nielsen. Un pilot binevoitor e numai bun pentru un cârd de fete. Aranjamentul plăcut, discret, pe care l-am avut cu domnul Wysaigh a mers foarte bine. Acum, dacă el a murit, iar dumneavoastră i-aţi preluat cursa, m-am gândit că poate sunteţi interesat.

Cu toate că Wy era, probabil, tatăl cine ştia câtor copii ai Tunelului, Heber nu părea prea afectat de dispariţia lui. Asta îl enerva pe Berk.

— Ar trebui să mă mai gândesc la asta, zise el, ne prea ştiind ce putea spune.

Heber ridică din umeri.

— Cum ziceam, dumneavoastră alegeţi, fără nici o supărare.

Berk se uită în urma bătrânului, care o luase înapoi, spre porţile tunelului, şi-şi zâmbi cu regret.

— Altă lume pe-aici, Berkeley, băiete, îşi zise el. Alte reguli.

De deasupra, cocoţată printre bolovani, cu carabina neglijent cumpănită în mâinile ei subţiri, Elissa se uită la el, apoi îşi întoarse privirile către întinderea de dealuri maronii. Alături de ea, un adolescent Heber îi spunea ceva, neauzit. Nu avu nevoie să audă cuvintele pentru a înţelege eleganţa ridicării din umeri, a apărare, a Elissei.

Se duse înapoi, la micul dejun, nerăbdător să mănânce şi să decoleze înainte de a se face prea târziu, iar aerul prea cald. Nu avea de gând să jignească ospitalitatea lui Heber. O altă femeie din familie îi deschise uşa, zâmbindu-i sfios pe sub bretonul gros.

Ei, cel puţin, nu încă.

Soarele nu se ridicase prea sus deasupra orizontului, dar aerul se încălzise cu repeziciune, în timp ce Berk se grăbise cu micul dejun. Execută verificările dinaintea decolării Viorii Întâi. Heberii se adunară în umbra tunelului pentru a se uita şi a-i face cu mâna. Se instalase deja pe locul lui şi-şi fixase ochelarii de soare la ochi şi căştile la urechi. O privire rapidă aruncată tabloului de bord îi arătă că nu erau nici un fel de probleme; pe măsură ce motorul se încălzea, palele se învârteau tot mai repede deasupra capului, bâzâind mulţumite.

Elissa fusese înlocuită de un frate sau văr mai mare şi coborâse de la punctul ei de observaţie de deasupra Tunelului. Stătea la o oarecare depărtare de familie, privindu-l îmbufnată, în vreme ce fraţii ei o tachinau,

înghiontind-o cu voioşie.

Berk ezită, apoi deschise brusc uşa elicopterului şi sări afară. Fugi spre ea, o sărută uşor pe buze şi se întoarse în fugă înapoi, aplecându-se pentru a trece pe sub palele elicopterului. Ea se înroşi şi-i aruncă o privire în care se amestecau furia, stânjeneala şi, speră el, fericirea, în timp ce fraţii şi verii ei izbucniră în urale răguşite. El îi zâmbi larg, aranjându-şi ochelarii de soare, apoi înălţă cu blândeţe în aer Vioara Întâi, ascunzând familia Heber într-un nor de praf.

Acceleră uşor, folosindu-se de curenţii calzi ascendenţi pentru a se ridica deasupra crestelor muntoase şi a le depăşi. Prefera să zboare dimineaţa devreme, deoarece Vioara Întâi se descurca mai bine dacă evita căldura de la amiază, când aerul se subţia. Avea să fie un zbor scurt până la Harrisburg, unde urma să lase corespondenţa şi proviziile, iar asta era tot ce avea de făcut pe parcursul zilei.

Marile oraşe din estul munţilor Alley, N'York, DeeCee, Filly, fuseseră prea largi, prea întinse pentru domuri, şi în absenţa acestora se stinseseră precum dinozaurii, în timpul Schimbării, lăsând în urmă ruine uriaşe, în descompunere, ca nişte pietre de mormânt părăsite, ale unei lumi străvechi.

Plănuia să zboare până la Philadelphia la începutul dimineţii şi să-şi petreacă ziua căutând printre ruinele de la periferie înainte de a găsi un loc relativ sigur pentru noapte. În dimineaţa următoare, urma să se întoarcă direct înapoi, oprindu-se la Tunelurile Gemene numai cât să-şi umple rezervorul de combustibil. Zborul de întoarcere avea să depăşească cu mai puţin de patru ore cele trei zile, cât îi luase traversarea.

Centrul Philadelphiei, expus mediului de Afară şi cutreierat de nebuni sălbatici, nu era un loc de care să fie interesat să-l viziteze. Ceea ce avea el de cercetat erau zonele periferice, unde trebuia să găsească ceea ce avea nevoie, şi să plece. Dar, se gândea Berk, ce rost avea să zboare atâta cale dacă nu-şi arunca privirile şi în jur?

Dincolo de Harrisburg, nu se mai afla nici un avanpost prieten, nici un loc unde să poată face o reparaţie, nici un punct de realimentare cu combustibil. Civilizaţia, în măsura în care prin asta erau înţelese oraşele cu domuri, se termina la râul Susquehanna.

Harrisburg înălţase două domuri principale, de fiecare parte a râului Susquehanna, conectate între ele printr-un dom secundar plasat pe minuscula insulă pe care se sprijineau două poduri gemene, acoperite. Podurile, de fiecare parte a insulei, fuseseră aruncate în aer. Dar în ciuda planificării atente, Harrisburgul, ca şi Erie, nu fusese în stare să prevină catastrofa. Primii piloţi care făcuseră explorări în Afară fuseseră extaziaţi când văzuseră în depărtare strălucirea de cristal a domurilor Harrisburgului şi în aceeaşi măsură descurajaţi să găsească oraşul complet lipsit de viaţă.

Vechi explozii desprinseseră din domuri panouri uriaşe şi un incendiu devastator arsese mare parte din clădirile domului vestic, Lemoyne. În domul estic, Harrisburg, clădirile se năruiau. Protejată parţial de mediul ostil din Afară, o mică savană năpădise rămăşiţele oraşului, în a căror umbră acum se strecurau sălbăticiuni. Nu intrase nici o fiinţă omenească, alta decât vreun ranger rătăcit, înăuntrul domurilor, de mai bine de un secol.

Nu cu mult înainte de catastrofa de la Tunelul Tusk, Oraşul trimisese la Harrisburg o importantă echipă de recuperare. Nu pentru o înălţare temporară a domurilor, pentru recuperarea rapidă a unor bunuri şi apoi părăsirea locului, treabă făcută de mai multe ori de Oraş; nu pentru o acţiune de genul celei de la Erie. Acesta urma să fie un oraş-satelit mult mai ambiţios. Harrisburg era dincolo de Alley Oops, izolat, iar Oraşul intenţiona să-i colonizeze şi să-i repopuleze domurile.

La vremea respectivă, Berk fusese la fel de entuziasmat ca toată lumea, convins că asta avea să însemne mai multe ocazii de explorare pentru piloţi, iar Cormack avea să mai slăbească frâul cu care-l strunea de la moartea tatălui său încoace.

Coloniştii asudaseră şi bombăniseră traversând munţii în camionete de două persoane, blindate. Cu ochii în patru şi înarmaţi până-n dinţi, cincizeci de bărbaţi şi femei hămăliseră tot drumul, prin trecătoarea Pike, peste Alley Oops, târându-şi încărcătura monstruoasă de echipament şi provizii, milă după milă. Berk zburase ca cercetaş, rotindu-se pe deasupra pentru a semnala eventuala apropiere a rangerilor. Coloniştii ajunseră în cele din urmă la Harrisburg, iar cercetaşii se întorseseră acasă.

Lui Wysaigh îi fusese atribuită cursa poştală şi de aprovizionare pentru tuneluri şi Harrisburg, iar lui Berk cursa poştală de Erie. Şi aşteptaseră.

Până la Harrisburg nu mai era mult; drumul tăia drept valea largă, ce cotea îngustându-se uşor, între două rânduri de creste muntoase. Carlisle aproape că dispăruse în urma unei serii de incendii de vară ce măcinaseră casele fără acoperişuri înşiruite în lungul străzilor care abia se mai ghiceau. Berk zbură pe deasupra celor câteva ruine neînsemnate, tot ce mai rămăsese din Mechanicsburg şi Camp Hill, şi zări micile domuri ale Harrisburgului, lucind în lumina soarelui pe malurile largi, puţin înalte ale râului Susquehanna.

Berk dădu roată domului principal al Harrisburgului, coborând către râul ce lucea undeva, jos, şi coti pentru a se apropia de domul estic sub vânt. Ca şi Heberii, coloniştii curăţaseră şi amenajaseră o porţiune din vechiul drum ca pistă de aterizare pentru avioane, cu rânduri de sârmă ghimpată de fiecare parte şi în capătul îndepărtat, şi un hangar rudimentar, construit lângă intrarea domului. Când se apropie să aterizeze, de pe pista împrejmuită se înălţară nori de praf, stârniţi de suflul rotorului. Rămase puţin pe loc, simţind perna de aer formată sub aparat, apoi se lăsă uşor pe sol, făcând pietrişul să scrâşnească sub tălpile elicopterului.

La intrarea domului se aflau doi bărbaţi şi o femeie, aşteptând ca elicele aparatului să se oprească. Când Berk păşi afară din elicopter şi descărcă micul pachet cu corespondenţă şi proviziile, cei trei porniră să-l întâmpine

fără grabă.

— Bucuroşi să te vedem! spuse femeia, întinzându-i mâna.

Era mai în vârstă decât cei doi bărbaţi, cu părul cenuşiu de oţel pieptănat pe spate şi avea o faţă bronzată, plină de riduri. Berk dădu mâna cu ea, simţindu-i strânsoarea puternică.

— Nu vreţi să mă legitimez?

Ea scutură din cap, zâmbind larg.

— Dacă eşti ranger, oricum am încurcat-o cu toţii.

Se uită pieziş spre soare.

— Hai să băgăm lucrul ăla la adăpost şi să ieşim din zăpuşeala asta.

Cu siguranţă că era mai răcoare în domul estic. Coloniştii curăţiseră porţiuni importante din vechiul oraş, folosind materialele de construcţie la renovarea atentă a micilor căsuţe din jurul unor patrulatere formate din livezi şi grădini.

Femeia era Durene Thombly, „primarul” Harrisburgului. Cei cincizeci de colonişti iniţiali îşi sporiseră numărul la aproape o sută. Un grup de copii se jucau cu mingea pe o pajişte largă, înverzită; râsetele lor subţiri, plăcute, se auzeau de la distanţă.

— Eşti nou, observă cu răceală Durene. Ce-a păţit Wysaigh?

— Nu ştie nimeni, spuse Berk simplu.

Durene îşi ţuguie buzele şi dădu din cap.

— Păcat. Bun om.

Se îndreptară agale, mergând pe o şosea largă, mărginită de copaci, spre un grup impozant de construcţii lungi, plasate în centrul domului.

— Vrei să faci turul de orizont înainte sau după masă?

Wysaigh nu mai fu pomenit.

Primăria se păstrase mai mult sau mai puţin intactă. Tencuiala exterioară încă rezista, iar coloniştii făcuseră reparaţii doar în interior. Clădirea ar fi putut adăposti întreaga colonie, iar la început aşa şi fusese, până când se amenajaseră fermele individuale.

— Vechile depouri feroviare erau singurele locuri unde puteam adăposti materialele, când am început acţiunea de demolare. În principal, am recuperat cărămizile.

Durene zâmbi, dând la iveală nişte dinţi foarte albi şi drepţi.

— Mormane peste mormane de cărămizi. Avem nevoie de teren.

Domul încă mai adăpostea lungi blocuri în ruină şi activitatea principală a coloniştilor era îndepărtarea molozului pentru a elibera terenul în vederea cultivării. Ce nu se putea recupera era fie azvârlit dincolo de ceea ce mai rămăsese din podul dinspre nord, transformat cu încetul într-o peninsulă ce înainta în râu şi pe care coloniştii sperau să construiască un mic debarcader, fie cărat pur şi simplu la câteva sute de metri în afara domurilor şi descărcat într-o haldă neregulată.

După părerea lui Berk, nici nu arăta, nici nu se simţea a fi un oraş, ci mai degrabă ceva care sugera *pustietatea.* Berk se uita fără să-i vină să creadă la o cireadă de vite grase, bălţate, care păşteau pe mica pajişte din jurul Primăriei.

— Nu sunt un lux, zise Durene. Nu le mâncăm. Avem maşini agricole, dar nu putem produce suficient alcool drept combustibil. Aşa că folosim animalele drept maşini.

Arătă spre cireadă cu bărbia ei fermă.

— Am început cu cinci vaci şi un taur, pe care le-am târât după noi din Pittsburg. Prelucrăm sperma de taur pentru a controla sexul şi ne-am sporit cireada la aproape o sută de capete.

Râse, mijindu-şi ochii verzi.

— Mai daţi-ne câţiva ani şi putem face şi export de vite către Pit.

La umbra Capitoliului, o tânără goni un cârd de gâşte de lângă un grup care lua masa. Vreo douăzeci de persoane, îmbrăcate în salopete dintr-o ţesătură grosolană, stăteau la o duzină de măsuţe acoperite cu feţe albe şi aşezate cu veselă strălucitoare. Gâştele îşi fluturară aripile de un alb orbitor, trâmbiţându-şi nemulţumirea cu ciocurile lor

portocalii larg deschise.

Se alăturară unui alt grup de colonişti care mergeau să-şi ia prânzul, dar se aşezară la o masă separată. În jur, câteva persoane o salutară pe Durene, înclinând din cap cu deferenţă. Zgomotul tacâmurilor şi al paharelor se amesteca cu rumoarea conversaţiilor. Durene arătă cu furculiţa spre clădirea primăriei din spatele ei.

— Proiectată după bazilica Sf. Petru, spuse ea cu mândrie. Cupola este puţin crăpată şi am întărit-o pe dinăuntru, până când vom avea destul timp şi forţe s-o reparăm cum trebuie, dar, slavă Domnului, este încă la locul ei. După masă am să-ţi arăt scara. Toată numai marmură. Se spune că este exact ca a vechii Opere din Paris.

De vreme ce Berk nu văzuse niciodată Italia sau Franţa, o crezu pe cuvânt. Era mai uluit şi mai fascinat de abundenţa covârşitoare de salată verde creaţă, de roşii grase şi de brânză proaspătă decât de lecţia de civism a Durenei şi se servi cu o porţie generoasă de salată din castronul comun, adus alături de masa lor pe un cărucior cu rotile.

— Mare parte din sticla vitraliilor a dispărut, o adevărată ruşine, dar am reparat toate uşile din bronz. Cred că o parte din picturi se pot restaura. Oraşul adăpostea un muzeu plin cu manuscrise vechi, acte, cărţi. S-au cam distrus, zise ea. Dar aici a fost inima şi sufletul vechiului Oraş, iar noi facem ce putem pentru a-l conserva. Pui fript?

— Aveţi multe probleme aici cu atacurile rangerilor? întrebă Berk, dorind două bucăţi de friptură de pui.

Ezită, nevoind să pară lacom. Tânăra care împingea căruciorul zâmbi.

— Nu prea, răspunse Durene, luându-şi o jumătate de duzină de bucăţi de pui fript.

Un adolescent îi servi cu legume aburinde. Femeia cu puii trecu la o altă masă.

— Acum începe sezonul lor, totuşi, aşa că vom fi ceva mai atenţi. Nu că am avea prea mult a ne face griji. Nu am

pierdut decât un singur cetăţean în timpul unui atac, iar ăla s-a prins de unul singur într-o capcană de-a noastră.

Berk îşi înălţă privirile spre ea, uitând să mai mestece.

— O… capcană? întrebă el cu gura plină de ceapă şi fasole.

Ea râse gutural.

— S-ar putea să nu fie frumos, dar inelul ăla de vechituri pe care l-am format în afara domului estic nu-i chiar aşa de inofensiv precum pare, spuse. Nu dispunem de prea mulţi oameni, aşa că, dacă nu e din cale-afară de dur sau extraordinar de norocos, un ranger nu apucă să ajungă prea departe înainte ca să-i cadă ceva în cap, să fie aruncat în aer, tăiat în două, împănat cu cuie, sau să cadă într-o groapă foarte adâncă.

Durene se prăpădea de râs.

— Ne-am folosit imaginaţia pentru a crea o reţea strategică de apărare. Cei mai mulţi dintre rangeri se pare că şi-au dat seama de asta şi ne lasă în pace. Există o singură cale de intrare sau de ieşire, prin aer.

— Asta vă şi izolează, spuse Berk rar. Vă rupe de Afară.

Şi de Oraş, observă el.

Ea ridică cu nepăsare din umeri.

— Avem de muncit zeci de ani chiar aici. Când terminăm cu partea asta, ne mai rămân încă şi mai multe de făcut dincolo de pod, în domul vestic. Când terminăm cu *ăla,* abia atunci o să ne facem griji în legătură cu restul, ce este Afară.

Îl privi cu ochi verzi, de oţel.

După masă, Durene îi arătă restul oraşului. Nu dură mult. Podul ce lega cele două domuri de pe malurile râului cu insula acoperită din mijloc semăna foarte mult cu podul dintre centrul oraşului şi terenurile agricole ale Pittsburgului. Se sprijini de parapet şi privi prin sticla fumurie la insula din depărtare. Terenuri irigate, dispuse în lungul râului şi colonişti în salopete albastre, care treceau printre rânduri atenţi şi protectori. Era o colonie frumoasă, hotărî Berk. Loc destul, oameni mai mult sau mai puţin prietenoşi, mâncare bună.

— Aici nu avem nici o cârciumă. Nici o sală de distracţii, nici o sală de sport, nici o sală de teatru, spuse Durene, ca şi cum i-ar fi auzit gândurile.

Arătă către sticla bolţii de deasupra.

— În timpul lunilor caniculare de vară, cea mai mare parte a energiei electrice solare este înghiţită de regulatoarele de temperatură, şi tot este al naibii de cald. Sticla asta veche nu reuşeşte să ecraneze complet şi pur şi simplu încetăm lucrul cu toţii. Stăm în interior şi atunci ne ocupăm de reparaţii, renovăm interioarele clădirilor, facem conservele, toarcem şi ne ţesem haine. E multă muncă şi nu avem vreme de „relaxare”. Sunt suficiente resurse aici pentru a întreţine populaţia stabilă pe care o avem acum. Nu avem nevoie de alţi imigranţi. Suntem un Oraş complet independent, domnule Nielsen. Intenţionăm să rămânem aşa.

Berk dădu din cap. Ea se uită la el un moment, înainte de a zâmbi subţire.

— Să nu ne înţelegeţi greşit. Ne fac plăcere vizitatorii ocazionali.

Accentuă uşor cuvântul „vizitatori“.

— Şi chiar dacă marea majoritate a noastră ne-am născut în Pittsburg, familiile ne sunt aici. Aici este casa noastră. Suntem în aceeaşi măsură un oraş adevărat ca şi voi sau ca Cincinnati. Pretindem respectul pe care oricare Oraş l-ar pretinde.

Acest mic discurs, se gândi Berk, nu îi era adresat atât lui cât era, probabil, un mesaj mascat pe care el să-l transmită Consiliului Oraşului. Zvonurile conform cărora Harrisburgul era pe punctul de a declara ruptura faţă de Oraşul-mamă erau, probabil, adevărate. Zâmbi larg, cu o sprânceană ridicată, iar ea râse.

— Dacă mai aveţi ceva ce aţi dori să transmiteţi la Pittsburg, să auzim, zise Berk.

— Numai corespondenţa, răspunse ea.

Îi găsiră un dormitor la una dintre familiile care locuiau într-o casă veche, reamenajată, nu atât de spartan cum fusese cea de la tunel. Erau prietenoşi, dar cumva distanţi.

De data asta, însă, nu avu nici o ofertă de companie nocturnă.

Când se trezi el, familia era sculată, îmbrăcată şi plecată de acasă. Domurile erau încă întunecate în orele dinainte de răsăritul soarelui. Îi lăsaseră pe masa grosolană din bucătărie un pacheţel cu mâncare pentru drum şi un mic dejun rece.

Durene Thombly îl întâmpină la intrarea în dom, cu un alt pachet de mâncare şi cu sacul poştal. Îi scutură mâna cu fermitate şi se întoarse înăuntrul domului, lăsându-l pe Berk să decoleze înainte ca soarele să alunge răcoarea dimineţii.

CAPITOLUL DOISPREZECE

10 aprilie 2242

Berk avea înaintea lui mai bine de o sută de mile până la periferiile Philadelphiei, dar acum Alley Oops nu mai erau decât o linie îngustă de munţi de un albastru ceţos. Vechiul drum şerpuia printre spinări rotunjite de dealuri. Când şi când, trecea pe deasupra ruinelor unor mici oraşe, cuibărite între dealuri. La un moment dat, de la adăpostul unor copaci aplecaţi peste firicelul de apă subţire ca o aţă al unui pârâu, ţâşni o turmă de animale mici, asemănătoare unor căprioare, dar cu urechi uriaşe. Săltau, în pâlcuri, cuprinse de panică – o duzină de blăniţe cafenii stropite cu alb, unduindu-se prin iarba înaltă, maronie.

Păşunile uscate, cu ierburi sărace, sfârşiră repede în deşertul în care se transformaseră terenurile agricole dintre Harrisburg şi Philadelphia. Vânturile şi incendiile pustiiseră zone largi, lăsând numai urmele fostelor aşezări. Oraşe întregi zăceau îngropate în dune mişcătoare, cu leşurile lor colţuroase abia vizibile din aer sub linţoliul dezolant de nisip. Câteva pâlcuri de arbuşti punctau întinderile aride, sfredelind solul până la oaze nevăzute de ape subterane. Cerul era fără nori, de un albastru intens prin geamul întunecat, protector, al elicopterului. Orizontul vibra în căldură. Berk deschise fantele de ventilare, lăsând curentul să răcorească interiorul cabinei Viorii Întâi. În depărtare, către vechiul oraş Reading, observă înălţându-se o şuviţă subţire de fum alb. Coborî câteva sute de picioare şi dădu ocol, simţind cum degetele încleştate pe comandă îi transpiră brusc. Când o pală încinsă de vânt împinse burta Viorii Întâi deasupra unei dune joase, putu să zărească grupul.

Două duzini de rangeri, poate mai mulţi. Aceştia nu o rupseră la fugă, să se facă nevăzuţi, ca ţărănoii, în vizuini ascunse sub pământ. Rangerii auziseră duduitul palelor elicopterului şi dansau parcă pe muzica lor, sărind în sus,

bătând cu picioarele pământul prăfos. Unii agitau carabine şi săgeţi spre aparatul aflat deasupra capetelor lor.

Feţe pictate fioros îl priveau, cu gurile deschise în rânjete de o ferocitate animalică. Corpurile pe jumătate goale le erau acoperite cu dungi albe, negre şi roşii, în desene ciudate. Câţiva dintre ei îşi aţintiră armele asupra lui, şi Berk înălţă brusc Vioara Întâi, punând între el şi grupul de rangeri o distanţă cât mai mare. Nu voia să se convingă dacă aceştia aveau sau nu gloanţe, sau dacă erau în stare să doboare la pământ Vioara Întâi. Mâna îi tremura când redresă manşa, continuându-şi drumul către Filly.

După-amiază, târziu, Berk zări primele semne ale apropierii de vechiul oraş Philadelphia. Deşertul îi rămase brusc în urmă. Copaci scunzi, noduroşi, creşteau ici şi colo pe coastele dealurilor acoperite cu iarbă. La sfârşitul primăverii, cerul era cutreierat de nori grei şi întunecaţi, iar furtuni violente, cu fulgere, transformau iarba înaltă şi uscată în torţe. Incendii devastatoare măturau dealurile, lăsând în urmă uriaşe cicatrice negre. Scurte ploi torenţiale aduceau o la fel de scurtă izbucnire de verdeaţă pe pământul golaş. Pâraiele şi râurile se revărsau, devenind, din albastre, de un maroniu mâlos, mâncând din maluri. Sezonul ploilor se sfârşea prea repede, iar plantele abia înverzite se ofileau peste vară, transformându-se din nou în buruieni maronii, alte tufişuri acoperind dealurile. Pământul aştepta în timpul iernii uscate şi cumplit de geroase venirea următoarei furtuni, pentru ca ciclul să se reia.

Încă nu era sezonul ploilor, dar Berk văzu ici şi colo câte un petic de verdeaţă, pe malurile micilor cursuri de apă. Dădu ocol câtorva, cercetându-le atent pentru a depista eventuale urme ale ţărănoilor. Neînsemnatele întinderi de verdeaţă puteau fi la fel de bine de origine naturală, dar şi dovezi ale faptului că fiinţe omeneşti, altele decât rangerii, scormoneau pentru a-şi duce zilele în Afară. Chiar şi numai pe parcursul vieţii lui, Berk constatase o înviorare a revenirii vieţii în urma Schimbării: ploile durau mai mult,

limitele deşertului se restrângeau încet-încet, lungile veri toride şi amarnic de geroasele ierni deveneau, de la an la an, tot mai puţin devastatoare.

Dincolo de Norristown, vechiul drum se întâlnea cu altele asemenea lui, în intersecţii supraetajate, cu pasajele prăbuşite. Ruinele pe deasupra cărora trecea erau tot mai dese. Şiruri de clădiri, care, cu formele lor scheletice, arătau ca şi cum ar fi fost bombardate, erau dispuse radial către râul Delaware. Câteva şiruri de plăci de marmură albă marcau un vechi cimitir, având în mijloc ruinele unei bisericuţe. Cicatrice abia vizibile ale fostelor drumuri se îndreptau către liniile geometrice clare ale unui oraş părăsit, adăpostit în cotul râului. Drumul urmărea malurile apei şi, zburând pe deasupra periferiilor Philadelphiei, Berk încă mai putea vedea urmele unei foste aglomeraţii urbane – un imens câmp abandonat de piatră spartă şi cărămidă roşie.

Urmă cursul râului Schuylkill, prin inima Philadelphiei. Liniile rectangulare ale oraşului căzut în ruină se desfăceau în lături dinaintea râului ce şerpuia prin ceea ce harta desenată de mână a lui Berk…

Mare parte a activităţii de recunoaştere, fiule, constă în a-ţi vârî nasul tău mare în bibliotecă, îi şopti în amintire bătrânul. Berk zâmbi.

…îi spunea că era platforma industrială. Urme ale vechilor explozii acoperiseră mari suprafeţe. Rezervoare care odinioară ţinuseră milioane de galoni de petrol sau alte substanţe chimice stăteau acum ca nişte turnuri pustii. Cele mai multe dintre clădiri arseseră cu mult timp înainte, acum fiind doar şiruri lungi de mormane de moloz. Câteva erau, în mod uimitor, încă întregi, neatinse, în aşteptare. Dădu roată uneia, de pe al cărei turn tencuiala începuse să se cojească, decolorată. Desluşi cu greu un model în tablă de şah şi un cuvânt – PURINA – pe o latură.

O luă pe urmele vechilor magistrale, reperând puţinele structuri intacte prinse în păienjenişuri de conducte subţiri, de tuburi masive, de grinzi şi coşuri prăbuşite, care odinioară sloboziseră nori de aburi, localizându-le pe harta

pe care o copiase de la arhiva bibliotecii, până când găsi ceea ce căuta: o rafinărie labirintică, cu aglomerările ei de turnuri şi pasarele, conducte şi rezervoare masive, foarte asemănătoare cu oricare altă fabrică ce ruginea în linişte tulburată numai de vânt a platformei industriale. Aşeză uşor Vioara Întâi într-o parcare asfaltată din apropierea fabricii şi-i opri motorul.

Prima instalaţie pe care o cercetă era goală, cu cele trei rezervoare bombate ale sale uscate. În interior, diferite utilaje erau aruncate la întâmplare pe podea, spaţiul cavernos fiind complet răvăşit şi periculos de parcurs în lumina slabă. Coborând o scară scârţâitoare, Berk se prăvăli, julindu-se peste tot. Strănută în praful pe care-l ridicase căzând.

Cea de-a doua instalaţie era asemănătoare cu prima. Trecuse deja de amiază, soarele de Afară încingând metalul sub mâinile şi picioarele lui în timp ce urca şi cobora întruna scări ruginite. Interiorul rafinăriilor părăsite era aproape insuportabil de încins. Cea de-a treia era atât de ruinată încât nu se osteni să pătrundă prea adânc în interiorul ei. O putea *simţi* că este goală. Vechile rezervoare erau turtite şi boţite, cu pereţii exteriori dislocaţi de explozii.

Berk se lupta cu furnicăturile de nu-tocmai-frică, trebuind să găsească ceva cu care să-i dovedească lui Cormack faptul că merita să-l trimită iarăşi în misiune. Nu se putea întoarce înapoi cu mâinile goale. Îngrijorarea, îi apăsa, acră, pieptul, dându-i mâncărimi.

Transpiraţia îi năvăli în ochi, picurând mai departe, pe harta ferfeniţită asupra căreia se ghemuise în interiorul Viorii Întâi, care acum odihnea tăcută la sol. Ştia deja care dintre instalaţiile mari fuseseră cercetate cu mult timp în urmă şi se dovediseră a fi goale. Mai ştia, de asemenea, care dintre instalaţii produseseră fertilizatori pentru furaje şi care fuseseră rafinării de petrol. Dacă se afla aici vreo rezervă abandonată, trebuia să se afle într-unul dintre rezervoarele mici, trecute uşor cu vederea de piloţii în căutare de peşti mai mari. Locurile unde nu era atât de

uşor să aterizezi cu aparate de zbor cu aripă fixă. Adulmecă pământul.

Dacă erau toate goale, nu mai avea ce face. Nu mai avea ce căuta în continuare prin deltă. Putea să nici nu se mai ostenească să se întoarcă înapoi, se gândi cu obidă. Înălţă elicopterul, îndreptându-se către ultima dintre instalaţiile trecute pe harta lui, în timp ce umbrele începură să se lungească. Era cea mai mică dintre toate, nu mult mai mare decât anexa unei rafinării sau decât instalaţiile de depozitare ale unei companii minore. Coloanele înalte, zvelte, ale distileriei, mai stăteau încă în picioare alături de bondoacele turnuri de cracare. Ateriză într-un luminiş de beton, plin de speranţe…

Bidoane goale de coca-cola zăceau împrăştiate pretutindeni pe jos, printre bucăţi de ţevi sparte. Resturi şi porţiuni ale unor componente fără nume, răspândite prin tot locul, scrâşneau sub cizmele lui Berk. Toate cele cinci rezervoare principale, deformate, păreau a se afla în stare proastă, după ce, mai bine de două sute de ani, intemperiile îşi luaseră tributul. Dar cel puţin nu fuseseră incendiate. Trei dintre cele cinci rezervoare burduhănoase erau complet goale, fisurile din lungul pereţilor lor expunându-le conţinutul evaporării şi scurgerii. Ceea ce mai rămăsese în ele nu mai era altceva decât o pastă înnegrită, cracată.

Cel de-al patrulea şi cel de-al cincilea rezervor stăteau alături în umbra rafinăriei părăsite, protejate de lumina directă, agresivă a soarelui. Între pereţii rafinăriei şi rezervoare se adunaseră mormane de nisip şi pietriş, formând o dună ce ajungea până la jumătate din înălţimea lor. Urcă pe duna de nisip până la scara ce se mai ţinea de peretele rezervorului. Sculele atârnate la centură îl stânjeniră când se apucă de barele din fier mâncate de rugină ale scării. Ciuli urechile, cuprins de frică, auzind cum scârţâiau treptele sub paşii lui. Ajuns la chepengul ruginit, care închidea partea superioară, boltită, a rezervorului, înlătură cu o daltă stratul de metal oxidat, încercând să-l deschidă. Încet-încet, capacul recalcitrant

cedă. Berk scăpă o înjurătură în momentul când, smucind capacul în sus, simţi cum i se duce pielea de pe încheieturile degetelor.

Adulmecă.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, lumină cu lanterna hăul negru ca smoala, zărind în adâncul rezervorului confirmarea succesului. Rezervorul rezistase peste decenii. Berk începu să râdă şi râsul i se rostogoli printre alcătuirile de ţevi tăcute şi pasarele ale rafinăriei pustii. Îşi îngădui să danseze, deşi cu grijă, o scurtă gigă pe treptele nesigure, pentru a celebra descoperirea, înainte de a coborî în mocirlă bidonul de probare. Muindu-şi degetul în lichidul negru, îl gustă şi zâmbi larg. Dulce, brut.

Butanul volatil şi gazele hidrocarbonatate se evaporaseră de mult, strecurându-se prin porii microscopici din pereţii rezervorului, căldura toridă de Afară având aceeaşi acţiune de distilare ca şi cea efectuată cândva de vechea instalaţie. Probabil că un anumit procent din benzină se evaporase, de asemenea. Ceea ce rămăsese în rezervor era o mocirlă groasă, neagră ca tuşul, de petrol brut, nerafinat. Sute şi sute de barili.

Destul pentru ca mica rafinărie care funcţiona în Pittsburg să aibă de lucru timp de luni de zile. Destul pentru a asigura cu ulei lubrifiant toate vehiculele cu pedale şi aeroplanele din Oraş. Destul pentru a unge orice angrenaje şi rotiţe şi lanţuri ale zecilor de diguri pentru irigaţie de pe cursurile lui Mong şi Alley. Destul pentru toate căile de rulare ale domurilor fotovoltaice din întreaga lume cunoscută. Destul pentru toate maşinile din toate fabricile Oraşului pentru zeci de ani. Destul să mai rămână şi chimiştilor Oraşului, să aibă cu ce se juca mult, foarte mult timp.

Destul pentru ca Leonard Cormack să fie reales şi să-l poată dispreţui pe Berk.

Tot ce mai trebuia acum era o modalitate de a-l transporta de *aici* până *acolo.* Asta însă nu mai era treaba lui Berk, nu? Zâmbi larg.

Motorul Viorii Întâi încă nu se răcise când el deja pusese bine bidonul sigilat sub scaun. Devoră prânzul pe care i-l pregătise Durene Thombly, fără să-i simtă gustul, stând sprijinit de fuzelajul din metal lustruit al elicopterului şi ascultând strigătele stridente ale păsărilor de baltă, estompate de foşnetul vântului. Zece minute mai târziu, se afla iarăşi în aer. Era timpul să-şi găsească un adăpost pentru noapte.

Schuylkill şerpuia prin lunci, vărsându-se în marele Delaware. Ochiuri de baltă luceau în lumina soarelui. Pierdut la capătul acestui ţinut inospitalier se afla, pustiu, Aeroportul Internaţional. Pistele lungi, formând un triunghi, fuseseră aproape înghiţite de fluviu, invadate pe laturi de papură şi trestii. În crăpăturile ce se întreţeseau pe betonul pistelor creşteau ierburi mai mărunte. Cu orbitele lor lipsite de geamuri, faţadele terminalelor aruncau priviri fioroase către terenurile desţelenite din preajmă. Un stol de păsări se înălţă ca un nor de pe acoperişul înalt al clădirii aeroportului când Berk aşeză uşor Vioara Întâi pe pista pustie, primul aparat care ateriza aici după mai bine de două sute de ani.

Era evident că nu mai rămăsese nimic de recuperat. Cele mai multe dintre marile turboreactoare îşi luaseră zborul de multă vreme, îndreptându-se către ultima lor destinaţie. Câteva avioane încă maculau aerodromul, zdrobite şi deformate, ca nişte balene din oţel eşuate pe ţărm, ruginind într-o imensă părăsire. Berk nici nu se mai osteni să coboare, rămânând în elicopter, cu rotorul bâzâind deasupră-i. Simţea ca o durere ciudată, copleşit de vastitatea vechiului aeroport.

Îşi dădu jos ochelarii de soare, se şterse la ochi şi-şi spuse că nu era decât obosit, că numai din cauza căldurii i se umpluseră de lacrimi. Când înălţă iarăşi în aer Vioara Întâi, nu privi în urmă.

De cealaltă parte a râului Schuylkill, lungile docuri pentru vapoare cădeau, părăsite, în paragină. Stâlpii pontoanelor se prăbuşiseră în apă, ieşind la mal ca un contur negru de stive de dinţi stricaţi. Mlaştinile puseseră

stăpânire pe străzile vechii Rezervaţii Navale. Podul de peste gurile Bazinului se năruise de mult.

Berk urmă meandrele fluviului Delaware, zburând spre nord, pe deasupra apelor de un albastru intens. Periferia oraşului se înghesuia pe fâşia de pământ de pe malul apei. Câteva vapoare mari, amarate la chei, se scufundaseră, unele lăsându-şi deasupra apei etravele, altele carenele, altele nemaifiind decât umbre nelămurite sub luciul undelor. Antrepozitele construite pe piloni pătraţi aveau acoperişurile surpate. Docurile plutitoare se cufundaseră pe jumătate în râu, unele cu mici ambarcaţiuni plutind între două ape, în lungul lor.

Turnuri identice din piatră străjuiau de fiecare parte a râului, şi reţele masive din oţel încă mai susţineau o parte a vechiului pod, deşi tablierul central, care se întinsese cândva peste Delaware, era frânt în două. Cabluri plesnite zăceau căzute în apă, grinzile dezgolite semănând cu o dantelă delicată, din oţel. Berk opri pentru câteva momente elicopterul deasupra podului, cuprins de respect în faţa dimensiunilor lui. Asupra lui se abătuseră timpul şi vremea, explozii pe care nu omul le declanşase, dar chiar şi prăbuşit, liniile acestui pod îşi păstrau graţia.

Berk dădu ocol unei insule pustii din mijlocul apelor şi trecu iar pe deasupra podului, depărtându-se de râu, spre centrul oraşului. Un grup compact de zgârie-nori marca vechiul centru, înconjurat de o mare de case joase, din cărămidă roşie, aparţinând unei ere dispărute. Clădirile mai vechi se întindeau în jur cât vedea cu ochii. Câteva dintre construcţiile monolitice se răsturnaseră, dând brânci clădirilor vecine, asemenea unui gigantic domino, transformându-se toate în mormane amestecate de moloz. Cele mai multe dintre turnuri păreau intacte, deşi mare parte a geamurilor dispăruse. Unele dintre ele îşi pierduseră complet structurile interioare, rămânând doar nişte carapace în care el putea privi de sus, când trecea în zbor pe deasupra lor; plafoanele nu mai erau decât reţele de grinzi care ţineau la verticală faţadele. Era ciudată priveliştea acestor clădiri înalte, dezbrăcate sub cerul

liber, sfidătoare chiar şi în moarte.

Înconjură turnurile pătrate în căutarea reperelor pe care nu le văzuse decât în fotografii vechi sau însemnate pe hărţi. Găsi Independence Hall[5] la marginea unui petic de teren viran, vechea clădire din cărămidă roşie dominând încă ceea ce odinioară fusese un parc. Cupola fusese văduvită de turnul care adăpostea clopotul, limbile ceasului dispăruseră. În spate, se înălţau alte clădiri. Uneia dintre ele, din care nu mai rămăseseră decât straturi de sticlă şi grinzi de oţel, doar puţin îi lipsise de a acoperi sub ruine vechiul Hall când se prăbuşise la pământ cu nimeni nu putea şti câţi ani în urmă.

Era tentat să aterizeze pentru a explora Hall-ul. Ferestrele priveau orb, cadre negre, goale, în a căror umbră se putea ascunde orice. Hall-ul era prea aproape de ruinele caselor înconjurătoare, ceea ce reprezenta un pericol potenţial. Remarcase clădiri ce purtau semne ieşite din normalitatea şirurilor de case ce se degradau singure, urme proaspete de incendii. În căldura mortală a soarelui nu era de mirare că nu văzuse pe nimeni, nici o mişcare, nici un semn de viaţă. Berk însă ştia că asta nu însemna numaidecât că oraşul era lipsit de viaţă.

Oftă şi întoarse pentru a se îndrepta înapoi spre Schuylkill pe traseul urmat de Market Street, ce şerpuia printre clădirile de forma unor cutii. Cel mai sigur loc pentru noapte ar fi pe una dintre aceste clădiri, hotărî el. Dar pentru că încă mai era lumină, hoinări prin vechiul oraş – turist picat din cer – uimit de imensitatea lui, deopotrivă fascinat şi uşor întristat de puterea pierdută pe deasupra căreia zbura.

Exact în centrul oraşului vechi, unde cele două râuri strângeau între ele uscatul ca pe mijlocul subţire al unei femei, se înălţa o biserică din piatră albă, care părea un pitic pe lângă monoliţii, cu contururi terne din jurul ei.

[5] Locul unde, la 4 iulie 1776, a fost semnată Declaraţia de Independenţă a tinerelor state americane faţă de coroana britanică.

Berk zbură o vreme pe loc, zâmbind, încântat de clopotniţele medievale filigranate, de turnuleţele sculptate, de acoperişurile ascuţite. Vechea biserică se afla faţă în faţă cu o altă clădire veche, tot de culoare albă, mai mare, care îi făcea concurenţă cu propriile ei rânduri de coloane şi faţade ornamentate ca în poveşti, cu ţiglele ei din ardezie albastră, care încă se mai păstrau pe acoperişurile pline de lucarne. Un turn masiv, cu coloane, subţiindu-se spre vârful împodobit cu o dantelărie de piatră, adăpostea un ceas pe cornişa deasupra căruia veghea o acvilă cu aripile larg desfăcute. O singură statuetă din bronz mai rămăsese pe piedestalul ei, cu suliţa în mână şi cu credinciosul ei câine alături, înverzit sub scurgerea timpului. Găuri căscate în acoperişuri explicau unde dispăruseră însoţitoarele vigilentei statui.

Căutând prin pădurea de turnuri abandonate un loc de aterizare, Berk le examină pe cele care aveau acoperişurile întregi. În cele din urmă, alese unul cu o întinsă terasă plată, pe care să-şi aşeze aparatul, ţinând cont atât de aspectul solid, cât şi de perspectiva pe care o avea asupra bătrânului oraş.

Se lăsă încet jos, spulberând praful de pe acoperiş într-un nor maroniu care-l înconjură cu totul, şi ateriză cu delicateţe. Palele Viorii Întâi îşi încetiniră treptat rotirea, oprindu-se cu o zguduitură. Pe acoperiş sufla un vânticel iute şi Berk nu se apropie prea mult de margine pentru a se uita în jos. O construcţie scundă, aşezată în centrul terasei adăpostea nimic altceva decât nişte burlane uriaşe de aerisire. Cele câteva ieşiri pe acoperiş erau blocate de moloz.

Aerul se răcea repede pe măsură ce soarele se lăsa în depărtare spre apus, către munţii albaştri de dincolo de curbura lumii. Berk îşi scoase sacul de dormit din compartimentul de sub scaun şi-şi desfăcu proviziile.

Pe acoperiş erau împrăştiate destule rămăşiţe şi bucăţi de lemn pentru a-şi putea aprinde un foc. Cerul îşi schimbă culoarea, trecând de la purpuriu la negru, lăsând să se vadă în noaptea subţire strălucirea lipsită de orice sclipire

a stelelor. Rafalele vântului hoinărind pe străzi nu acopereau cu totul zgomotele atât de diferite ale nopţii. Treptat, începu să distingă lumini pâlpâitoare, focuri ce pluteau în depărtare înăuntrul clădirilor invizibile în întuneric. Auzi un râs estompat, apoi un plâns ascuţit, hohotit, ca lătratul unui animal în desiş. Îl trecură fiori, viaţa ascunsă a oraşului înspăimântându-l şi emoţionându-l totodată.

Se ghemui în sacul de dormit, între Vioara Întâi şi jăraticul ce stătea să moară aruncând ultimele pâlpâiri slabe de lumină; adormi cu mâna pe pistolul de la şold.

Nu dormi mult.

Deschise ochii larg, trezit din somn de un zgomot abia auzit. Îi zări prelingându-se ca şobolanii dintr-o gaură din zidul construcţiei ce adăpostea gurile de aerisire. Erau micuţi, uimitor de mărunţi, lunecând de sub mormanele de moloz şi de maşinării stricate, strecurându-se prin spaţii imposibil de strâmte, ca şerpii. Ieşise pe jumătate din sacul de dormit, cu arma pregătită, când se azvârliră asupra lui. O ţeavă metalică îl izbi peste braţ. Pistolul îi zbură din mâna amorţită, dispărând în întuneric. O altă lovitură îl atinse în stomac, făcându-l să se încovoaie. În câteva secunde, îl ţintuiseră la pământ.

Se zbătu cu disperare sub greutatea lor, uimit de lipsa totală a oricărui sunet. Bare de oţel şi ţevi metalice se abăteau asupra lui acoperindu-i corpul cu lovituri, într-un ritm nebunesc.

Zări izbucnirea unui rânjet rău, cioturi boante, de dinţi rari, auzi şuieratul răsuflării unuia dintre ei, un mormăit, întoarse capul la timp pentru a vedea ţeava izbindu-l în frunte.

În ochi îi explodă o lumină albă.

Apoi nu mai văzu nimic.

Când se trezi, zăcea cu faţa în jos pe terasa acoperită cu pietriş, cu picioarele încă prinse în sacul de dormit. Încercă să se ridice în picioare, cu tâmplele pulsându-i. O împunsătură de durere îl făcu să se apuce de braţul drept, şi-şi dădu seama ca prin vis că era rupt. Sacul de dormit îl

protejase de unele lovituri, dar faţa îi era toată lovită, iar din păr i se prelingeau şuviţe de sânge. Un ochi i se umflase şi nu-l mai putea deschide aproape deloc. Ameţit, privi în jur. Cerul era de culoarea chihlimbarului, aerul zorilor încă rece. Urme de tălpi goale, mici, prin cenuşa stinsă a focului.

Vioara Întâi dispăruse.

Erau copii. Copii mici. Preţ de o clipă greoaie, confuză, îi trecu prin cap că zburaseră cu ea. Creierul îi refuza să lucreze. Apoi avu o senzaţie bruscă, de gol în măruntaie. Se târî până la marginea acoperişului clădirii şi se aplecă peste parapetul din zid, înalt până la piept, care înconjura terasa. Vântul îi dădu părul din ochi.

Douăzeci de etaje sub el, Vioara Întâi zăcea sfărâmată de pavajul acoperit cu fel de fel de resturi, o jucărie părăsită, aruncată neglijent.

Se uită clipind, nevenindu-i să creadă. Încet, se întoarse, se lăsă să cadă în şezut, alunecând cu spatele pe lângă zidul parapetului, cu picioarele întinse, moi, în faţa lui. Îşi strânse braţul frânt la piept, respirând cu gâfâieli scurte, cu gura deschisă. Privea, fără să vadă, cu maxilarul căzut.

Nu ştia de cât timp se afla pe acoperiş. Că leşinase de câteva ori ştia, pentru că tresărea de fiecare dată când îşi recăpăta, dureros, cunoştinţa şi pete roşii şi negre îi jucau în spatele ochilor. Soarele îl ţintuia necruţător. Se strădui să judece.

Eşti un om mort.

Împinse gândul mai departe, cuprins brusc de panică; adrenalina, gonindu-i prin vene, îi limpezi puţin mintea. Trebuia să iasă din bătaia soarelui. Clipi, concentrându-şi atenţia asupra grămezii de moloz de lângă peretele micii construcţii din mijlocul terasei.

Inutil. Nu-şi putea construi nici un fel de adăpost cu un braţ rupt, şi era sigur că o dată cu căderea nopţii creaturile aveau să revină. Trebuia să coboare naibii de pe clădirea asta. Să găsească un loc sigur sau pe care să-l poată apăra, unde să poată rămâne până ce avea să-şi dea seama ce trebuia să facă în continuare.

Copiii îi luaseră raniţa, ceainicul, arma, totul cu excepţia sacului de dormit. Fulgi albi începură să plutească uşor, ca o parodie de ninsoare, prin aerul uscat şi încins când începu să rupă fâşii de pânză din faţa sacului de dormit. Găsi o bucată scurtă de scândură şi-şi legă de ea braţul rupt, cât putu de strâns.

Apoi se aşeză de partea umbrită a acoperişului, gâfâind, făcând un efort să-şi păstreze cunoştinţa. Îi luă câteva ore să cureţe, încet-încet gunoiul şi molozul din dreptul unei intrări în clădirea pentru conductele de aerisire. Uşa din metal se ţinea într-o balama ruginită şi-şi consumă restul forţelor ca să o împingă destul pentru a permite corpului lui de adult să treacă.

Luă de pe jos o bucată mare, răsucită, de ţeavă, cumpănind-o bine în mâna teafără, şi se strecură prin crăpătura uşii încercând să facă zgomot cât mai puţin.

Construcţia nu avea acoperiş, iar uriaşele ventilatoare moarte încremeniseră sub cerul liber. O scară ducea jos, spre măruntaiele întunecate ale zgârie-norului. Inima îi bătea sălbatic, trimiţându-i valuri de frică şi de durere în tâmple în timp ce se strecura prin întuneric.

Înăuntru era mai răcoare şi o dată ce ochii i se obişnuiră cu semi-întunericul, Berk îşi începu lunga coborâre.

Ţinea ţeava ridicată pe jumătate, cu pumnul încleştat, cu braţul beteag bălăbănindu-i-se în toate părţile în timp ce-şi găsea drumul în lungul coridoarelor pline de felurite obiecte aruncate de-a valma, cu uşi smulse din pereţii sfărâmaţi, cu duşumele străpunse pe alocuri de găuri cu marginile neregulate. Clădirea părea a fi devastată, golită, dar când se opri să se odihnească, ghemuit în umbră, auzi zgomotul unei încăierări mute şi murmur dincolo de pereţi.

Găsi o scară pe care putu coborî câteva etaje înainte de a se termina brusc, în aer, cu treptele din beton sfărâmate, cu sârmele armăturii ieşind din capătul ciuntit. Urcă înapoi la etajul superior, oprindu-se lângă o gaură spartă în peretele clădirii, ca să-şi tragă răsuflarea. Vântul gemea pe străzi, şoptind în rafale fierbinţi prin deschizătură. Îşi tamponă transpiraţia de pe frunte şi îşi privi mâna. Sânge,

nu transpiraţie, i se scurgea pe faţă. Se şterse pe pantaloni şi porni mai departe, pe bâjbâite, în lungul coridoarelor, către inima clădirii, cu forţa disperării.

O gaură căscată în podea se deschidea deasupra nivelului inferior, lăsând la vedere o grindă metalică ce trecea prin mijlocul ei. Berk îşi lăsă picioarele peste marginile găurii, prinzându-se de grindă cu braţul sănătos şi se lăsă să se balanseze scurt înainte de a-şi da drumul pe duşumeaua etajului de sub el. Ateriză prost, făcându-se ghem, cu un geamăt, când căzu. Zgomotul păru că se împrăştie ca un val prin aer, atrăgând atenţia creaturilor nevăzute.

Încremeni. Murmurul din pereţi încetase, clădirea se cufundase în linişte, ascultând. Grăbindu-se spre casa scărilor, aproape ţipă de uşurare văzând că scara îşi reluase spirala în jos. Începu să coboare aproape în fugă, sărind acolo unde treptele se prăbuşiseră. Peretele se surpase în afară de o parte a scărilor, luând cu el câteva trepte şi prin spărtură se vedea afară. Lumina bruscă, strălucitoare, a soarelui îl lovi dureros când sări peste spărtură către treptele sfărâmate de mai jos, bâjbâind după o balustradă de care să se agaţe în cădere. Ţeava zăngăni pe scări, înaintea lui. Scândura de care îşi legase braţul rupt se pocni de perete, iar Berk aproape leşină, săgetat de o durere atroce. Zăcea întins pe burtă, cu plămânii arzându-i în timp ce încerca să-şi recapete suflul. Praful pe care-l stârnise căzând se înălţă în nori leneşi, sclipitori în lumina albă a soarelui.

Văzu, fără să-şi creadă ochilor, cum o mână mică, negricioasă, cu unghiile albicioase zdrenţuite, apărută de după colţul holului ce dădea în casa scărilor, se întinse să apuce ţeava care-i scăpase lui din mână. Se uită cuprins de o spaimă îngrozitoare cum în urma mâinii apăru un băieţel gol-puşcă, miniatural, care se aşeză pe vine. Băiatul rânji cu dinţi pătrăţoşi, de lapte, strălucitori pe faţa lui neagră. Organele genitale, mici ca ale unei păpuşi, îi atârnau sub burta umflată, cu buricul ieşit mult în afară. Braţele ca nişte beţe se încrucişară peste picioarele la fel de subţiri.

Ochii negri îl priveau cu atenţie de pe o faţă delicată, aproape frumoasă. Berk zăcea tremurând, epuizat, gâfâind.

Încă doi copii mici se iviră pe treptele luminate de soare, un băiat şi o fată, cu pielea negricioasă mânjită cu cenuşă. Un altul se strecură afară printr-o spărtură din perete. Primul copil izbucni în râs, o chicoteală ca de insectă. Berk se rostogoli pe o parte, privind în spatele lui, pe scări în sus. Încă vreo zece se mai materializaseră deasupră-i, ghemuiţi pe vine în praf, privindu-l cu ochi strălucitori, de jivină.

Copii. Nu erau decât copii, nici unul mai mare de cinci sau şase ani. Se apropiară cu mişcări furişate, cu bucăţi de cărămidă, de piatră, cu ţevi groase din metal strâns ţinute în mâini.

Lui Berk nu-i mai rămăsese putere să se lupte cu ei când îl asaltară. Copiii începură să-l lovească, izbindu-l cu cărămizile pe care le ţineau în pumni, cu ţevile ce sclipeau în soare descriind arcuri ce se abăteau asupra lui. Se strânse ghem, protejându-şi capul cu braţele. O ţeavă îl izbi înfundat peste coaste, un pumn de copil strângând o bucată de cărămidă îl plesni peste ureche. Începu să plângă neajutorat, cu faţa între genunchii strânşi la piept. Ceva îl lovi peste obraz şi auzi trosnetul dinţilor rupându-i-se de pe maxilar. Se simţi copleşit de scântei negre de durere.

Continuară să-l izbească mult timp după ce-şi pierduse cunoştinţa. Berk nu ştiu când se opriseră, îi târâseră corpul inert până jos, pe treptele ultimelor etaje, şi îl aruncaseră afară pe o uşă deschisă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

23 iunie 2228

Berk se afla în Vioara Întâi. Palele elicopterului zumzăiau deasupra. Zbura spre vest, Ohio reapăru în dreapta lui, o panglică sclipitoare de albastru întinzându-se între două orizonturi. Trecu pe deasupra lui, lăsându-l în urmă, şi se îndreptă spre ţinuturile de câmpie.

Îşi făcuse un rezervor suplimentar de combustibil şi îl legase zdravăn sub burta elicopterului, între tălpici. Vioara Întâi era mai greoaie, dar avea o mai mare autonomie de zbor. Îi luase ceva timp până se obişnuise cu noua comportare a aparatului la comenzi, dar reflexele lui compensaseră faptul că aparatul zbura mai greu. Manşa îi vibra iarăşi familiar în mână, Vioara Întâi adaptându-se şi ea noii sale greutăţi.

Rezervorul suplimentar îi asigura combustibil pentru încă o sută de mile faţă de autonomia normală de zbor. Exact atâta alcool în plus cu care, cu puţină cerşetorie discretă, cu puţină tocmeală, cu puţină ciupeală, Berk putea să zboare fără să solicite vreo sporire a alocaţiei de combustibil din partea Oraşului care să-i poată atrage atenţia lui Cormack.

Berk era convins că nici unul dintre piloţi nu avea să-l pârască lui Cormack. Nu pentru că ştiau pentru ce-i trebuia lui combustibilul, ci pentru că noul consilier îşi atrăsese dispreţul micii comunităţi a independenţilor. Cormack era hotărât să plesnească din bici, să se grozăvească în faţa Consiliului, să urce pe scară păşind pe spinările altora.

Numai Cormack continua să creadă că el însuşi mai era pilot. Consilierul Primăriei pentru problemele de transport nu mai zburase de peste doi ani, în afara unei plimbări de o după-amiază când şi când, pentru a-şi păstra mâna. Nu era interesat de zbor, nepunând la socoteală explorarea Afară, pentru nimic altceva decât pentru vânătoarea de

terenuri agricole. Cormack era un birocrat înnăscut. Berk se strâmbă cu dezgust.

La mai puţin de zece mile de Ohio, domurile temporare, purpurii, denumite de către lucrători Mingo Neînduplecatul, străluceau în soare ca ochii unei libelule. O împrejmuire din sârmă ghimpată înconjura întreaga suprafaţă a şantierului. În interiorul zonei de protecţie, un sac de vânt roşu flutura pe catargul înalt, la un capăt al pistei murdare. La depărtare de o sută de metri, plăcile de atac pe jumătate terminate se ghemuiau sub coastele turnului conductor. Când aveau să fie gata, domurile aveau să se deplaseze. Micul generator eolian din vârful turnului furniza suficientă energie pentru a atrage pe vreme de furtună fulgerele din norii negri, păstrând micile plăci de atac uşor încărcate cu sarcini electrice pozitive.

Plăcile de atac împrăştiate pretutindeni pe dealuri nu erau proiectate în scopul asigurării Oraşului cu energie electrică. Descărcări de douăzeci şi cinci de mii de volţi pe secundă erau prea mari pentru nevoile sau posibilităţile de control ale Oraşului. Plăcile de atac erau folosite numai pentru atragerea către sol a fulgerelor pe timp de furtună: enormele cantităţi de electricitate eliberau tone de azot în terenul înconjurător şi preţiosul ozon în aer, necesar pentru refacerea atmosferei. Puţin câte puţin, Pământul îşi revenea după Schimbare, iar Oraşul îi stimula starea de sănătate.

Berk aşeză Vioara Întâi în afara domului principal, fără să se mai ostenească să-i oprească motorul. Trase afară de sub scaunul pasagerului sacul poştal, actele trimise din Oraş şi proviziile pentru muncitori. Cineva se repezea către elicopter în timp ce Berk sărea afară, mergând aplecat prin praful ridicat de elice. Era Stewbin, adjunctul inginerului şef.

— Mă bucur că te văd, puştiule! strigă el acoperind zgomotul elicopterului, când Berk îi dădu sacul cu corespondenţa.

Îi înmână lui Berk un sac identic, scrisori pentru cei de acasă şi rapoarte pentru Primărie.

— Fă-o să tacă, ai picat la ţanc pentru o băutură rece!

— Mulţumesc, oricum, strigă Berk la rândul lui. Vreau să arunc o privire prin împrejurimi.

Stewbin zâmbi cu toată gura şi ridică din umeri.

— Cum vrei. Dă-ne de ştire dacă observi niscaiva rangeri care-nghit flăcări, bine? Distracţie plăcută!

După care o luă la fugă înapoi, spre adăpostul domului, nerăbdător să parcurgă corespondenţa şi să scape de căldura orbitoare.

În câteva clipe, Berk era înapoi în aer, luând-o direct spre vest.

Nu avea de unde să ştie cât mai putea să o scalde în privinţa cantităţii de combustibil de care avea nevoie. În vreme ce nici un pilot nu l-ar fi dat de gol, domurile de lucru nu erau totuşi complet izolate. Mai devreme sau mai târziu, vreun inginer avea să pedaleze pe vechiul drum 22 către Oraş şi să facă aluzie la lipsa lui de sociabilitate. Totul avea să ajungă la urechile lui Cormack. El avea să facă o revizuire a raţiei de combustibil, şi cu asta, basta.

Nu că Berk ar fi fost lipsit de orice speranţă. El ştia cel mai bine. Ca şi mama lui. Acesta fusese întotdeauna riscul piloţilor; combustibilul era limitat, ca şi forţa umană. Te-au lăsat puterile, stai deoparte. Nimeni n-o să se uite vreodată la tine.

Nimeni.

Berk însă nu era *nimeni*, iar bătrânul lui nu era un pilot oarecare.

Berk aproape o încurcase cu Cormack, închipuindu-şi cu naivitate că prietenul tatălui lui, vechiul şi dragul lui camarad, avea să-l înţeleagă.

— Tatăl tău a fost un pilot de prima clasă, Berkeley, cel mai bun, spusese Cormack cu vocea lui plăcută de politician.

Stătea aşezat în spatele biroului său din cabinetul atât de nou încât nici nu avuseseră vreme să-şi pună tablouri pe pereţi. Din lăzile acoperite cu plasă, cu care se făcuse mutarea, împrăştiate pretutindeni prin încăpere, ieşeau cărţi şi dosare. Nu aveai unde să te aşezi. Berk trebuise să

stea în picioare în faţa biroului lui Cormack, simţindu-se ca un şcolar pocăit în faţa unui profesor sever. Cumva, Berk înţelesese că aceasta fusese şi intenţia lui Cormack. Nici măcar tatăl lui nu mai folosise diminutivul „Berkeley” încă de când Berk era copil.

— Şi sunt sigur că, în timp, ai să devii şi tu la fel de bun ca şi el. Nielsenii au fost buni piloţi. Dar tu eşti încă tânăr şi neexperimentat.

— Zbor de când aveam zece ani, Leonard.

Berk mai avea până să treacă de la a-i spune pe numele mic la a folosi numele de familie al lui Cormack pe post de înjurătură.

— Am mai mult timp de zbor şi mai multă experienţă în activitatea de recunoaştere decât cei mai mulţi piloţi de pe statul tău de plată. Ştiu că-l pot găsi.

Cormack ridicase din umeri.

— Dar tu nu ai acelaşi tip de experienţă de explorare ca tatăl tău. El avea cu adevărat fler. În afară de asta, zilele alea s-au dus. Ceea ce are nevoie Oraşul acum este munca în echipă, oameni care să tragă împreună.

Cormack întinsese amândouă mâinile înainte, cu degetele strânse împreună.

Berk îl privise fără interes. Cormack pufnise, apoi se lăsase pe spate în fotoliu.

— Nu ai decât optsprezece ani, Berkeley. Aici nu e vorba despre a repera un ogor al ţărănoilor. Nu asta-i problema. Îmi pare rău, fiule, dar pur şi simplu nu pot încălca reglementările, nici măcar pentru tine. Tatăl tău ar fi înţeles.

Dacă nu altceva, acel „fiule“ condescendent îl făcuse pe Berk să înceapă să-l urască pe Cormack din toate puterile.

— N-am să câştig experienţa aia dacă ai să mă ţii pe cursele pentru stăvilare. Măcar dă-mi o cursă poştală spre vest, Leonard. Pot face şi cercetare în drum, şi am să plătesc eu combustibilul.

Cormack îşi pusese mâinile pe birou, pocnindu-şi degetele.

— Cred că n-am ce face şi trebuie să fiu sincer cu tine,

Berkeley, începuse el. Aparatul ăla al tău e foarte bun pentru aterizări rapide şi dificile, dar înghite prea mult combustibil. Nu banii sunt problema. Acum, dacă aveai aripă fixă, un planor cu propulsie, poate că…

Era o ofertă lăsată în aer.

— Singurul lucru care a mai rămas acum familiei mele este elicopterul lui tata, spusese Berk liniştit. Nu-mi pot permite să cumpăr încă un avion, chiar dacă ar fi disponibil vreunul. Şi n-am de gând să vând Vioara Întâi.

Cormack dăduse din umeri.

Consilierul îşi crease propria lui flotă din aparatele pe care le cumpărase înainte de a fi ales, apoi o vânduse Oraşului. Acum începuse să folosească fondurile Primăriei şi puterea funcţiei pe care o avea pentru a crea piloţilor probleme de natură financiară, destul de grave ca aceştia să fie obligaţi să vândă. După care îi angaja prin intermediul primăriei ca piloţi salariaţi, care să zboare pe propriile lor aparate. Zborurile plăcute erau repartizate piloţilor din subordinea Oraşului, independenţii luau ce mai rămânea.

A lui fusese ideea ca Oraşul să aibă şi piloţi proprii, care, desigur, să fie ţinuţi în frâu de Cormack. Pe hârtie, era o economie la bani şi orice însemna impozite mai mici obţinea lesne voturile necesare. Dar în realitate, piloţii nu mai aveau aceeaşi grijă iubitoare faţă de aparatele care nu le mai aparţineau, şi ca cei mai mulţi dintre piloţii independenţi, Berk nu-şi încredinţa viaţa în mâinile mecanicilor civili ai Oraşului, care nu erau în stare să întreţină într-o formă decentă nici măcar vehiculele publice cu pedale.

Cormack era hotărât să înmoaie inima pilotului recalcitrant şi, treptat, reuşea. Comunitatea era de primă importanţă, nu individul, care era un moft, da, domnule. Cei care se cramponaseră de aparatele lor se ajutau unii pe alţii să rămână în viaţă şi în picioare cât le stătea în putinţă, dar Berk ştia că pilotul vagabond era o rasă pe cale de dispariţie.

În mai multe feluri.

— Am încercat să vorbesc cu tatăl tău, să treacă la aripa fixă, dar avea un fix cu maşinile astea de tuns iarbă ale lui. Iar *el* avea dreptul de a face cam tot ce-i trecea prin cap. Tu însă nu eşti bătrânul, iar Taylor a ieşit la pensie.

Cormack schiţase un zâmbet mic, triumfător, reptilian.

— *Eu* sunt acum consilier cu problemele de transport, şi este datoria mea să fac acest birou să funcţioneze cât mai eficient posibil. Ceea ce înseamnă că uneori va trebui să fiu nepopular cu vechii prieteni. Îmi pare rău, Berkeley.

Berk îl văzuse pe tatăl lui convingându-l pe Taylor să-i dea combustibil şi învăţase de la bătrân care sunt avantajele ţinerii în frâu a furiei, cum să-şi ascundă frustrarea, cum să folosească favorurile şi vinovăţia, cum să mintă. La cei optsprezece ani ai lui, Berk cunoştea unele elemente de bază ale diplomaţiei şi ale birocraţiei. Cormack însă nu era Taylor. Aşa că făcuse ce ar fi făcut şi tatăl lui…

— Ai dreptate, de bună seamă, spusese el punându-şi în voce toată sinceritatea de care era în stare. Înţeleg. Sunt sigur că şi tata ar fi înţeles. Îţi mulţumesc, oricum, Leonard. Nu-i nici o supărare, crede-mă.

Cormack zâmbise satisfăcut. Berk îi strânsese mâna, îl lăsase chiar pe ticălos să-l bată pe spate la plecare. Avea să vină o vreme, Berk ştia, când nici asta nu avea să mai meargă. Era Cormack un ticălos fără inimă, dar nu era nici orb, nici prost.

Aşa că, fiu al tatălui lui, Berk găsise pur şi simplu o altă modalitate. Până la urmă, îşi aranjase zborurile de unul singur, fără să ştie nimeni. Vorbise cu Malik, pilotul căruia Cormack îi dăduse cursa poştală spre vest, şi făcuseră schimb. Berk îşi cumpăra plătindu-i lui Malik, din buzunar, combustibilul suplimentar necesar. Atâta vreme cât putea fiecare să predea rapoartele întocmite purtând semnătura celuilalt, Malik era mai mult decât fericit să scoată un profit. Malik putea să-şi ia în continuare un salariu mai mare, plus ceva pe lângă, de bere. Berk făcea rost de combustibil şi de timp.

În orice caz, Cormack nu-i era nici un fel de prieten lui

Malik. Nu erau prea mulţi piloţi şi formau un grup unit. Cormack îşi făcuse drum în Primărie trădând interesele private ale foştilor lui colegi pentru a obţine voturile altor sectoare, mai mari şi mai puternice, ale Transporturilor. Taylor, cel puţin, avusese oarecare idealism şi entuziasm pentru explorări, cu un ochi spre viitor. Ambiţia lui Cormack, îi devenise cât se putea de clar lui Berk, era pur şi simplu puterea personală şi controlul, sub pretenţia unităţii Oraşului.

Cormack avea să afle în cele din urmă despre schimb, iar Malik şi cu el aveau să se aleagă cu câte un perdaf, dar asta avea să se întâmple mai târziu.

Acum însă, era acum.

Pentru un moment, durerea din piept îi aduse lacrimi în ochi. Clipi, surprins. Îşi şterse lacrimile amestecate cu transpiraţia de pe obraji şi începu să zboare în zigzag peste câmpiile întinse, pustii.

Mult dincolo de Ohio, pământul se transforma brusc într-un vast deşert, nisipul trecând de la o dună mişcătoare la alta. Cât se vedea cu ochiul, pe mai bine de o mie de mile spre vest, erau numai terenuri nefolositoare, pietroase, pământ uscat, pe întinderea căruia nu mişca nimic, în afara vântului. Mississippi îşi săpa în continuare drumul prin mijlocul pustiului, un firicel de viaţă în sălbăticie, dar Berk ştia că terenul era complet gol până la poalele Munţilor Stâncoşi, ascunşi departe, mult dincolo de orizont.

Lui Berk nu-i venea să se gândească la ce făcuse tatăl lui departe, în deşert. Dacă bătrânului îi dăduse prin cap să zboare până ce avea să se prăbuşească, nu era nici un chip ca Berk să-l mai găsească vreodată. Dar dacă pur şi simplu se afla în cercetare? Dacă fusese ceva prin măruntaiele suculente ale arhivei bibliotecii care-i trezise interesul, îl trimisese în cercetare prin inospitalierele ţinuturi de şes? Dacă încă… mai trăia?

Irene II era un elicopter ceva mai mare decât Vioara Întâi, avea o rază de acţiune mai mare. Era un milion de mile pătrate de nimic spre vest, iar şansele lui Berk de a-l

găsi erau practic nule.

— Nu-i nevoie să cauţi, Berk, îi spusese Irene.

La optsprezece ani, încă nu avea dreptul la o locuinţă individuală. Nu îl deranja, totuşi, faptul că locuia tot cu părinţii. Stătea la masă în bucătăria mamei sale, privind spre locul unde ar fi trebuit să se afle bătrânul. Ar fi stat aplecat, sprijinit pe coatele lui osoase, sorbindu-şi zgomotos cafeaua din cereale. S-ar fi scărpinat pe furiş pe capul care începuse să-i chelească, cu pete de un roşu iritat în locurile de unde părul îi căzuse în smocuri. L-ar fi hărţuit pe fiul lui cu întrebări puse cu vocea lui spartă, cu râsul lui şuierător din plămânii bolnavi, cu ochii trişti înapoia zâmbetului.

Scaunul din lemn de nuc, cu spătar, îi întorcea, gol, privirea.

— Trebuie să caut, mamă, îi răspunsese el calm.

Ea dăduse din cap. Înţelesese. Nici unul dintre ei nu-şi exprimase cu voce tare speranţa că bătrânul ar fi putut supravieţui mai mult de o săptămână Afară. Nu vara.

Astfel încât atunci când semnul întunecat, abia vizibil, din depărtare îi atrase privirea, Berk aproape că-l trecu cu vederea. Nu voia să-l vadă. Dar trebuia şi, împotriva lui însuşi, înclină Vioara Întâi către pata neagră din mijlocul deşertului de nisip.

Aşeză elicopterul pe pământ, în fierberea nisipului stârnit în jur de suflul elicelor. Vântul împrăştie praful ca pe o cortină când palele se opriră, dezvăluind privirii urâta cicatrice din pământul pietros. Când deschise uşa, căldura îl izbi cu furie răzbunătoare.

Nu era nici o îndoială că era Irene II. Citi urmele din ţărână şi văzu cu ochii minţii ce se întâmplase. Elicopterul căzuse cu botul în jos, izbindu-se cu toată viteza de pământ. Explozia împrăştiase fragmente în toate direcţiile, o izbucnire violentă de foc şi entuziasm în singurătate. Elicopterul şi omul care-l pilotase detonaseră împreună într-o furie arzătoare, un sălbatic, scurt strigăt de sfidare bubuind prin linişte.

Nu mai rămăsese prea mare lucru din corpul chircit al

bătrânului pentru îngropăciune. Berk se ghemui în nisip, luând în mână pe rând fragmente de metal fărâmiţat, o bucată de ţesătură arsă, o aşchie de os. Avea ochii uscaţi. Îl plânsese pe bătrân luni de zile, ştiind că momentul nu avea să mai întârzie. Soarele îi ucisese tatăl exact la fel cum o făcuse şi căderea. Acum, că totul se terminase, Berk descoperea că nu era în stare să simtă mare lucru.

Se uită pieziş la soare, întrebându-se de ce nu se dusese bătrânul cu Irene II mai departe decât puteau ajunge vreodată privirile iscoditoare ale fiului lui? De ce distrusese el unicul elicopter, în afara Viorii Întâi, care exista în Oraş? De ce nu-şi luase el măcar la revedere? Fusese un accident? Fusese un impuls? Înnebunise pur şi simplu la sfârşit?

De ce, tată, de ce?

Berk fu tentat, să strângă pietre, să înalţe o cruce, să facă ceva pentru a marca moartea tatălui lui. Un fel de memorial, un ritual, orice.

În cele din urmă, se ridică în picioare şi se întoarse la locul unde-l aştepta Vioara Întâi, cu soarele ucigaş jucând frumos pe palele ei ce chicoteau învârtindu-se leneş deasupra. Lăsă locul prăbuşirii cum îl găsise, neatins.

Cumva, părea că aşa era corect.

CAPITOLUL PAISPREZECE

12 aprilie 2242

Durere.

Conştienţă roşie, care i se înălţa prin şira spinării pentru a-i exploda în craniu. Auzi pe cineva scâncind şi tresări realizând că era propria lui voce. Umărul îl durea, iar capul îi pulsa.

Zăcea într-o rână, cu partea de sus a corpului proptită pe jumătate într-un colţ plin cu moloz, cu picioarele răsucite sub el. Se mişcă, ameţit, şi simţi capetele oaselor frânte ale braţului ciocnindu-se unul de altul. În gură avea gust de sânge.

Ceva îl atinse pe piept.

Ochii i se deschiseră singuri, dintr-o tresărire, şi se uită la cineva care stătea pe vine în faţa lui, la o distanţă ceva mai mare de un braţ. Se retrase speriat, încercând să se ferească de lovitura care trebuia să urmeze. Silueta nu se clinti.

Îşi focaliză privirea prin semi-obscuritate, abia reuşind să distingă trăsăturile umbrite ale unei fete a cărei siluetă se contura în cadrul sfărâmat al uşii. Piei netăbăcite, cu blana în afară, îi acopereau umerii, alcătuind o mantie jerpelită, şi picioarele, închipuind nişte pantaloni grosolani. Lângă ea, un sac din acelaşi material, aşezat peste moloz. Fata îşi dădu la o parte smocul de păr negru, încâlcit, ca o rogojină, care-i atârna peste figură, şi-l cercetă critic, cu ochi negri, adânci, încercănaţi.

Avea o bară lungă din metal, cu un cârlig zimţuit la un capăt şi cu o măciulie rotundă la celălalt. I se odihnea între genunchii îndoiţi, lucind mortal în lumina slabă. Se aplecă înainte, încreţindu-şi uşor nasul când îl mirosi.

— ’I murit? întrebă ea.

El nu ştiu ce să răspundă. Fata îşi miji ochii şi ridică bara din fier, împungându-l iarăşi în piept, cu capătul cu cârlig. El îşi ridică la faţă mâna teafără, într-un gest de

apărare, lipindu-se cu spatele de perete. Ea îşi înălţă capul, privindu-l cu atenţie.

— 'I murit? repetă.

— Nu, răspunse el cu glas dogit. Te rog… nu-ţi fac nici un rău.

Ea zâmbi subţire, mai degrabă o expresie de amuzament întunecat decât o liniştire. Se întoarse spre lumina roşietică a soarelui ce se strecura prin cadrul uşii, adulmecând aerul ca un animal, atentă, circumspectă. După un moment, se întoarse iar spre el.

— Te are? întrebă.

Avea un accent greoi, ciudat. Nu fu sigur nici dacă nu cumva spusese „cine oare“. Sau poate fusese „te doare“?

— Mă cheamă Berk. Sunt din… Oraş, departe ce aici, dincolo de munţi. Sunt rănit. Am braţul rupt, zise el, acoperind ambele întrebări.

Ea îl privi pieziş, ca şi cum el ar fi vorbit într-o limbă stâlcită, străină, pe care nu o înţelegea. Un zgomot ca o darabană, de undeva, de deasupra lor, ca şi cum şobolani mari ar fi umblat prin pereţi, o făcu să arunce o privire ascuţită în jur, scrutând întunericul. Zgomotul încetă.

— Nimic bun aici, zise ea, vorbindu-şi liniştită.

Îl privi, cu interesul pierindu-i de pe chip. Apucă sacul într-o mână şi cumpăni bara de fier în cealaltă începând să se retragă, îndepărtându-se de el.

Darabana se auzi mai aproape. Berk îşi simţea inima bătându-i nebuneşte în piept, şi capul i se învârtea, cu scânteieri negre la periferia câmpului vizual. Îşi dădu seama că probabil suferise şi o comoţie, în afară de mâna ruptă, şi se afla periculos de aproape de un nou leşin.

— Aşteaptă, strigă el înnebunit după fată. Nu mă lăsa singur aici. Ajută-mă, te rog…

Ea se opri la marginea grămezii de moloz ce se revărsa prin gaura din peretele clădirii, uitându-se înapoi spre el, cu surprindere în privire.

— De ce? întrebă, ca şi cum ideea i-ar fi fost total nouă.

El reuşi să se târască în genunchi, încercând să nu ia în seamă durerea ascuţită din braţ.

— Te rog, spuse iar, cu răsuflarea întretăiată, incapabil de alt gând, brusc îngrozit când îşi dădu seama că fata voia să-l lase la discreţia cumpliţilor copii, care aveau să-l termine.

Ea se încruntă şi adulmecă iarăşi aerul.

— Nimi' bun aici, repetă şi se făcu nevăzută de partea cealaltă a grămezii de moloz, spre ieşire.

Berk se prăbuşi pe burtă, cu toate rănile arzându-l ca focul. Zgomotul din pereţi era mai puternic. Auzea şuşotelile copiilor apropiindu-se.

— Ah, Doamne, ah, Doamne, suspină el.

Se târî către gaura prin care plecase fata. Vârtejul tenebros îi inundă conştiinţa, doborându-l. Se opri, luptându-se să rămână treaz, scormonind cu mâna teafără în grămada de moloz. Când îşi ridică privirile, fata se întorsese şi stătea iar pe vine în faţa lui. Începu să vorbească, o avalanşă de cuvinte, pe care nu prea reuşea să le înţeleagă. Mâna ei liberă reteză aerul cu un gest repezit.

— Ce? Ce? imploră el cu disperare.

— Te ajut, mă ajuţi, da? întrebă ea, rostind rar.

Orice.

— Da, încuviinţă el, abia şoptit.

Ea ezită, apoi îşi dădu drumul în jos pe grămada de moloz, făcând să se rostogolească la vale bucăţi de cărămidă şi nisip. Apucându-l de subsuori, începu să-l tragă în sus, spre gaură. În spatele lui, şuşotelile crescură în intensitate. Ceva se strecură prin întunecime.

Fata îl lăsă şi sări peste corpul lui, şuierând în întuneric un stacatto de vorbe din care Berk nu înţelese nimic. Şuşotelile încetară, lăsându-se o tăcere prevestitoare de rele. Ea se roti brusc, strigând şi plesnind cu bara de fier într-o coloană care suporta ceea ce mai rămăsese din acoperiş. El se retrase când coloana se cutremură lăsând să cadă peste ei o ploaie de praf şi moloz.

Între timp, ea îl apucase iar, târându-l fără menajamente spre ieşire, rânjind prietenos. Berk nu-şi putu reprima un geamăt de durere şi de frică. Se treziră deodată în lumina

orbitoare, căldura bruscă prăvălindu-se asupra lor ca plumbul topit. Gâfâind, ajutându-se şi cu genunchii, ea îl ridică şi-l ţintui de perete, ţinându-l de cămaşă, îl privi atent, cu ochii mijiţi, până ce Berk reuşi să se ridice pe picioarele lui, tremurând. Atunci ea dădu din cap. Săltându-şi sacul în spinare cu o mişcare viguroasă, îl apucă de gulerul cămăşii şi-l trase după ea în lungul străzii murdare, strângând în mână bara de fier, gata să izbească cu ea. Se ţinură pe lângă ziduri, umblând repede. Deodată, fata se opri, întorcându-se să-i facă vânt într-un cadru distrus de uşă, înfundat cu cărămizi sparte şi cu bucăţi de scânduri pe jumătate putrezite.

— Taci, şopti ea, înghesuindu-se lângă el în spaţiul strâmt.

Berk îşi strânse la piept braţul rupt, cu rana sângerând din nou, cu degetele lunecoase. Strânse din dinţi, străduindu-se să nu scoată nici un sunet. Ea se aplecă cu precauţie în afară, adulmecând strada. Berk nu-şi putea da seama cum de putea mirosi ceva peste propria ei duhoare.

Fata îl smuci deodată de gulerul cămăşii, obligându-l să se ghemuie în cadrul uşii, amândoi cu spatele lipit de stiva de material de umplutură. În colţul îndepărtat al străzii, umbre unduiau în lungul zidurilor. Fata îşi arcui gâtul şi scoase un sunet uşor, sinistru, care-i ridică lui Berk părul în cap, un sunet care stârnea coşmaruri. El scânci, fără să vrea.

Imediat, îl smuci spre ea, destul de aproape ca el să-i simtă părul atingându-l pe faţă, şi răsuflarea acră arzându-i pielea.

— ’I murit? şopti ea.

El negă uşor din cap, incapabil să vorbească. Sub streaşina părului, pe fruntea ei, văzu adunându-se broboane de sudoare, ce se scurgeau încet prin stratul de praf albicios aşternut pe pielea întunecată. Ochii ei injectaţi, mijiţi în orbitele adânci, îl ţintuiau fioros, fără să clipească.

— Atunci, ’ne gura ’nchisă, ori mori mereu, sigur.

Îi făcu vânt înapoi, izbindu-l cu spatele de zid, cu

degetele încleştate zdravăn de gulerul lui.

Umbrele de pe zid încremeniseră şi, după un lung moment, un sunet mai grav îi răspunse din strada pustie. Fata se mai relaxă puţin.

— Strânge, şopti ea.

El nu-şi dădu seama dacă fusese o comandă sau o constatare, aşa că nu zise nimic şi rămase nemişcat, aşteptând. Ea îi dădu drumul, lăsându-l să cadă în genunchi şi, uitând de el, începu să scotocească prin sac, dând la iveală un pacheţel. Se ridică repede, aruncă legătura în stradă şi se ghemui iar, înainte ca obiectul să atingă pământul.

Zăcea în mijlocul străzii, în vreme ce ei rămaseră ghemuiţi în firida lor. Lui Berk începură să-i tremure picioarele. Braţul rupt i se clătina din locul unde era rupt; sânge proaspăt curgea în pârâiaşe de un roşu surprinzător de strălucitor, peste cel uscat. Ea adulmecă, scărpinându-se alene între picioare, sub veşmântul din piei.

După câteva minute, Berk văzu una dintre umbre desprinzându-se de zid. Un băiat micuţ, pe jumătate dezbrăcat şi acoperit cu dungi de vopsea colorată, ţâşni în stradă, înhăţă pacheţelul şi se retrase la fel de repede. Fata zâmbi fugar, lăsând să i se vadă pe faţa întunecată dinţii mici şi albi. Apoi umbrele dispărură. Ea dădu din cap ca pentru sine şi se ridică în picioare, cu mâna încleştată din nou pe cămaşa lui.

Berk stătea în genunchi. Prin cap i se învârteau scânteieri roşii şi negre, rău prevestitoare. O sudoare rece îi dădea frisoane.

— Aşteaptă, te rog… se milogi el, strângându-i încheietura cu mâna însângerată. Numai o clipă…

Vomită deodată, încovoiat, cutremurându-se.

— ’I făcut? întrebă ea, impasibilă.

El încuviinţă, fără un cuvânt.

Fata îl ridică în picioare şi-l trase fără să-i mai dea răgaz în lungul străzii, într-o fugă ghemuită. Dădură colţul, în partea opusă celui după care dispăruseră umbrele, apoi un altul. Berk se simţea cuprins de toropeală. Pe jumătate

conştient, se străduia să se ţină pe picioare, continuând să se clatine în urma fetei, continuând să se mişte. Ea îşi găsea calea cu iuţeală printre ruine uriaşe, prăbuşite în stradă, un drum şerpuitor, înşelător, ţinându-se pe la umbră şi pe lângă ziduri.

O ţâşni în lungul unei străzi strâmte, dintre două clădiri înalte din cărămidă. Berk îşi ridică privirile spre un leu sculptat din piatră, care se uita fioros din colţul unei intrări de marmură, răsturnat peste capul perechii lui, sfărâmate şi prăvălite pe pavaj. Se uită prostit la el, ca şi cum ar fi însemnat ceva, ceva ce el probabil că uitase. Fata îl îmbrânci înăuntru fără menajamente.

Ferit de strălucirea soarelui, aerul din interiorul clădirii era mai rece. Fata se opri, permiţându-i să se lase la pământ, în încercarea de a-şi recăpăta suflul, dându-i vreme să-şi acomodeze ochii la întuneric. Interiorul clădirii era relativ intact, cu toate că fusese golit de mult timp.

— Al meu, zise fata. Aici sigur.

El dădu aprobator din cap, simţind o detaşare stranie, prizonier încă şocului. Ea se aşeză pe vine în faţa lui, privindu-l cu atenţie.

— Am braţul rupt, zise el iarăşi, ca prin vis, cu vocea sunându-i străină.

Scânteile negre şi roşii îi reveniră la periferia câmpului vizual, ispitindu-l să se întindă pe duşumea, să le lase să-l inunde.

Ea se întinse şi-i prinse bărbia între degetul mare şi arătător.

— Deschide, zise.

Dându-se mai aproape, îi mirosi răsuflarea, apoi îi şterse transpiraţia de pe frunte cu vârfurile aspre ale degetelor. Supse umezeala de pe degete, strâmbându-se.

Se afla acum sub îngrijire. Întreaga durere şi oboseală şi şocul năvăliră asupră-i; genunchii îl lăsară. Alunecă în jos, nemaidorind altceva decât să se întindă pe podeaua rece, din piatră.

— Nu, spuse ea. Nu aici.

Îl trase în sus, aşezându-l iar pe picioare, dându-i ace de

durere ascuţită prin braţ. El suspină din cauza durerii neaşteptate, neputând să-şi stăpânească lacrimile, cu capul pulsându-i.

Fata reuşi cumva să-l împingă şi să-l tragă în jos pe nişte scări, printr-un coridor lipsit de lumină. Îl târî obligându-l să umble iute prin beznă. Văzu nişte trepte coborând în spirală şi imagini fugare de spaţii largi, strălucitoare, lumini şi culori amestecate laolaltă, până când nu mai fu în stare să mai facă nici un pas. Îşi dădu seama că nu-i mai păsa dacă trăieşte sau moare, nu mai voia decât să se oprească, să se întindă pe jos. Un murmur depărtat, de întunecime caldă, năvăli înăuntru ca bătăile unei inimi, şi o ceaţă uşoară se învălătuci asupra lui înconjurându-l, scăpat de durere şi de lumină…

Se trezi greu, dezorientat şi lipsit de vlagă, cu un miros greu de mucegai în nări. Era întins pe un morman de haine vechi, grosolane, cusute laolaltă ca să alcătuiască o saltea. Peste corpul gol avea aranjată o cuvertură zdrenţuită, cu câteva găuri peticite grosolan. Se mişcă uşor şi auzi scârţâitul împletiturii din piele prinsă de cadrul din fier peste care era aşezată salteaua.

În cealaltă parte a încăperii slab luminate o văzu pe fată, care se uita inexpresiv la el. Rămase liniştit, privind-o, până ce ea se întoarse către o masă scundă, rahitică, acoperită cu un amestec ciudat de lucruri pe care Berk nu le recunoscu.

Braţul îl durea şi-i pulsa greu, regulat. Se uită la el. Era prins pe o placă netedă, bandajat cu îndemânare, şi i se odihnea pe piept, legat cu o fâşie subţire de pânză lângă corp. Mirosea urât. Degetele îi erau umflate şi julite, încovoiate în jurul capătului plăcii. Le trase uşor, încercând să le întindă, şi simţi cum le traversează un val de durere vie. Cu mâna teafără îşi atinse capul, cercetător, simţind bandajul gros din jurul frunţii. Un ochi i se închisese complet; pielea umflată din jurul lui era dureroasă. Gura îi era uscată, buzele crăpate. Falca îl durea; atinse cu limba locul de unde îi lipseau două măsele.

Dar trăia.

Cercetă încăperea din priviri. Era largă, vreo trei sute de metri pătraţi, estimă el, şi, cu excepţia colecţiei de fleacuri care stăteau împrăştiate pe jos, aproape goală. Pe latura îndepărtată, un rând de ferestre înalte, acoperite cu draperii grele, lăsau să pătrundă înăuntru fâşii de lumină şi pale de aer cald pe la rame. Un morman de lemn vechi de foc, despicat, scaune din lemn sfărâmate şi ramuri subţiri, cenuşii, de copac uscat erau înghesuite neglijent într-un colţ, alături de un cazan metalic de gunoi, înnegrit şi turtit, proptit pe o platformă clădită din cărămizi. Fumul lăsase o dungă de funingine pâsloasă pe peretele de pe care tencuiala stătea să cadă, până la o gaură spartă în tavan.

Fata stătea ghemuită, cu picioarele subţiri sub ea, în faţa unei mese joase, cu picioarele tăiate scurt. Stătea întoarsă cu spatele spre el, amestecând pulberi ciudat mirositoare şi licori din sticluţe misterioase. În faţa mesei, prins în perete, un dulap lung, metalic. Dulapul era încărcat cu o amestecătură de sticle umplute cu lichide sinistre de diferite culori, canistre din metal cu etichete ilizibile ce stăteau să cadă, tăvi cu mici unelte metalice şi cu pacheţele enigmatice. Din când în când, fata deschidea un recipient fără nici un semn distinctiv, mirosea de încercare sau lua cu degetul şi punea de probă pe limbă.

Se uită în spate la el când îl auzi tuşind uşor.

— Iartă-mă, zise el liniştit. Mi-e foarte sete.

Ea îl privi inexpresiv, apoi continuă să împacheteze mici cantităţi din amestecurile ei. El aşteptă încă puţin.

— Este ceva apă? întrebă.

Vocea îi era răguşită, gâtlejul uscat.

Ea repezi un deget în direcţia cazanului de gunoi.

— Acolo, spuse fără să-şi ridice privirile.

El dădu din cap uluit.

— Okay, mulţumesc frumos, murmură.

Se sculă cu grijă, lăsându-şi picioarele peste marginea patului. Îşi descoperi pantalonii şi cămaşa zăcând pe jos într-o grămadă neglijentă. Aplecându-se prudent, simţi

cum îl ia ameţeala. Îi luă câteva minute lungi şi dureroase ca să-şi tragă pantalonii peste picioarele goale, mânjite cu dungi de murdărie. Nu se mai osteni şi cu cămaşa. Rămase nemişcat un lung moment, gâfâind din cauza efortului.

Ridicându-se pe picioare şovăitoare, reuşi să meargă clătinându-se până la cazanul de gunoi şi să găsească găleata cu apă. Nu era nici o cană. Îşi băgă mâna zdravănă în apa murdară, întrebându-se dacă era prudent. Nu prea conta, hotărî el. Fără ea, oricum ar fi murit în curând. Era caldă şi avea un gust sălciu şi metalic, dar bău, sorbind cu lăcomie din căuşul palmei.

Se sprijini de cazanul de gunoi, să se ţină pe picioare, uitându-se la grătarul plin de grăsime, aşezat în echilibru pe buza lui, şi la grămada de oase de animal, de sub el. Îşi dădu seama cu surprindere aproape prostească de faptul că ajunsese la capătul puterilor. Picioarele îi tremurau şi se lăsă la podea, cutreierat de un nou val de ameţeală.

Când deschise ochii, fata reuşise cumva să-l pună înapoi în patul mucegăit. Clănţănea din dinţi fără să se poată controla. Era acoperit de sudoare, ardea de febră, dar cu toate astea, capul îi era extraordinar de clar şi de uşor.

Fata desfăşura bandajul de pe scândurica de la braţul lui rupt. Braţul îi zăcea ca un lucru mort, umflat şi învineţit. Gaura prin care străpunseseră capetele oaselor supura, puroiul gălbui amestecându-se cu sângele. Bandajele din cârpă miroseau ca şi braţul lui, înţepător, umezite de mizeria abundentă, cu iz de boală şi de putreziciune. Pe piele, în jurul rănii, radiau dungi albicioase. Cangrenă, era sigur de asta.

— Oh, Doamne, murmură el şocat şi speriat.

Fata luă cu un deget din rana supurândă, frecă între degete şi adulmecă mirosul. Apoi puse degetele pe limbă. Înainte ca el să poată reacţiona, se aplecă şi-i linse sudoarea de pe fruntea încinsă. Privi gânditoare, încruntându-se.

— Nu mişca, ordonă ea şi se duse la masa cea joasă.

O privi cum amestecă felurite pulberi, pune într-un vas plante uscate şi toarnă peste ele câteva picături dintr-o

sticlă, obţinând o pastă verzuie. Se întoarse şi turnă pomada verde în rana deschisă. Ştergând cu degetele pasta rămasă pe pereţii vasului, i-o aruncă peste faţă.

— Mănâncă asta, zise.

Fără să opună rezistenţă, Berk o lăsă să-i scurgă pasta groasă în gura deschisă. Avea un gust amar, ca de răşină, şi o înghiţi repede, cu un uşor fior.

La naiba, se gândi. Poate l-o ucide din milă, mai repede decât cangrena.

Fata îi legă iarăşi braţul de scândurică, având grijă ca rana să fie complet acoperită cu pomadă verde. Cârpele proaspete nu arătau de loc mai curate decât celelalte, dar măcar erau uscate. Uitându-se, urechile începură să-i ţiuie şi simţi cum corpul i se face deodată greu.

— Oh, zise el cu surprindere. Mă simt ciudat.

Sau cel puţin crezu că spune ceva, dar vorbele îi ieşiră stâlcite, iar ea nu reacţionă.

Fata îi înfăşură cârpa în jurul braţului, iar şi iar, la nesfârşit, cu o mişcare monotonă, fără să se oprească, până când, într-un târziu, Berk îşi dădu seama că nu se mai afla acolo. Trecuse cumva într-un somn tulburător, crepuscular, fără nici o graniţă între veghe şi vis. Fata se dizolvă în forme neclare, mişcându-se greoi prin conştiinţa lui, dând târcoale imediat dincolo de raza lui vizuală, iraţional şi vag înfricoşătoare.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

15 aprilie 2242

Când se trezi iar, febra arzătoare se dusese, iar capul îl durea, pulsându-i surd. Avea sentimentul că orele se scurseseră pe lângă el fără să le bage de seamă. Lumina era slabă, cenuşie şi rece, dându-i senzaţia că era dimineaţă, devreme. Se strădui să vadă prin întuneric şi o zări pe fată ghemuită pe un morman de zdrenţe şi piei de animal, adormită, cu mâna ferm aşezată peste bara metalică.

Nervos, îşi cercetă braţul rănit, mişcând uşor degetele. Durea mai puţin şi, cu toate că nu putea fi sigur pe lumina asta, degetele păreau a se mai fi dezumflat. Ochiul lovit i se deschisese puţin; genele îi erau lipite cu urdori uscate, dar vederea părea a fi okay.

Nu putea dormi în linişte. Se uită în tavan şi-şi lăsă gândurile să-i hoinărească. Se gândi la Vioara Întâi, la ultima imagine a ei, zăcând jos în stradă, sfărâmată şi părăsită. Gâtul i se strânse, pieptul îl durea. Era mai mult decât părăsit şi pe jumătate mort. Îşi pierduse aparatul de zbor, prieten şi moştenire.

Lacrimi începură să-i curgă, fierbinţi, pe obraji când îşi permise în cele din urmă să suspine, nu de durere, ci de necaz. Se lăsă străbătut de un imens val de autocompătimire, după care zăcu, extenuat şi uscat, până când lumina galbenă a soarelui de dimineaţă se strecură pe lângă marginile draperiilor grele, încălzind încăperea.

Fata se răsuci şi se sculă în picioare. Îşi lepădase mantia, rămânând doar cu un fel de ciorapi lungi, jerpeliţi, cu restul corpului gol. Se uită la el cu grijă, fără urmă de somnolenţă în priviri. Scărpinându-se alene, fără pudoarea conştiinţei de sine, ea zâmbi deodată, cu o expresie de automulţumire, lipsită de căldură.

— 'Şti mai bine, spuse.

Era o declaraţie, nu o întrebare.

Îi examină braţul, desfăşurându-i legătura şi cojindu-i pasta uscată de pe rană. Braţul era tot julit şi zgâriat, dar se dezumflase. Rana, părând a nu mai fi infectată, avea coajă formată deasupra, încreţită şi uscată.

Îi aplică deasupra rănii un strat şi mai gros din pasta verde şi îi înfăşură iar braţul, fixându-i-l de plăcuţa din lemn. De astă dată, în loc să-i mai dea să înghită ce rămăsese, îşi şterse degetele de pantalonii ei grosolani. Îi trase fără ceremonie picioarele jos din pat, obligându-l să stea în picioare, îi trecu o sfoară pe după gât pentru a-i susţine braţul, şi-i legă scândurica la piept.

Berk nu avea habar cât zăcuse inconştient. Se pipăi cu degetele pe bărbie şi, luându-se după lungimea bărbii, îşi făcu socoteala că nu stătuse decât cu puţin mai mult decât crezuse la început. Îi era şi foame, ceea ce părea a fi semn bun.

Ea făcu un pas înapoi şi-l privi pieziş, cu capul uşor întors într-o parte.

— ’Şti urât, spuse în cele din urmă.

El clipi, surprins. Mort pe jumătate, mizerabil, flămând, rănit, ars de soare şi umflat, nu-şi imagina că oferă o înfăţişare plăcută. Totuşi, era uimit.

— Ce?

— Ce’şti aşa urât? întrebă ea.

Vorbea rar, ca unui copil.

— Ai pielea ca o burtă de peşte mort, stat prea mult în apă.

Pielea ei era de un maro închis, ca de castană, mai întunecată decât a oricărei persoane pe care o cunoştea el, la fel de închisă la culoare ca a copiilor din blocul turn. Părul negru, murdar, îi atârna, în cârlionţi încâlciţi, până mai jos de umeri. Avea oase subţiri, cu coatele şi genunchii osoase şi aspre. Sâni micuţi, abia ceva mai mult decât nişte sfârcuri împungând de sub pielea întinsă, nu făceau nimic pentru a-i acoperi coastele slabe. Ochi negri, injectaţi, îl priveau cu curiozitate din orbitele adânci, cu cearcăne dedesubt. Nu putea avea mai mult de doisprezece-treisprezece ani, dar nu avea nimic copilăresc în ea, nici o

moliciune în liniile dure ale feţei.

— Nu ştiu, răspunse el încurcat. Aşa m-am născut.

— Ai cam aceeaşi boală cu Ferryman, poate, da’ tu n-ai ochi sângeroşi, spuse ea gânditoare, studiindu-l. Aceeaşi piele, poate-o să te ucidă repede, soarele.

Berk îşi atinse cu grijă braţul rupt şi zâmbi larg.

— Am să am grijă de el, promise el în bătaie de joc.

Ea mormăi şi-i întoarse spatele, ducându-se iar la masa cu picioarele tăiate, din celălalt capăt al încăperii.

Simţindu-se mai puţin ameţit, Berk se ridică în picioare şi se aventură până la fereastră. Draperiile grele, mucegăite, dintr-un material grosolan, ţesut în casă, opreau cea mai mare parte a luminii şi a căldurii de afară. Cadrul ferestrei dispăruse de multă vreme, ca şi sticla pe care trebuia s-o fi ţinut cândva, lăsând goale deschideri de aproape doi metri înălţime. Ridică un colţ al draperiei şi se uită peste drum, la o construcţie din cărămidă aparentă. Lumina cădea pieziş, umbrele dimineţii acoperind strada îngustă şi murdară, aflată la trei etaje mai jos.

Lăsă draperia grea să cadă înapoi peste fereastră şi se întoarse să o studieze pe fată, care era aşezată la celălalt capăt al încăperii spaţioase. Stătea cu picioarele încrucişate înaintea mesei, văzându-şi de treabă fără să-l bage în seamă. El se îndreptă şovăitor spre dulăpiorul metalic, scund, aşezat lângă peretele din faţa mesei şi se lăsă cu grijă pe el. Zâmbind, încercă să-i prindă privirile.

— Ai nume? o întrebă.

Ea îşi ridică încet privirile spre el, aproape cu ostilitate.

— Sadonya, spuse în cele din urmă.

Mâinile i se mişcau fără astâmpăr printre recipientele, sticluţele şi pungile cu prafuri ciudate, materii vegetale măcinate, lichide întunecate la culoare. Aprinse o lumânare cu o brichetă turtită şi ţinu o lingură îndoită, cu o pudră închisă la culoare deasupra flăcării tremurătoare. Conţinutul lingurii începu să fumege şi se transformă într-un gudron, pe care-l lăsă să picure deasupra unor plante măcinate, într-un bol. Lumânarea împrăştia o lumină galbenă-tremurătoare, pe liniile severe ale feţei ei, peste

un instrumentar metalic pe care Berk nu-l recunoştea.

— Sadonya, repetă el. Frumos nume.

Ea nu spuse nimic.

El îşi atinse braţul bandajat.

— Îţi mulţumesc, zise.

Ea îşi miji ochii, cu suspiciune.

— ’Mi ce? întrebă ea plat.

— Îţi sunt recunoscător pentru ajutor, încercă el o explicaţie, puţin încurcat. Nu vreau decât să-ţi mulţumesc.

Ea nu zise nimic timp îndelungat.

— Nu-m’ mulţumi. Nu-m’ nimic. M-atingi, te fac fărâme, mort, îl avertiză ea. Te-ajut, m-ajuţi. Târg. ’Sta-i tot.

El dădu încet din cap, observându-i nelipsita bară din fier proptită de masă, la îndemână.

— Okay, încuviinţă.

Ea îl privi cu atenţie câteva momente, cu mâinile mişcându-i-se prin învălmăşeala de pe masă. El îi susţinu ferm privirea. Brusc, ea se aplecă spre el, adulmecându-l. Berk se trase înapoi, surprins. Ea mormăi şi-şi întoarse atenţia asupra mesei.

Sadonya turnă conţinutul răcit al bolului într-o punguţă din piele, legându-i bine gura şi aşezând-o într-o grămadă, peste altele la fel.

El stătea liniştit, urmărind-o.

— Ce faci? întrebă el în cele din urmă, învins de curiozitate.

Ea nu-şi ridică privirile.

— Gătesc.

Îi era foame, dar nu arăta prea apetisant.

— Mănânci asta? întrebă el neîncrezător.

— Ceva, răspunse ea.

Îl cercetă cu privirea.

— ’Ntrebi o grăma’ de cum aşa-uri tâmpite.

— Îmi pare rău, spuse el.

Conversaţia nu părea să se numere printre talentele ei cele mai mari. O privi în tăcere cum lucra, sprijinit cu spatele de peretele aspru.

Ea scoase o pipă micuţă, zdrobi în ea câteva frunze

uscate, o aprinse şi începu să fumeze, în timp ce lucra, ţinându-şi pipa în gură. O ceaţă albăstruie de fum dulce, purtată de curenţii de aer, se împrăştie prin încăpere, mirosind foarte asemănător cu ceea ce fuma bătrânul Heber. După o oră, ea făcuse o grămăjoară de punguţe cu diferite amestecuri, stivuite frumos la o margine a mesei. Suflă în lumânare şi se ridică în picioare. După ce le înghesui prin buzunarele ascunse ale mantalei din piei, se îmbrăcă, trăgându-şi-o peste cap.

— Stai aici, zise ea ţintuindu-l cu privirea. ’Şti-n siguranţă cât stai la mine. Io tre’ să mă duc să fac nişte bizniz. Nu-mi atingi lucrurile.

— E-n regulă, cum zici tu, fu el de acord. Dar mi-e foame. Pot să mănânc şi eu ceva, te rog?

Orice apel la politeţe era irosit cu ea.

— La toţi le e foame-ntruna, observă ea cu dispreţ. Aşteaptă. Am s-aduc ce-am să scot. Okay?

— Okay, încuviinţă Berk fără să înţeleagă.

Ea se opri în uşă, aruncându-i o privire tăioasă, neîncrezătoare.

— Nu pleci nicăieri şi n-atingi nimic, repetă ea avertizarea. Mi-atingi lucrurile-ţi fac curu’ praf.

Apoi dispăru.

După vreo oră, încăperea deveni înăbuşitor de încinsă. Prin aerul uscat pluteau firişoare de praf. Îi era foame, dar tot se simţea slăbit. Clătinându-se pe picioare, se întoarse la patul şubred, se lungi în el şi începu să moţăie. După-amiaza se scurgea încet.

Aştepta.

După-amiaza se făcu seară şi, după miezul nopţii, se trezi şi el, tremurând de frig. Camera era cufundată în beznă, iar zgomotele uşoare ale străzii îl făceau să se simtă vulnerabil şi nervos. Acum, când somnul în care-l târâse febra trecuse, durerea şi foamea trupului vindecându-i-se lent nu-i mai dădeau pace. Înfăşurându-se în pătura mucegăită, dormi iepureşte, aşteptând.

Ea nu se întoarse decât dimineaţa următoare, târziu.

Modificarea zgomotelor din clădire, deşi uşoară, fu

suficientă să-l trezească imediat, pe deplin.

Se dădu jos din pat în patru labe şi puse mâna pe cea mai apropiată armă pe care o putu găsi, un picior de scaun din grămada de lemne pentru foc. În momentul în care Sadonya păşi în încăpere, el scoase un oftat de uşurare, valul de adrenalină făcând să-i tresară muşchii de durere. Ea îl descoperi ghemuit în dosul grămezii de lemne de foc, strângând în mână reteveiul, şi începu să râdă, cu o fornăială neplăcută de veselie.

— ’Şti *mul’* mai bine, zâmbi ea cu toată gura.

— Ai stat mult, explică el, încercând să nu-şi arate enervarea.

Ea ridică din umeri, cu un sac voluminos în spinare.

— N-are-a face, zise ea şi zâmbi afectat. ’Fost frică?

El se ridică şi picioare, dând drumul cu zgomot piciorului de scaun, înapoi în grămadă.

— Am avut şi motive să-mi fie, zise el cu răceală.

Ea scutură din cap, evident amuzată.

— Nimeni nu vine-aici. Ăsta-i locu’ meu.

Puse sacul jos.

— Tot ţi-e foame?

— Da, răspunse el.

Se aşeză înapoi pe pat, făcând să scârţâie curelele de piele peste care era pusă salteaua. Capul continua să-l doară cu intensitate ucigătoare, dar pielea îl mânca sub bandajul înfăşurat în jurul frunţii. Se scărpină în părul unsuros.

Ea scosese din sac o serie de lucruri, unele împachetate, altele, în mod tulburător, nu.

— Ştii să faci focu’?

În încăpere era o căldură înăbuşitoare.

— Vrei foc? Acum? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Ea înfipse în două frigări subţiri din oţel patru animale mici, slabe, jupuite, fără capete şi cozi. Berk le remarcă tulburat picioarele micuţe, cu degetele strânse, lungi, aproape umane ca aspect.

În tăcere, se supuse şi începu, cu o mână, să facă focul în cutia de gunoi turtită. Aranjă bucăţile de mobilă

sfărâmată şi lemnele noduroase peste o grămăjoară de iarbă uscată şi rămurele, împiedicat în mişcări de mâna stângă, legată la piept. Când Berk fu gata, ea aprinse o mână de hârtii boţite (pagini din ceea ce păreau a fi cărţi dinainte de Schimbare) cu o brichetă veche şi lăsă să cadă ghemotocul arzând în cazanul de gunoi. Focul ajunse repede la grătarul potrivit pe buza cazanului. Ea puse la fript trupurile moarte, decapitate şi jupuite.

Sadonya scoase câteva legume din sac, vreo cinci cartofi veştejiţi, o mână de morcovi pipernicIţi şi câteva cepe printre alte câteva plante pe care Berkeley nu le recunoscu. Aşeză doi cartofi deasupra grătarului, iar pe ceilalţi îi atârnă într-un cârlig, deasupra mesei. Mirosul cărnii fripte frânse rezistenţa lui Berkeley, făcând să-i lase gura apă.

După ce carnea şi coaja cartofilor se prăjiră, ea luă o frigare cu poala mantalei, pentru a-şi proteja mâna, o înfipse într-un cartof şi se retrase într-un colţ cu ea, uitându-se la el cu priviri amuzate.

Berkeley ezită, uitându-se în jur să găsească ceva cu care să ia frigarea din metal încins. Îşi descoperi cămaşa atârnată unde şi-o lăsase, pe capătul patului, şi şi-o înfăşură pe mână. Străpunse cartoful rămas şi se depărtă de foc. Camera se încinsese peste măsură, iar Berk trebuia să clipească mereu pentru a-şi goni transpiraţia ce-i curgea în ochi.

Aşezându-se pe pat, rupse un picior al animalului, împotrivindu-se senzaţiei bruşte de vomă ce-i întorcea stomacul pe dos şi se forţă să mănânce. Mestecă rar şi înghiţi, împingându-şi în jos pe gâtlej carnea sârmoasă, uscată, o dată cu repulsia. Metodic, dădu gata amândouă animalele, apoi mâncă şi cartoful uscat de copt. Mâncarea, respingătoare cum era, îi potoli foamea.

Ea îl privea din colţul ei, zâmbind uşor.

— Chiar din Oraş, omule? întrebă ea ştergându-şi o urmă de grăsime de pe buze şi întinzându-şi-o pe obraz cu dosul mâinii.

El dădu din cap.

— De unde?
— Dinspre vest. Un Oraş, spuse el.
Arătă vag, cu frigarea.
— Se numeşte Pittsburg.
Ea azvârli un os curăţit de carne spre cazanul de gunoi, sfâşiind un picior din cel de-al doilea animal.
— Nu-i ca aici? întrebă ea cu gura plină de carne.
Nu părea să înţeleagă noţiunea.
— Nu, răspunse el. Nu prea.
Nu ardea de discuţii.
— Sadonya, de ce nu-mi spui despre aici?
Ea ridică din umeri.
— Aici e aici. Ăsta-i locu' meu. 'Şti-n siguranţ-aici, cât stai în'untru.
— Stai singură aici? De una singură?
Ea dădu din cap, mestecând.
— Nimeni nu stă cu mine că nu vreau eu, zise ea. Niciun 'furisit nu vrea să gătească. Mouse nu. Squeeze nu. Nimeni.
Era o notă inconfundabilă de mândrie în vocea ei.
— Eu sunt… făcut praf, Sadonya, spuse el. Cum aşa?
Ea chicoti, ca şi cum încercarea lui de a-i copia felul de a vorbi ar fi fost caraghios.
— Okay, răspunse ea, pe tonul pe care l-ar fi folosit un profesor răbdător cu un elev deosebit de mototol. Nu-s prea multe gătitoare. Eu, io-s înt'e Squeeze şi Mouse, dar eu şi cu locul meu, teritoriu neutru. Toată lumea are nevoie de gătit, amândoi vor, amândoi primesc, amândoi mă lasă-n pace. Se duc să se războiască-n altă parte. Se fac praf, morţi, unii pe alţii, nu-mi pasă. Mă lasă-n pace, io-s gătitoare pentru toţi. Neutră. Pricepi?
Berk aşa credea, şi dădu din cap.
Încercă altfel.
— Unde anume e „aici“?
— Locul meu, spuse ea.
De astă dată, el o privi lung, până când, în cele din urmă, ea izbucni într-un râs mut, fără veselie.
— Locul ăsta-i cu totu-al meu, zise ea explicând atent.

Uni-i zice Tom şi Jeff, da’ n-are-a face. Cele mai multe sindicate’i zice chiar aşa, locu’ gătitoarei, toţi ştiu că-i al meu. Nimeni nu mă freacă, pen’că la toate sindicatele le trebui’ gătit. Mie nu-mi plac domnii de vin şi pleacă şi-s prea deşteaptă să stau ba cu-n sulărău ba cu altu’, aşa că n-aleg pe nimeni. Stau aici singură. Gătesc pentru toţi. Bine după mine.

Multe dintre cuvintele ei n-aveau nici un sens pentru Berk, dar mesajul lor era limpede.

— Gătitoare, întrebă el. E ca un doctor? Un vindecător?

Ea ridică din umeri.

— Gătitoarea-i gătitoare. Fac ce vrei.

Arătă cu bărbia către braţul lui, cu mâinile încă pline de carne friptă.

— Fac o pastă de care ţi-am da’ ţie, suge toată otrava. Fac o grăma’ de alte cioace mortale. Mestecuşuri, de fumat, ce vrei, aia fac. Mai tot timpu’ fac cioace, da’ uneori fentez, ca după ce o ia razna vreun sindicat. Io nu fac comerţ cu bucata cu aşa ceva, da’ pot, dacă vreau. N-are rost, după mine.

Zâmbi văzându-i figura nedumerită.

— Vând o cioacă lui Squeeze, după care poate că Mouse nu cade lat şi poa’ să mă ucidă moartă, numa’ ca să fie sigur că nu se mai întâmplă a doua oară, explică ea. Sau poate chiar moare, iar urmaşii lui poa’ să se gândească că io l-am aranjat şi vrea să fie chit. Mă omoară. Poate asta porneşte o nebunie de se termină unii pe alţii. O parte la pământ, strică echilibrul, îmi face prea mulţi duşmani.

Se scobi între dinţi cu o unghie murdară şi ruptă, apoi întoarse capul şi scuipă o bucată de zgârci. Îşi băgă iar în gură degetul murdar.

— Las’ să fie toţi ceilalţi duşmani, spuse ea cu degetul în gură. Dacă fac o cioacă mortală, e doar pentru folosu’ meu, pentru nimeni al’cineva. Mai to’timpu’ fac numai pastă şi cioace, îmi vă’de treabă, las pe ceilanţi să-şi va’de treburile lor.

Lui Berk i se păru că asta era o atitudine inteligentă şi fu oarecum impresionat de bunul ei simţ înnăscut. Pentru o

tânără sălbatică, nu mult deasupra unui ranger, avea rudimentele unei atitudini politice naturale. Ar fi putut să-l înveţe şi pe Cormack unele lucruri.

— Şi schimbi astea pe mâncare?

— Mâncare. Da. Şi alte lucruri.

Aruncă ultimul os în grămada din spatele cazanului de gunoi, apoi se aşeză pe duşumea, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi.

— Da’ trebuie să fac multe de una singură. Mă face obosită întruna, zise ea privindu-l atent. Nimeni nu zice eşti mort, nimeni nu te trece ca proprietatea lor, bine de mine. ’Şti norocos.

Sadonya nu mai zâmbea, iar expresia ei îl făcu să simtă cum îl ia deodată cu rece.

— Sunt norocos?

— ’Şti urât, din Oraş, da’ tot mai poţi vota. Nişte „viţeluşi“ te-au făcut praf, cre’ că putea trece examenu’ de intrare-ntr-un sindicat. Io, nu-mi pasă de nici-un ’furisit de sindicat. Nu-s a nimănui şi aşa vreau să rămân. Nu-mi tre’ mie nici-o dovadă de probă pentru nici-un juriu de egali de-ai mei.

Colţul buzelor, strălucind de grăsime, i se strâmbă într-un zâmbet ciudat.

— Ai noroc că te-am găsit io. Poate şi io am noroc. Facem un târg, ca-ntre noi, bine?

Vocea îi era răguşită.

— Bine, încuviinţă el. Mă ajuţi, am să te ajut. Ăsta a fost târgul.

În limite rezonabile, adăugă pentru el.

— Întocmai, zise ea cu răceală. De altfel, nu pari prea grăbit, nu?

Nu. Nu i se părea nici lui că ar fi.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

3 mai 2242

Rana de la braţ i se vindecase destul de bine, deşi se vedea că pielea avea să rămână încreţită, o amintire de neşters. Nu trecuseră decât câteva săptămâni, dar oasele rupte păreau a se suda, iar durerile de cap se mai domoliseră, până ce deveniseră suportabile. Măcar nu mai vărsa.

Astea erau noutăţile bune.

De vreme ce tot nu se ţinea bine pe picioare, trebuia să-i ceară ajutorul pentru a-şi satisface necesităţile elementare. Fata adusese o găleată ciobită pe care să se aşeze, şi-l ţinea de braţ când trebuia să se ridice, cu pantalonii în vine, de pe toaleta improvizată. Ea nu băga în seamă această pierdere a demnităţii, după cum nu părea să fie conştientă nici de propria ei goliciune. Îi lăsa găleata folosită alături de pat, unde se împuţea până se plângea el destul pentru ca ea s-o scoată din cameră.

Dar nu mult după ce fu în stare să stea singur în picioare, aflându-se lângă una dintre ferestrele înalte, Berk dăduse într-o parte draperiile putrezite, ajutându-se de cotul braţului bandajat şi se zorea să-şi tragă jos fermoarul pantalonilor cu mâna stângă.

— Ce faci acolo? întrebă Sadonya din locul unde se afla „gătind” fără încetare la masa ei joasă.

— Fac un pipi, zise el strâmbându-se şi dându-i drumul peste pervaz, în stradă.

Ea se ridică şi veni lângă el, să se uite, încruntându-se când Berk termină.

— Are ceva? întrebă el, uşor scos din sărite.

— Da, răspunse ea. Sigur, la naiba. Nu te pişi în stradă.

— Bun, atunci, spuse el cu răbdare exagerată. Unde preferi să mă piş?

Ea îi aruncă o privire ucigătoare şi smuci din cap către uşa încăperii, ieşind fără să se uite dacă vine după ea. Berk

se scutură şi-şi trase iute fermoarul, grăbind, pe picioarele încă şubrede, s-o prindă din urmă.

Era pentru prima dată când ieşea din camera mare. Se opri în cadrul uşii, sprijinindu-se cu o mână de canat. Un coridor lung se întindea în ambele direcţii, cotind în unghi drept la cele două capete.

Sadonya apăru de după colţul din stânga lui.

— Hai, zise ea cu supărare în glas şi dispăru iar.

Berk se grăbi cât putu de tare, simţindu-se ameţit. Dând colţul, o văzu aşteptându-l nerăbdătoare, la mijlocul unui hol strâmt, un pasaj acoperit cu sticlă, suspendat la vreo zece metri deasupra străzii. Urmărind-o pe Sadonya, aruncă o privire prin sticla murdară, cu dâre, către clădirile înconjurătoare, din cărămidă roşie. Pasajul dădea într-un alt coridor.

Parcurse un alt coridor lung, punctat cu goluri fără uşi, de ambele laturi. Sadonya îl aştepta în capătul lui. Coridorul se deschidea într-un balcon larg, ce înconjura o enormă curte interioară acoperită. Lumina soarelui pătrundea înăuntru printr-un tavan din sticlă plasat la nivelul etajului nouă, care împrăştia o strălucire albă peste zidurile albe, pline de ferestre. O singură pasarelă traversa curtea interioară, la cel de-al treilea etaj.

— Isuse, exclamă el privind în jur.

Era zăpuşeală înăuntrul curţii interioare, dar nu insuportabilă. Puţina umezeală din aer îi mângâie obrajii neraşi. Două etaje mai jos, curtea fusese umplută cu pământ, iar între straturile amenajate erau construiţi neîndemânatic mici pereţi despărţitori, din pietre de pavaj, şi poteci de legătură. Plante tinere creşteau în rânduri.

Sadonya îi făcu semn din cap către un capăt al pasarelei ce se întindea la trei etaje deasupra grădinii. El o urmă.

În mijlocul podului se afla un jgheab lung, o distilerie simplă. O porţiune a jgheabului era acoperită cu bucăţi de sticlă. Din el se răspândea o duhoare grea, acră. Sadonya arătă spre un capăt al jgheabului.

— Pişă acolo, zise ea.

Urina, văzu Berk, se scurgea către capătul jgheabului,

unde sticla acţiona ca un vaporizor. Condensul provenit din apa ce se evapora picura de o parte şi de alta a sticlei în mici furtunaşe ce se scurgeau într-un bidon mare metalic, cu capac. Pe pereţii jgheabului erau prinse cristale galbene de urină uscată.

Sadonya luă un furtun ataşat la partea de jos a vasului de colectare şi răsuci un robinet. Un firicel de apă începu să picure prin sita fixată la capătul lui. Capătul furtunului era prins de o prăjină lungă. Sadonya ţinu capătul furtunului cât de departe putea ajunge prăjina dincolo de marginea pasarelei, lăsând apa să picure peste plantele de dedesubt.

— Când ai rahat, i-un al’ loc, spuse ea.

Arătă cu degetul mare către un alt bidon metalic, de la marginea grădinii de jos. Trepte abrupte coborau până la partea de deasupra a cazanului peste care fusese aranjat un scaun alb din porţelan, pe o platformă ce se clătina. La capătul de jos al scărilor, Berk descoperi găleata ciobită. Nu avea nici o îndoială în privinţa îngrăşământului folosit de Sadonya pentru grădină. Instalaţia sanitară era primitivă, dar neînduplecat de logică.

— ’Kay? întrebă ea.

El dădu din cap. Satisfăcută, ea închise robinetul şi aşeză furtunul peste balustradă.

— Cât stai în’untru, po’ să esplorezi orice vrei.

Îl privi o clipă.

— Ieşi afară, ’şti mort, adăugă egal.

Berk nu-şi dădu seama dacă era un avertisment sau o ameninţare.

Dar de îndată ce se înzdrăveni puţin, porni în explorare.

La început, nu făcu decât să meargă cu grijă pe scări în jos şi în sus, până la toaleta descoperită şi înapoi. Întârzie în grădină pentru perioade din ce în ce mai mari. Îi descoperi uneltele, o lopată, o colecţie de mături ciufulite, o greblă rămasă aproape fără nici un dinte, două sape făcute manual, puse unele peste altele într-o cămăruţă aflată sub nivelul curţii interioare. Pământul era cald, plăcut sub tălpile lui goale.

La numai două săptămâni de când îl salvase Sadonya, cu braţul rupt încă legat, Berk începu, cu o mână, să plivească buruienile de printre lăstarii de legume. Putea să muncească în reprize scurte, oprindu-se să-şi tragă sufletul, ameţit şi slăbit. Dar se plictisea şi probabil că un pic de exerciţiu fizic îl putea ajuta să se refacă.

O dată, când trebuise să se oprească, sprijinindu-se în sapă, fără suflu, îşi ridicase privirile surprinzând-o privind în jos, urmărindu-l cu ochi întunecaţi, fără să clipească. Berk zâmbise şi-i făcuse un semn voios cu mâna. Sadonya nu reacţionase, iar în cele din urmă dispăruse.

Micul exerciţiu în grădină îl extenua pe Berk. În acea seară, când ea se întoarse de la bizniz-ul ei, el stătea pe pat, sprijinit cu spatele de perete, odihnindu-se, cu muşchii tremurându-i de efort. Ea scoase din sacul de piele un peşte mare şi umflat, cu ochii bulbucaţi şi gura căscată într-o expresie de surpriză, şi un săculeţ cu boabe mici, de fasole pestriţă. Fără un cuvânt, scoase şi îi întinse o mână plină de boabe, iar pe restul le puse într-o oală ciobită, de culoare neagră, şi le acoperi cu apă din găleată. Mai adăugă la fasole şi câţiva muguri de plante de pe masa ei de lucru. După vreo oră, deasupra cazanului de gunoi în care ardea focul întreţinut de Sadonya cu bucăţi de scaune, fasolea fiersese destul pentru a fi comestibilă. Ea puse peştele la fript, pe grătar, alături de oliţa de noapte.

Din cauza fumului şi a sfârâitului peştelui ce se frigea deasupra cazanului de gunoi, Berk începu să saliveze. Simţea cum îşi recapătă energia pe măsură ce foamea îi dădea tot mai mult ghes. Cu un băţ, Sadonya împinse peştele fript pe un fund de lemn plin de grăsime.

— Prinzi puteri fuga, spuse ea.

Se aşezară amândoi cu picioarele încrucişate pe podea. Sadonya puse peştele între ei şi începură să rupă cu mâna din el bucăţi aburinde.

Berk încuviinţă dând din cap, nevoind s-o contrazică cu gura plină de peşte. Degetele îi erau bordate cu semilune negre sub unghiile zdrenţuite, şi mirosea la fel de rău ca şi ea. Îşi înghesui în gură cât putu mai mult peşte, mâncând

cu lăcomie, fără să-i pese de murdărie.

Apa era *doar* pentru plante, gătit şi băut. Avea voie să bea cât voia, dar odată, Sadonya nu îi dăduse să mănânce două zile pedepsindu-l pentru că încercase să se spele. Se învăţase să trăiască cu mirosul şi să mănânce cât de mult putea atunci când putea. Oricum, ei nu părea să-i pese dacă el mânca cea mai mare parte a hranei.

— E foarte bine, zise ea cercetându-l critic.

El se opri, bănuitor.

— Curând, ’şti mereu mai puternic, m-ajuţi al naibii de bine. Poate fac un bizniz bun cu tine, pân’ la urmă.

El continuă să mănânce, privind-o fără să spună nimic. După o clipă, ea mormăi şi se uită în lături cu nepăsare. Terminară în linişte ce mai rămăsese din peşte.

Sadonya înjură în noapte, trezindu-l din somn. Sărind în picioare, ea începu să se învârtă prin întuneric, tropăind pe duşumea cu picioarele goale.

— ’Furisiţi de gândaci! *I-urăsc,* ’furisiţi de gândaci. Mă-sa ’furisiţi de *gândaci.*

Urmară şi alte înjurături, un potop de cuvinte revărsate rapid, pe care Berk nu le înţelese. Se holba prin întuneric, urmărindu-i silueta ţopăind de colo-colo.

Sadonya scoase un ţipăt, un sunet nearticulat de furie turbată, şi-şi înhăţă nelipsita bară de fier. Berk se făcu mic în pat când ea începu să izbească pereţii şi duşumeaua cu bara, făcându-l să tresară violent când izbi cazanul de gunoi, prăvălindu-l la podea. Cazanul se rostogoli şi se opri tocmai sub fereastră.

Sadonya se opri şi rămase nemişcată în întuneric. Numai răsuflarea gâfâită i se mai auzea.

— Săturat să to’ dorm pe podea, omule din oraş, zise ea, acum liniştită, cu vocea calmă. Să mă mănânce ’furisiţii de gândacii.

Berk sări în sus când ea, brusc, azvârli bara de fier. Bara zăngăni izbindu-se de uşă, chiar lângă el. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— De-acu’ zdra’ăn mereu. Mâine-mi găseşti-al’ pat,

hotărî ea.

El îşi dădu seama, vinovăţia amestecându-i-se cu spaima, că fata îi dăduse patul pentru a-şi putea el recăpăta puterile.

— Îmi pare rău, Sadonya, zise el prin întuneric, voind s-o liniştească.

Silueta ei recuperă bara de fier şi se prăbuşi înapoi pe grămada de zdrenţe din colţ.

— Nu-mi pasă mie de ’furisita ta de părere de rău. Mie-mi găseşti-al’ pat, zise ea, cu vocea înfundată. ’Furisiţi de *gândaci.* Fac praf to’ gândacii ’furisiţi din *lume,* murmură ea ca pentru sine.

Câteva minute mai târziu, sforăia uşor.

Berk adormi greu.

Dimineaţa următoare, ea plecă cu bizniz-ul ei, uitând de furia de peste noapte. Berk porni în căutarea unui alt pat. Avu succes aproape imediat, dându-şi seama, nu mult după ce-şi începuse explorarea prin vechea clădire, că „locul“ Sadonyei fusese cândva un mare spital. Erau sute de camere înşirate de o parte şi de alta a lungilor coridoare, etaje peste etaje, pline cu paturi.

Multe dintre paturi aveau încă ocupanţi.

Schelete îngălbenite zăceau pe saltelele zdrenţuite, bucăţi de haine acopereau oase subţiri ca nişte beţe, petice sfărâmicioase de piele crăpată se mai ţineau, întinse, peste cranii golite, cu orbite ce priveau fix, cu dinţi lucitori. Sute. Unele în mormane amestecate pe podea, acolo unde paturile se prăbuşiseră sub greutatea lor. Unele împrăştiate, probabil târâte de animale ce se hrăniseră din hoituri, şi care muriseră şi ele, la rândul lor, de mult.

Într-o cameră mare, cineva aranjase ciolanele în stive atent construite şi clădise craniile unele peste altele, într-o piramidă cu trei laturi, cu ochii goi şi rânjetele dezgolite aranjate spre în afară. Grămezile de oase lungi erau dispuse în şiruri, cu capetele măciucate aşezate alternativ, alcătuind un model anume, şi formau cuburi meticulos organizate, pe mărimi, de la femururi şi tibii, la falange

micuţe. Coastele se curbau înăuntru şi în afară, stivuite în mormane înalte, ca nişte coşuri goale. O pătură groasă de praf cenuşiu acoperea macabrul osuariu, înfăşurându-l ca într-un linţoliu al zecilor de ani de părăsire.

Berk găsi un pat liber, destul de bine păstrat, la etajul al cincilea. Îi luă mai bine de trei ore să-l dezasambleze, ajutându-se de instrumentele ciudate pe care le găsi prin celelalte încăperi. Îl duse pe bucăţi, pe scara şubredă. Paturile vechiului spital erau voluminoase şi complicate, prinse în articulaţii acum ruginite, înţepenite. Trebui să le desfacă, dând la o parte instrumentele şi dispozitivele ataşate la cadru, după care reasamblă piesele cum putu, într-o aproximaţie de cadru simplu de pat.

Reţeaua metalică, ruginită, care susţinuse cândva salteaua, i se sfărâmă în mâini, împrăştiindu-se, inutilă. Berk trase salteaua putrezită de pe patul lui, să vadă cum fuseseră întreţesute şi împletite pe margini fâşii de piele. Găsi în loc nişte plăci vechi, din care îi făcu Sadonyei un suport solid pentru maldărul de haine şi piei mucezite. Patul o dată gata, luă de pe jos grămada, scuturând-o zdravăn. Un carcalac gras, lung cât degetul lui mijlociu, căzu pe podea şi se zvârcoli într-un dans nebunesc înainte de a se refugia sub gunoiul îngrămădit în colţ.

— Uhh, murmură el cuprins de scârbă şi dădu drumul mormanului pe pat.

Se aşeză pe patul lui, din celălalt capăt al încăperii şi privi descurajat în jur. Mizeria, căldura înăbuşitoare, cenuşiul sordid al camerei, duhoarea, îl covârşiră în cele din urmă. Aproape cuprins de panică, înlătură gândul că avea să-şi petreacă aici tot restul vieţii.

Nu te gândi la viitor. Doar acum. Numai asta contează. Doar aici şi acum. Pentru mai târziu, îngrijorează-te mai târziu…

După un timp, găsi destulă energie pentru a aduce o mătură din încăperea în care le ţinea pentru grădinărit, şi începu să măture podeaua mizerabilă. Rostogoli cazanul de gunoi la locul lui şi-l ridică în picioare, apoi reclădi lemnele sparte pentru foc şi rămăşiţele de scaune alături, într-o

grămadă frumoasă, călcând cu piciorul gândacii daţi la iveală, care se întreceau să se ascundă într-un alt ungher. Ezită lângă masa joasă a Sadonyei, cu ochii la găurile rotunde proaspăt săpate în duşumea şi în pereţi, apoi băgă târnul sub ea, scoţând afară grămada râncezită de gunoi adunat acolo.

A făcut multe pauze de odihnă, simţind cum i se învârtea capul şi începea să-i pulseze semnalându-i apropierea unei noi migrene chinuitoare. Dar până la sfârşitul după-amiezii, ajutându-se cu mâinile, scosese cea mai mare parte a mizeriei, legume putrezite, adunate în ani, hârtii mototolite şi rupte, oase aruncate, de la animalele mâncate, şi tot felul de lucruri greu de numit, pe seama cărora nici nu voia să speculeze prea mult, şi aruncase totul afară pe fereastră. Mătură duşumeaua cu o mână, cu coada măturii fixată la subsuoara transpirată. Murdăria tot se mai încăpăţâna să reziste în cruste pe dalele goale dar, în cele din urmă, Berk se declară mulţumit.

Se aşeză pe patul lui, ghemuindu-se pe o parte, şi încercă să se odihnească în vreme ce capul îi pulsa chinuitor. Începu iar să vadă dublu, ochii pulsându-i în orbite în ritmul bătăilor inimii. Stomacul îi ghiorăia de foame, iar braţul rupt începu să-l doară serios. Îl dureau şi golurile din gingie. Se prinse cu braţele pe după genunchi, abia mai reuşind să-şi ridice capul să se uite la Sadonya când aceasta intră în încăpere.

Sadonya stătea în cadrul uşii, cu o pereche de şobolani mari, morţi, cu sângele uscându-li-se pe blana aspră, legaţi de gâturi şi atârnând de o sfoară petrecută peste umăr. Fără o vorbă, ea se uită prin camera curăţată, plimbându-şi de colo-colo privirile, cu ochii mijiţi. Se uită la el fără nici o expresie, cu ochi reci.

— Ai avut o zi plăcută la birou, dragă? se interesă Berk, încercând un zâmbet care să meargă la gluma lui.

Ochii Sadonyei luciră înainte să se întoarcă spre masa ei de lucru, făcându-i cu atenţie inventarul.

— Nu ţi-am atins lucrurile, Sadonya, îţi spun cinstit, zise el obosit, închizându-şi ochii şi lăsându-şi capul să-i cadă

înapoi pe pat.

Dacă avea să se înfurie, era prea târziu de-acum.

Berk ascultă foşnetul pe care-l făceau paşii ei umblând prin cameră fără să rostească un cuvânt, lăsându-se pradă durerii ce-i izbea tâmplele în valuri, adormindu-l.

Îl trezi din moţăială mirosul de carne friptă. Afară, aerul se răcea în amurgul purpuriu. Ea jupuise şobolanii morţi şi acum îi perpelea deasupra unui foc pe care şi-l aprinsese de una singură. Focul prăfuia întunericul cu o lumină galbenă, tremurătoare, care dansa pe ziduri.

Berk se ridică ameţit în capul oaselor, dând cu ochii de două capete de şobolan retezate, cu dinţi ascuţiţi rânjind prosteşte sub craniile sfărâmate, aruncate nepăsător pe podea împreună cu o grămadă de măruntaie proaspete, ce luceau uşor. Blănile fuseseră ţintuite cu părul înăuntru pe o placă de lemn care cândva fusese o tăblie de masă. Stătea sprijinită de perete, în vreme ce Sadonya, întoarsă cu spatele ei subţire către el, rădea pieile umede, prinse în zgârciuri.

— Casă, dulce casă, murmură el pentru sine însuşi.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

12 mai 2242

Plantele din grădină creşteau repede, lăstari groşi, verzi, din care dădeau frunze lucioase. Le ajutau fecalele umane, după cum părea, şi Berk îşi înfipse lopata în spărtura din josul cazanului toaletei fără să mai ia în seamă duhoarea excrementelor putrezinde. Duse încă o încărcătură de îngrăşământ în grădină şi-l amestecă în pământ. Ţinând nesigur lopata cu mâna stângă, se ajuta cu dreapta bandajată numai pentru a echilibra coada uneltei. Se opri, şovăind, şi-şi şterse fruntea cu braţul.

Stratul cu fasolea pe care o semănase cu mai puţin de o săptămână în urmă avea deja vârfuri de lăstari împungând prin pământul îngrăşat, muguri verde pal pe maro închis. În sectorul în care lucra astăzi, avea de gând să planteze cartofi, într-o zonă pătrată. Rupsese cu grijă cartofii încolţiţi pe care-i adusese Sadonya dintr-una din ieşirile ei de afaceri. Cartofii puteau fi uscaţi şi transformaţi în făină, îi explicase el cu cât entuziasm putuse arăta, iar din făină se putea face pâine. Sau poate un fel de paste făinoase. Din cartofi poţi face tot felul de lucruri… Ea îl privise impasibil, fără o vorbă.

Braţul rupt îl durea rău în continuare, dar începuse să se vindece; oasele de sub cicatricea încreţită se sudau unul de altul. Când pipăise fractura de sub bandajele murdare cu care îi era legată atela, simţise o umflătură solidă acolo unde oasele se prinseseră unul de altul. Ochiul îşi revenise la normal, deşi tot mai avea probleme cu vederea când era obosit. Nu se mai uitase într-o oglindă de o lună, dar putea simţi cu degetele cicatricea lată şi aspră de pe frunte. Găurile din maxilar, de unde îi lipseau măselele, făceau ca masticaţia să-i fie dificilă, dar se obişnuise să mestece pe partea stângă. Vânătăile de pe piept şi de pe braţe se decoloraseră de la purpuriu la un verzui împrăştiat pe pielea ce i se cojea, arsă de soare.

Sadonya îi cususe vreo duzină de tăieturi de pe trup folosind cleşti strălucitori şi cleme din metal cu tot atâta pricepere ca orice medic pe care-l cunoscuse el în oraş. Îi scosese copcile după o săptămână şi păruse mulţumită de felul în care se vindeca.

Berk se scărpină în barba nerasă de o lună, care-l mânca din cauza transpiraţiei care i se scurgea pe piele. Ţinându-şi respiraţia, începu iar să lucreze, brazdă, răstoarnă, brazdă, răstoarnă, taie, taie, taie cu lama cazmalei, apoi păşeşte înapoi şi iar brazdă, răstoarnă, brazdă, răstoarnă…

Dacă sperase că Sadonya avea să-i fie recunoscătoare pentru că preluase el munca la grădină, sau că avea să-l aprecieze pentru curăţenia casei, asta nu dură mult. Renunţase la speranţa că Sadonya avea să devină şi ea ceva mai curată. Cel puţin nu mai repetase ieşirea distrugătoare.

Dar cu cât făcea el mai multe, pretenţiile ei creşteau. Eliberată de grija grădinii, ea îşi petrecea cea mai mare parte a timpului afară, cu bizniz-ul ei, iar puţinul timp rămas, aplecată asupra mesei, „gătind” medicamente şi poţiuni. Îl lămurise în repetate rânduri că în cazul în care s-ar aventura dincolo de limitele spitalului ei, ar fi ucis. ’Furisit de sigur numaidecât făcut praf. Din care motiv, să stea departe de ferestre. Pentru moment, ea era sus, ocupată cu gătitul, în vreme ce el era cât se poate de mulţumit să fie unde se afla, să nu-i stea în cale.

„Locul” Sadonyei era plasat între două dintre „sindicate”, facţiuni rivale care-şi împărţeau oraşul. Squeeze stăpânea Old Hill, controlând accesul la o mică flotă de ambarcaţiuni de pescuit, adăpostită înăuntrul unuia dintre vechile picioare de pod din lungul râului Delaware, prin patrularea în teritoriul neutru din lungul vechiului drum 95, până la pod. Întreprinzător primitiv, Squeeze fixase o zonă de securitate pentru o piaţă permanentă, jalnică, în parcajul împrejmuit al unui garaj de lângă Tomb Square. În anumite zile, sindicatul lui comercializa peşte, iar uneori apă curată de râu, contra orice considera el de valoare.

Cum erau armele. Sau „gătitul” Sadonyei.

Mouse, pe de altă parte, se ocupa aproape exclusiv cu teroarea şi violenţa. Înconjurat din toate părţile de facţiuni rivale, sindicatul lui nu avea nimic de reală valoare pentru a comercializa în afara intimidării, prosperând graţie plăţilor şi mitei sau omorând membri ai sindicatelor rivale, când puteau, luând ce le poftea inima. El deţinea centrul oraşului şi, cu toate că sfera lui de influenţă era sistemul subteran al metroului, îşi avea cartierul general într-un vechi magazin universal, situat la două cvartale de Tom şi Jeff.

La depărtare mai mare se aflau şi alte facţiuni rivale; una, care îşi zicea Primaverdi, controla o zonă din nord, mărginită de „Chinkton” şi de încă cineva, căruia Sadonya îi spunea Moleman, care pretindea supremaţia asupra unei mari zone de ruine din sud-vest. Aceste graniţe nu le afectau pe ale lui Tom şi Jeff, iar ei, aparent aveau propria lor „gătitoare”. Sindicatele coexistau într-un echilibru instabil, iar izbucnirile de violenţă stimulau comerţul Sadonyei.

Ce rămânea în urmă erau clădiri arse, infestate cu „viţeluşi“, copii abandonaţi, lăsaţi să supravieţuiască cum puteau până ce ajungeau la vârsta la care puteau trece examinările pentru a fi admişi într-un sindicat. Examinările, aparent, erau simple: uciderea unui membru al unei facţiuni rivale. Şi intrau în club.

După care urmau singuraticii, ca Sadonya, care reuşeau să supravieţuiască în propriile lor mici regate, suficient de utili pentru a vinde ce puteau şi a plăti un tribut sindicatelor, ca să fie lăsaţi nemolestaţi… cea mai mare parte a timpului.

— Deci tu eşti singura gătitoare pentru ambele părţi? Şi pentru Squeeze şi pentru Mouse? întrebase el.

Îi smulsese povestea cu o seară înainte, în vreme ce fasolea şi peştele de la cină îi umpleau burta mereu flămândă cu o căldură plăcută. Meniul era simplu, fasole cu peşte sau fasole cu şobolani. Sau, uneori, doar fasole. Sau nimic. Ciudat, se gândea el, cât de repede putea

înfrânge de foame repulsia. Prefera peşte în loc de şobolani şi şobolani în loc de nimic.

Stăteau în încăperea încinsă, iar tăciunii ce trăgeau să moară în cazanul de gunoi aruncau pe tavan o lumină pâlpâitoare, gălbuie. Sadonya pusese găleata cu apă pe grătar, singura ei concesie la pledoariile lui pentru o mai bună igienă. Bacteriile din apa verzuie nu păreau s-o afecteze, dar accesele lui de dizenterie se mai răriseră. Berk găsise câteva ceşti şi farfurii turtite din metal printre vechiturile din spital şi echilibra pe genunchi farfuria goală, din care îl privea cu ochi orbi, fripţi, capul unui peşte decapitat.

— Da. Numa' io.

Vorbind, Sadonya îşi băgă degetul mic într-o nară.

— Înainte era şi mama mea. Mama făcea lu' Mouse, şi Squeeze – mi 'ce că-s okay, chiar dacă prea mică. Squeeze nu-i chiar-aşa rău, ne-nţelegem okay. Mama mă dă la sindicatu' lu Squeeze curând, pân' la urmă, ea stă aici, da' e tot gătitoarea lu' Mouse. Io-s cu Squeeze de când mama moare mereu.

Îşi scoase degetul din nas pentru a-şi examina critic rezultatele eforturilor, înainte de a le scutura de pe unghie în întuneric.

— De când?

Sadonya ridică din umeri, încreţindu-şi fruntea îngândurată.

— De mult. Doi ani şi ceva. Squeeze, la început 'ce că are gătitoare, io cine-s, el nu-i vecin cu gătitoare şi lui şi 'furisitu' de Mouse. Mouse…

Făcu un gest vag cu mâna.

— Are şi el motivele lui. Cre' că poa' să fie de rău, nebunie, să sfârşească, nici o gătitoare la nimeni, nu-i rea ideea.

Prin aerul încins zburau muşte în căutarea unui loc umbrit, unde să se ascundă de soarele ucigător. Plăcile cu pieile întinse la uscat pe care Sadonya le sprijinise de perete viermuiau de muşte verzi, irizate, nestemate

ciudate lucind în amurgul cenuşiu.

Berk stătea, adormit, cu spatele proptit în perete, cu picioarele subţiri atârnându-i peste marginea patului ce scârţâia, şi o asculta vorbind. Sadonya îşi scosese mantaua şi jambierele. Transpiraţia i se scurgea pe trupul acoperit cu dungi de murdărie. Stătea goală, cu picioarele încrucişate, pe singurul scaun pe care Berk reuşise să îl recupereze din grămada de lemne pentru foc şi să-l repare.

— Atunci, zic, locu' lu' mama, acum locu' meu. Io nu mă duc la sindicatu' lu' Squeeze, să fac mereu Di Em Ziu[6] ăla, mărunţiş pen' mine, io-s gătitoarea mea. Lu' Squeeze nu-i prea place asta, da-i deştept. Mă lasă. Pân-acu'i-okay.

Berk şi-o imagină pe fata asta abia ajunsă la pubertate, orfană şi singură, prinsă la mijloc, într-o luptă pentru putere, menţinând o pace delicată, fragilă. Pentru un moment, îi fu milă de copila asta negricioasă, deşirată.

— Doi ani, singură, zise el pe gânduri, cu voce tare. Trebuie să-ţi fi fost foarte urât, singură, aici.

Ea înţelese exact ce zicea şi zâmbi, abia schiţat.

— Naiba, tu sigur n-arăţi ca mama, şi cre' c-acu' nu-mi tre' nici-un *sugrogat,* mai ales un boşorog din oraş urât ca o burtă de peşte. Vă' de mine-al naiba de bine, zise ea cu un amuzament rece în voce. Poate cân'va o gătitoare îmi face v'o ofertă ca lumea. D'aia să te facă pe *tine* să umbli pe sârmă, acu', ştii?

Aşa da, ştia el. Sadonya nu avea nici un loc pentru sentiment, o spusese clar. Până când trupul avea să i se vindece complet şi avea să-şi facă vreun plan, singura lui speranţă de a supravieţui era să continue de a-i fi folositor.

Aşadar, iată-l acum, săpând straturile şi învârtind rahatul cu lopata, asudând ca un biet ţărănoi adoptat de oraş, încercând să-şi sporească puţin varietatea meniului. Mai târziu, când aerul din grădina acoperită avea să se încingă prea tare, avea să se poată strecura prin tunelurile întunecoase şi pasajele răcoroase îngropate sub spital, cu

---

[6] DMZ, Zonă demilitarizată.

ochii pe orice ar putea folosi în propriul lui avantaj.

Avea o idee în legătură cu apa, poate să străpungă vreun puţ sau vreo cisternă, pe care abia acum urma să o descopere. Era cufundat adânc în gânduri, amestecând încă rahatul în pământ cu lopata, proiectând în minte o pompă cu care să tragă apa în vechea clădire, de o sută de ori mai multă decât putea obţine Sadonya prin artificiile sau prin furtişagurile ei. O mişcare furişată îl smulse din reverie.

Trei bărbaţi, băieţi de fapt, pătrunseseră pe tăcute în clădire şi urcaseră cele câteva trepte către însorita curte interioară. Stăteau la câţiva metri depărtare, privindu-l cu ochi inexpresivi. Cel mai înalt dintre ei, cu frânghii subţiri de muşchi unduindu-i sub pielea întunecată, ridică o mână. Cu un declic audibil, o lamă subţire, lustruită, i se materializă din pumn ca printr-un truc de scamator, strălucind în lumina soarelui.

Băiatul se apropie de el, în vreme ce ceilalţi doi se traseră la o parte, în aşteptare. Berk păşi înapoi, strângând în mână lopata ca pe o armă de apărare. Respira repezit, şuierător, printre dinţii încleştaţi. Gura băiatului tuciuriu se desfăcu într-un zâmbet lipsit de veselie. Cuţitul, ţinut înaintea lui, se mişca la dreapta şi la stânga, uşor, ca un şarpe care se pregăteşte de atac. Băiatul păşi în interiorul grădinii, dând pământul peste bordura joasă din piatră, care mărginea straturile.

— A’ meu, se auzi limpede vocea Sadonyei, venind de deasupra.

Băiatul cel vânjos se opri. Berk nu-şi luă privirea de la cuţitul din mâna lui. Băiatul, oricum, se relaxă, uitându-se în sus, spre locul de unde venea vocea. Îi aruncă o privire peste umăr celui mai mic dintre ei, un puşti cu pieptul gol, cu o cicatrice groasă ce-i traversa faţa de la linia părului în jos, peste nas, către obraz. Acesta dădu din cap, iar cel cu cuţitul se uită înapoi la Berk, ridicând uşor din umeri. Lama strălucitoare îi dispăru înapoi în pumn.

Cel mai mărunt dintre ei vorbi, un sunet gutural, scos din adâncul pieptului.

— Tu, îi zise el lui Berk, smucindu-şi capul către scările ce duceau la nivelele superioare.

Berk ţinea lopata ridicată cu vârful spre ei, făcându-i să dea înapoi din dreptul scărilor. Cel mai înalt, cu cuţitul, îi aruncă o privire furioasă celui care vorbise. Băiatul cu vocea neplăcută chicoti, amuzat, apoi scutură din cap şi-şi împinse blând prietenii înapoi. Făcând un gest complicat, îl îndemnă pe Berk să o ia înaintea lui.

Mergând pe jumătate întors, cu lopata coborâtă, Berk urcă treptele până lângă Sadonya, neştiind ce să facă de vreme ce băieţii îl urmau la o distanţă prudentă. Ţinu în continuare lopata înaintea lui, împiedicându-i, protector, să se apropie de fată.

Enervată, ea îl dădu la o parte cu un pufnet batjocoritor şi înfruntă trioul. Într-o răpăială rapidă pe care Berk nu prea reuşi s-o urmărească, Sadonya purtă o scurtă conversaţie cu băiatul cel scund, cu cicatricea. Nu vorbeau într-o altă limbă, dar jargonul folosit era extrem de rapid, şi se ajutau de mâini pentru a sublinia anumite lucruri, într-un mod foarte complicat. Prinse vreo două cuvinte, „din oraş“ şi „din ochii mei, lupte ’furisite“. Făcu un gest rapid, de retezare, cu mâna.

Băiatul cel scund îşi înălţă brusc privirile spre el, cu ochii mijiţi de amuzament, şi izbucni în râs. Cuţitarul îşi păstră expresia goală, în vreme ce ultimul dintre ei rânji fără veselie, cu dinţi ascuţiţi, de şobolan.

Râsul băiatului se înecă într-un acces de tuse, care-l făcu să se încovoaie, cu mâinile încleştate pe genunchi, în încercarea de a-şi recăpăta suflul. O dâră subţire, gălbuie, de mucus, i se prelinse din colţul gurii către podea.

Sadonya se răsuci şi se apropie de Berk, întorcându-l pe băiat cu o uşoară împingere, purtându-se ca o infirmieră cu un copil tâmpit, făcându-i vânt în lungul coridorului, înaintea ei, către camera cea mare, împungându-l cu degete rigide în spinare.

Ajunşi în încăpere, băiatul cu cicatricea se aşeză imediat pe patul îngust al lui Berk, cuţitarul plasându-se imediat alături. Celălalt se aruncă în patul Sadonyei ca într-al lui,

aruncându-i lui Berk priviri ucigătoare.

Sadonya îl fulgeră pe Berk cu privirea, arătându-i cu bărbia către colţul în care se afla plita făcută din cazanul de gunoi. Berk se aşeză pe vine, cu lopata pe genunchi, şi începu să privească.

Ea îi dădu băiatului răstignit pe patul ei o punguţă, cu un aer de dezgust.

— Te fut, curvă, zise limpede băiatul, cu un zâmbet murdar tras peste dinţii ascuţiţi cu pila.

Îşi deşertă conţinutul săculeţului în gură, mestecă şi înghiţi, apoi azvârli punguţa pe jos şi se tolăni înapoi, insolent. Ochii Sadonyei abia fulgerară când se aplecă să culeagă de pe jos săculeţul golit. Băiatul râse, apoi se apucă cu un gest obscen de acoperitoarea din piele, dintre picioare.

— Speră şi tu, Third[7], zise Sadonya, destul de rar pentru a înţelege şi Berk. Io-l ţin pe Squeeze în viaţă mereu. Se duce el, te duci şi tu.

— Ma'ntâi te fac praf, curvă mică, răspunse Third, scuturându-şi organele genitale în faţa ei. Şi-un pic de distracţie, ma'ntâi.

Îşi clămpăni dinţii cu un sunet sec şi izbucni în râs.

Băiatul cel scund de pe patul lui Berk, Squeeze, după semne, zâmbi ambiguu.

— Third are obiceiurile lui, Sadonya, zise Squeeze blând. Cel mai bine să fie toţi prieteni.

Îi aruncă o privire lui Berk.

Ea mormăi ceva. Îi întoarse spatele lui Third şi se duse la Squeeze. El ridică mâna, cu încheietura în sus, iar ea i-o cuprinse cu degetele, căutându-i pulsul. Părea a fi un ritual binecunoscut. Fără o vorbă, ea se aplecă asupra lui, iar el deschise gura, scoţând limba. Sadonya îi mirosi respiraţia, apoi îi linse limba.

— Nextup[8], zise Squeeze liniştit şi întinse mâna.

---

[7] Al treilea.

[8] Secundul.

Cuţitul reapăru în mâna băiatului cel înalt, dar de astă dată îi înfipse vârful într-unul din degetele întinse ale lui Squeeze. O picătură grasă de sânge apăru, rubinie, de sub tăiş.

Sadonya supse picătura de sânge de pe degetul lui, apoi se duse şi se ghemui pe vine lângă masa ei de lucru, plimbându-şi-o prin gură. Squeeze nu-l mai băgă în seamă pe Berk, ci îşi concentra atenţia asupra chipului fetei, cu un abia ascuns amestec de teamă, îngrijorare şi speranţă.

În cele din urmă, ea dădu din cap şi începu să amestece într-un bol larg din lemn diverse prafuri, transformându-le într-o pastă groasă, peste care turnă un lichid negru, ca un sirop. Amestecă repede, câteva secunde, apoi se ridică şi-i dădu vasul lui Squeeze. El îi înghiţi conţinutul fără vorbă, cu o uşoară expresie de neplăcere pe figură, în liniştea camerei tulburată numai de zgomotul făcut de atingerea lingurii din metal pe fundul bolului de lemn.

Băiatul de pe patul Sadonyei gemu deodată, puternic, şi Berk întoarse iute capul să se uite. Third părea departe de a fi în suferinţă. Cu ochii întredeschişi, el privea fără să vadă în tavan, cu un zâmbet prostesc lăţit pe chip. Îşi freca cu palma umflătura dintre picioare, prin pielea pantalonilor lui zdrenţuiţi, cu şiroaie de sudoare scurgându-i-se pe braţe şi piept. Începu să ejaculeze.

Sadonya se uită înspre el cu ochii mijiţi, cu buzele strâmbate de ură şi dezgust. Squeeze clătină din cap cu tristeţe şi-i făcu semn cuţitarului către băiat. Fără nici o plăcere, lunganul se duse la Third şi-şi trecu peste umăr un braţ al băiatului drogat. În timp ce Nextup îl târa afară din încăpere, Third chicotea, inconştient.

— Chiar are obiceiurile lui, Sadonya, zise Squeeze laudativ, dar cred că la plecarea mea cel mai bine-i să-l lichideze Nextup.

Îi aruncă fetei o privire.

— O să fie curând? întrebă el indiferent.

— Nu po’ce, Squeeze, răspunse ea.

— Poţi.

Ea ridică din umeri.

— Câ’ de curân’ e curând? Te duci, asta-i sigur. Po’ să te fac să te duci uşor, poate, da’ te duci, Squeeze, pe bune. Io nu mint bine.

Scoase mica pipă din sertar şi o umplu cu frunze uscate.

Băiatul dădu din cap şi tuşi liniştit. Întoarse capul să se uite la Berk.

— E marcat?

Berk nu spuse nimic, ascultând ceea ce speră să fie o expresie indescifrabilă.

Sadonya privi în lături.

— A’ meu, zise ea simplu, puţin stânjenită, după cum i se păru lui Berk.

— Ha, făcu Squeeze, cu râsul în ochi.

Ea se concentră să aprindă pipa. Trase un fum adânc şi i-o trecu lui Squeeze. El o luă, îşi umplu plămânii cu fumul dulce, albicios, şi se sprijini cu un cot pe marginea patului, cu obrazul în pumn.

— Ea zice că eşti din oraş.

Băiatul vorbi rar, cu vocea, deşi aspră, surprinzător de cordială. Era deştept, băiatul ăsta slab şi bolnav, hotărî Berk.

— Da, zise Berk circumspect.

— Ha, făcu iar băiatul. Atunci, de unde?

— Pittsburg.

— Unde vine?

— Spre vest. La vreo trei sute de mile.

Squeeze nu zise nimic un moment, apoi îi aruncă o privire Sadonyei, cu buzele ţuguiate. Ea ridică din umeri.

— I-un drum lung? întrebă Squeeze cam în silă, nevoind, evident, să-şi dezvăluie ignoranţa.

— Da. Un drum cu adevărat lung, răspunse Berk zâmbind.

După o clipă, băiatul zâmbi şi el.

— Cum ajungi aici, un drum atâ’ de lung, ha?

— Am zburat. Cu maşinărie mare, cu elice deasupra, făcu Berk o mişcare circulară cu un deget ridicat.

Ochii băiatului se îngustară uşor.

— Da, zise. Am văzut-o, în urmă ceva. Seamănă cu un

gândac mare din metal, zburân’ pe-aici.

Squeeze se uita la Berk cu un nou respect în priviri. Trase încă o dată din pipă şi ţinu un moment fumul în plămâni, cât îl cercetă pe Berk, cântărindu-l din priviri, apoi îi întinse lui pipa. Berk o luă din mâna băiatului şi, cu grijă, trase adânc din fumul dulce. După care i-o dădu înapoi, acceptând gestul. Băiatul rămase cu ochii mijiţi asupra lui Berk.

— Cineva o face praf, aud, zise Squeeze.

— Viţeluşii, adăugă Sadonya. Aproape-l fac praf şi pe el, mereu. Io fac o treabă de salvare. Târg.

— Ha, făcu iar băiatul.

Privi la Sadonya, apoi iarăşi la Berk, cu mintea lucrându-i în spatele ochilor negri.

— Cred c-ar fi bine să te păzeşti, zise cu ochii la Sadonya. Aud că Mouse miroase gândacu’ ăla făcut praf. Tu, om-din-oraş, poate-l scoli.

Sadonya clătina încet din cap. Squeeze ridică din umeri.

— Ofertă bună, Sad. Mouse-i problemă, mereu pentru tine. Dusu’ meu o să-l facă să sară. Îl dau io jos, ma’ntâi, mai bine, cred.

— Fără lupte la locu’ meu, zise Sadonya simplu. Nicioda’.

— Cândva, o avertiză băiatul, cu o sprânceană ridicată.

Berk înţelese când Squeeze îşi întoarse iar privirea asupra lui, cunoscător.

— Soarele nu se opreşte niciodată.

Ochii lui blânzi erau trişti.

Nextup se întoarse, singur, dând din cap către Squeeze. Tuşind uşor, băiatul se ridică în picioare şi ieşi fără să mai adauge nimic. Sadonya rămase făcută ghem lângă masa ei de lucru, cu coatele pe genunchi, bărbia în palme, căzută pe gânduri. Berk o privi minute în şir. Fumul îi dăduse o ameţeală plăcută, o stranie senzaţie de confort.

În cele din urmă, ochii ei injectaţi fulgerară aruncându-i o privire ucigătoare.

— Cum aşa, tu aici to’timpu’? ţipă ea deodată, cu o voce stridentă.

El tresări.
— Ieşi naiba!
Era pentru prima oară când o vedea speriată.
Lui Berk nu-i plăcu.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

15 mai 2242

Sadonya plecă de acasă înainte ca soarele să apună şi nu se întoarse peste noapte. Nu reveni timp de aproape trei zile. În prima zi, Berk mâncă cei câţiva cartofi rămaşi şi lucră în grădină. Nu era ceva neobişnuit ca Sadonya să dispară câte o zi întreagă pentru a se întoarce după aceea cu ceva de mâncare. Dar de a doua zi, începu să fie furios şi îngrijorat.

Nu se putea păcăli de unul singur crezând că ţinea cu adevărat la ea, nu cu vreun sentiment cald, de afecţiune. Dar îi păsa cu adevărat de ce se întâmpla cu ea. Era extrem de conştient de faptul că avea nevoie de ea mai mult decât avea ea nevoie de el. El era, îi spusese ea pe litere, *non-sindicat.* Aventurându-se dincolo de limitele locului ei şi lipsit de protecţia unei escorte, nu ar fi apucat să parcurgă nici cinci blocuri înainte ca vreun viţelus pe jumătate dezvoltat, sperând să fie primit într-unul dintre sindicate, să-i facă de petrecanie.

Cercetă spitalul, în căutarea a ceva de băgat în stomacul lui înfometat. Cu accesele de dizenterie şi dieta lui frugală, pierduse înspăimântător de mult din greutate. Pantalonii îi atârnau pe oasele bazinului, încheieturile braţelor şi picioarelor depăşindu-i muşchii în volum. Berk nu fusese niciodată gras, dar ştia că devenise aproape scheletic. În cele din urmă, smulse câteva dintre preţioasele lui plante de grădină şi mâncă lăstarii.

Nu-şi putea permite să o facă încă o dată, aşa că în cea de-a treia zi încetase de a mai fi furios, era pur şi simplu speriat. Stătu inert, dormitând când putea şi mişcându-se numai cât era necesar, pentru a-şi cruţa forţele. Bău ce mai rămăsese din apa fetidă obţinută din urină reciclată.

Sadonya îl smulse din somnolenţă, lăsând să cadă un sac mare şi greu pe masa ei de lucru. Berk sări în capul oaselor.

— Unde naiba ai fost? întrebă el, furia revenindu-i acum şi amestecându-i-se cu uşurarea.

Ea îl privi fără să-şi ceară în vreun fel scuze.

— Afară, răspunse ea surprinsă. Bizniz-ul meu.

— E şi bizniz-ul meu, Sadonya, izbucni el, incapabil să se stăpânească. Ţi-ai luat picioarele la spinare şi m-ai lăsat aici fără nici un pic de hrană şi fără apă. Ce naiba te aşteptai să fac? Credeam că avem o înţelegere, te ajut, mă ajuţi, nu?

Ea se lăsă încet pe vine, lângă masa ei, strângându-şi cu braţele subţiri genunchii. Faţa i se înnorase de enervare, ochii negri i se mijiseră transformându-i-se în două linii în adâncul orbitelor întunecate.

— Nu-mi place asta, avertiză ea. Crezi că faci un târg prost, du-te găseşte alt loc. Ieşi afară. Te fut.

Îi întoarse spatele şi începu să-şi golească sacul din piele pe masă, zeci de săculeţi de-ai ei şi legături cu plante uscate, încreţite.

Berk rămase un moment cu gura căscată, uitându-se la spatele ei, apoi îşi dădu una peste gură, mental. *Prosteşte, Berkeley, foarte prosteşte.* Fata asta sfrijită, negricioasă, nu era un copil, iar legile neînduratoare care operau aici pentru supravieţuire nu erau ale lui. Se ridică în picioare, cu genunchii umezi tremurându-i şi merse lângă ea.

— Îmi pare rău, Sadonya, zise el cu toată sinceritatea de care era în stare. N-am vrut să ţip la tine. Am fost... îngrijorat pentru tine. Am crezut că poate ţi s-a întâmplat ceva, asta-i tot.

Ea îşi întoarse încet capul, să se uite la el, cu un zâmbet sardonic pe buze. Nu o prostise nici măcar pentru o clipă.

— Nu-mi pasă de ’furisitele tale păreri de rău, zise. Şi am io grijă singură de mine. Ţi-e foame, om-din-oraş?

El renunţă.

— Da, mi-e foame.

Ea dădu din cap, băgă mâna în sac şi scoase afară doi şobolani mari, morţi, cu capetele zdrobite mustind de sânge negru, uleios. Îi întinse către el.

— Atunci de ce nu faci la amândoi un ’furisit de prânz ca

lumea, ’kay?

Zâmbea cu toată gura când îi dădu un briceag cu două lame.

— Fă-te de folos şi tu, om-din-oraş.

Berk se înfioră când luă şobolanii. Găsi o placă pe care să-i cureţe. Când le tăie capetele, briceagul hârşâi pe oasele şi zgârciurile de la gâturile şobolanilor. Stropi negri, care-i dădeau mâncărimi, îi acoperiră mâinile. Când le despică burţile, din blana animalelor moarte începură să sară purici pe el. Pe scândură se revărsară maţe lunecoase, cu miros fetid. Tăie picioarele şi cozile. Trase de pe stârvuri pieile şi le aruncă în colţul în care Sadonya avea să le întindă mai târziu, la uscat. Apoi înfipse corpurile goale, rozalii, în frigările metalice şi le lăsă deoparte cât aprinse focul în cazanul de gunoi. Puse şobolanii astfel pregătiţi pe grătar, în vreme ce Sadonya amesteca ierburi în fasolea rece. Aşeză şi ea pe grătar oliţa de noapte, la încălzit.

Berk se duse cu placa pe care erau măruntaiele la fereastră şi o curăţă de sânge şi mizerie cu briceagul, aruncând totul în stradă. Când se întoarse, Sadonya clătina din cap.

— Îţi tot spun mereu, stai de la fereastră, zise ea. Data viitoare, pui rahatu’ ăla unde merge rahatu’ de obicei. Plantele le place şi maţele.

— Îmi pare rău, murmură el.

Ea îi zâmbi afectat, cu un aer crunt în priviri.

— Ştiu, nu-ţi pasă de ’furisitele mele păreri de rău.

Îşi mătură de pe braţe puricii care i se agăţaseră de piele. În locurile de unde îl ciupiseră, îi apăruseră deja umflături micuţe şi roşii, care-l mâncau. Fără îndoială că avea să se aleagă cu vreo nenorocită, şi probabil fatală, boală.

Doamne, ura locul ăsta.

Mâncară în linişte, şobolanul şi lingura de fasole curăţată de pe fundul oliţei de noapte umplându-i stomacul micşorat. Se simţea adormit şi se sprijini, de perete, scărpinându-se încet la subsuoara transpirată. Închise

ochii, lăsând lumina focului să i se strecoare pe sub gene cu o licărire caldă, roşie. Foamea şi oboseala i se mai micşoraseră, şi se simţea aproape bine.

După un timp, îşi dădu seama că de o vreme auzea un sunet, ca un zumzet. Pielea i se făcuse ca de găină, iar creierul i se detaşase, greoi. Simţea o durere vie între picioare, din cauza erecţiei neerotice care-i umfla, deranjându-l, pantalonii zdrenţăroşi. Deschise ochii şi se uită la Sadonya.

Ea nu se afla acolo. Şi nici camera. Exact.

Doamna Kerowitz se scurse din oliţa de noapte aflată încă la picioarele lui, pe podeaua murdară, cu stropi micuţi, maronii, de fasole jucându-i în jur. Ea întinse un deget, arătând înspre erecţia lui Berk.

— Nu-mi atinge câinele, îl avertiză ea, cu vocea alterată, vâjâindu-i în urechi precum un aeroplan trecând în depărtare.

Şocat, se holbă la ea, cu gura căscată.

— Întotdeauna mi-ai urât câinele, nu-i aşa, domnule Nielsen, nu ţi-a făcut niciodată nici un rău, un asemenea căţeluş de treabă, nu-i aşa, dulceaţă mică?

Doamna Kerowitz împunse cu degetul spre el, strângând în braţe o blană sfâşiată de cocker. Berk clipi din ochi, concentrându-şi privirile asupra câinelui care-şi întoarse capul spre el.

Câinele rânji obscen, cu un ochi bălăbănindu-i-se lejer la capătul unui maţ lucios, ieşind dintr-o orbită a craniului lui zdrobit de şobolan, lăsând să i se scurgă de pe dinţii mici şi ascuţiţi ulei negru, strălucitor, din petrol, plescăind *pic-pic-pic* pe duşumea, la picioarele lui.

— Praf te fac, mort mereu, zise câinele, râzând cu o voce gâjâită, care izbea ca un scuipat, cu plămâni umezi, moi, stropşiţi *ha-ha-ha.*

— Ce mă-sa! rosti Berk, dar cuvintele nu ieşiră corect. I se vomitară din gură ca nişte carcalaci, zbârnâind în timp ce se împrăştiau prin aer, zburând cu aripi micuţe, argintii, de elicopter, prinse pe trupuri maronii ca fasolea fiartă la foc mic într-o oliţă de noapte. O culoare maronie, de fasole

arsă, acoperea oliţa de noapte pe care stătea Sadonya goală, cu pielea ei întunecată cojindu-i-se până la oasele uscate, sfărâmicioase, îngălbeninde, cu oasele mici ale călcâielor agitându-i-se ca nişte omizi în oliţa de noapte arsă. Ea râdea *ha-ha-ha,* iar hohotele de râs umede şi flasce împrăştiau un halou de fum albastru, ca nişte şerpi zvârcolindu-se prin aer, cu capetele umplute cu dinţi negri, piliţi ascuţit, de şobolan.

Şi December zise „Markley o face mai bine, 'furisi' de sigur", iar Markley se sprijinea cu spatele de zidul carcalacilor ce mărşăluiau ţârâind, alergând fuga-fuguţa în sus pe zidul din piatră al barajului. Se desfăcu la pantalonii din piei de şobolan şi o năpârcă fumurie verde-albăstruie, vânoasă, se iţi zvârcolindu-se dintre coapsele lui grase, cu ţepuşe însângerate ţâşnindu-i afară din ochii morţi, şi gura lui December lunecă umedă peste ea cu dinţişori ascuţiţi de şobolan, lăsând în urmă-i răni lungi şi roşii. Markley îi aruncă lui Berk o privire ucigătoare, furioasă şi plină de ură, apoi dispăru într-un mârâit zgomotos în spatele timpanului lui Berk, bubuindu-i adânc în pieptul umed şi cărnos.

December îşi aplecă asupra lui Berkeley capul la capătul unui gât imposibil de lung şi subţire, şi-şi înfipse cu răutate dinţii ascuţiţi în braţul lui rupt. Dinţii se afundară prin cicatricea zbârcită în căutarea oaselor galbene, ce i se zvârcoleau sub piele. Îşi dădu seama că îl infectase, micile dâre roşii de fasole maronie arsă săltând *hop-hop-hop.*

— Priveşte adevărul în faţă, Berkeley, spuse ea cu vocea picurând dispreţ şi stropi de spumă şerpească ce ţâşneau din cicatricea lui încreţită şi se prelingeau pe pielea albă, plină de julituri. Ţi-am zis eu că nu eşti decât un ratat egoist, pueril, o lătură.

Tonul i se schimbă, coborând într-o voce bogată, rostogolitoare, de politician, dojenindu-l ca pe un copil:

— Ai făcut-o, te-ai încurcat, şi acum eşti prins, iar bătrânul nu mai e prin preajmă să-ţi scoată fuga la liman curul prost, nu?

— Taci, taci naibii! urlă Berk, un vifor sonor care-i

alunecă printre ecourile din creier, vâjâindu-i în orbitele goale.

Îşi încrucişă pe piept braţele încinse de spaimă, strângându-se cu totul în inima pusă pe fugă. Frica îi gonea prin cap, umplându-i craniul cu murmurul bătăilor inimii; mădularul îi era umflat dureros, pulsându-i cu răutate între coapsele goale, lungit, gras şi umed, pe pielea uscată, întinsă peste ciolanele galbene.

Şi Sadonya zise:

— Pari tare rău bolnav, om-din-oraş, poate-mi mori, hă?

Îi cuprinse încheietura mâinii cu degetele, iar inima lui se străduia să se scurgă de-a lungul viermilor venelor şi ai arterelor ce-şi rodeau drumul prin carnea lui umedă, fleşcăită şi jupuită de piele. Degete mici, maronii, cu semilune de rahat şi mizerie şi sânge rânjind la vârfuri ca nişte guri negre de lipitori. Guri mici şi negre, rânjite, care-şi afundau dinţii ascuţiţi de lipitoare în vena ce-i pulsa la încheietura mâinii.

Ţipă şi sări în lături, scuturându-se cu disperare de micile lipitori maronii, suspinând terorizat. Ele căzură şi începură să se zbată şi să se răsucească şi să se zvârcolească pe duşumea. Omizi grase se revărsau necontenit în jur, învolburându-se şi răscolindu-se şi învârtejindu-se pe podele şi în sus pe pereţi şi pe patul lui făcut din oase uscate, îngălbenite, stivuite, de unde nu putea scăpa, de care era legat, pus la mezat, vultur cu aripile întinse, cu spatele încovoiat asupra mormanelor de oseminte vechi, sfărâmate, cu pielea de pe pieptul gol devenind crocantă şi creaţă sub soarele brutal încins în nisipurile pustiurilor, neajutorat înaintea micilor larve dolofane care-i răşpăluiau cu limbile lor oarbe pielea purpurie, descoperită, *ha-ha-ha,* muşcând cu gurile lor încreţite, avide, cu dinţi de şobolan ca nişte briciuri negre umflându-i, roşii, dâre după dâre pe pielea julită, jupuindu-i-se în fâşii până la oasele galbene ale mâinilor şi picioarelor clădite cap la cap într-o grămadă îngrijită, un pat de ciolane, mese şi scaune de ciolane. Încercă să plesnească micile larve maronii cu palmele şi pielea i se

desprinse de pe mâinile ce i se smuciră cuprinse de panică, *ia-le de pe mine ia-le de pe mine ia-le de pe mine,* plângând ca un copil, aşteptând ca bătrânul să-i împuşte pe ticăloşi între ochi şi să pună lucrurile la punct.

Sadonya se răsuci să se uite la el atent, cu orbitele goale pe faţa acoperită cu piele delicată jupuită ca fâşiile de scalp de pe o ţeastă arsă scrum şi deschise gura şi bătrânul zise cu tristeţe:

— Îmi pare rău, Berkeley, fiule, mişcându-şi falca în timp ce vorbea astfel încât laturile fărâmiţate ale craniului lui carbonizat săreau în cioburi la fiecare clănţănit îngrozitor. Aş vrea să te ajut, la naibii-aş vrea de tare, dar pentru moment sunt puţin mort.

Craniul sfărâmat, dezintegrându-se în minuscule pete negre săltăreţe care acopereau pereţii, deplasându-se în formaţiuni scânteietoare, curcubee pastelate umed lucitoare în timp ce mărşăluiau, mărşăluiau, mărşăluiau peste vopseaua ce se cojea ca pielea lui de pe oasele îngălbenite, de un galben strălucitor, galben auriu, galben precum puroiul fetid trecând în vânătăi purpuriu-verzui, palid precum tinerele plante verzi sub lumina galbenă a soarelui mugind din înaltul cerului, învăpăind rahatul negru colcăind de gândaci negri şi de viermi şi de larve sub spinarea lui zvârcolindu-se în vreme ce cazmaua taie brazdă, răstoarnă brazdă, răstoarnă, taie, taie, tăia împrejurul lui.

Capul i se smuci, gâtul încordându-i-se, spatele încordându-i-se, tendoanele mâinilor şi ale picioarelor strunindu-i-se corzi de chitară întinse pe şerpii ce i se răsuceau şi i se strecurau lunecând în jurul încheieturilor mâinilor, crucificându-i trupul ţeapăn şi gol în colbul deşertului fierbinte şi întunecat cu dinţii lor ascuţiţi de şobolan, iar mădularul îi ţâşni febril către slava cerului.

Irene II îi bubui deasupra capului, un hohot sălbatic de râs sfâşiind norii clocotitori, când bătrânul o repezi cu botul în jos, către nisipul alb ca spuma, galben-puroi, negru-rahat, roşu-sânge, drept spre Berk, până ce-i putu distinge faţa bătrânului, cu ochii trişti zâmbind, cu ţeasta

arzândă sub piele făcând să-i strălucească faţa în timp ce râdea cu accese umede de tuse *ha-ha-ha* şi zdrobea elicopterul în centrul soarelui pustiului şi elicele ţipau cu veselie maniacă, bătrânul ţipa ca un om venind, iar Berk ţipa înspăimântat dorind nespus să se trezească şi ştiind că nu era un vis în care să se afle aici pentru totdeauna ’furisit de singur mereu.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

15 mai 2242

Avea gura uscată.

Fu primul lucru de care deveni conştient. Auzi zgomotul slab al propriei lui respiraţii şi-i ascultă şuieratul ritmic, produs de aerul ce-i ieşea printre dinţi. Ştiu că îl auzise *huş-huş-huş* şi nu pricepuse ce însemna.

Apoi ştiu. Trăia şi ştiu că era treaz şi ştiu unde se afla şi-i fu frică să deschidă ochii. Muşchii îl dureau şi-i tremurau. Încercă să se ghemuiască, să se întoarcă pe o parte, să alunece înapoi în perna de somn, dar şerpii încă erau încolăciţi în jurul trupului lui, ţintuindu-l în nisipul deşertului. Şerpii însă erau amorţiţi, iar deşertul semăna mai mult cu salteaua lui, cu denivelări şi sufocant de grosolană, cu miros iute, de mucegai.

Înghiţi, forţându-şi glandele salivare să producă un strop de umezeală. Îşi linse buzele şi se strădui să deschidă ochii.

Un gândac umbla pe peretele de lângă patul lui, o singură insectă timidă, mişcându-şi antenele hoţeşte. Un carcalac adevărat. Un perete adevărat. Se simţi ciudat de dezorientat, ca şi cum totul ar fi fost cu un ton mai luminos decât trebuia, mai solid.

Era întins pe patul lui, gol, cu gleznele şi încheieturile mâinilor legate de cadrul patului cu fâşii de piele, chiar şi braţul rupt şi bandajat îi era întins şi legat lângă cap. Mâinile şi picioarele îi erau umflate, învineţite din cauza blocării circulaţiei sângelui. Penisul îi zăcea căzut moale peste o coapsă sfrijită, lipit de piele cu spermă uscată. Îl privi uşor zăpăcit.

Îşi suci gâtul uitându-se după Sadonya. Stătea pe scaun ghemuită pe vine, cu bărbia proptită în braţele prinse peste genunchi şi se uita la el cu ochi injectaţi. Un firicel albicios de fum îi înconjura capul într-un nimb subţiratic.

— Ce… ce s-a întâmplat? întrebă el prosteşte.

Dar de bună seamă, imediat ce puse întrebarea, îşi aminti.

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu, zise ea simplu. De-obicei cioacele-s nostime. Ai o grăma’ de lucruri rele-n capu’ tău, om-din-oraş. Zici o grăma’ de rahaturi sinistre, fâlfâiai pe-aici ca nebunu’. Te leg să nu-ţi faci singur tu v’un rău.

Îl dopase cu una dintre născocirile ei ticăloase. Se holbă uluit la ea, care stătea şi îl privea la rândul ei, fără urmă de ruşine.

— Ai pus-o în mâncare, o acuză el.

Furia începu să i se ridice prin şira spinării, dându-i fiori prin omoplaţii cuprinşi de dureri. Îşi simţi bătăile inimii pulsându-i dureros în adâncul unei orbite.

— Da. Uneori ’mi plac cioacele, zise ea. Cre’ că-s aşa cum ’ceai tu-ntruna, „preciativă“.

Îi aruncă o privire fioroasă, ca şi cum l-ar fi prins cu ocaua mică.

— O *împărtăşesc* cu tine.

Arătă cu pipa către organele lui genitale.

— La urmă, pare că-ţi place, oricum.

— Ai pus-o în mâncare şi nu mi-ai spus, mormăi el.

Cuvintele îi ieşeau groase şi încete. Îşi simţea capul gata să-i explodeze.

Ea ridică din umeri cu indiferenţă.

El îşi ieşi din fire.

Complet.

— Ai pus-o în mâncare şi nu mi-ai spus! ţipă la ea. Afurisită de curvă proastă ce eşti!

Îşi simţi corzile vocale destinzându-i-se când urlă. Se smuci în curelele din piele care-i ţineau legate mâinile şi picioarele. Braţul rupt îi pulsa.

— Ai pus-o în afurisita aia de mâncare fără să-mi spui şi m-ai *otrăvit* cu rahatul ăla spurcat al tău, pizdoasă mică oligofrenă ce eşti, am să te ucid, am să te ucid!

Se smucea furios, încercând să-şi rupă legăturile.

— *Am să te ucid!*

Strigătele i se amestecară incoerent într-un urlet final

de furie şi frustrare, după care căzu înapoi pe pat, cu muşchii tremurându-i, şi o, privi, gâfâind.

Ea nu se clintise.

Îl privea fără să clipească, cu ochii ei încercănaţi lipsiţi de viaţă. Fumul i se învălătucea în jurul feţei pe care nu mişca nici un muşchi.

Deodată, lui Berk i se făcu frică, foarte frică.

— Îmi pare rău, Sadonya, sincer, pentru Dumnezeu, n-am vrut, se milogi el. Crede-mă, e doar din cauza cioacei, ce-a mai rămas, asta-i tot, crede-mă…

Încercă să zâmbească, pentru a o dovedi.

Ea se ridică încet, punându-şi pipa pe masă şi luându-şi bara din fier.

— O, Doamne, nu, ascultă, îmi pare rău, Sadonya, te rog, n-am vrut, îmi *pare rău…*

Se apropie de el şi-l privi de sus, impasibil.

— Nu-mi pasă de ’furisitele tale păreri de rău, zise ea pe un ton egal. Să te fac praf, n-am nici-un folos. Să-ţi rup un picior ori o mână, nu lucrezi prea bine, numa’ ce-mi mănânci mâncarea. Cre’ că doar o să te-nmoi, să te fac să gândeşti puţin.

Se aplecă asupra lui, vorbind rar, cu grijă.

— Ascultă-mă bine acum, om-din-oraş. Data ai’lantă, *te* ucid.

Ridică bara şi cu o mişcare iute, expertă, îi frânse două coaste.

CAPITOLUL DOUĂZECI

5 iunie 2242

Sadonya îl lăsase să zacă acolo, rugându-se de ea timp de mai multe ore înainte de a-l elibera, în sfârşit. Îl durea când respira, îl durea când umbla, îl durea când suspina de durere. Se chinuise cu cămaşa, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji, încercând să-şi înfăşoare pieptul în ea, cu o singură mână, până când ea, mârâind, îl ajutase să şi-o lege peste coastele rupte.

Nu prea avură ce-şi spune în următoarele câteva zile, iar atunci când el începu să-i vorbească, fu foarte atent, foarte politicos. În cele din urmă, cedase. Lucra grădina pentru că nu se putea gândi la nimic altceva. Se simţea amorţit, zdrobit.

Îl stăpânea. Fără s-o spună, o făcuse foarte limpede. Trup şi suflet. Total. O ştia, cu o acceptare înceţoşată. Făcea ce-i cerea ea fără să se plângă sau să comenteze, muncind până ce nu mai putea, după care rămânea tăcut, privind în gol, încercând să nu se gândească prea mult la nimic.

Când se gândea, în craniu i se producea învălmăşeala aia frenetică de animal prins în capcană, fluturare de spaimă sălbatică. *Trebuie să scap de aici, trebuie să scap,* înainte de a se putea hotărî să înfrângă panica, s-o amuţească, să accepte nesfârşitul *acum.*

Încă se mai făcea mic atunci când ea apărea pe neaşteptate în spatele lui, încă mai tremura când ea punea mâna pe bara de fier. Şi pentru asta, se ura. Îl lăsa cu zilele de unul singur, iar el o aştepta răbdător, fără să-i spună nimic la întoarcere. Când îi dădea mâncare, îşi învingea frica şi forţa carnea scârboasă în jos pe gât, neştiind niciodată dacă îi adăugase sau nu vreo mică surpriză. De cele câteva ori când o făcuse, Berk se strecurase cu lacrimi prin toropeala de coşmar, îndurând-o cum putuse mai bine.

Dacă găsea vreo plăcere în a-l ţine prizonier, ea nu o arătase niciodată. El pur şi simplu exista în viaţa ei, ca şi cum asta ar fi fost ceva firesc, ca dintotdeauna. După o vreme, începuse să i se pară şi lui firesc. Era un fel ciudat de confort în renunţarea lui, o siguranţă anormală în viitorul ce se rostogolea lipsit de culoare înaintea lui, liniştitor de sterp şi neschimbător.

Se simţi aproape iritat când Mouse schimbă totul. Zvonurile în legătură cu omul-din-oraş ajunseseră într-adevăr la urechile şefului sindicatului rival lui Squeeze. Berk se afla pe pasarelă, tocmai terminase de stropit cu mica rezervă de urină reciclată grădina dublă din curtea acoperită şi strângea furtunul, când patru băieţi pătrunseră înăuntru pe uşa turnantă, cu tăbliile sparte, şi înaintară spre mijlocul nivelului inferior. Încă nu-l observaseră şi, pentru un moment, îi studie cu interes greoi.

Cei patru sporovăiau între ei bine dispuşi, râzând liniştiţi şi vorbind cu voce scăzută, vorbele amestecându-li-se într-un murmur rapid, în vreme ce mâinile li se mişcau într-un limbaj mut, paralel. Aroganţi, cu mers ţanţoş, erau slabi, cu muşchii subţiri ca nişte frânghii, acoperiţi cu veşminte din piei, asemănătoare celor purtate de Squeeze şi de însoţitorii lui. Feţele negricioase le erau mânjite cu dungi în culori vii, iar pieile decorate din belşug cu mărgele şi ornamente din bucăţele strălucitoare din metal. Când ajunseră la scări, lui Berk îi trecu prin cap că trebuia să facă ceva.

— Sadonya, strigă el cu voce tare, străbătut de o durere vie prin piept.

Cei patru încremeniră, întorcându-şi către el feţele ciudat colorate. Berk îşi păstră tonul neutru:

— Avem oaspeţi.

Ea îl auzise, tocmai din camera lor, de la capătul coridorului. Până ca intruşii să urce treptele, ea apăruse la balcon, uitându-se chiorâş la ei. Berk stătea lângă distileria de pe pod, sprijinit de balustradă, şi urmărea scena.

— Ce vreţi? întrebă ea.

— Mouse îţi trimite Aye Pee Bee[9], acu'. Şi *lui,* zise cel mai strident gătit dintre cei patru, indicându-l cu degetul mare pe Berk.

Sadonya nu răspunse nimic, îmbufnată. Îi aruncă lui Berk o privire rapidă, cântărindu-l.

— Io-mi am lucrurile.

Cei patru porniră ca pentru a o urma în lungul coridorului, însă ea le reteză elanul cu o mişcare repezită a mâinii.

— Ăsta-i încă locu' meu, nu a lu' Mouse. Pe voi nu v-a invitat nimeni, la naiba, zise ea tăios. Aşteptaţi aici.

Şeful celor patru pufni batjocoritor.

— Curviştina crede că s-a ales cu grosu', zise el rânjind, expunându-şi dinţii pătaţi, piliţi ascuţit.

Ceilalţi izbucniră în râs, dar grupul rămase unde se afla, uitându-se cu răutate la Berk până la revenirea Sadonyei cu săculeţul.

Doi dintre băieţi ieşiră prin deschizătura uşii turnante. Sticla fusese înlocuită cu foi de tablă groasă, din oţel, şi uşile nu se mai roteau complet, dar se mişcau destul pentru a lăsa o deschizătură în unghi, protestând prin scârţâituri la împingere. Ultima pereche ieşi pe uşă în urma Sadonyei şi a lui Berk.

Era încă destul de devreme dimineaţa pentru ca blocurile turn să-şi proiecteze umbrele răcoroase în lungul străzilor. Grupul mergea repede pe trotuarele largi, umblând pe la umbră ca din instinct, urmărind contururile zonei întunecate. Pentru prima dată după multe zile, Berk îşi simţea capul mai limpede şi cugetul somnolent mai vioi.

Din stradă, oraşul părea un imens labirint, închis şi prevestitor de rele. Berk citea diversele firme pe lângă care grăbeau. CAMERE VIDEO REGAL scria pe una, cu litere şterse, stanţate în plasticul acum crăpat, de pe care vopseaua se cojise. PARCARE! indica o săgeată în jos, către o intrare căscată spre subsol. Zidul unei clădiri înalte, din cărămidă roşie, încă mai purta urme de vopsea

[9] WPB, Comisia Însărcinată cu Producţia de Război.

decolorată, VĂ CRUŢAŢI BUGETUL, în albastru şi roşu murdar.

Băieţii dădură colţul, rupând-o la fugă prin soarele nemilos. Mărgelele lor din sticlă şi ornamentele metalice scânteiară scurt în lumină înainte să dispară în penumbra din interiorul unei clădiri impunătoare.

Berk începu să clipească, orbit de întunericul brusc, nemaivăzând decât, vag, mişcări în timp ce era îmbrâncit pe sub un portic boltit, încărcat cu forme întunecate, într-o încăpere imensă, pe care o *simţi* că este goală înainte ca ochii să i se acomodeze cu lumina săracă.

Duşumeaua era placată cu marmură, carouri curate şi netede, albe şi verde-jad, benzi lungi de jad trasând conturul unei zone de zece ori mai largi decât curtea interioară a Sadonyei. Coloane masive pătratice, cu capiteluri poleite, se înălţau pe cinci etaje către o boltă aurită. Mult deasupra lui, în spatele coloanelor, siluete abia conturate în lumina slabă, aplecate peste balustradele balcoanelor, şoapte şi râsete estompate stârnind ecouri prin aerul rece. O acvilă uriaşă din bronz trona în mijlocul vastei încăperi, repezindu-se înainte ameninţător cu aripile desfăcute pe jumătate, cu un cârâit mut în clonţul deschis.

Ceva scârţâia ritmic, nevăzut deasupra capetelor lor, un mecanism neuns, frecându-şi elementele mobile undeva în întuneric. Lângă el, Sadonya se opri. Chiar şi în lumina slabă, îi putu vedea căutătura urâtă. Cei patru băieţi se topiră din preajma lor, lăsându-i singuri lângă acvila din bronz.

Sunetul îl izbi cu forţă, apăsător, învăluitor, venind din toate părţile, un muget inuman care-i înfioră pielea, vibrându-i în adâncul stomacului. Ghemuit asupra lui însuşi, îi trebuiră câteva momente până să realizeze că era muzică.

Sau cel puţin asta s-ar fi vrut. Trebuia să fi fost, într-o viaţă anterioară, Mozart sau Beethoven, dar notele se poticneau în ele însele ca nişte copii zburdalnici jucând leapşa, preocupate mai mult de volum decât de vreo idee de armonie.

Berk se întoarse să se uite înapoia lui, la un mănunchi lucitor de tuburi de orgă. Se înălţau arzând în lumina unor lumânări. Muzica orgii ţâşnea într-un crescendo formidabil, pulsând prin încăpere. Când, pe neaşteptate, se opri, lui Berk îi zbârnâiau urechile.

— Ăsta-i Mouse, zise Sadonya cu tonul ei batjocoritor.

Ca pentru a-i da răspuns, un clinchet ascuţit străbătu camera, cristalin, copilăresc. Un chip sinistru, rânjit, apăru pentru o clipă de după balustrada orgii, apoi pieri pentru a reapărea după câteva momente în uriaşul spaţiu dintre coloanele de marmură. Se îndreptă spre ei, învăluit într-o mantie rigidă de culoare roşie. Ajuns în apropiere, se opri, şi rămase pe loc, teatral. O duzină de alţi băieţi, înveşmântaţi la fel cu cei patru care-i transmiseseră convocarea, îl flancară, rămânând ceva mai în spatele lui, într-un aranjament aproape perfect.

El îşi desfăcu braţele în lături, aripi uriaşe din catifea roşie uzată prinsă de vergele întinse de la umeri în lungul braţelor, desfăşurate câte un metru şi jumătate de fiecare parte a trupului. Pe când cei patru mesageri ai săi abia dacă se împodobiseră cu câteva fleacuri ciudate, Mouse se scălda în exces, în stil rococo. Mantia îi curgea pe spate, acoperită cu bijuterii, mărgele şi zorzoane cusute în spirale şi cercuri şi alte modele geometrice fanteziste. Sute de lanţuri îi atârnau la gât, acoperindu-i pieptul într-un strat de metal preţios, strălucitor. Se întoarse şi aripile din catifea îi măturară podeaua în timp ce el dădu roată sălii. Apoi se opri iar. Deasupra gurii rânjite, faţa îi era acoperită cu o mască, pene uriaşe, aproape întregi, de păun, răsfirate în evantai într-o coroană, ce-i ajungea, ca un curcubeu dantelat, deasupra capului.

— Bunvenit! răcni Mouse, rostind cuvintele ca pe unul singur, sunând la fel de preţios ca întreaga lui înfăţişare.

Berk îşi aminti că băiatul ăsta cu aspect ridicol era la fel de periculos ca oricare alt ranger şi-şi stăpâni impulsul de a râde.

Sadonya îşi încrucişă braţele sfrijite pe piept, întorcându-şi capul într-o parte şi încruntându-se.

— Nici un salut pentru Mouse? întrebă băiatul, de data aceasta pe un ton normal.

Se bosumflă comic, cu un gest larg, teatral. Îşi coborî braţele şi doi dintre însoţitorii lui se apropiară. O ridicare rapidă din umeri, şi mantia jerpelită din catifea roşie căzu în braţele lor pregătite. Băieţii o împăturiră cu respect, iar Mouse păşi către Berk şi Sadonya.

— Io n-am cartelă-n sindicatu' tău, Mouse, zise ea.

Mouse întinse o mână cu degete lungi, delicate, şi-şi trase masca de pe faţă. Când o dădu la o parte, se uita la Berk. Avea faţa goală. Nu şi-o vopsise în culorile stridente pe care le foloseau însoţitorii lui. Era mai în vârstă decât se aşteptase Berk, douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani, cu gura conturată puternic sub linia pometţilor ascuţiţi. Mouse trecu în spate masca celor doi însoţitori, fără ca măcar să-i privească. Rămase cu ochii fixaţi asupra lui Berk pentru un lung moment înainte să o privească iar pe Sadonya. Zâmbetul glumeţ îi pierise.

— Mama ta avea, spuse el pe un ton blând care nu se potrivea cu expresia feţei.

— Doar puţin. S-a dus. *Tu* n-o puteai ţine. Mama deosebită.

Sadonya vorbea sfidător. Scuipă între ei, pe podeaua de marmură.

— Ca şi mine. Io nu te cred aşa deosebit, Mouse. N-o să-ţi dau nici-un rahat.

Mouse abia dacă se uită la pata de pe pardoseala imaculată. Cei doi asistenţi ai săi schimbară o privire scurtă, îngrijorată, pe care Sadonya nu păru să o observe.

— Nu te-nvit să stai prea mult aici, zise Mouse pe un ton calm, stăpânit, care pe Berk nu îl relaxă câtuşi de puţin. Poate 'scutăm asta la un pahar, ca 'şte dom'i, 'kay?

Mâinile îi executară o fluturare complicată. Însoţitorii lui alunecară fără zgomot pe lângă el, fiecare de câte o parte, iar Mouse îşi îndrumă vizitatorii către o mică încăpere deschisă într-un perete.

Mouse păşi în cămăruţă şi se întoarse, zâmbind, spre Sadonya şi spre Berk, îndemnându-i cu gesturi largi să-l

urmeze. Cu o smucitură, cutia se urni în sus, expusă cu partea deschisă spre pereţi orbi dezgustători şi etaje lipsite de lumină, în drum spre partea de sus a clădirii. Zdrăngănitul şi scârţâitul vechii maşinării nu acoperea icnetele de efort ce se auzeau până la ei venind de undeva de jos, prin puţul liftului, şi Berk îşi imagină cum era tras cablul de muşchi umani asudaţi. La cel de-al treilea nivel, liftul se opri cu o zdruncinătură nervoasă.

O terasă lucitoare, spaţioasă, dădea deasupra holului de marmură de la intrare, vis-a-vis de gigantica orgă, acum tăcută. Terasa era ticsită de opere de artă prăduite. Picturi ţintuite cu piroane trecute prin ramele bogat ornamentate acopereau complet pereţii, vechii maeştri se înghesuiau cot la cot cu impresionişti acoperiţi de murdărie, Pollock şi Klee fulguind eterat alături de Renoir şi Breughel. Bronzuri de Rodin şi sculpturi greceşti sparte încărcau într-atât încăperile încât grupul trebui să se strecoare printre ele.

La marginea unei terase sclipitoare se afla o singură măsuţă din fier forjat. Împrejurul ei, pe covoare persane uzate, aşternute în straturi, unele peste altele, stăteau trântiţi zeci de adolescenţi. Mouse păşea pe lângă ei izbindu-i din când în când cu piciorul pentru a-şi face loc înspre masă, cu Sadonya şi Berk în urma lui.

Umplutura din pernele scaunelor putrezise de mult, transformată în praf uscat, care explodă prin ţesătura zdrenţuită a feţelor când se aşezară. Masa fusese aşezată cu veselă Wedgwood[10], cu o mulţime de linguri, cuţite şi furculiţe de felurite dimensiuni, plasate decorativ împrejurul pieselor de porţelan, fără nici un scop precis. O duzină de pahare din cristal cu picior erau aranjate în cerc în mijlocul mesei, de jur împrejurul unui candelabru vechi din aur, cu lumânări puturoase, din ceară de proastă calitate, picurând în stalactite galbene din suporturile lui.

Mouse pocni din degete, privindu-l provocator pe Berk. Apăru o fată, cu o sticlă verde de vin într-o mână şi cu un

---

[10] Ceramist englez din secolul 18.

tirbuşon complicat în cealaltă. Ca şi ceilalţi, era îmbrăcată cu piei de animale, ţesute de mână şi decorate cu fel de fel de zorzoane. Vesta ei de blană, observă Berk cu oarecare stânjeneală, era amplu decoltată şi strânsă sub sânii bogaţi, care se umflau, împinşi în sus, în mormane întunecate, cu sfârcuri mari.

Fata îi aruncă un zâmbet rapid lui Mouse, apoi îşi mută privirile curioase asupra lui Berk, fără să înceteze a zâmbi. Se aplecă în faţă, cu sticla prinsă între genunchi, şi înfipse tirbuşonul în dopul de plută, cu muşchii braţelor încordaţi şi sânii atârnându-i grei între braţe. Trase, *poc,* şi aşeză sticla pe masă, atingându-i lui Mouse umărul cu un sân când se întoarse să plece.

Mouse observă privirile lui Berk, şi ochii i se mijiră, amuzaţi. O prinse pe fată de mijloc, obligând-o să i se aşeze pe genunchi, şi-i întoarse faţa către el, pentru a-i administra un sărut umed, neprietenos. Ea icni când îşi eliberă gura şi stătu pasivă când Mouse îşi înfipse bărbia în scobitura gâtului ei. Mângâind-o posesiv, Mouse îl privi pe Berk îndelung, împreună cu fata, el cu veselie, ea îmbufnată, cu ostilitate. Fata nu reacţiona când Mouse îi mângâia trupul, abia unduindu-se sub degetele lui brutale, dure, ce i se înfundau în carne. Berk clipi, neştiind cum să le interpreteze privirile.

— A mea, zise Mouse pe un ton plictisit.

Buza fetei se răsfrânse într-un zâmbet dispreţuitor şi mândru, iar Berk îşi simţi obrajii arzându-i.

Sadonya părea să nu observe.

Mouse îi aruncă o privire ucigătoare. Pierzându-şi interesul, el o împinse pe fată de pe genunchii lui, făcându-i vânt cu brutalitate.

— Aud c-a dat Squeeze pe la tine, remarcă Mouse neglijent, turnându-şi puţin vin într-un pahar.

Se uită un moment la eticheta lipită pe sticlă, a cărei hârtie se transformase într-un pătrat negru. Ridicând paharul în dreptul lumânării, agită uşor lichidul roşu înainte de a-l mirosi şi sorbi o gură, trecându-l printre dinţi de câteva ori, ca pe o doctorie pentru spălarea gurii. Îl

înghiţi şi plescăi zgomotos din buze.

— Bun rahat, permanent, rosti el cu gravitate şi umplu trei pahare.

Aşeză un pahar în faţa Sadonyei.

— Adevărat aud?

Sadonya îşi luă paharul şi dădu pe gât o sorbitură zdravănă de vin înainte să vorbească.

— Biznizu' meu, zise ea. Ce-ţi pasă ţie?

Mouse îi ignoră ultima parte a răspunsului, ţintuindu-l pe Berk întrebător. Se aplecă şi îi aşeză dinainte paharul cu vin.

— Eu aud imediat *totul,* zise el fără să-l slăbească pe Berk din ochi. Cum ar fi că tu însemnezi un om-din-oraş. O iei la vale, Sadonya, însemnezi un bătrân din oraş, care nu-i în sindicat, cu o B Oală.

Mouse îşi schimbă poziţia în scaun, privind-o acum pe Sadonya, cu muşchii maxilarelor încordaţi.

Sadonya schiţă un zâmbet, şi se lăsă pe speteaza scaunului, cu vinul roşu clătinându-i-se în pahar.

— Ca de cele mai multe ori, Mouse, tu n-auzi bine. Tre' că din cauza rahatului pe care-l ai în urechi. Nu-l însemnez şi nu-i deloc bolnav, aşa-i el, urât.

Berk nu zise nimic. Nu cunoştea nici fondul problemei, nici politicile implicate şi preferă să privească şi să asculte, cu gura bine închisă, în siguranţă. În acelaşi timp, nu se simţea de loc în largul lui. Se foi în scaunul cu miros de lucru vechi şi sorbi nervos din paharul cu vin.

Era oţet cald.

Se chinui să-i facă vânt pe gât în jos cu o înghiţitură chinuită şi puse paharul înapoi pe masă, cu mare grijă. Aruncându-şi privirile în jur, observă că persoanele tolănite pe covoare erau în majoritate fete, printre care erau amestecaţi şi câţiva băieţi mai tineri, cu înfăţişare efeminată. Părea că viaţa printre ruine era destul de scurtă. Băieţii mai în vârstă, unii dintre ei nu destul de mari pentru a-i numi bărbaţi, stăteau ţepeni prin încăpere, strângând în mâini tot felul de arme. Unul dintre ei, îşi dădu Berk seama cu un şoc de recunoaştere, ţinea în mână

chiar pistolul lui, aşezat în încheietura braţelor încrucişate pe piept. Stătea în spatele lui Mouse uitându-se sfidător la Berk.

Nimeni nu vorbea, cu excepţia grupului de la masă. Numai mişcările tăcute ale degetelor erau singurul semn de conversaţie între servitorii lui Mouse.

— Am să te-nsemnez, Sadonya, tu a mea eşti, spuse Mouse pe un ton nepăsător. Aud de Squeeze că are probleme serioase. Poate că-n curând n-am să mai ’mpart cu el gătitoarele. Atunci te-nsemnez, sigur.

Se lăsă peste masă pentru a se juca cu o şuviţă de păr a Sadonyei. Ea îşi trase capul.

— Încă mai ai nuri, da’ te treci ’ndată, curvă mică. Curând, poate c-ai nevoie de mine, da?

— Te fut, Mouse, zise Sadonya luând o înghiţitură din paharul cu vin răsuflat.

Nu părea să ştie că trebuia sa aibă alt gust. După cum nici Mouse nu părea a şti.

— N-ai să mă-nsemnezi niciodată. Îmi bag pe gaură o nasoleală, tu te înfingi acolo, ceva mic te muşcă, te face să te umfli ca o broască râioasă moartă, putrezită, să-ţi dea sângele pe ochi, să te ucidă încet-încet. Ai să-l rogi pe secundul tău să te ucidă, să-i pui capăt.

Îi zâmbi răutăcios lui Mouse.

Băiatul muşchiulos, care avea arma lui Berk încremeni, apoi începu să se foiască stânjenit în spatele şefului sindicatului. Zâmbetul nepăsător al lui Mouse nu se prea potrivea cu al ei.

— Asta-i un rahat, Sad, zise el. Te omoară şi pe tine, doar ştii.

Nu-şi ascunse cu totul îngrijorarea din voce.

Ea clătină încet din cap.

— No-o.

Vocea i se auzi limpede în încăpere, un avertisment general, adresat tuturor.

— Io-s *’mună,* Mouse. Mama *’mună.* D’asta-s io gătitoare şi tu nu. Tu nu ’şti ’mun. Ştii tu.

Îi adresă un zâmbet batjocoritor. Mouse fulgeră cu

privirea cercetând expresiile impasibile ale celor din jur. Berk nu avea nici o îndoială că era de ajuns un cât de mic semn de desconsiderare pentru ca cineva să moară.

Momentul se scurse în tăcere.

— Vorbim noi despre asta al'dată, Sadonya, zise Mouse liniştit, cu o ascuţime periculoasă în voce. Am alte griji mai importante-acu'.

Îşi întoarse către Berk ochii negri, înfundaţi adânc în orbite. Berk îi înfruntă privirea, stăpânindu-şi teama.

Mouse pocni iar din degete, şi de astă dată către ei grăbi un băiat, depunând pe masă o legătură în care era înfăşurat ceva. Mouse desfăcu încet legătura şi lui Berk îi tresări inima.

— Ce-i asta? întrebă Mouse.

Berk întinse o mână tremurătoare şi atinse uşor obiectul. Stătea pe masă ca un cap ghilotinat, un chip mult iubit încremenit în urâţimea morţii.

— E un ansamblu rotor, zise el, fără să-i pese dacă Mouse înţelegea sau nu.

Platanul era răsucit, cu îmbinările elicelor îndoite şi niturile sărite, smuls violent din ax. Pale uşoare ca nişte fulgi se rotiseră cândva în jurul acestei bucăţi de metal sfărâmat, îl susţinuseră în aer pe Berk, îl purtaseră în siguranţă pe deasupra deşertului maroniu, îl înălţaseră deasupra fuioarelor de nori. Metalul era rece la atingere şi pe suprafaţa lui se simţea o peliculă de ulei, fină ca de mătase. Îi veni deodată să plângă.

Mouse părea mulţumit.

— Egzact, fu el de acord, dând din cap cu însufleţire.

Berk îşi ridică privirile spre el, cu ochii arzându-i. Simţi brusc pornirea de a-l lua de gât pe păunul ăsta preţios, crescut peste măsură, să-l scuture, să-l scuture până când avea să-i piară rânjetul ăsta prostesc, să-l scuture până ce avea să-şi dea duhul. Înghiţi, săgetat de o durere vie în coaste. Mouse nu dădu semn că-i descifrase expresia.

— Aud că zbori cu asta, om-din-oraş, zise Mouse. Aud bine.

Se aplecă spre Berk cu un gest de falsă conspirativitate.

— Nu eşti ’nsemnat, aşa că poate-ţi fac o propunere de asociere.

Sadonya tresări uşor, strângându-şi furioasă buzele. Berk îşi retrase mâinile de pe osemintele Viorii Întâi şi şi le lăsă să-i cadă inerte pe genunchi. Se lăsă pe spate şi se uită fără vorbă la Mouse. Ochii îl înţepau, uscaţi.

— Îl am pe tot, zise Mouse arătând cu un gest neglijent către capul rotorului. Poate-l repari.

Se opri, privindu-l pe Berk printre gene.

— Poate mai zbori iar cu el, da?

— E-al meu, zise tăios Sadonya, cu pumnii strânşi.

Mouse scoase un chicot, un sunet ciudat de plăcut, care nu se potrivea cu rictusul amar al buzelor lui.

— Sadonya, spuse el condescendent. Nu-i ’nsemnat, deci nu-i al tău. Nu-i decât un viţeluş crescut mare, atâta tot. Tu nu eşti şef de sindicat, n-are cartela ta.

Sadonya îi aruncă lui Berk o căutătură ucigaşă. Buza de jos îi tremura de furie.

— Avem o ’nţelegere, îi aminti ea cu iritare.

Ochii îi erau tulburi, plini de teamă.

Berk o privi şi el, fără să răspundă.

— Poate aşteptă o ’nţelegere mai bună? sugeră Mouse. Mai zbori iar cu asta?

Pentru un moment, speranţa îi înflori în suflet, chiar dacă ştia prea bine. Vioara Întâi era moartă. Chiar dacă Mouse adunase fărâmiţă cu fărâmiţă toate rămăşiţele cadavrului ei sfărâmat de caldarâm, el tot nu o mai putea reconstrui. *Toţi caii regelui…* Elicopterul nu avea să mai zboare niciodată.

Dar… de ce să arunce toate atuurile pe care le-ar putea deţine?

— Poate, zise Berk prudent.

Era ceea ce Mouse voia să audă. Zâmbi cu gura până la urechi şi-şi contură rapid ideea absurdă. Berk avea să repare elicopterul. Va lua la bord bombe artizanale pe care să le arunce asupra teritoriilor rivalilor, permiţându-i lui Mouse să-şi extindă sindicatul de la un râu la celălalt. În schimb, Berk avea să devină membru cu cartelă al

sindicatului lui Mouse, un înalt oficial în suită. Mouse avea chiar să-i dea în proprietate o bucată din teritoriul cucerit, pentru a domni el însuşi ca şef de sindicat, să facă orice ar fi dorit, supus, desigur, autorităţii lui Mouse.

— Vei fi aproape ca Nextup, da-ţi fac o ofertă şi mai bună, adăugă Mouse avântat. Te las să-nsemnezi to’ ce vrei, pân’ ce-ajungi să ai sindicatu’ tău.

Fluturări agitate de mâini prin încăpere. Fetele se priveau uluite unele pe altele, câţiva dintre băieţii mai mari păreau bosumflaţi. Mouse o privi pe Sadonya.

— Cu ’cepţia ei, mai zise el. Nimeni n-o s-o ’nsemneze pe ea-n afar’ de mine. Batem palma?

Sadonya se prăbuşise în scaunul ei, sigură în mod făţiş că Mouse făcuse o ofertă pe care Berk nu avea să o refuze. Buzele i se strâmbară cu obidă. Berk nu avea nici un motiv să o privească cu vreo afecţiune sau loialitate deosebită. Alegerea ce i se oferea pe tavă era între a rămâne sclavul ei virtual şi şansa de a obţine o relativă libertate.

Cu excepţia, desigur, a faptului că era imposibil să repare elicopterul. Dar ea nu ştia asta, după cum nici Mouse nu o ştia, nu?

— Poate mă gândesc la asta, zise Berk rar. Am făcut o înţelegere bună cu Sadonya, îmi place destul de mult unde mă aflu. Mi-ar părea rău să trebuiască să o încalc. Dacă-mi calc cuvântul faţă de ea, câtă încredere mai poţi avea în mine? Ar trebui mai întâi să vorbesc despre asta cu ea, să ajungem la un alt aranjament.

Ea îi aruncă o privire uluită şi neîncrezătoare, în vreme ce Mouse izbucni în râs.

— Asta-mi place, zise Mouse aprobator. Pot să am respect pentru asta.

Berk se îndoia că Mouse avea respect pentru ceva. Înălţă braţul rupt şi arătă spre pieptul bandajat, zâmbind plin de regrete spre Mouse.

— Oricum, nu pot să fac nimic până ce nu mă vindec.

Timp, avea nevoie de timp. Şi-i mai trebuia ceva.

— Dar poate că între timp poţi să faci şi tu un gest de dovadă a bunei credinţe?…

Mouse îi aruncă o privire piezişă. Ceva în mişcarea lui îl tulbură pe Berk.

— Gest de bună credinţă? întrebă Mouse.

— Un dar, ca să-mi arăţi că într-adevăr ai intenţii serioase, zise Berk ridicând din umeri fără să vrea, cuprins de un tremur.

Ochii lui Mouse luciră în lumina lumânărilor cu suspiciune şi veselie totodată.

— Ce fel de dar?

— Nimic de valoare, numai ceva care să-mi arate că într-adevăr ai toate piesele aparatului meu. Atunci am să ştiu că oferta ta este bună şi-am să mă duc acasă şi-am să mă gândesc la ea. Să mă hotărăsc. O cutie din metal cam atâta – Berk arătă cu mâinile – plină cu ulei negru.

Mouse pufni dispreţuitor.

— Asta-i tot? întrebă el. E simplu.

I se adresă repezit băiatului care avea pistolul lui Berk. Berk stătu în cumpănă un moment dacă să ceară sau nu arma, dar hotărî că nu. Mintea îi trecea rapid în revistă problemele şi rămase un timp cu ochii la Sadonya, care-l privea cu ostilitate, dintr-o parte.

O problemă evidentă, realiză el. Sadonya se putea decide să-l facă praf înainte să apuce el să-şi formuleze scuzele. Trebuia să intre în joc.

După un moment, băiatul se întorsese. Aşeză înaintea lui Berk bidonul turtit, în chip miraculos nedesfăcut.

— Hotărăşte-te repede, om-din-oraş, scoate-o la cap cu ea, îl avertiză Mouse înţelegător. Ofertă specială limitată, valabilă doar o dată.

Berk dădu din cap şi cuprinse cutia în căuşul palmelor. O aplecare rapidă şi preţiosul ulei luci în fereastra de nivel.

Zâmbi larg, fericit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

5 iunie 2242

Sadonya era bosumflată la întoarcerea, sub escortă, la Tom şi Jeff. Berk îşi imaginase rapid mai multe scenarii, cântărindu-le atent. Ultimul lucru pe care îl putea face era să-i spună adevărul, fără să aibă siguranţa că ea nu-l va vinde lui Mouse. Nu avea să recunoască înaintea ei că nu deţinea acum cu nimic mai multă putere asupra vieţii lui însuşi decât avusese înainte de întrevedere.

Băieţii lui Mouse îi lăsaseră la uşă. Sadonya începuse să urce scările.

— Lasă-mă să-ţi explic, Sadonya, zise el, mergând în urma ei.

Ea i-o tăie furioasă:

— N-am nevoie de ’furisitele tale de ’splicaţii, răspunse ea cu vocea sugrumată de furie şi necaz.

Se răsuci pe trepte ca să-i arunce o privire rănită.

— Vrei să-treci, treci, nu tre’ să faci niciun *aranjament* cu mine. Mie nu-mi pasă.

În ochi avea lacrimi.

Berk fu uluit. Îl folosise, îl drogase, îl chinuise lăsându-l să sufere de foame şi-l adusese la epuizare, îl pedepsise rupându-i coastele, îl redusese la stadiul de prizonier infirm şi neajutorat, şi acum *ea* era cea care îi făcea reproşuri *lui!* Chiar se aştepta la *loialitate?*

Sigur că da. Te-a scos pe jumătate mort din lada de gunoi şi ţi-a salvat viaţa lipsită de valoare. De ce nu s-ar simţi ea îndreptăţită să facă ce vrea cu tine după aceea? *Ce-ai găsit, e-al tău.* Te-a stăpânit în virtutea acestei logici necruţătoare. Iar acum, când proprietatea îi alunecă printre degete, reacţionează cu toată furia pe care ar resimţi-o un copil căruia i s-ar fura jucăria.

Sadonya se întoarse şi continuă să urce cu paşi repezi. Urcând în fugă ultimele trepte şi ignorând durerea ascuţită ce-i ardea coastele, Berk o ajunse în capul scărilor. O

prinse de braţ, forţând-o să se întoarcă cu faţa spre el.

— Ascultă-mă, Sadonya!

Ochii negri clipiră la el ca membranele de pe ochii şopârlelor de deşert.

— Hai să vorbim, tu şi cu mine, doar noi doi, spuse el străduindu-se să nu ridice tonul.

Fii calm, fii calm.

— Poate a venit vremea să facem o altă înţelegere. Poate altceva decât crede Mouse, da?

Ea rămase ţeapănă, cu trupul vibrându-i uşor sub strângerea mâinii lui Berk.

— Ce fel de altă-nţelegere? spuse ea rar.

Berk trebui să se aşeze, brusc săgetat de durerea ce nu-l lăsa să respire. Genunchii îi tremurau, şi se lăsă să cadă pe ultima treaptă.

— Hai, Sadonya, zise el suflând uşor peste treaptă, zâmbind şi bătând cu palma piatra, alături de el. Aici e perfect.

Ea se aşeză, ghemuită cât de departe îi permitea lăţimea scărilor. Trăgându-şi genunchii la piept, îşi încolăci picioarele cu braţele şi aşteptă.

— N-am încredere în prietenul tău, Mouse, zise el. Mă gândesc aşa, că poate el face o grămadă de promisiuni frumoase pentru că n-are de gând să ţină nici una dintre ele. Eu îmi repar elicopterul, el mă face praf şi mi-l ia, pentru el.

Ochii Sadonyei se luminară puţin. La asta nu se gândise, nu-i aşa?

— Aşa că poate nu-s prea nerăbdător să dau fuga drept în braţele bunului amic Mouse.

O văzu că se gândea.

— ’Kay, acceptă ea. Şi?

— Şi mă gândesc că poate şi tu ai probleme cu Mouse. Dacă aş fi în locul tău; m-aş face praf, să fiu sigur că Mouse nu pune mâna pe un aparat de zbor al lui, că nu-şi aruncă bombele, că nu iscă vreun război şi întoarce totul cu fundul în sus pe-aici?

Ea nu reacţionă, cu ochii aţintiţi asupra lui, fără să

clipească. Berk zâmbi nervos.

— Cred că am dat de mare necaz cu tine sau cu Mouse, hă?

— Da, admise ea fără nici o plăcere. Chiar că eşti pe muchie de cuţit acum, om-din-oraş, fără minciuni.

— Fără minciuni, încuviinţă el. Şi mă mai gândesc, Sadonya, că dacă tu mă faci praf, asta l-ar face pe Mouse tare nefericit, adăugă el în grabă. Ar veni după tine, indiferent cu ce fel de porcării te-ai înfunda ca să-l fentezi. Ai şi tu o problemă dificilă, indiferent de calea pe care o apuc eu.

Ea dădea din cap, gânditoare.

— Fără minciuni, zise ea.

Îl privea acum cu un nou respect. Periculoasa privire goală dispăruse.

— Ai vreo idee?

Berk zâmbi larg. Te-am avut.

— Tu şi cu mine, Sadonya. Suntem amândoi în aceeaşi oală. Facem o nouă înţelegere, foarte asemănătoare cu cealaltă. Mă ajuţi, te ajut. Dar de data asta, ne ajutăm unul pe altul ca nişte…

Ezită, vrând să spună „prieteni”. Dar, chiar dacă ajungea el s-o considere prieten, nu era sigur că ea ar fi înţeles într-adevăr termenul.

— … ca nişte parteneri. Nu-mi mai faci vânt pe-aici de parcă tu ai fi stăpânul iar eu vreun viţeluş tâmpit. Egali, juma-juma’. Înţelegi? Atunci, poate, rămânem amândoi în viaţă.

Stătu şi o privi ţinându-şi răsuflarea.

Ea tăcu, pe gânduri, lăsând să treacă un lung moment de încordare. *Hai, Sadonya, nu-i chiar atât de greu…* Îi aruncă o privire piezişă, şovăitoare.

— Da’ dacă trecem de cealaltă parte, la Squeeze? sugeră ea fără convingere.

Tot nu vrei să cedezi prada din gheară, nu-i aşa, curvă? Las-o baltă, fetiţo…

— Spune tu. Ajută-mă tu acum. De la egal la egal, fii sinceră cu mine.

Ea stătu să, se gândească, apoi oftă.

— Nu. Squeeze e pe ducă. Moare curând, admise ea. Secundul lui, e bun el, dar nu-i Squeeze. Poate iese un război cu Mouse, o grăma’ de inşi praf. Partea lu’ Mouse, mai mare decât a lu’ Squeeze. Pro’abil că scoate repede rahatu’ din Secundu’ lu’ Squeeze. Poa’ că şi Secundu’ ştie. Are o treabă bună, zona de piaţă liberă, vrea să-şi păstreze bucăţica, sigur. Ne dă, pe tine şi pe mine lu’ Mouse, aşa că Mouse nu mai face război pân’ la urmă. Tu şi cu mine – făcu un gest cu mâna pe care el îl recunoscu – am încurcat-o şi-aşa şi-aşa.

Mâna ei zicea *rău de tot.*

— Dar dacă tu şi cu mine îl facem noi praf pe Mouse, primii? sugeră el.

Nu trebui să se gândească prea mult la asta.

— E prostia naibii, zise.

Dar fără urmă de dispreţ în voce. Berk dădu drumul în el unui oftat de uşurare. Acceptase, în cele din urmă, că sunt egali, parteneri.

— Mouse, el mă vrea din motivele lui. Secundu’ lui nu-i prost. Nu-i pasă dacă mă-nsemnează sau nu, destul să-i fiu gătitoare numai lui. Mouse dus, vine de mă găseşte din partea cealaltă a pământului, repede. Mă ia, te ia, amândoi morţi.

Rămaseră tăcuţi pe trepte, privind la lumina ce se împuţina în grădina, prin care praful plutea sclipind.

— Deci te mai gândeşti şi la alte idei? întrebă ea.

Nici urmă de teamă în vocea ei. Fusese vreodată copil? Privise vreodată lumea cu ochi inocenţi? Se băgase ea vreodată în picioarele mamei ei şi scâncise de nedumerire şi de teamă, simţise ea nevoia să aibă cineva grijă de ea, s-o ocrotească, s-o mângâie? S-o iubească? Se cam îndoia.

— Nu, recunoscu el. Încă nu.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

— De ce te vrea Mouse?

— Biznizu’ meu, răspunse ea prompt, cu hotărâre.

— E şi biznizu’ meu acum, Sadonya, insistă el blând.

Îi strânse cu putere încheietura osoasă a mâinii. În

palma lui, pielea ei era rece, subţire.

Şi aşteptă.

În cele din urmă:

— Mouse, el crede că-i v’un armăsar de prăsilă, c-are-un material gen’tic grozav în sulă.

Vorbea prin lumina amurgului, privind în lături.

— ’Nsemnează orice gaură prinde, chiar şi băieţi, ţine totu’ numa’ pentru el, nu-mparte nimi’ cu nimeni. Face-o grăma’ de viţeluşi mereu, da’ nici o gătitoare. Asta nu-i place-al naibii de loc. Îşi omoar-o mulţime de viţei, de nebun. Aşa că se gândeşte că poate face altă gătitoare cu mine. Mereu mă presează. E gelos că mama a luat simţu’ şi el nu. O urăşte pe mama lui şi pe mama mea mereu d’asta.

— Mama ta era sora lui? întrebă Berk, nesigur că o înţelegea bine.

— Da. A luat-o de la mama ei şi ea-mi ’cea mereu că toate mamele mele aveau simţu’. Niciodată n-a fost taţii gătitori. Io-i to’ zic, păsăricile iau simţu’, nu domnii.

Vocea îi suna amar.

— Atunci e unchiul tău, zise Berk scârbit. E din familia ta.

Ea pufni cu dispreţ.

— Da, *familie,* al naibii desigur. E şi tata meu. El Secundu’ lu’ Kovar cu mult timp în urmă. Kovar ’nsemna pe toată lumea, ţinea păsăricile numa’ pentru el, şi pe mama. Toţi şefii de sindicat fac aşa, ăsta-i jocu’. Domnii, ei nu primesc decât păsărici date la grămadă, primă de Că Ciun. Asta-i face răi. Când ajung prea rău, uneori se satisfac cu băieţi dulci sau poate fac ceva de capătă un dividend şi-atunci obţin cioace.

Berk se cutremură, amintindu-şi ochii lui Third, rostogolindu-i-se în cap, şi propria lui experienţă cu cioacele Sadonyei.

— E de-obicei o cale de-ai ţine pe domni răi, buni de războaie. Kovar, el nu altfel decât alţi şefi de sindicat, da’ lui nu-i plăcea de Mouse. Nu-i dădea nimic lu’ Mouse, niciodată, nici când Mouse ajunge Secundu’ lui. Kevar trata mama mea special, adevărat frumos, vrea mama mea

doar a lui, să n-o-mpartă niciodată vreodată.

Rămase tăcută o clipă, apoi trase adânc aer în piept, aproape un suspin, stârnind un ecou în nemişcarea curţii acoperite.

— Cred că Mouse-l face praf tăcut, apoi o bate pe mama. O bate rău cu adevărat, aproape o face praf mereu, apoi o-nsemnează public, iar şi iar, toţi stă şi se uită. Mă face pe mine cu mama, acolo, ea zăcând în sânge la pământ. Se lăuda cu asta mereu. Mama-l urăşte. El tot se lăuda şi după ce mă nasc io, apoi începea cu mine, grozăvind, zicând la toţi c-o să facă o grăma' de gătitoare şi cu mine.

— Atunci am scăpat în locu' ăsta. Mama-i 'ce că m-omoară 'nainte să se-omoare pe ea dacă nu ne lasă-n-pace. Şi-o făcea. Atunci Mouse nu mai are nici o gătitoare.

— Isuse, scăpă Berk.

Sadonya nu păru să remarce.

— Mouse, el atât de 'furisit de mândru, 'cea mereu că gen'tica din sula lui cea mai bună. Numai d-asta Nextup nu-l face praf pe *el,* crede poate că-i adevărat că Mouse a luat gen'tică de gătitoare.

Fără grai, Berk îi privea profilul, pe jumătate ascuns în adâncul unui hăţiş de păr. Ea vorbea liniştit, calm, ciopârţind cuvintele.

— Mouse, un ticălos egoist. Ţine totu' numa' pentru el, nu dă la nimeni v'o cioacă v'odat'. 'L face praf pe Nextup dacă se uită măcar la o păsărică atent. Da' io n-am cartela de la sindicatu' lui şi el nu poa' să-ndure idea că poate io-nsemnez cu altu'. Tre' să fiu a lui, vrea să facă o grăma' de copii gătitoare, dup'aia omoară toate gătitoarele altora, să fie el Regele Rahat peste toate sindicatele, curând.

— Numa' că ştie el bine. Ştie că io am simţu' de la mama, că n-are decât gen'tică rahat în sul-aia urât-a lui. Ştie că io pot face-oricând copii gătitoare cu cine vreau, şi nu-i place-al naibii de loc.

Vocea i se înăspri, furia ieşind în sfârşit la iveală.

— 'L-urăsc mereu. *Mor, '*furisit, 'nainte să mă-nsemneze el, jură ea, rostind o răpăială de cuvinte pe care Berk nu le putu urmări, retezând la sfârşit cu mâna, într-un gest tăcut

de dezgust.

Acum înţelegea de ce păreau atât de familiare gesturile lui Mouse.

Ea îşi întoarse capul, cu ura arzându-i în priviri.

— Acum ştii, om-din-oraş, scuipă ea. Te ajută să te gândeşti la idei, hă? Nu? ’Kay, ’şti-atât de deştept brusc, ce facem *noi,* parteneri?

— Aşteptăm, zise el, făcându-şi vocea să sune mai liniştit decât se simţea. Tragem de timp şi vedem şi aşteptăm.

— Ha, pufni ea sarcastic. Fără minciuni. ’Şti-un geniu adevărat mereu.

Se ridică în picioare şi-l lăsă singur, în lumina de un albastru spălăcit a amurgului. Gândurile lui se învârteau în cercuri, precum un elicopter în căutarea înşelătoarelor grădini bine mascate ale ţăranoilor, scheunând iritant prin crepuscul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

18 iunie 2242

Fasolea şi cartofii mergeau bine, deşi porumbul rămăsese abia la înălţimea genunchiului, cocenii veştejiţi, opriţi din creştere, refuzând să producă mai mult de doi-trei ştiuleţi micuţi. Erau şi alte plante, plante pe care el nu le recunoştea, dar asupra cărora Sadonya veghea cu atenţie. Devenise aproape o plăcere să plivească straturile de buruieni, păşind prin pământul maroniu, pe care-l simţea prietenos, confortabil, cald sub tălpi.

Durerea din piept ceda încetul cu încetul. Braţul i se vindecase aproape complet, dar Sadonya insista să mai păstreze atela. Tot îl mai deranja şi-l făcea să se simtă stângaci, dar nu-l mai durea. Era şi el la fel de puţin dispus ca şi ea de a recunoaşte că era aproape complet refăcut.

Mai ales de când Mouse începuse să-şi trimită băieţii ca să se aşeze în holul de jos şi să-l supravegheze. De atunci, schema se schimbase, totul se alterase, transformând sensibilul şi fragilul echilibru într-o confruntare pe viaţă şi pe moarte a voinţelor.

Într-o zi, Sadonya dădu peste trei dintre ei stând la pândă pe trepte, ghemuiţi, privind în tăcere cum Berk mărunţea excrementele uscate şi le presăra cu lopata, pregătind un strat pentru o nouă recoltă de fasole maronie. El îşi ignora cu desăvârşire audienţa mută.

— Ce cauţi acolo! ţipă ea.

Berk rămase cu mâna pe lopată în timp ce ea striga la trio-ul de pe trepte. Îşi ridică privirile spre ea şi-şi dădu seama cu surprindere că la *el* se răstea.

— Îţi spun mereu, ’şti prea bolnav să munceşti aşa! Să-ţi ajungă curu’ ăla ’napoi de unde-ai plecat, c-o să cazi ca o muscă moartă.

El lăsă lopata să cadă la pământ şi-şi târşâi picioarele către scări. Urcă cu mare greutate jumătate din trepte, agăţându-se de balustradă cu prefăcută suferinţă.

— Îmi pare rău, Sadonya, zise el pentru urechile spionilor nu din cale-afară de isteţi ai lui Mouse. Încerc şi eu să-mi recapăt sănătatea cât mai repede ca să pot lucra pentru Mouse. Cred că m-am forţat prea tare, hă?

Ea gratulă santinelele lui Mouse cu o uitătură plină de furie şi-l prinse de subraţ. Sprijinindu-l pe ultimele trepte şi apoi în lungul coridorului, unde nu puteau fi văzuţi, îi şopti furioasă în ureche:

— Vezi să nu mă forţezi pe *mine* prea tare, scârbă, că vezi tu ce-i aia.

Aşa că rămânea în camera întunecoasă sau o urmărea de la adăpostul întunericului din capătul coridorului cum săpa la grădină, oprindu-se din când în când să ţipe la permanenţii spectatori, păsări hoitare planând pe deasupra unui trup aproape mort.

— Ăsta-i locu’ meu, afară de-aici, ’furisiţilor, nimeni nu v-a ’nvitat aici!

Arunca în ei cu ţărână şi cu bucăţi de mizerie. Ei se fereau de salutul vehement, îşi rânjeau dinţii piliţi, ascuţiţi ca dinţii de şobolan, în mijlocul chipurilor lor pictate şi se aşezau înapoi ca muştele gonite de pe pieile de şobolani morţi, puse la uscat.

Vara îşi intra tot mai mult în drepturi, nopţile nu mai răceau umbrele, căldura cocea miasmele gunoaielor ce putrezeau pe sub ferestre. Duhoarea urca până la etajul al treilea. Era totuşi cea mai răcoroasă încăpere din clădire, căldura devenind insuportabilă la etajele superioare, unde însă nu mirosea chiar atât de rău.

Mutară plita improvizată din cazanul de gunoi în altă cameră, oricum, chinuindu-se prin întunericul nopţii pentru a-i disimula revenirea puterilor, şi reuşi s-o convingă pe Sadonya că activitatea ei de pielărie era mai nimerit să se desfăşoare într-un alt loc, unde să nu mai poată fi văzută şi mirosită.

Vremea se încălzea tot mai mult, secătuindu-le necontenit puterile. Stăteau în încăperea luminată slab de o singură lumânare ce se consuma rapid în aerul încins, neclintit. El îşi ridica mâinile, proiectând pe pereţi, cu

degetele, umbre tremurătoare de câini, o pasăre în zbor, un cocoş cântând, un cal în galop. Sadonya se uita cu ochi mari, curioasă, iar el zâmbea. Ea îl privea, apoi încerca şi ea, un joc de copii pentru a alunga vremelnic plictiseala şi zăpuşeala. În cele din urmă, mâinile le cădeau, ostenite.

— Te faci bine, zise Sadonya rupând liniştea. N-o să-l mai putem prosti prea mult timp pe Mouse.

— A-hă, încuviinţă el.

Stătea gol pe pat, cu spatele sprijinit de perete, cu sudoarea scurgându-i-se de la subsuori în pârâiaşe ce-l gâdilau. Simţi atingerea cercetătoare a picioarelor unei insecte explorându-i umărul. Goni nepăsător carcalacul. Interesant, se gândi el toropit. Cum te poţi obişnui cu lucrurile.

Era prea cald pentru a dormi, prea cald pentru a sta de vorbă.

După vreo cinci minute, ea zise, cu speranţă în glas:

— Poate-ţi rup cealantă mână şi dup-aia tu te duci la vale pe trepte? Poa’ să fi’ un acid dent, Mouse tre’ s-aştepte ’ncă puţin.

Era prea cald ca să râdă.

— Mulţumesc pentru propunere, Sadonya, zise el întunecat. Trec peste asta.

Ea se uită la lumânare, apoi suflă în ea pentru a face economie.

— Mă oboseşte-al naibii, om-din-oraş, vorbi ea prin întuneric. Io fac iar toată treaba acum, iar tu stai aici şi gândeşti i dei.

Berk îi simţi reproşul din voce.

— Mă ţine din biznizu’ meu. Nu prea ştiu ce să cred despre partener rahatu’ ăsta.

— Poate mă-nveţi cum se fac cioacele alea ale tale, sugeră el fără chef. Nici mie nu-mi place să stau aşa în cur.

Muştele bâzâiau liniştite pe afară, fără să le pese de căldură, colcăind prin gunoaiele din stradă, mâncând şi împerechindu-se şi depunându-şi ouăle în mizeria fetidă.

— Nu poţi să-mi faci treburile, spuse ea.

Era o constatare, nici sfidare, nici laudă.

— Îţi zic io. Nici-un domn nu-i gătitor.

— De ce nu?

— Io am simţu' lu' mama. Tu nu.

— Bun, poate mă înveţi cum să fac numai ceva simplu, care poate fi gătit chiar şi de un tâmpit de domn din oraş.

Ea pufni. Izbucni în râs.

— Nu auzi bine. 'Şti-atâ' de tâmpit. Uite. Ţi-arăt…

Foşgăi prin încăperea cufundată în întuneric, un contur mişcător, abia vizibil. Apoi traversă camera, lipăind cu picioarele goale şi se aşeză în pat lângă el.

— Ce-i asta? întrebă ea şi-i vârî ceva în gură.

Berk se ridică brusc în capul oaselor, scuipând înnebunit.

— Ăsta-i tot un bilet de-al tău, într-o călătorie de plăcere? întrebă el bănuitor. Mi-ai promis că nu mai…

— A-hă. Nu-ţi face nimic. Numai gust-o, zi-mi ce-i.

Se mişcă, făcând să trosnească curelele din piele de sub saltea, cu un mănunchi de frunze uscate în mână. Îi dădu cu ele pe la buze. Şovăitor, el le atinse cu buzele, apoi le dădu la o parte cu dosul mâinii.

— Ei? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse el.

— Ce *gust* are? Dulce? Poate miros de mucegai la limba ta, ca blana de şobolan bătrân? Poate amar, ca rahatu' tău când se scapă bolnav?

— Are numai gust de frunze uscate, pentru mine, recunoscu el.

— Asta-i, zise ea cu oarecare satisfacţie, fiindcă io am simţu' şi tu nu. Îţi mai arăt o dată…

Strângea în fiecare pumn câte o grămăjoară de frunze măcinate.

— Asta, ultima, merge cu astea, face-o 'mestecătură. Merge când ai prea fierbinte-n'untru şi rece-afar'. Gustă, zi-mi care.

Neîncrezător, puse limba pe amândouă, ştergându-se bine când termină. Aveau acelaşi gust. Îi spuse.

— N-o vezi-n'untru-n capu' tău? întrebă ea, ştiind, clar că nu. Nu vezi că *asta* – îşi strânse degetele de la mâna

stângă – merge cu prima? Vezi că-ţi lasă suc pe limbă şi cân’ se face destul de fierbinte seamănă, ca şi cum s-ar ’nsemna una p-alta, cum fac schimb pe la colţuri, se unesc şi face inele care dansează de jur ’prejur? Bucăţele zboară în lături, vin ’napoi şi iar?

Îşi dădu brusc seama despre ce vorbea ea.

Sadonya era un chimist înnăscut. Un gust, un miros, ea putea citi chimicalele în mod intuitiv. O picătură de sudoare pe limbă, de pe frunte, şi putea citi otrăvurile eliminate prin pori. Adulmecarea mirosului unui lichid anonim din oricare dintre sutele de sticluţe pe care le ţinea îngrămădite lângă masa ei, şi ea putea vedea structurile chimice cu ochii minţii. O împunsătură de cuţit, o picătură de sânge, şi ea îţi ştia toate amănuntele secrete ale organismului. Ştia cum să amestece una cu alta, ştia exact în ce cantităţi, ştia ce efect aveau, ştia ce puteau face. Nu-ţi putea spune numele, nu putea scrie formule în şiruri îngrijite, guiţătoare, cu creta pe o tablă.

Ea pur şi simplu… ştia.

Ca şi cum şi-ar fi putut da seama că el înţelesese, ea zâmbi, făcând să-i lucească dinţii mici, tot ce i se vedea din întuneric.

— D-aia-s io gătitoare şi tu nu.

— Hu, făcu el. Perfect al naibii.

Impresionant.

— Da, spuse ea mulţumită.

Se aşeză lângă el, iar el deveni bănuitor.

— Te crezi tare deştept. Crezi că io-s tâmpită. Da’ n-ai nicio i dee nouă de ce ne facem, hă?

— Nu, zise el. Nu în legătură cu Mouse. Nu încă.

Pentru un moment, avu pornirea de a-i spune despre elicopter, să recunoască faptul că o lungea nu pentru că nu avea încredere în Mouse, ci pentru că minţise. Nu era nici o posibilitate de a mai reconstrui elicopterul. A, ar putea încropi ceva, o rablă cârpocită care să arate bine, dar care nu avea să zboare niciodată, pe care s-o tot frece şi s-o răsfrece, trăgând de timp până ce Mouse şi-ar da seama că a fost dus de nas.

Dar nu-i putea spune asta şi nici nu o putea părăsi pe ascuns. Imediat ce el ar trece de cealaltă parte, Mouse ar încerca să pună mâna pe ea. Ea l-ar omorî pe Mouse sau pe ei amândoi dacă nu ar şti, sau l-ar vinde imediat pe el dacă ar şti…

Desigur, dacă ar şti că el nu încerca decât să câştige destul timp pentru a trece căldurile cele mari ale verii şi a se putea apoi furişa ca să scape, abandonând-o propriilor ei afurisite de probleme, l-ar face ea însăşi praf repede. Îşi închise gura peste pornirea neaşteptată de bunăvoinţă prietenoasă şi tăcu.

Ea traversă camera înapoi, iar el slobozi un oftat neauzit de uşurare.

— To’ nu rezolvi v’o problemă, zise ea cu iritare.

Numai că iritarea ei era neînsemnată.

— Am să găsesc ceva, promise el.

— Hă!

Începea şi el să se îndoiască.

— Naibii de cald, murmură ea după o jumătate de oră.

— N-am cum s-o rezolv numai cât ai bate din palme, Sadonya, spuse el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

21 iunie 2242

Ea încuia uşa ori de câte ori pleca, ceea ce îi împiedica pe băieţii lui Mouse să-şi vâre nasul prea tare, dar îl încuia şi pe el efectiv, ceea ce îl făcea să fie acum mai prizonier decât înainte. Fără curent, zăpuşeala din încăpere părea şi mai rea, înăbuşitoare.

Nu se gândise cum avea să-şi mai amâne decizia, dar nu mai putea îndura plictiseala instituită. Şi nu mai putea răbda nici căldura. A săpa un puţ în subsol era imposibil cu garda mereu vigilentă a lui Mouse. Dar o trimise pe ea pe la celelalte etaje ale clădirii, să scotocească după toate resturile de materiale pe care le văzuse şi le catalogase mental, descriindu-i-le, cicălind-o, linguşind-o pentru a o face să-i găsească ce avea el nevoie.

Ea îl privea neîncrezătoare cum meşterea cu feluritele lui resturi şi bucăţi fel de fel de obiecte, ciocănind şi înjurându-le, pe ele şi uneltele lui improvizate. Dar până să se întoarcă ea după o zi de cumpărături făcute în mica piaţă a lui Squeeze din zona liberă, el meşterise deja două ventilatoare, care funcţionau. Berk sacrificase până şi puţin din preţiosul petrol negru, brut, din bidon pentru a le unge angrenajele. Aşteptând nerăbdător, cu urechea la uşă, în liniştea vechiului spital părăsit, el avea un motiv anume să o surprindă.

Când o auzi ţipând la sentinelele permanente ale lui Mouse, împroşcându-i furioasă cu insulte, dădu fuga la pat şi-şi băgă picioarele în pedalele manivelei, provocând un curent de aer autogenerat. Cheia scrâşni în vechea broască, ea păşi în încăpere şi se opri nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Şuviţe lungi de păr unsuros îi zburară de pe faţă, suflate de vânt.

— Ahhh, răsuflă el, rânjind ca un nebun. Este atât de *bine!*

Îşi întinse mâinile deasupra capului, cu degetele

încleştate împreună, într-o poză exagerată. Palele ventilatorului, recuperate de la un aparat aflat în părăsire, vâjâiau aproape fără să se bălăbăne, scoţând un uşor sunet care-i amintiră, numai pentru un moment dureros, de modelul de elicopter al lui Teddy, care atârna la Strawberry.

Ea îşi lăsă sacul pe masa de lucru şi dădu roată, neîncrezătoare, ventilatorului, adulmecându-l. Îşi desfăcu palma, să-i simtă curentul de aer pe care-l producea, retrăgându-şi-o cu o mişcare rapidă, bănuitoare. El nu se putu abţine să nu zâmbească cu toată gura, şi îi arătă spre maşina similară aflată în partea ei de cameră.

Sadonya se cocoţă cu neîncredere pe marginea patului, cu braţele încrucişate, şi-şi înfipse la rândul ei picioarele goale în legăturile din piele ce ţineau loc de pedale. Studiindu-i mişcările, începu şi ea să pedaleze încet, punând în mişcare palele ventilatorului, la început cu smucituri, apoi, după ce-şi intră în ritm, din ce în ce mai repede şi mai lin, până când curentul de aer îi ridică laţele de păr de pe faţă. Clipea, lăsând aerul să-i biciuie faţa, şi pedala tot mai repede. Palele gemene începură să cânte împreună.

Îi zâmbi fără un cuvânt, cu dinţii ei pătaţi lucindu-i pe faţa întunecată. Era pentru prima oară, îşi dădu el seama, când o vedea zâmbind fără răutate, prima oară când o vedea veselă cu adevărat, cu o plăcere reală în ochi. Îşi trase de pe ea mantaua din piei, lăsând aerul să-i scalde pieptul plat, dezgolit.

Pedala cât putea de tare, balansându-se pe pat în vreme ce picioarele-i subţiri făceau să se rotească palele în jurul axului manivelei, zâmbind larg şi uitându-se pieziş în vântul iute pe care-l producea ea însăşi. El se luă după ea ca într-o cursă, ventilatoarele se învârteau, angrenajele *ş-clanc, ş-clanc, ş-clanc*-au cu voioşie. Nu trecu decât un minut până când muşchii lor înfometaţi, prost hrăniţi, osteniră. Încetiniră, gâfâind, şi continuară să pedaleze în tăcere, gonind cu slabele lor adieri răcoroase căldura ucigătoare preţ de un ceas.

— Ştii, pân’ la urmă nu ’şti-atâ’ de tâmpit, om-din-oraş, zise ea în cele din urmă, fără nici o plăcere.

— Ştii, zise el pe un ton prietenos, pe mine mă cheamă Berk, nu „om-din-oraş“. Berrrk, pronunţă el rar. E un nume chiar foarte simplu. Crezi că-l poţi ţine minte? Pun pariu că ai putea dacă te-ai strădui destul.

— Aşa-i okay, spuse ea strâmbându-se la sarcasmul lui. Ţi-a mai venit vreo idee strălucită cât stai pe-aici făcând rahatu’ ăsta, *Berk?* Ca despre cum o să-i supravieţuim lu’ Mouse?

— Câte un lucru o dată, zise el.

— Ha, râse ea lăsându-se cu spatele în perete, închizându-şi ochii şi lăsând aerul răcoros să adie peste ea.

Pedalară până ce muşchii îi lăsară, osteniţi, poate chiar mai încinşi în urma efortului, dar faptul că măcar o perioadă de timp scăpaseră de căldură le înseninase dispoziţia.

— Poate primeşti şi o primă, *Berk,* zise ea.

Începu să tragă afară din sac inevitabilele pungi şi legături de frunze uscate, grămăjoarele de ierburi legate cu sârmă. La fundul sacului se aflau patru şobolani morţi cu înfăţişare nesănătoasă, cu craniile sfărâmate, un peşte puţin umflat, o jumătate de duzină de cartofi, săculeţul obişnuit cu fasole maronie pe care nu o mai putea suferi şi două cepe veştejite, care începeau să dea colţ.

Şi trei roşii mici.

Imediat, fu în genunchi lângă masa ei, cu gura căscată, uitându-se fără să-şi creadă ochilor la cele trei roşii rotunde, dolofane, de un roşu aprins.

— De unde-ai făcut rost de astea? întrebă el cu gura plină de salivă.

— Squeeze, zise ea cu o faţă enigmatică. Nu o duce prea bine.

Răspunsul nu părea să se coreleze cu întrebarea. Se uită în sus la ea, nedumerit. Ea ridică din umeri.

— ’So gătitoare ’furisi’de bună, da’ nu-s Dumnezeu. Se duce şi se duce repede. I-am dat ceva care face durerea mai puţin rea. El fericit, îmi dă astea.

Se opri pentru un moment.

— Squeeze, el okay. Ruşinea naibii. Ar trebui să fie Mouse-n loc.

El încuviinţă dând din cap, incapabil să-şi ia ochii de la roşii.

— O să avem grijă să punem seminţele de-o parte, zise. Poate o să le putem cultiva pe ale noastre.

Ea pufni, dar nu spuse ceea ce el ştia că aveau amândoi în minte. Nu aveau să trăiască destul ca să vadă rezultatele. A o recunoaşte cu voce tare ar fi semănat prea mult cu o acceptare a înfrângerii.

Berk prepară peştele şi două roşii pe cazanul de gunoi, în camera alăturată, în vreme ce ea se juca cu ventilatorul ei, care se auzea clămpănind de dincolo. Când cina fu bine coaptă, mâncară în linişte, sugându-şi fiecare cele două jumătăţi de roşie, morfolindu-le pe îndelete, ca desert, pentru a le face să ţină cât mai mult, în timp ce noaptea adâncea bolta cerului.

Apoi, cu burţile pline, cu ventilatoarele vânturând aerul întunecat al nopţii, el îşi făuri o altă parte a planului. Îl suci pe toate feţele, nefiind prea încântat de el, şi-şi dădu seama că nu prea avea de ales.

Trei paşi în afara clădirii şi era ca şi mort. Dacă exista vreo şansă pentru a scăpa de Mouse, Berk trebuia să ajungă cât putea mai departe de Philadelphia şi de teritoriile sindicatului. Şi nu exista decât o singură persoană care-l putea duce la distanţa aceea.

— Sadonya, spuse el pe un ton de conversaţie, mama ta ţi-a spus vreodată poveşti la culcare?

Ea îi aruncă o privire piezişă, gonindu-şi de pe faţă câteva dintre muştele mai agresive.

— Ce-i aia?

Două insecte bâzâitoare îi dădură ocol, nervoase, şi aterizară iar, luptându-se pentru loc pe trupul fetei.

Berk trase adânc aer în piept.

— Încep aşa: „A fost odată ca niciodată…”

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

5 ianuarie 2231

O ştia dintotdeauna, desigur. Într-un oraş cu mai puţin de o sută de mii de locuitori, era greu să nu te cunoşti cu toată lumea. Iar December Pindar nu era o femeie care să se piardă în mulţime. O văzuse, o admirase şi hotărâse imediat că partida era pierdută cu o fată de o frumuseţe atât de vaporoasă.

Berk Nielsen nu era un om simplu, era doar unul obişnuit. Scund şi subţire, ca tatăl lui, cu ochi căprui, păr castaniu, bine bronzat, era exemplul tipic de om al Oraşului, care nu ieşea prin nimic în evidenţă. Mult prea comun pentru cineva ca December.

Majoritatea oamenilor care supravieţuiseră iniţial Schimbării îngrămădindu-se sub domuri fusese de origine caucaziană, cea mai numeroasă şi care-şi rezervase în forţă locul în interiorul arcei lor ferecate pe uscat. Soarele, oricum, după dispariţia centurilor Van Alien şi împrăştierea stratului de ozon, îi favorizase pe indivizii cu pielea de culoare mai închisă, un strat de melanină subcutanată fiind uneori unica graniţă dintre a supravieţui şi a muri din cauza puternicei radiaţii solare, indiferent de cât de groasă era sticla protectoare a domurilor.

Existau limite.

Rangerii şi ţărănoii care-şi sfredeliseră tuneluri-vizuini în ţinuturile deschise, şi sălbaticii care vieţuiau prin măruntaiele umbroase ale ruinelor descoperite aveau în exclusivitate pielea închisă. În cea mai mare parte a lor, cetăţenii Pittsburgului se omogenizaseră într-un grup rasial standard, cu dominantă caucaziană, dar prin căsătorii încrucişate şi o dată cu succedarea generaţiilor, deveniseră mai scunzi, cu părul şi ochii de culoare închisă şi se bronzau cu uşurinţă.

Puţine dintre micile enclave etnice rămăseseră aproape intacte. Un singur cvartal cuprindea miniaturalul Cartier

Chinezesc al Oraşului, în care se amestecau japonezi, chinezi, coreeni, vietnamezi şi o duzină de alte rase asiatice, încercând să-şi păstreze limbile, culturile, identităţile unor ţări care nu mai fuseseră văzute de trei sute de ani. Evreii continuau să meargă la sinagogă, în vreme ce creştinii îşi frecventau bisericile lor. Altminteri, toate celelalte deosebiri erau minuscule şi, atâta timp cât erai Cetăţean, ignorate. Diferenţele între ceea ce era considerat „alb“ şi „negru“ deveniseră atât de vagi încât deveniseră doar o chestiune arbitrară, păstrarea culturii şi a limbilor depinzând de interesul individual mai mult decât de vreo adevărată moştenire rasială. Oraşul acoperit cu domuri Pittsburg era pur şi simplu prea mic pentru orice altceva sau pentru mai puţin de atât.

Ceea ce făcea ca December Pindar să aparţină unei minorităţi exotice. Nu doar pentru că era înaltă şi blondă, cu ochi albaştri ca apa râurilor adânci, ea era frumoasă. Mult mai frumoasă decât ar fi sperat Berk însuşi că ar fi soţia lui.

Aşa încât atunci când Kilian pătrunsese în Strawberry cu December strâns ţinută de braţ, Berk, la fel ca cei mai mulţi dintre piloţii aflaţi în cârciumă, se întorsese să o privească, o admirase pentru a mia oară, şi trebuise să admită că arătosul pilot, bronzat, cu bărbia pătrată şi fata cea blondă formau un cuplu atrăgător. Observase pe furiş reacţiile femeilor, care zâmbeau uşor, afectat. După care se întorsese la berea lui.

Ceea ce-l făcuse să se simtă nervos, şi în acelaşi timp flatat, atunci când December venise în sectorul lui din hangarul în care îşi păstrau piloţii maşinile.

— Ăsta chiar zboară? întrebă ea, fără să mai piardă vremea cu obişnuitele convenţii sociale ale preliminarelor salut-cum-te-cheamă. Se uita la elicopter, cercetându-l cu ochi critic.

El se ridică în picioare şi se pierdu, holbându-se neliniştit la Kilian în vreme, ce-şi scremea creierul brusc golit în căutarea unui răspuns inteligent.

— Ăăă, da, zboară, fu tot ce reuşi să scoată.

Nu fusese niciodată prea tare la femei, dar nici nu era, de obicei, atât de inept.

— Arată caraghios, spuse ea.

— Şi zboară caraghios, îi ieşi pe gură. Poate o să vrei cândva să-l încerci mai îndeaproape.

Mental, îşi trase de unul singur un şut, ceea ce îşi imagină că durea mult mai puţin decât ceea ce era posibil să se fi hotărât Kilian să facă mai târziu.

Asta, neconvingător cum era, o făcu pe ea să-l privească. O urmă de zâmbet îi adânci gropiţe în obrajii albi şi netezi, şi-i arcui buzele pline. Stătea încrezătoare, mai înaltă cu două degete decât el, cu mâinile înfipte în buzunarele vestei cu emblema Departamentului Energetic. Picioarele ei înalte susţineau un trup bine proporţionat, ascuns de pantalonii şi cămaşa de lucru fără nici o formă.

— Sigur, zise ea simplu. Se poate acum?

— Dar… nu eşti „fata“ lui Kilian? întrebă el brusc alarmat.

Zâmbetul ei se mări, dând la iveală dinţi albi şi regulaţi.

— Nu prea mai sunt „fată“, şi nu mi-a plăcut niciodată ideea ca oamenii să-şi aparţină unii altora, spuse ea. Mă face să mă simt mai mult un obiect decât o fiinţă omenească.

— Da, mă rog, dădu el din cap fără convingere. Nu-s prea sigur că şi Kilian simte la fel.

Ea ridică din umeri.

— Dacă tu crezi că ar trebui să-i ceri voie, eşti liber.

Deşi nu era nimic în vocea ei care să facă vorbele să sune batjocoritor sau sarcastic, Berk se simţi umilit.

— Bineînţeles că nu, răspunse el imediat. Dacă vrei să vezi diferenţa dintre obişnuita, mediocra moară-de-vânt cu aripă fixă şi un adevărat aparat de zbor, atunci lasă-mă să ţi-o prezint pe Vioara Întâi, zise el, bătând uşor, afectuos, cu palma în fuzelajul elicopterului.

Kilian îşi scosese aparatul pe pistă, Gonaciul Laserului, şi se apropie exact la timp pentru a auzi ultima propoziţie a lui Berk.

— ’Cember, zise el chicotind, doar nu vrei să te urci în obiectul ăla.

— De ce nu? întrebă ea înainte ca Berk să poată riposta.

— Unu, ridică Kilian un deget, ai zbura cu Bexploratorkul Berk, şi doi, există o vorbă foarte veche care zice că un elicopter e un rahat parşiv a cărui unică raţiune de a fi este şansa de a da cu tine de pământ şi de a te ciopârţi în mici fărâme.

— Normal, sări Berk mimând uluirea, de asta şi este atât de plăcut să zbori cu el şi trebuie să fiu de zece ori mai bun pilot decât tine.

Kilian râse.

— Okay, simţiţi-vă bine, fetelor!

Se depărtă părând că nu-i pasă dacă December avea să iasă cu alt bărbat. Chiar şi mai descurajant, nici nu părea a-l considera pe Berk o ameninţare serioasă.

— Chiar te cheamă Bexploratorkul Berk? întrebă ea cu nevinovăţie.

— A, nu, zise Berk stânjenit. A scos-o de la el.

Scoase roţile de manevrare de sub tălpicile Viorii Întâi şi îi apăsă în jos cadrul cozii, pentru a o scoate afară din hangar, în lumina rece a iernii. Era una dintre acele zile cu ger tăios, limpezi, de iarnă, care îi plăceau lui, cu un cer de un albastru cristalin întinzându-se deasupra, fără nor. Plouase cu câteva nopţi înainte, iar băltoacele de pe pistă erau acoperite cu modele complicate de gheaţă. Smocurile îngheţate de iarbă uscată trosneau sub picioare.

Cu mâinile în buzunarele vestei, December îl urmă Afară, fără să se ofere sau să încerce să-l ajute, fără nici o insistenţă chicotită de a învăţa ceva. Stătu privindu-l liniştită în timp ce el verifică atent Vioara Întâi înainte de a-i deschide portiera din dreapta. Urcă şi se aşeză cu încredere pe scaun, iar el bâjbâi cu centura de siguranţă, până când ea îl opri cu un zâmbet:

— E ca la o aripă fixă, nu?

— Da, exact la fel, mormăi el în vreme ce ea şi-o prinse în jurul trupului. Bun.

Berk închise portiera şi ocoli prin spatele elicopterului în

loc de a trece prin faţă, pentru a-şi oferi răgazul de a-şi strânge ochii într-o strâmbătură de dezgust şi de a-şi mai trage mental un şut. Nici o altă fată nu-l făcuse să se simtă atât de nervos şi de nesigur.

Dar, o dată ce elicopterul se trezi la viaţă, vibraţiile îmbrăţişându-i trupul precum atingerea unei iubite, îşi lăsă reflexele să preia controlul, cu un sentiment aproape de contopire cu maşina. Nu trebuia decât să gândească ce voia, iar elicopterul răspundea imediat şi cu bunăvoinţă. Ştia cum se simţea fata privind în jos la pământul ce-i aluneca sub picioare. Iluzia, stând înconjurat de balonul de sticlă, era a unei călătorii pe covorul fermecat, a unui zbor al lui Peter Pan, liber şi fără greutate prin aer. Două scaune şi un bord minuscul, cu instrumente de navigaţie, era tot ce stătea între trupurile lor şi infinitul de Afară.

Nu era ca alte femei pe care le mai luase Berk. Nu era ca *nici* o altă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Vioara Întâi se scufunda şi se rotea, se întorcea şi-şi găsea bâzâind drumul prin canioanele aride, cu viteză ameţitoare. De obicei, fetele pe care le luase cu el erau fie tot piloţi, cu un aer afectat de amuzament faţă de micul şi ciudatul elicopter, fie locuitoare obişnuite ale Oraşului, care aveau tendinţa să ţipe de frică.

Ea însă nu era nici pilot, nici speriată. Ea numai se ţinea strâns de laturile scaunului, cu mâinile încleştate, cu trupul bine prins cu centura de siguranţă de cadrul tapiţat. Nu zicea nimic, zâmbea pierit, cu ochii larg deschişi când el sucea elicopterul prin văzduh, în complicate figuri.

În cele din urmă, îndreptă Vioara Întâi către valea râului Ohio, având la orizont Alley Oops, o linie subţire de un albastru-ceţos. Râul se umflase în urma ploilor de iarnă şi apa era mâloasă, de o culoare maronie. O scurtă explozie de iarbă verde şi flori avea să traverseze ca un val, peste câteva săptămâni, culmile ce mărgineau râul, o răbufnire de culoare efemeră, care avea să se consume şi să dispară până la începutul lui aprilie.

Încălecă pe curenţii ascendenţi până ce putură vedea, spre vest, limita albicioasă a Marelui Deşert. Dune

călătoare de nisip licăreau între culmile joase, întinzându-se pe o mie de mile, până la picioarele îndepărtaţilor Munţi Stâncoşi, tăind continentul în două. Mai erau oraşe cu domuri, care supravieţuiseră, spre vest? Mai era viaţă în ţinuturile din lungul coastei pacifice? Era ca şi cum cealaltă jumătate aparţinea altei planete, pierdute, necunoscute. Plutiră deasupra culmilor ce alunecau către oceanul sterp, privind fără un cuvânt, până când el întoarse elicopterul către Oraş.

Nu-şi putea permite să consume prea mult din cota de combustibil alocat pentru zboruri personale, dar se hotărî pentru încă un moment de groază înainte de a o duce înapoi la hangarul piloţilor. Se îndreptă cu viteză maximă către aglomerarea de domuri. Văzute de la distanţă, înconjurate de nemărginirea de Afară, domurile păreau fragile, micuţe. Apropiindu-se însă de ele, cu suprafeţele lor faţetate, crescură deodată uriaşe dincolo de parbrizul bombat.

Viră în jurul domului principal central, în ale cărui faţete reflectorizante imaginea Viorii Întâi se multiplica tremurător, în trecerea ei prin dreptul triunghiurilor cu latura de treizeci de picioare. Elicopterul părea o insectă micuţă în comparaţie cu giganticul dom ce se înălţa la aproape o mie de picioare deasupra râurilor. Era o imagine care-ţi tăia răsuflarea – domul uriaş ce se înălţa destul de aproape pentru a fi atins dacă te aplecai în afară. Apoi domul se rostogoli, precum pântecele monstruos al unei balene metalice, îndepărtându-se de ei. În locul unui strigăt de surpriză sau de frică, sau al unui zâmbet plictisit pe care l-ar fi afişat o femeie pilot, December îşi înălţă şi-şi răsuci capul pentru a se uita înapoi. Asta, cumva, îi plăcu lui Berk.

O duse în josul râului Mong şi rămase puţin pe loc deasupra Proiectului Duquesne. Încă în construcţie, conturul structurii imense se întindea în lungul cotului râului, schiţând promisiuni în sol.

— Aici lucrez eu, spuse December privind în jos la fundaţia proiectului.

— Ştiu, răspunse el. Care-i a ta?

Ea zâmbi fără să întoarcă faţa spre el, amuzându-se cu delicateţe.

— Niciuna nu-i a *mea,* spuse şi arătă dedesubt spre una dintre ramurile ce radiau din coloana vertebrală a structurii. Sunt în echipa pentru proiectul junglei subtropicale, a doua din capăt.

Duquesne era primul proiect cu adevărat ambiţios pe care-l abordase Oraşul de când fuseseră deschise domurile şi locuitorii făcuseră primii paşi în Afară. Jacob Chong, Consilierul Departamentului Energetic făcuse echipă cu un proiectant din grupul pentru Mediul Înconjurător al Departamentului Ştiinţific al lui Isidra Stachan. Împreună, Consiliul elaborase planurile pentru un masiv sistem foto-voltaic solar care putea genera cantităţi imense de energie, suficient pentru un dom agricol cu adevărat independent, autonom.

— O să fie uriaş, explică December privind în jos, cu ochii strălucind. Domuri interconectate, pe o lungime de două mile şi o lăţime de jumătate de milă, cu cinci anexe extinse, de o jumătate de milă fiecare. Fiecare ramură va avea propria ei centrală electrică, dublă faţă de tot ce avem acum, şi va fi mai mare decât domul principal spre care tocmai ne-am repezit ca să fac pe mine de frică.

El tuşi, înroşindu-se. Elicopterul se clătină uşor, ca şi cum ar fi intuit stânjeneala pilotului.

— Va fi cea mai mare seră din lume alimentată cu energie PV, atunci, glumi el pentru a-şi masca umilinţa resimţită.

Ea chicoti.

— *Singura* seră din lume alimentată cu energie PV!

— Dar de ce trebuie să fie atât de mare?

Berk ştia teoria. Nu ştia însă ce să mai spună. Dacă îi observase încurcătura, era destul de politicoasă să nu reacţioneze la ea.

— Ai nevoie de un asemenea spaţiu pentru a recrea toate zonele climatice pe care le dorim. Va putea simula *orice.* Zonele reci alpine. Adâncul umed al junglei.

Preeriile.

— Antarctica? o tachină el.

Ea se strâmbă îngăduitoare.

— E-n regulă, *aproape* orice. Dar cui îi trebuie o Antarctică. În miniatură?

— Pinguinilor?

— Bună, bună!

Întoarse Vioara Întâi, punând-o cu botul sub vânt, pentru a mai zăbovi puţin deasupra structurilor. Sub ei se vedeau umblând fără grabă omuleţi, unii cărând materiale de construcţie, alţii căţăraţi pe reţeaua metalică, amplu curbată, a noilor domuri. Siluete mici, în maşini uriaşe, săpau un canal, la ambele capete ale construcţiei principale, o aducţiune pentru viitoarea sursă de apă. Câţiva lucrători se uitară la elicopterul ce zumzăia deasupra lor, ducându-şi mâini minuscule la ochii nevăzuţi.

— Până la urmă, vom fi complet independenţi de o sursă exterioară de apă, în condiţiile unei pierderi de umiditate zero, zicea December.

Pe Berk nu-l interesau aspectele tehnice ale Proiectului Duquesne. Dar îi făcea plăcere să o privească vorbind. Îl fascina felul în care i se mişcau mâinile în timp ce vorbea. Faptul că îşi iubea munca şi credea în ea făcea ca ochii să-i strălucească într-un fel care nu-i permitea lui Berk să se concentreze asupra vorbelor.

— Atunci nu vom mai avea nevoie de canal decât pentru puţinul pierdut prin evaporaţie. Odată etanşeizate, domurile interconectate vor fi suficient de mari pentru a-şi genera cicluri climatice spontane, independente de domul principal. Iar când centrala PV va funcţiona la capacitate, va furniza destulă energie pentru a putea controla temperatura complet.

— Dar ce se vrea? întrebă el numai pentru a continua discuţia.

— Vrem să putem obţine seminţe modificate genetic, pentru fiecare tip de mediu. Cultivăm toate plantele de dinainte de Schimbare, pe care le mai avem în depozitele adânci ale Arhivelor, le facem mutaţiile la nivelul ADN-ului

astfel încât să devină mai rezistente la fondul sporit de radiaţii, la fluxul termic, la orice.

Lui Berk îi plăcea ideea. Îi umbla şi lui ceva prin cap.

— Atunci faceţi planuri la scară mare şi aruncaţi seminţele din aer, zise el pe gânduri. Aţi putea-o face. Nu din elicopter, din nefericire, dar poate cu vreun gen de planor, cu un motor uşor pentru decolare şi poate cu un mecanism cu lanţ de transmisie şi elice, cu pedale pentru propulsie, după decolare. Asta ar mai scădea din greutatea bateriilor…

— Cred că bateriile solare ar fi mai practice, zise ea privindu-l cu interes.

— Da, dar nu captează suficientă energie pentru sustentaţie.

— Dar superbobinele Artis? sugeră ea.

El clipi, neştiind dacă nu cumva glumea. Zâmbetul ei era provocator, dar părea că este realmente interesată de idee.

— „Temperatura camerei” pentru Afară este ceva mai ridicată decât în interiorul unui laborator, zise el.

December zâmbi cu afectare.

— Sunt inginer energetician, îi aminti ea. Unul destul de bun, cred. Cât de greu crezi tu că ar fi să folosim o fracţiune din aportul PV pentru a înfăşura un stabilizator de temperatură în jurul unei bobine Artie?

— Nu foarte greu, cred, recunoscu el.

Era minunată şi zâmbea cu gura până la urechi fără să poată spune de ce.

— Tot nu poţi folosi mai mult decât intră, oricum. Nu ar fi suficientă energie pentru decolare, dar poate… dacă se fixează panouri solare pe aripile planorului… se trezi Berk schiţând ideea cu o mână prin aer.

Ea continua să-l privească cercetător, iar lui îi plăcu şi asta.

— … se miniaturizează bobinele Artie şi se pun în serie, s-ar obţine un randament mai bun. Va trebui să foloseşti combustibil şi un motor pentru decolare şi aterizare, dar treci pe bateriile solare în timpul zborului şi păstrezi

numai atât combustibil cât îţi trebuie pentru mai multe aterizări şi decolări, având un aparat de zbor cu rază mare de acţiune şi cu adevărat independent.

— Noile vremuri ale măiestriei aviatice care vor purta numele de Johnny Sămânţă-de-măr, zâmbi ea. Nu-i aşa?

El zâmbi prosteşte, încălzit de interesul pe care-l arăta ea, şi entuziasmul ei se amesteca în impulsiunile lui sexuale. Părăsi Proiectul, îndreptându-se către domuri.

Mai târziu, prins încă în mrejele atenţiei pe care i-o acordase ea, Berk începu să transforme încet-încet acele idei într-o obsesie. Fusese întotdeauna bun la desen şi cunoştea mecanică, dar nu ştia mare lucru despre aparatele cu aripă fixă. Ţinându-se de capul celui mai bun prieten, Wy, învăţă să piloteze aripi fixe şi, aplecat asupra fiecărui centimetru al scheletului Puştiului, avionul lui Wy, îl sorbi pur şi simplu prin piele. Nevoia de a o impresiona pe December, de a-i smulge aprobarea, îi dădea o energie care ţinea de obsesie.

Wy îl crezuse nebun, dar se lăsă prins şi el de entuziasmul lui Berk. Se întindeau la discuţii aprinse la câte o bere în Strawberry, mâzgălind scheme pe petice de hârtie. Proiectele lui Berk erau modificate şi refăcute, până când, în cele din urmă, el trecu pe hârtie, cu mare trudă, planurile detaliate, finale, ale unui planor cu rază mare de acţiune, cu fiecare detaliu precizat, mergând până la dimensiunile recomandate ale şuruburilor. Desenele încă îi mai dansau prin minte când îi prezentă lui Cormack planurile, ultimul gest de idealism încă nevindecat.

În lungile luni de aşteptare a deciziei lui Cormack, preocupările lui Berk avură alte adrese, printre care un loc de cinste îl ocupa December Pindar. În cele din urmă, Cormack respinse planurile ca fiind prea de perspectivă, prea costisitoare, prea ambiţioase. Consiliul îşi aruncă, desigur, privirile asupra lor, poate că în viitor aveau să fie folositoare. Acum nu. Pe de altă parte, zâmbi Cormack cu afectare, ce naiba putea *şti* un pilot de elicopter despre aparatele cu aripă fixă? Las-o baltă, fiule.

Aşa că Berk dădu din umeri, prins cu alte probleme, şi

renunţă. Visurile sălbatice i se destrămară, acoperite în cele din urmă de colbul uitării undeva în adâncul minţii lui.

Dar în primele zile, strălucitoare şi proaspete, îi jonglase în dorinţă parfumul discret al fetei blonde, maşină şi carne amestecate tulburător laolaltă.

Dealurile se unduiau sub elicopter, iar râul îşi tăia drum printre rotunjimile lor.

— Acum am să-ţi arăt adevărata diferenţă dintre un avion şi un elicopter, zise Berk intrigat de zâmbetul ei tăcut.

Ateriză pe un mic petec de teren drept, în apropiere de vârful Muntelui Washington, şi stinse motorul elicopterului. Palele şfichiuiră zgomotos aerul şi se opriră leneş.

— Încearcă să aterizezi cu un aparat cu aripă fixă într-un asemenea loc, zise el şi sări afară. Ocoli elicopterul pentru a-i deschide uşa din partea ei.

December coborî şi rămase alături de el pe marginea platoului, privind în josul văii Mong către domurile lucind argintiu în depărtare. Terenul cobora către râu în terase, acoperite cândva de case şi de străzi. Într-o vâlcea ferită, câţiva copaci fără frunze formau un mic pâlc, în ale cărui ramuri făcuse popas un stol de grauri. În liniştea lăsată brusc, se auzi vântul şoptind prin ramuri. Cristale de gheaţă le înţepau obrajii îngheţaţi.

December tremura uşor, cu faţa îmbujorată de frig. După un moment de ezitare, Berk o prinse cu braţul pe după umeri, trăgând-o aproape de el, pentru a se încălzi unul într-altul. Ea se întoarse şi se uită la el, apoi, pe neaşteptate, îl sărută.

Surprins, o sărută şi el.

După trei luni, se însură cu ea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

4 iulie 2242

Căldura devenise destul de puternică pentru ca până şi muştele să înceapă să moară.

În timpul zilei, insectele supravieţuitoare îşi încetau activitatea, ascunzându-se la umbră pe unde puteau, pentru a scăpa de soarele necruţător de vară. Năvăleau de afară în roiuri, căldura ucigătoare făcând să dispară şi ultima urmă de umiditate din aer. Le acopereau pielea descoperită, înghesuindu-se să le pătrundă în ochi şi pe la colţurile gurii, atrase de umezeală.

Ei stăteau imobili, sufocaţi în aerul nemişcat, pe care, când îl trăgeau în piept, îl simţeau ca pe o cenuşă fierbinte în plămâni. Lui Berk începuse să-i sângereze nasul din pricina uscăciunii. Încercă să respire pe gură. În cele din urmă, îşi simţi limba ca acoperită de păr, iar buzele îi crăpară. Deshidratat, nici nu prea mai părea să transpire. Pielea i se făcuse cenuşie şi i se descuama. Capul îl durea într-una, şi-şi simţea ochii ca şi cum i-ar fi devenit prea mari în orbite.

Sadonya renunţase cu totul la pat şi dormea pe podeaua goală, mai răcoroasă, în ciuda oricăror insecte care ar fi putut mişuna noaptea pe jos. Nu mai închidea uşa pentru a se feri de ochii iscoadelor lui Mouse – curentul era prea preţios. Îşi petreceau amândoi cea mai mare parte a timpului moţăind, aşteptând să se termine canicula necruţătoare.

Nimic nu mişca în timpul zilei, când soarele cocea orice formă de viaţă din colbul oraşului. Zona comercială liberă se închisese, serile fiind prea calde pentru asemenea activitate. Până şi şobolanii se îngropaseră adânc în măruntaiele ruinelor, dormitând. Sadonya puse la bătaie carnea pe care o conservase, coaptă lent în petece de piele de şobolan. Era, fără îndoială, prea cald pentru a găti ceva.

Plantele ce se apropiau de vremea culesului începură să

se ofilească. Distileria nu reuşea să producă suficientă umezeală, iar sticla serei radia prea multă căldură. Berk găsise într-un ascunziş lenjerie veche de pat şi prosoape de baie, încă frumos împăturite în compartimentul lor, deşi se cam fărâmiţau dacă nu erau mânuite cu o grijă deosebită. Le urcase pe clădire, după asfinţit, când cerul era încă de un albastru electric, şi le întinsese peste acoperişul din sticlă, pentru a filtra lumina.

Sadonya îi scosese atela de la braţ. Oasele i se sudaseră, iar cicatricea încreţită îşi schimbase culoarea de la roşul furios la un roz îmbufnat. Purta scândurica ori de câte ori vigilenţii paznicii ai lui Mouse îşi plimbau bosumflarea pe coridoarele lui Tom şi Jeff, dar acum se obişnuiseră să vină numai noaptea, dispărând înainte ca cerul să treacă de la roz deschis la alb-albastru arzător. Nici Mouse nu mai părea a fi chiar atât de grăbit pentru moment.

Ceea ce, spera Berk, avea să dureze până după cea mai grea perioadă a verii. Pentru că el deja ştia că nu exista nici o soluţie pentru situaţia dificilă în care se afla, împreună cu Sadonya. Pentru că el îşi imaginase deja singura alegere posibilă. Ce îţi rămâne de făcut când ai eşuat şi locul în care te afli te ucide încetul cu încetul? Când între tine şi casă sunt trei sute de mile de deşert aspru şi munţi? Când nimeni nu are să-ţi vină în ajutor? Ei bine…

… o iei din loc.

În primul rând, de bună seamă, trebuia să iasă afară din oraş, iar pentru asta avea nevoie de Sadonya, măcar până de cealaltă parte a râului Schuylkill. Se cam îndoia că ea avea să fie foarte doritoare să străbată alături de el teritorii ostile, mai ales dacă aveau să fie urmăriţi.

Noaptea târziu, după ce mai cobora temperatura, după ce ei îşi consumaseră aproape toată energia care le mai rămăsese pedalând încet la ventilatoare pentru a mai toci tăişul căldurii de peste zi, ce făcea aerul să strălucească, el îi spunea poveşti prin întuneric. Gol puşcă, sprijinit de perete, cu mâinile şi picioarele desfăcute în lături, inventa poveşti pentru fetiţe ca Sadonya, numai pentru a face să

treacă zilele de infern.

A fost o dată ca niciodată, îi spunea el, a fost un oraş de basm, cu domuri arcuite deasupră-i, unde păşuni verzi, presărate cu margarete albe şi galbene, se întindeau pe sub pomii din care efectiv cădeau de coapte fructe dulci şi zemoase, unde era răcoare, chiar şi în mijlocul verii, şi cald chiar şi în toiul iernii. Nu erau acolo gândaci care să se urce pe pereţi şi nici muşte care să-ţi sugă umezeala din ochi. Nu existau şefi de sindicate care să se scoale cu război asupra grupurilor rivale, nimeni nu trebuia să facă praf pe nimeni, şi orice femeie îşi putea alege cu cine să se însemneze. Nimeni nu mânca şobolani, pentru că existau o mulţime de alte feluri de carne, pui şi raţă, miel şi capră, o sută de specii de peşte. Toată lumea mânca hrană bună, oricând voiau, şi erau sănătoşi şi toţi se iubeau între ei. Trăiau cu toţii în fericire, într-un cuvânt.

Începea el însuşi să creadă.

Reuşiseră amândoi să adoarmă în adierea călduţă a nopţii, ce se strecura prin draperiile putrezite. În primul moment, Berk nu-şi dădu seama ce anume îl trezise. Deschise ochii, fără să poată vedea nimic în încăperea lipsită de lumină. Un zgomot uşor îi făcu să întoarcă, nedumerit şi ameţit, capul.

O secundă mai târziu, ceva îl izbi în coaste, o bară din oţel repezită peste trupul lui înţepenit de somn. Încă o lovitură îl nimeri în cap, lateral, făcând să-i explodeze stele negre în ochi.

Berk se rostogoli pe jumătate, pe jumătate căzu din pat, auzind mârâitul umbrei ce izbi iar cu bara în salteaua umplută cu cârpe. *Sadonya!* Vechiul cadru se zgudui, pârâi. Picioarele metalice se năruiră şi patul se prăbuşi peste corpul lui îngrozit. *De ce?*

Nu, nu putea fi ea. Pentru că o auzea ţipând furioasă, în vreme ce o altă umbră se aruncă asupra mormanului de fiare şi zdrenţe de peste el. Metalul, înălţat deasupra capului pentru lovitură, luci slab. *Ştiu* că este Mouse, venit să-i facă praf pe amândoi.

Trebuia să-şi fi dat seama că-l minţea.

Fir-ar să fie.

Prin bezna aproape completă, se repezi de-a buşilea, depărtându-se, în vreme ce două umbre se luptau, răsucindu-se şi ţinându-se una de alta, căzând, peste masa Sadonyei, foarte departe, de cealaltă parte a încăperii. Berk se târî într-un colţ şi simţi sânge cald scurgându-i-se pe coaste. O durere ascuţită în piept îi îngreuna respiraţia. Clipi. Cum îi ajunsese sângele în ochi? Se rostogoli într-o parte când cele două umbre se apropiară învârtindu-se şi se izbiră de perete, sărind înapoi ca nişte bile de biliard. Pentru un moment, Berk crezu că vomită, cu faţa răcită şi ochii brusc cuprinşi de înţepături fierbinţi. Capul îi zumzăia. Auzul îi era dureros, şi nu reuşea să-şi focalizeze privirile.

Clinchet voios de sticle sparte, stranie muzică de acompaniament pentru dansatorii abia conturaţi prin întuneric, ce se roteau nebuneşte, răsuflând din greu, la graniţa dintre dorinţă şi spaimă. Executară o piruetă sprijinindu-se de o draperie, smulgând-o din cadrul ferestrei şi lăsând lumina slabă să se scurgă înăuntru, în vreme ce ei se adânciră înapoi în întunericul camerei.

— Spurcăciune, o auzi pe Sadonya.

Rostise vorbele limpede ca sunetul clopoţeilor din cristal, rar şi desluşit, ciudat de nepotrivit. Îi răspunse un chicot ascuţit. Îl mai auzise cândva, dar nu-şi putea aminti, nu-şi putea aminti.

— Distracţia! zise o voce îngroşată, strangulată, din întuneric. Doar-un pi' de distracţie, curvă mică.

Berk o auzi pe Sadonya ţipând de durere, un ţipăt animalic de furie, care sfârşi într-un sunet aspru, prelung, urmat de o bolboroseală umedă, bruscă, şi de bufnitura unui trup pe podea.

Apoi se făcu linişte.

Îşi simţea inima pulsându-i în ochi şi se strădui să desluşească ceva în întuneric.

— *Berk,* o auzi chemând, şi aproape suspină de uşurare.

— Da, răspunse. Sunt okay… cred.

Clic-clic-clic.

Strălucirea bruscă a brichetei cu alcool îi răni retina, tot ce reuşea să vadă pentru moment fiind flacăra tremurătoare. Sadonya aprinse lumânarea şi o puse pe duşumea. Masa joasă, ca şi majoritatea ustensilelor ei, fusese sfărâmată, plantele şi punguţele din piele de şobolan, amestecate cu sticle sparte, se aflau împrăştiate prin încăpere, în băltoace lucitoare.

În mijlocul camerei zăcea un trup, cu membrele răsucite. De sub el se prelingea un pârâiaş de sânge roşu închis.

Nu era Mouse. Păcat.

— Era Third.

Iar trupul începu să se mişte, rostogolindu-se pe o parte şi scâncind. Ochii i se deschiseră şi Berk se uită la faţa unui copil speriat. Băiatul îl privi la rândul lui, cu lacrimi şiroindu-i pe obrajii prea tineri.

— Încă trăieşte, exclamă Berk alarmat.

Începu să se târască spre băiat, fără să ştie exact ce avea de gând să facă o dată ajuns. Trebuia să dea o mână de ajutor, trebuia să fie *ceva* de făcut.

Din doi paşi, Sadonya fu lângă Third. Îl izbi pe băiat cu piciorul în spate, uitându-se în jos, la lumânarea care pâlpâia, cu capul ferit într-o parte. Aruncă o privire prin încăpere, de jur împrejur, cercetător, întorcându-şi capul într-o parte, apoi în cealaltă, şi iar în jos, către Third. Privirea îi era impasivă, moartă. Berk recunoscu ochii aceia.

Third gemu. Înainte ca Berk să poată ajunge le el, Sadonya îl apucase pe Third de subsuori şi începuse să-l târască pe podea, lăsând după el o dâră lucioasă de sânge ce strălucea ca urma clisoasă a melcului de grădină. Picioarele băiatului tresăreau spasmodic. Berk realiză în acelaşi moment cu băiatul intenţia Sadonyei.

— *Sadonya!*

Third începu să zgârie, dând cu mâinile înapoia lui, zbătându-se cum putea în vreme ce fata îl trăgea către fereastră, mârâind şi smucindu-i trupul rănit. Berk se repezi spre ei, în patru labe, cât putu de repede.

— *Pentru Dumnezeu, este încă viu!*

Ea îl trecuse pe băiat pe jumătate peste pervazul jos al ferestrei, în timp ce el se agăţa cu disperare de rama geamului. Sadonya ezită, apoi calm, deliberat, îl scuipă în faţă, înainte de a-i repezi genunchiul, cu forţă, în vintre. Picioarele paralizate ale lui Third alunecară peste margine, smucindu-i mâinile încleştate de pervaz.

Urmă o secundă lungă, o clipă încremenită, de linişte îngheţată, în care Berk rămase în patru labe, cu gura căscată de groază mută.

Apoi trupul băiatului căzu în stradă cu o bufnitură umedă, înfiorătoare, strivind mormanele de gunoaie. Sadonya se uită în jos, o siluetă înceţoşată în cadrul ferestrei, după care întoarse spre Berk o faţă înspăimântător de albă în lumina lumânării.

— Nu mai, nu mai e, zise, cu o uşoară satisfacţie în voce.

Apoi alunecă jos pe duşumea, respirând greu.

— Ah, rahat, zise ea calm. Am încurcat-o sigur acu'.

Berk se aşeză şi el pe duşumeaua murdară, cu picioarele încrucişate.

— Atunci, de ce l-ai omorât? întrebă el.

Jumătate din faţă îi era amorţită. Se atinse uşor şi simţi că pe obrazul umflat are sânge încă umed, iar la partea de sus a lobului urechii, o tăietură.

Sadonya se uită la el.

— Tu nu-nţelegi un lucru, nu-i aşa, om-din-oraş? spuse ea pe un ton batjocoritor. *Gândeşte.* Cum a trecut Third printre domnii lui Mouse, ca s-ajungă sus, încoa', hă? S-a strecurat printre ei? Cum se face că n-a venit nimeni fuga repede cu to' zgomotu' ăsta?

— Nu ştiu, zise el prostit.

Ea se strâmbă.

— Că-s *morţi,* d-aia.

Clătină exasperată din cap.

— Şi dacă-s morţi, e din cauza lu' Third, lui nu-i pasă dacă stârneşte un război. Cum aşa? Pricepi?

— Nu, zise el explorându-şi marginea sfâşiată a urechii.

— 'Şti prost sigur. Poate te-a pocnit prea tare la cap.

Third a venit aici singur, că nimeni nu vrea să fie cu el. Fiindcă e mort mereu. Acu' pricepi?

Da. I se făcu un gol în stomac. Pricepu.

— A murit Squeeze, zise el.

— Primu' lucru deştept de-l zici, fu ea de acord. Timpu' să plecăm.

Se ridică în picioare şi începu să înghesuie lucruri în sacul ei, călcând atent cu picioarele goale printre cioburile de sticlă împrăştiate pe podea. Găsi cuţitul cu lamă dublă al lui Third şi îl şterse de mantaua din piei. Sângele băiatului lăsă o urmă neagră.

— Ce tot vorbeşti? „Timpu' să plecăm“?

— Nu face pe amuzantu' cu mine, zise ea fără să se ostenească să se uite la el, alegând în grabă câte ceva de pe podeaua în dezordine. Tot taca-taca mereu despre locu' ăla grozav de la tine. Şi io gândesc la fel ca tine şi cre' c-am încurcat-o să stăm aici. Ştiu c-ai nevoie de mine să te scot de-aici, ştiu că mă trăgeai de cap.

Se lăsă un moment pe vine în mijlocul sfărâmăturilor şi-l privi fioros, cu ochi arzători.

— Crezi mereu că-s proastă. Te porţi de parc-aş fi v'un cap sec de viţeluş, tu, mare creier de om din oraş. M-am tot gândit şi io. Cred că-l minţi pe Mouse, mă minţi pe mine, 'furisită minciună că repari lucru' tău de zburat.

Berk nu avu curaj să vorbească.

— Cre' că poate-i timpu' să facem al' târg nou. Ceva ca ăl vechi. Te ajut, mă ajuţi.

Îl maimuţări, dură.

— Io te duc Afar', tu mă duci 'napoi în oraşu' ăl' fain.

Îşi trase jambierele din piei de şobolan, îşi cumpăni sacul pe umăr şi îşi luă mantaua.

— Mergem, zise ea ferm. Acu'.

— Sadonya. Nu înţelegi.

Faţa fetei se întunecă de mânie.

— Nu eşti proastă, adăugă el repede. Nu zic asta. Numai că nu înţelegi cât de *departe* este!

— Vrei să stai aici, să te facă praf 'mediat mai bine?

— Nu, fu el de acord. Dar nu putem forţa ieşirea aşa, pur

şi simplu. Va dura zile şi zile, o mulţime de zile de mers până în Oraş. Avem nevoie de hrană, de apă. E dincolo de un blestemat de *deşert,* Sadonya!

Arătă agitat spre trupul lui gol.

— E miezul verii! Ne vom coace naibii de toată frumuseţea, ne vom usca repede fără ceva protector, împotriva soarelui. Acum înţelegi şi *tu?*

— Da, răspunse ea în silă.

— Cât timp mai avem până apare Mouse? întrebă el, judecând repede.

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. 'Nainte să răsară soarele.

Berk îşi trase repede pantalonii pe el, cu degetele înţepenite din cauza spaimei. Cămaşa îi fusese sfâşiată, pentru feşele cu care îi legase coastele rupte. Total nefolositoare.

— Rahat, sudui el încet. Am să mă prăjesc numai cu astea.

Ea îl privea gânditoare.

— Aşteaptă, zise şi se strecură tăcută afară din încăpere.

Picioarele i se umflaseră şi nu-i mai încăpeau în cizme, dar îşi trase ciorapii. Până să revină ea, rupse cuvertura de pe pat, încercând să-şi dea seama cum ar putea-o folosi. Sadonya îi întinse o grămadă de piei de şobolan cusute sub formă de sac şi o manta asemănătoare cu a ei.

— Ale lu' mama, zise ea simplu. Cam vechi, da' tot 'kay. 'Şti prea mare şi pen' ciorapii ei, aşa că i-am lăsat.

— Mulţumesc, zise el mişcat.

Rupse cuvertura în două, dându-i ei o bucată.

— O să-ţi trebuiască asta, să-ţi înfăşori capul cu ea.

Legă şireturile cizmelor şi le petrecu pe după gât. Dând la o parte rămăşiţele patului, scoase de acolo preţiosul bidon cu petrol.

— *Acum* plecăm.

Sadonya se opri în pragul uşii şi se uită în urmă.

— Aşteaptă, zise.

Îşi ridică bara din fier deasupra capului şi-i sfărâmă în bucăţi ventilatorul cu pedale. El tresări. Apoi îl distruse şi

pe al ei din câteva lovituri.

— Să nu lăsăm nimic folositor lu' Mouse.

Berk trebui să fie de acord.

— Du-te de ia din alambic câtă apă poţi căra. Ne vedem jos, în grădină.

Sadonya avusese dreptate în privinţa băieţilor lui Mouse. Third ucisese doi dintre ei înainte ca aceştia să aibă vreme să reacţioneze, lăsându-i cu burţile sfârtecate. Chipurile încă păstrau expresia de surpriză. Cel de-al treilea aproape apucase să o şteargă pe uşa rotativă când îi sfărâmase Third capul. Berk nu luă în seamă trupurile întunecate şi tăcute. Jumuli sistematic grădina, trăgând afară cartofi pe jumătate crescuţi, rupând păstăile de fasole verde cu pumnul şi înghesuindu-le în sac.

Sadonya o luă repede în sus pe scări. Începu şi ea să smulgă plante întregi din stratul ei cu ierburi misterioase, băgându-le cu tot cu rădăcină în sacul ei deja burduşit.

— Nu poţi căra toate astea, şuieră Berk temându-se de asediatori nevăzuţi pândind din întuneric. Lasă-le. Nu-s decât gunoaie!

Ea arătă spre bidonul cu ulei ce aştepta pe bordura din piatră.

— Tu-ţi iei aia?

Berk nu mai insistă. Avea sacul aproape plin. Înghesui bidonul cu ulei înăuntru şi şi-l trecu peste umăr.

— Să mergem.

Sadonya scutură violent din cap şi începu să smulgă plantă de plantă, aruncându-le prin curtea interioară.

— Ce faci?

— *Nimic* pentru Mouse, gâfâi ea mergând cu spatele în lungul potecii şi desăvârşind distrugerea cu amândouă mâinile. Nu ne mai întoarcem niciodată aici, Berk. Îi lăsăm lu' Mouse 'furisitu' *nimic.*

Nu mai încercă să se certe cu ea, ci o ajută să transforme în ruină grădina păzită cu dragoste şi îngrijită cu trudă. Fu surprins să constate că plângea.

Sadonya ţâşni în sus pe pasarelă şi vărsă apa care mai rămăsese în alambic. Cu un mormăit de efort, îl împinse

peste balustradă, privindu-l cum cade şi explodează cu un sunet înfundat de metal şi sticlă sfărâmată.

— Acum plecăm, zise ea în liniştea aşternută brusc.

Îl conduse prin tunelurile cufundate în întuneric de sub Tom şi Jeff, strecurându-se prin treceri ascunse ce dădeau în coridoare pe care el nu le cunoştea.

Ieşiră afară din tuneluri în mijlocul ruinelor unei clădiri care se prăbuşise cu mult timp în urmă, cu buruieni răsucite de soarele verii, uscate prin crăpăturile mormanelor de cărămizi. Din pământ ieşeau coloane răsucite din bare de oţel. Mai erau ore până la răsăritul soarelui, dar era destulă lumină pentru a desluşi umbre albastre ameninţând, mari şi prevestitoare de rele.

Sadonya îi apăsă mâna peste gură, un semn clar, pe care nu era nevoie să-l mai repete.

Coborâră cu mare grijă panta până în stradă, făcând cât mai puţin zgomot. Ea o ţinu spre margini, rămânând în umbra unui labirint de străduţe cu case mici, din cărămidă roşie frumos aliniate, cu ferestrele goale, adormite. În spatele lor se înălţau faţadele oarbe ale clădirilor, lugubru profilate pe cerul întunecat.

Începură să-i tremure picioarele din cauza încordării impuse de alergarea cu corpul îndoit de mijloc, în încercarea de a reduce la minim zgomotul făcut. La început, privi în jurul lui în timp ce fugea, încercând să nu-şi piardă bagajul. Trecură în fugă pe lângă o construcţie cu turnuleţe ascuţite, un castel nelalocul lui acolo, printre rânduri de case identice, pătrăţoase, din cărămidă roşie, mărginind alei înguste, pe lângă clădiri scunde cu faţadele acoperite de broderiile torsionate ale scărilor de incendiu.

Sadonya se opri, lipindu-se de o intrare, respirând superficial. Era destulă lumină pentru a-i vedea degetele tăind prin aer un semnal rapid. Când el clătină din cap, ea se strâmbă, apoi dădu din mână a lehamite. El ştiu, fără să aibă nevoie să înţeleagă limbajul mâinilor, că însemna *n-are-a face.*

Îl conduse de-a lungul străduţelor, îndepărtându-se, pe ocolite, tot mai mult de centru, dând colţurile aduşi de

spate şi mergând atât de repede încât îşi pierdu simţul direcţiei. Spre nord? Spre sud? Ce importanţă avea pentru el? Chiar dacă ar fi îndrăznit să vorbească în liniştea străzilor, nu ar fi putut face uz de acea informaţie. Trebuia pur şi simplu să se încreadă în ea, să o urmeze.

Clădirile înalte rămâneau tot mai mult în urma lor, spre dreapta, şi simţul de orientare i se deşteptă iar. Ocoliseră pe o traiectorie eliptică, iar acum se îndreptau spre nord-est, spre Schuylkill. Cotiră iar, drept spre nord, alergând din răsputeri. Picioarele goale ale Sadonyei lipăiau uşor pe caldarâm, iar plămânii lui Berk ardeau în timp ce se ţinea în fugă după ea. Patru acvile din marmură, atingând cu vârfurile aripilor desfăcute spre spate coloanele joase din piatră pe care stăteau, păzeau colţurile unui pod. Feţe de lei priveau ţintă, trufaş, din piatră. Porţiunea centrală a tablierului podului se prăbuşise în apă, despărţindu-i pe Berk şi Sadonya de celălalt ţărm al râului.

Se întoarseră spre centrul oraşului, alergând pe o stradă ce ducea spre cvartalele cu clădiri înalte din sticlă, în capătul căreia se profila un turn cu un catarg în vârf, albastru pe cerul ce se lumina încet. Sadonya se îndrepta exact spre teritoriul lui Mouse. Berk auzi un sunet slab în depărtare, uimit să-şi dea seama că era lătratul unui câine. Un câine mare. Doi câini mari.

Alergă să o prindă şi o apucă de o mână, răsucind-o cu faţa spre el astfel încât să-i poată vedea figura întrebătoare. Ea clătină din cap.

Repede, repede.

Alergară un cvartal şi Sadonya dispăru într-o gaură din pământ, ca un iepure în vizuină. De unul singur, ar fi ratat vechea intrare a metroului, acoperită de cărămizi, lemne aruncate, resturi sfărâmate ale unui oraş mort. Trepte de ciment se pierdeau în adâncimile de smoală. Se împletici orb în jos, în staţia de metrou, sărind înapoi când mâna ei îl prinse de încheietură. Sadonya îl lipi de un zid şi rămaseră nemişcaţi, ascultând.

Ecouri de voci furioase se pierdeau prin tuneluri, tropăituri de picioare se amplificau prin întuneric.

Ţinându-l strâns de încheietură, ea bâjbâi un timp de-a lungul peretelui, apoi se opri şi se aplecă mai aproape de el.

— Pipăie cu mâna ta, aici. Ceva? îi şopti ea în ureche.

Degetele lui cercetară peretele deasupra, bâjbâind pe nevăzute până ce dădură de o gaură rotundă ceva mai sus de nivelul capului lui. Simţi la degete un uşor curent de aer rece.

— Ridică-mă, şi dup-aia vii şi tu.

O împinse de la spate şi o ajută să intre pe galeria orizontală, apoi se trase şi el înăuntru, după ea. Înaintă în patru labe până ce dădu de picioarele ei.

— *Şşş.*

Se lăsă jos, în mirosul greu de urină acrită. Sub mâinile şi şoldurile lui, pământul era plin de mizerie de şobolan. Undeva în faţa lor se auzi un chiţăit şi zgomotul făcut de nişte gheruţe săpând. Din afară, din tunel, se zări o lumină tremurătoare şi se auziră voci mai apropiate. Pe o platformă de cealaltă parte a tunelului trecu în fugă un băiat cu o torţă aprinsă, cu faţa pictată distorsionată de lumina galbenă unduitoare. Clinchetul slab al podoabelor cusute pe hainele lui se pierdu în întuneric o dată cu lumina pe care o purta.

Sadonya îl atinse cu piciorul şi o luară de-a buşilea, el târându-se în spatele ei, trăgându-şi sacul. Tunelul se despărţea în două şi ea făcu la dreapta. Sunetul respiraţiei ei era singurul lucru după care se ghida.

Părea să meargă tot aşa de mile întregi. Când şi când, prin conducte se auzeau, estompat, voci slabe, care-l făceau să se grăbească în patru labe, cu palmele şi genunchii juliţi şi dureroşi. Undeva, îşi pierdu cizmele. În mai mult locuri trebui să se strecoare prin spărturi în pereţi, prin care abia îi încăpeau umerii şi pieptul. O dată trebui să descarce o parte din conţinutul sacului pentru a-l putea împinge prin deschizătură, strecurându-se şi el, asudat, în urma lui şi umplându-l înapoi, de cealaltă parte. Frica şi claustrofobia îl împresurară până când îşi zise că va începe să ţipe, fără să-i mai pese dacă era prins şi ucis.

Aproape căzu prin gaura neregulată străpunsă prin peretele tunelului. Se deschidea într-un coridor mai adânc, mai larg, cu pereţi rotunzi şi reci în întuneric.

Se auzi din ce în ce mai tare un mârâit, apoi se apropiară destul pentru a auzi cuvinte, un bărbat cântând cu voce groasă, răguşită. De după colţ apăru o lumină. Sadonya îşi vârî picioarele prin deschizătură şi sări jos, afară din tunel, cu un plescăit. Cântecul încetă. Începu să latre un câine, de astă dată aproape.

Berk se trase lângă marginea deschizăturii şi privi afară. Sadonya stătea în apă până la jumătatea gambei şi-şi mişca degetele cu rapiditate, în conversaţie cu un bătrân aflat într-o barcă îngustă, cu fundul plat. Bătrânul îşi ridică privirile să se uite la Berk, şi Berk văzu că nu era chiar atât de bătrân, doar ceva mai în vârstă decât el însuşi.

Avea pielea albă ca de cretă. Şuviţe sârmoase de păr coliliu îi cădeau pe umeri. Slab şi fără dinţi, cu membre lungi, subţiratice, omul nu purta decât o bucată murdară de pânză înfăşurată în jurul şoldurilor, prinsă la brâu cu o curea din sfoară, şi o şapcă din piele albastră. Ochii îi luciră, roşii, în lumina slabă, privindu-l de Berk pe sub cozorocul lucios al şepcii pe a cărei calotă ţuguiată avea fixată o insignă argintie. La botul ambarcaţiunii stăteau gâfâind şi privindu-l şi ei, în expectativă, doi dobermani, cu limbile lungi atârnându-le peste dinţii ascuţiţi.

Berk se lăsă cu grijă în jos, dându-şi drumul să cadă în apa neagră de la câteva picioare deasupra suprafeţei ei. Fundul apei era lunecos, cu mâl moale şi cu alge pufoase, îngrăşate de fecale în descompunere – de şobolan, de câine şi, destul de probabil, de om albinos. Îi trecu printre degetele de la picioare. De o prăjină de la prova curbată a bărcii atârna, suspendat la câteva picioare deasupra apei, un felinar. Lumina galbenă se reflecta scânteietor în apa neagră.

Sadonya se uită în jur.

— Ăsta-i Ferryman. Îşi zice Charon. Nu vorbeşte ca mine.

— Căcat, exclamă Charon. Ca tine.

Degetele lui se mişcară rapid, iar Sadonya zâmbi larg.

— Da, zise ea dispreţuitor. ’Kay, ca mine.

— Să vă trec pe-amândoi peste sălbăticiile grozavului Styx? întrebă Charon uitându-se fără să clipească la Berk, cu ochii lui roşii ca sângele. De-oţi fi voi ’furisite de suflete rătăcite sau bieţi rahaţi purtaţi prin noapte, ma’ntâi plătiţi sau de nu, nu treceţi, las pe Cerberus să vă molfăie curundată.

Albinosul izbucni în râs, un hohot gâlgâit, nebunesc, preluat de cei doi câini care începură să urle ca lupii, cu boturile ridicate, exprimându-şi părerile.

Apa era rece ca gheaţa şi Berk fu uimit de cât de repede îngheţase după luni de căldură sufocantă. Stătea tremurând şi nefericit şi se uita cu neîncredere la Charon.

— Sigur, la naiba, zise Sadonya. Ce vrei?

— Ce aveţi?

— Mâncare? sugeră ea.

— Auu, rahat.

Albinosul făcu o faţă lungă, dezamăgită.

— O grăma’ de mâncare vieţuieşte în adâncurile râului Styx, zise el. Cerberus mi-aduce-n bot imediat spurcăciuni patrupede, peşte din baltă. Broaşte râioase, mereu, nopţile. Uneori Cerberus îmi aduce câte-un viţeluş gras şi gustos, mmm-mmm, să te lingi pe degete de bun ce-i. Mâncăm destul de bine. Nu ne trebuie mâncare. Nţ. Să presupunem că staţi aici, pierzând prin întunecimi cam o sută de ani de purgatoriu.

Omul îşi rostea cuvintele stâlcit, dar cântat, cu afectare, evident mândru de aberaţiile pe care le slobozea.

— Îţi fac o cioacă?

Charon stătea pe bancheta din mijlocul bărcii şi bătea uşor cu palma capul cizelat al unuia dintre dobermani. Scheunând isteric, câinele ucigaş de copii dădea insistent cu laba în coapsa omului, cerşind scărpinături.

— Ce fel de cioacă?

Sadonya ridică din umeri.

— De care vrei?

— Ceva de cântă prin sânge până când nisipurile tuturor

timpurilor e scoase peste ţărmurile îndepărtat pâlpâitoarelor stele în cerurile bădărane. Să mă facă să mă simt bine de-a pururi, al naibii de bine.

— Asta-i imposibil, Ferryman, spuse ea sec.

El ridică din umeri.

— O am pe Eel de vine şi-mi face cioace când vreau.

— Eel nu-i io. Eel n-are de loc simţu'. Io-s cea mai bună gătitoare vreodată, Ferryman, la naiba, sigur, auzi la toate sindicatele.

Berk voia cu disperare să iasă din apa noroioasă, să se vadă în barca lui Ferryman. Îşi imagina că simte guri mici, nevăzute, sugându-i carnea sub suprafaţa neagră, scânteietoare a apei.

— Eel nici nu bate drumurile afar' din oraş, Mouse aruncă flăcări de supărat ce-i. Îţi face praf îndureratul cur şi-atunci Eel va fi cea mai bună gătitoare vreodată, al naibii de curând, da? zise albinosul mieros.

— Atunci, ce vrei? izbucni Berk. Dacă avem, îţi dăm.

Sadonya se întoarse şi-l privi furioasă.

— N-avem timp să ne târguim atâta pentru preţ.

Albinosul părea întristat.

— Nu prea am companie, zise el. Eu per fer puţin condiment. De politeţe la negocieri.

Jubila.

— Dar sunt şi destul de per ceptist ca să ştiu când se grăbeşte omu'. Mă decid pentru operele complete ale lui Homer. Le aveţi?

Îşi ţuguie buzele şi adăugă.

— În greceşte, prefabricabil.

Lui Berk îi căzu falca şi se uită fără să priceapă la nebunul albinos. Sadonya îl lovi tare cu cotul, ostentativ, şi se întoarse să cotrobăie prin sacul ei.

— Se mai întâmplă, zise ea şi-i zâmbi lui Berk.

Scoase din sac o carte terfelită, dinainte de Schimbare, cu paginile mototolite şi sfărâmicioase. Auriul se dusese de mult timp de pe copertă, dar literele tot se mai vedeau imprimate în piele. *Physician's Desk Reference, Volume III,*

Seventy-third Edition[11] scria pe copertă.

I-o dădu lui Ferryman, care o răsfoi imediat şi se încruntă.

— Asta nu-i în greceşte, se plânse el.

— Nu, zise ea. Asta-i mult mai bună. Mai veche decât greceşte.

Ferryman îşi înălţă privirile, holbându-şi ochii lui roşii.

— Nu… Adică Ocean?

— Naiba-ntocmai, încuviinţă ea.

El zâmbi, o gaură fără dinţi, întunecată, în mijlocul feţei de un alb păstos.

— E bine, zise.

Azvârli cartea pe fundul bărcii şi împinse câinii mai la o parte pentru a face loc. Câinii adulmecară cartea ale cărei pagini se umezeau încet, pe măsură ce absorbeau apa de pe fundul bărcii.

— Voi trece drumul transverstal peste calea de ape a tenebrosului infern, fuga, că vine Mouse pe ţeavă cu cinci Mach.

Sadonya îşi trecu sacul peste marginea bărcii şi se căţără şi ea înăuntru, cu picioarele pline până la glezne de mâl negru ca smoala. Berk urcă după ea, făcând barca să se clatine uşor.

Ferryman făcu vânt bărcii de lângă zid, împingând-o încet prin tunelul puţin înalt, luminat numai de felinarul lui legănându-se la prora. Perdele umede de muşchi, atârnând de tavanul boltit, le măturau feţele. Ferryman începu să cânte cu o voce răguşită, răcnind plin de entuziasm un text neinteligibil, stârnind ecouri sinistre din pereţii mucezi şi reci. Cei doi câini urlau. Zâmbind cu gura până la urechi de parcă s-ar fi aflat într-o ieşire de plăcere, de după-amiază, Sadonya se aşeză pe vine la prora bărcii, încolăcindu-şi genunchii cu braţele.

— Au fost trei, ştii, îi zise Ferryman pe neaşteptate lui Berk, întrerupându-şi cântarea.

— Trei ce?

---

[11] Agenda medicală, volumul 3, ediţia 73.

— Trei câini. Cerberus trebuie să aibă trei capete, un singur câine, dar a căzut greu bolnav, i s-a umflat burta, scâncea într-una, ca un viţeluş molfăit. A murit. Sunt trist. Plâng toată ziua.

Ferryman părea pierit, rămase nemişcat, în vreme ce barca plutea fără ţintă. Privea în depărtarea întunecată, ţinând fără vlagă prăjina în mâini.

Berk nu ştia cam ce să răspundă.

— Îmi pare rău, zise.

Ferryman zâmbi deodată.

— E ’kay. Îl frigem, are un gust grozav. Mâncăm la el toată ziua, mai să esplodăm.

Berk se uită la el fără să înţeleagă.

Sadonya izbucni în râs de la prora şi se aşeză jos, sprijinindu-se de sacul ei.

— ’Şti-amuzant, Ferryman, zise ea apreciativ.

— Toţi sunt comedieni în Hades, răspunse el şi se înclină adânc, făcând barca să se legene puternic.

Îşi băgă mâna în pliurile ascunse ale şorţului, mişcându-şi mâna de parcă s-ar fi masturbat, apoi extrase ceva în pumnul strâns. Deschise pumnul sub nasul Sadonyei.

— Vrajă, zise el.

Transfigurată, ea întinse o mână cu palma întinsă. El îi aşeză în palmă o broscuţă complet albă, cu gâtul umflându-i-se pentru o clipă înapoia ochilor roşii, bulbucaţi, înainte de a sări. Sadonya ţipă când broscuţa plescăi în apă, iscând valuri circulare, auriu sclipitoare în lumina felinarului. Cei doi câini începură să schelălăie şi să se agite în jurul picioarelor omului, amuşinându-l şi pe Berk; cu răsuflarea lor puternic mirositoare. Ferryman începu iar să împingă barca cu prăjina, urlându-şi cântecul monoton.

Murise, decise Berk. Murise, iar ăsta era iadul. Avea să rămână aici, prins într-un tunel subteran cu o fată criminală şi un albinos nebun, cu doi câini ucigaşi, pentru totdeauna.

Dar un moment mai târziu, Ferryman trase barca lângă platforma metroului, peste marginea căreia trecea puţin

apa.

— Vă rugăm aveţi grijă la afurisitele de trepte când ieşiţi din tren, zise el cu ochii în tavan. În vagoane nu este permis să vă împingeţi, îmbrânciţi sau brutalizaţi, că vă fac curu’ praf. Prezentaţi afurisitele de bilete la poarta de îmbarcare, mulţumim că aţi călătorit cu Septa, o zi bună!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

6-7 iulie 2242

Găsiră drumul de ieşire din tunelul metroului urcând scări cu trepte sparte, târându-se prin coridoare fără lumină, umblând aproape în picioare printr-un labirint de culoare pustii pe care Berk le bănui a fi făcut parte dintr-un sistem de canalizare. Se opriră de mai multe ori, ascultând, fără să audă decât tropăieli uşoare sau chiţăituri de şobolani nevăzuţi. Ochii lui Berk se acomodară puţin în întunericul adânc prin care se împiedicau la tot pasul de cărămizi căzute şi resturi ce acopereau patul curbat al canalului. Lumina bruscă îi răni retina când pătrunseră, clipind din ochi, într-o staţie uriaşă, pustie. Cu excepţia lui Ferryman, trenurile care îşi avuseseră cândva aici capătul de linie erau acum despărţite de centrul oraşului de apele râului.

Coloane uriaşe se înălţau spre cerul liber, nemaisusţinând acoperişul prăbuşit. Un înger masiv din bronz se răsturnase de pe o coloană la pământ, zăcând pe spate între dărâmături, cu aripile frânte. Mai strângea încă la piept cu duioşie un om adormit în braţele lui zdravene. Sadonya nu aruncă nici o privire statuii, strecurându-se pe uşă afară în lumina soarelui dimineţii. Undeva prin tunelurile subterane îşi pierduse bara de fier. Berk zâmbi subţire. Perfect.

— Crezi că Ferryman o să-i spună lui Mouse pe unde-am luat-o? întrebă el ghemuit în umbra staţiei, stând amândoi să-şi tragă sufletul.

Ea clătină din cap.

— Încă nu, poate curând. Nu-i întrebat, nu zice. Mouse mai degrabă crede că ne ascundem înăuntru. E prea nebunesc să fugim la lărgime. Murim prăjiţi. Îi ia timp să-şi dea seama.

Îl privi cu ochi duri.

— Dar îşi dă, curând sigur. ’Kay, om-din-oraş, zise ea, io

mi-am făcut partea. Acum fă-ţi tu.

Berk nu voia nimic altceva decât să pună o distanţă cât mai mare între ei şi Filly înainte să trebuiască să găsească adăpost împotriva soarelui şi să aştepte înserarea. Îşi pierduse harta în Vioara Întâi, dar era destul de simplu să ţină drumul ce mergea paralel cu râul.

În vreme ce o parte a lui jubila pentru că izbutise în cele din urmă să scape, având iarăşi un ţel, Berk era totuşi înspăimântat. Să moară prăjiţi era o nebunie. Nu avea să reuşească niciodată să se întoarcă pe jos, şi o mai târa şi pe fata asta cu el, la moarte sigură. Mergeau repede, cheltuind mult mai multă energie decât îşi putea permite vreunul dintre ei. Se strădui să încetinească, convins că nici măcar Mouse nu avea să-i hăituiască atât de departe în afara teritoriului sindicatului. Spera.

Dar pentru moment era prea ocupat pentru a-şi face griji în legătură cu asta. Încă urmau cursul râului când se opriră între ruinele unei mici comunităţi suburbane, năpădite de buruieni de apă şi locuită de păsări sălbatice. Acoperişul unei case rămăsese mai mult sau mai puţin intact, şi se ascunseră de căldura orbitoare, căutând un somn bine meritat. Berk sărea din somn la fiecare zgomot, cu inima bătându-i. Când se uita la Sadonya, ea sforăia liniştit, aproape zâmbind prin somn.

O bătaie bruscă de aripi îl făcu să deschidă ochii. În aerul înserării se auzea bâzâitul insectelor trezite la viaţă de o boare uşoară de vânt.

— Să mergem, o scutură el pe Sadonya.

O puse să bea cât putu din apa pe care o cărase ea, şi bău şi el până ce simţi că-l doare stomacul. După care intră în râu şi umplu bidoanele. Era nemaipomenit să stea în apă curată şi se scufundă cu totul, înmuind pătura în care-şi înfăşurase capul, cum îşi înmuiase şi pantalonii şi mantaua. Îşi scutură apa din ochi zâmbind larg.

— Ar trebui să intri şi tu, Sadonya, zise el. Drumul se depărtează curând de râu şi ai să ai nevoie să-ţi fie cât mai răcoare.

Cu grijă, Sadonya păşi în apă. Când apa îi ajunse până la

şolduri, Berk încercă să o bage cu totul sub apă, în joacă. Ea ţipă, înspăimântată de-a binelea, agăţându-se de el, şi fugi apoi înnebunită la adăpostul ţărmului. Era, îşi dădu el seama, pentru prima dată când se afla în atât de multă apă. Nu-şi făcuse în viaţa ei o baie sau un duş. Lui Berk îi fu milă să o vadă cum îl privea furioasă, cu apa picurându-i din părul încâlcit, şi-i fu ciudă pe el însuşi. Nu se mai osteni să-şi ceară iertare, dar fericirea lui de moment se topi cu desăvârşire.

Mărşăluiau în lumina ce scădea tot mai mult, fără să scoată o vorbă. La căderea nopţii, râul coti să-şi taie drum prin rămăşiţele unui orăşel, în vreme ce şoseaua continua spre deşert. Se opriră pentru ultima oară să-şi umple bidoanele cu apă.

— De ce nu mergem în continuare pe lângă râu? îşi arătă Sadonya nemulţumirea.

Băură iar cât putură de mult, îşi umplură bidoanele şi se udară cu apă pe haine pentru ultima oară. Luna arunca o lumină palidă, destul pentru a se vedea, deşi cu mare greutate.

— Pentru că nu el merge unde vrem noi să mergem, răspunse Berk.

Ea puse bidoanele înapoi în sac.

— De ce nu putem rămâne aici, atunci? întrebă ea după un lung moment.

El se întoarse să o privească.

— Avem apă, avem unde ne feri de soare, naiba sigur o grăma’ de mâncare mişună pe-aici, Mouse n-are cum să ne facă praf tocmai aici.

Ridică din umeri.

— Îmi place.

— Atunci rămâi aici, dacă aşa vrei, zise el aprins. Poate n-o să te prindă rangerii. Poate n-o să te ucidă soarele. Dar eu mai bine mor decât să rămân aici, Sadonya. Mai bine mor.

Îşi aruncă pe umăr sacul şi porni pe drum fără să se mai uite înapoi. Pentru un moment, speră că va rămâne pe loc. Ar fi fost mai uşor şi mai rapid fără ea, şi era al naibii de

sigur că-şi putea vedea singură de grijă. Nu se osteni să încetinească pasul când îi auzi lipăitul rapid al picioarelor, venind fuga să-l prindă din urmă, cu bidoanele de apă zdrăngănind.

De fapt, se gândi el, urându-se pentru asta, în ce zicea ea era foarte multă dreptate. Era o nebunie să încerce să traverseze deşertul în toiul verii. Ar fi trebuit să-şi facă o tabără pe malul râului, unde să aştepte să treacă partea cea mai rea a verii.

Dar, îşi argumentă el, dacă făceau douăzeci de mile pe zi, de fapt pe noapte, adăpostindu-se de soare pe unde puteau peste zi, pentru a dormi, puteau ajunge la Tunelurile Gemene într-o săptămână şi să aştepte acolo trecerea verii. Poate făcea o cursă vreun pilot. Dacă nu, puteau face pe jos restul drumului, toamna, pe răcoare, şi puteau ajunge acasă într-o altă săptămână. Nu trebuia decât să supravieţuiască în prima săptămână.

Nici o problemă.

Drumul o lua printr-un cimitir. Ruinele bisericii se înălţau în vârful dealului, ca o prevestire rea sub lumina lunii. Se depărtau de râu, ţinând drumul printr-un alt orăşel căzut în ruină, printr-un hăţiş de drumuri care se întretăiau, ducând spre rămăşiţele unor pasaje aeriene prăbuşite şi de acolo iar în afară, spre deşert.

După încă o milă, Sadonya începu să se plângă.

— Fac umflături la picioare, mă dor, scânci ea. Sunt obosită, ’ai să ne oprim, să ne odihnim.

— Avem cale lungă, lungă, Sadonya, zise el. Cel mai bine să nu ne oprim cât mai avem forţe.

Ea îi aruncă o privire piezişă şi trânti sacul în mijlocul drumului, lăsându-se pe vine.

— Io m-odihnesc, îl sfidă ea.

— Splendid, zise el. Mă prinzi tu din urmă, atunci, nu-mi pasă.

De data asta nu se mai auziră paşi grăbiţi în urma lui. Îşi aruncă privirile înapoi peste umăr, zărind-o numai ca pe o grămăjoară întunecată în mijlocul drumului, în lumina slabă. O luă în jos de cealaltă parte a culmii dealului.

Sadonya dispăru în urma lui.

Deasupra, o spuzeală de stele. Sclipeau, milioane, împrăştiate pe cerul clar al nopţii. Berk urmări căderea graţioasă a unui meteorit spre orizont, o clipire şi gata. Insectele ţârâiau în noapte. După un moment, hotărârea i se clătină. Se opri şi se aşeză în drum să o aştepte. Peste cinci minute, ea se arătă târându-se din greu peste muchia dealului.

— Mare ticălos, om-din-oraş, zise ea cu mânie când trecu pe lângă el.

Clătină din cap, se ridică în picioare şi o urmă.

Voise să meargă toată noaptea, cât puteau de repede, dar spre miezul nopţii era extenuat. Se adăpostiră în clădirea unui vechi club de golf, cu pista cândva verde îngropată sub praful desertului. Crose ruginite stăteau şi acum frumos aliniate pe rasteluri, vechea mobilă din hol era împrăştiată peste tot ca nişte cadavre elegante. Şopârle micuţe se furişau prin crăpăturile din pereţi, examinându-i cu ochi lipsiţi de pleoape pe cei doi invadatori înainte ca trupurile lor solzoase să dispară cu o biciuire a cozii. Structura internă a clădirii se prăbuşise în parte, dar acoperişul părea intact. Înăuntru era răcoare şi, la venirea dimineţii, Berk decise să-şi petreacă acolo întreaga zi, odihnindu-se, la adăpost de soarele torid.

Dormiră agitat în căldura ce se făcea încet-încet tot mai mare. Vechea clădire era impregnată cu un miros de pământ jilav, pe care Berk nu-l recunoscu, dar care i se păru mai degrabă plăcut. Stătea întins pe duşumea, făcut covrig, cu sacul sub cap, uitându-se toropit la Sadonya, care-şi înţepa, jumătate furioasă, jumătate curioasă, băşicile de la picioare. Îşi făcuse o alifie din mica rezervă pe care o purta cu ea, fără a se osteni să-i ofere şi lui Berk. Era al naibii de hotărât să nu-i ceară nici un pic de alifie, dar totuşi o urmărea. Se întoarse pe partea cealaltă, cu spatele la ea.

Pentru a face economie la mâncare, mestecau bucăţele de carne uscată de şobolan şi beau apa cu grijă. La asfinţit, fu trezit de un zgomot brusc ce se reverbera din tavan –

bătaia regulată a sute de aripi. Sări în picioare, aplecat de spate, nervos, căutând să descopere de unde se auzea, şi rămase cu gura căscată de uimire uitându-se cum mii de lilieci se scurgeau de sub acoperişul înalt printr-o fereastră deschisă, fâlfâind cu aripile lor negre, delicate, prin roşul pal al crepusculului. Râse de unul singur.

Se simţea odihnit, puternic. Băşicile Sadonyei se zbârciseră, vindecate aproape complet. Pentru o clipă, Berk îşi regretă încăpăţânarea mândră, dar nu se putu hotărî să-i ceară ajutorul.

Deşertul distrusese şi în acelaşi timp protejase terenul din lungul şoselei. Şoseaua fusese pe alocuri îngropată sub dune de nisip călătoare. Capetele vechilor pietre de mormânt, în şiruri drepte, pe jumătate îngropate, delimitau cimitirele de pe marginea drumului, fantome palide în întunecimile nopţii. O poştă singuratică aştepta în vârful unei coline, carapace uscată rămasă în urma unui trecut dispărut.

Grupurile de case ce se înşiruiau în lungul drumului se sfârşiră după numai câteva mile. Se târau pe drumul pustiu milă după milă, fără să vorbească, lipăielile picioarelor goale şi zăngănitul înfundat al bidoanelor de apă fiind singurele zgomote. Berk fu la început mulţumit de viteza cu care reuşeau să înainteze, în ciuda nemulţumirii exprimate la nesfârşit de Sadonya. Dar noaptea era prea scurtă şi când soarele începu să lumineze în roz orizontul în spatele lor, îşi dădu seama că aveau o altă problemă.

Trebuiau să găsească adăpost împotriva soarelui, şi asta repede.

Din şoseaua principală se desprindeau drumuri secundare, conducând promiţător către oraşe necunoscute, invizibile, dincolo de dealuri, imediat în afara câmpului lor vizual, *acolo* sau poate *acolo.* Fără hartă, Berk nu putea spune unde anume se aflau sau cât de departe şi cu greu se împotrivea ispitei drumurilor secundare ce se făceau din vechea şosea 76.

Dar când soarele se arătă în cele din urmă, de după

curbura pământului, încălzindu-le spinările cu o izbucnire de căldură, îngrijorarea lui Berk lăsă loc panicii oarbe. Aproape ţipă de uşurare când drumul trecu printr-o veche barieră de autostradă.

Nu era mare lucru. Acoperişurile gheretelor se duseseră, sticla ferestrelor spartă, nu mai mult decât nişte cutii fără capac, înalte până la piept. Berk se prăvăli lângă peretele uneia dintre gherete, a cărei duşumea era plină cu moloz, Sadonya preferând să stea singură. O dâră de lumină solară, fierbinte ca o rază laser, pătrunse înăuntru şi-i trezi cu arsura puternică.

Căldura era ameţitoare. Berk simţea că are febră; capul îi pulsa, letargic în vipie. Gura îi era uscată, buzele crăpate, dar îşi păstră voinţa de a face economie la apă. Se trezi când începură să-i ardă picioarele. Soarele amiezii bătea drept în jos, făcând să dispară orice umbră. Berk îşi desfăşură pătura din jurul capului şi o atârnă de un perete, pentru a face un fel de cort. Cu jumătatea Sadonyei, se gândi el, se puteau acoperi până ce avea să treacă partea cea mai rea a căldurii ucigătoare. Atunci observă că bagajul îi era desfăcut.

Bidoanele lui cu apă nu mai erau.

Ocoli după peretele celei mai apropiate gherete şi o găsi pe Sadonya terminând un bidon de apă. Un altul zăcea lângă ea.

— Bei toată apa!

Era uluit, îngrozit.

Ea se şterse la gură cu dosul mâinii, privindu-l fără urmă de remuşcare.

— Mi-e sete, zise ea cu logică de fier. Se *’esupune* că bei cân’ ţi-e sete.

— Curvă, şuieră el. Curvă mică şi proastă.

Se aplecă şi-i smulse sacul. I-l întoarse cu gura în jos şi începu să-i scuture conţinutul furios.

— Hei! strigă ea. Ce faci?

Pe asfaltul crăpat se împrăştiară legături de plante uscate, cartofi mici, zbârciţi, punguţe din piele de şobolan şi încă cinci cutii de apă, golite. Mai rămăseseră numai trei

pline. Sadonya se repezi în patru labe să-şi apuce proviziile. Dintr-o punguţă spartă se revărsă o pudră albă, arătând ciudat de curată pe suprafaţa plină de crăpături a şoselei.

Pentru o clipă, Berk nu fu în stare de nici un gând. Nu putea să reacţioneze, muşchii îl trăgeau în toate direcţiile, vibrând de furie. Apoi o izbi cu piciorul pe fata îngenunchiată, azvârlind-o cât colo.

Sadonya căzu pe spate, cu mâinile în lături, cu genunchii strânşi la piept. Ea clipi cu soarele în ochi, mai degrabă cu surprindere decât de durere. Berk o văzu mijindu-şi ochii în lumină, apoi se aruncă asupra ei.

O parte a creierului îi era surprinsă, şocată, când începu să o lovească, cu anumită metodă, de care nu era cu totul conştient. Fu partea animalului turbat din el cea care văzu lucirea oţelului şi o prinse de încheietură când ea ridică sus cuţitul. Simţi lama ascuţită julindu-i obrazul, trecându-i la mică distanţă de ochi, înainte de a o lovi în plină faţă. Îi izbi de pământ mâna cu care ţinea cuţitul, o dată, de două ori, până când cuţitul sări, lucind, departe de ei. Era o nebunie, ştia. Nici unul dintre ei nu avea energie de irosit. Izbea cu pumnii, în care i se aduna întreaga forţă, lovind-o fără încetare peste faţă, peste braţe, peste picioare, peste spate.

Încetează! Încetează! Încetează!

Sadonya se strânsese covrig, apărându-şi faţa şi stomacul de pumnii lui, gemând sub lovituri. Furia îi dispăru ca o lumină stinsă, braţele îi căzură deodată, durându-l, ca de plumb. Căzu pe spate, rămânând aşezat, ca de lemn, pe asfaltul drumului, fără să-i pese că soarele îi ardea carnea descoperită. Ea se făcu ghem, suspinând.

O privi cum plângea, stupefiat. Apoi, cu greu, se ridică în picioare, culese cuţitul de unde căzuse şi şi-l băgă în betelia pantalonilor, străpungând ţesătura şi improvizându-i astfel o teacă. Culese de pe jos conţinutul sacului, băgând totul înapoi, pe rând. Ea îl privi punându-şi la el în sac ultimele trei bidoane cu apă, fără o vorbă.

Sadonya se trăsese din bătaia soarelui, aşezându-se la

umbră, cu lacrimile uscându-i-se pe obraji. Ochii ei îl urmăreau, plini de ură. Lui Berk nu-i păsa. Când îi termină de strâns lucrurile, îi aruncă sacul în poală.

— Am să te ucid, om-din-oraş, zise ea moale. Sigur.

Lui îi veni să râdă.

— Mi-ai face un serviciu, Sadonya, îi răspunse el fără culoare în glas. Deja ne-ai ucis pe amândoi, adineauri.

Sadonya îşi miji ochii, fără să înţeleagă.

— Nu mai avem destulă apă să traversăm deşertul.

— Mai avem apă. Deşertu' ăsta mare şi 'furisit, nu-l putem noi traversa repede, zise ea sarcastică.

Nu-l credea.

— Da, încuviinţă el.

Se frecă la ochi cu degetul mare şi arătătorul, obosit, foarte obosit.

— E un deşert al naibii de mare. Mai avem vreo două-trei zile înainte, dacă mergem repede, şi soarele o să ne sugă şi ultimul strop de apă din corpuri. Nu a mai rămas destulă apă pentru două persoane, pentru traversare.

Se uită la ea.

Încet, frica luă locul urii din ochii ei, pe măsură ce începea să-l creadă. Berk se aplecă, luă de pe jos o cutie goală şi i-o dădu.

— Când faci pipi, faci în asta. Când ţi se face sete, bei. Când îţi dau eu apă din bidon, bei până când îţi zic, nu mai mult.

Îşi auzi vocea ca de plumb, moartă. Puse mâna pe mânerul cuţitului ei, la pantalon.

— Dacă îmi mai dai de furcă, te omor şi păstrez apa numai pentru mine. Pricepi?

Ea dădu din cap, tăcută.

— Bun, zise el.

Nu simţea nimic. Oricum, nu mai conta. Nu aveau să mai reziste încă o zi.

Luă şi jumătatea ei de pătură şi se înghesuiră amândoi la umbra ei, transpirând, până la apusul soarelui. Imediat ce ultima lucire de soare dispăru după orizont, Berk desfăcu tabăra trăgând de câteva ori de bucăţile de pătură

şi porni la drum. Sadonya îşi cumpăni sacul pe umăr şi păşi alături de el.

— Încercăm oricum? întrebă Sadonya cu glas stins.

Nu o privi.

— Da.

— De ce?

— Pentru că aşa zic.

Ea nu răspunse, şi continuară să meargă în tăcere. Când se opriră să se odihnească, stătu să se uite la el cum bea jumătate de bidon de apă, după care primi ce mai rămăsese. Sorbi încet, până la ultima picătură, şi băgă cutia goală în sacul ei.

Până dimineaţa, apa se termină şi începură amândoi să-şi bea urina. Se împleticiră la adăpostul zidurilor unei case de ţară, din care mai stăteau în picioare trei pereţi. Prăbuşindu-se la umbră, Berk se sprijini cu spatele de zid, cu mâinile pe genunchi, privind cum tremura aerul peste întinderea deşertului. Sadonya adormi lângă el; pieptul i se ridica şi-i cobora în ritmul unei respiraţii superficiale. Soarele, plutind deasupra orizontului, spre est, transformă cerul într-o mare de sânge.

Pielea arsă i se umpluse de băşici de un stacojiu furios, ochii îi dureau, uscaţi şi încinşi. O înghionti de câteva ori pe Sadonya, dar fata, a cărei piele întunecată era încinsă şi uscată, abia mişcă. Pe măsură ce soarele se rotea pe cer, o trase pe Sadonya în jurul pereţilor, după umbră, pe jumătate cărând-o, pe jumătate târând-o. Fata murmura cuvinte fără şir, cu ochii închişi.

Soarele îi cocea pielea. Băşicile mari, de pe picioarele lui arse de soare, se spărgeau şi Berk încercă să sugă lichidul din ele, ştiind că avea să o ia razna şi că tot nu mai conta.

Dinspre nord, o mişcare săltăreaţă prin mirajul tremurător de deasupra suprafeţei deşertului îi atrase atenţia toropită. Un punct se desfăcu în trei, se desfăcu în cinci, în siluete neclare, de culoare maroniu-cenuşie, care se desprinseră cu greutate din valurile de căldură apropiindu-se de ei, luând forme umane, învăluite în caftane de nisip. Berk nu făcu nici un efort să se ascundă.

Mintea îi mai lucra, şi se întrebă cu o vagă curiozitate detaşată, când ajunseră lângă ei, dacă erau reale sau erau doar halucinaţii.

Rangeri sau miraj, hotărî el, nu avea absolut nici o importanţă. El şi fata erau deja morţi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

10-12 iulie 2242

Îi dădură apă, alungându-i toropeala. Una dintre siluete se aşeză pe vine lângă el şi-i duse un bidon la buze. Berk începu să bea cu lăcomie, cu mâinile tremurătoare încleştate pe metalul încins, înghiţind apa cât putea de repede, înainte ca ei să-şi schimbe intenţiile şi să i-o ia. Lăsă cu mare greutate bidonul când i-l traseră din mâini.

Se uita la ei gâfâind, lingând cu limba umflată picăturile rămase pe buze. Dacă asta era o halucinaţie, atunci era una grozavă, hotărî el. Una dintre iluzii vorbi, rostind cuvinte necunoscute lui, când îi luă bidonul de la gură. *Încet, încet...* părea a spune. Berk dădu din cap, cu ochii la fantomă în timp ce bea.

Prin spaţiul lăsat de cârpa de culoare maronie, înfăşurată în jurul capului şi a feţei, îl priveau doi ochi negri, îngrijoraţi, şi-şi dădu seama că nu era un miraj. Fură rostite şi alte cuvinte, blând, murmurat, total de neînţeles. O cârpă umedă îi atinse faţa, surprinzător de rece pe pielea lui încinsă de febră.

Apa începu să-l readucă la viaţă şi se uită în jur, după Sadonya. O altă siluetă înveşmântată în robă pământie era aplecată asupra ei, atingând-o pe faţă şi pe gât cu poala înmuiată în apă. Fata se zbătea, gemea, dar rămase tot inconştientă.

Silueta de lângă el se ridică în picioare şi-şi slăbi puţin cârpa înfăşurată în jurul capului, lăsându-şi faţa la vedere. Pielea tăbăcită, zbârcită, neagră, mai neagră chiar decât a Sadonyei, contrasta ciudat cu barba albă, creaţă, a bărbatului. Acesta zâmbi şi Berk îi răspunse, într-un gest reflex.

Bărbatul cu barbă îşi duse degetele la buze şi aerul încins fu sfâşiat de un fluierat puternic. Aproape instantaneu, deşertul păru a prinde viaţă în jurul lui.

Se auzi *mee-mee-mee* de capre behăind, şi două duzini

de animale cu picioare firave se arătară prin tremurul aerului încins, venind dinspre deşert, urmate de alte două siluete înfăşurate în robe cafenii. Ochii maronii irizaţi, cu pupila ca o fantă, ai caprelor, îl priveau pe Berk cu curiozitate de sub urechile uriaşe, în continuă agitaţie. Pe spinările caprelor erau legate, Berk nu ştia de ce, tufe de plante uscate.

Bărbatul cu barbă i se adresă iar lui Berk, pe un ton prietenos, întrebător, dar cuvintele îi erau necunoscute.

Berk ridică din umeri.

— Îmi pare rău, zise şi vocea îi sună răguşit şi spart din cauza setei.

Omul zâmbi parcă cerându-şi iertare, arătându-şi dinţii pătaţi cu negru, şi-l ajută să se ridice în picioare. Era mai scund şi decât Sadonya, şi zâmbi în sus, spre Berk, cu uimire în priviri.

Alt bărbat o luă pe Sadonya în braţe, înfăşurând-o în roba lui, să o ferească de soare, şi grupul se întoarse, îndepărtându-se de vechiul drum, spre sud. Bărbatul cel scund, cu barbă, îşi băgă umărul sub braţul lui Berk, ajutându-l să meargă, cu picioarele lui goale, prin nisipul încă fierbinte. Caprele se chemau între ele cu behăieli slabe. Râsete liniştite schimbate între doi dintre păstori. Totul i se înfăţişa lui Berk de o pace supranaturală.

Nu fu uimit când zări corturile joase aşezate în plin deşert. Era prea ameţit pentru a simţi surpriza. Omul cu barbă îl conduse într-unul dintre corturi, Sadonya fiind dusă în altul, şi Berk se lăsă recunoscător pe covorul împletit din trestii, aşternut pe jos. Un foc mic, de mangal, de fapt nu mai mult de câţiva cărbuni licărind, încălzea un ceainic din alamă suspendat de un trepied cu cârlig.

Un alt personaj cu robă îi oferi apă, ajutându-l să se ridice în capul oaselor, şi-i şterse faţa şi umerii cu o cârpă umedă în timp ce el sorbea. Bărbatul cu barbă ieşi şi reveni însoţit de un altul, cu faţa descoperită. Ca şi primul, acesta avea pielea neagră, puternic arsă de soare, dar era mult mai tânăr.

O barbă scurtă, albă, îi creştea pe obraji, iar sub bărbie

îi creştea o fâşie creaţă, neagră, care făcea ca faţa să-i pară şi mai lungă. Albul ochilor îi era pătat cu maroniu, aproape la fel de întunecat ca irisul. La fel ca la animale, gândi Berk. El schiţă un zâmbet, arătându-şi gingiile negre şi dinţii pătaţi. Avea nasul lung şi subţire, cu nări largi.

Nu era ranger. Berk văzuse destui ţărănoi de aproape, cel puţin din cei pe care Oraşul îi ţinea în tabere, pentru a munci în fermele cooperatiste, sub supraveghere. Deşi erau la fel de negri, oamenii ăştia nu semănau prea mult cu creaturile triste, ofilite, la care se aştepta Berk.

Cel puţin, vorbeau.

Omul se aşeză cu picioarele încrucişate pe duşumeaua cortului, în faţa lui Berk, privindu-l cu ochi negri, înfundaţi în orbite, plini de curiozitate.

— Len-gleza? zise el rar, pronunţând atent.

Rostea vorbele uşor sâsâit, printre dinţii din faţă, ştirbiţi.

— Da, încuviinţă Berk zâmbind.

— Din Oraş? întrebă omul întorcându-i zâmbetul.

Berk ezită, apoi zise:

— Da, din Pittsburg.

Omul clătină din cap şi schiţă un zâmbet de scuză.

— Vorbeşti prea rău. Rar, rar.

Cel care îl ştersese pe faţă şi îi dăduse apă umplu nişte ceşti micuţe cu apă fierbinte şi-i întinse una lui Berk. Luând-o, Berk realiză că mâinile care i-o ofereau erau delicate. Îşi ridică privirile şi întâlni zâmbetul sfios al unei tinere femei.

— Mulţumesc, zise el.

Ea dădu din cap şi-i spuse ceva, vorbind repede, bărbatului ştirb, înainte de a ieşi din cort. Bărbatul îl invită prin gesturi să bea.

Nu era decât apă fierbinte, cu un uşor gust amărui, dat de o plantă necunoscută, dar, surprinzător, îl răcori îndată ce o sorbi. Urechile îi ţiuiau. Începu să se simtă ameţit şi uşor.

Berk arătă spre ceaşcă.

— Bun, foarte bun, i se adresă el bărbatului cu barba

subţire.

Se opri, apoi întinse mâna.

— Mă cheamă Berk, zise el rar, limpede.

Omul încuviinţă dând din cap şi zâmbi.

— Mă cheamă Amminadab, zise el şi-şi împreună mâinile.

După un moment, Berk puse ceaşca jos şi făcu acelaşi gest.

Era o conversaţie greoaie, cu pauze, dar din gesturi şi puţina engleză pe care o ştia Amminadab, Berk înţelese. Aceştia *erau* un fel de ţărănoi. Erau un mic trib de nomazi care-şi ziceau brethren[12].

Berk învăţase o spoială de italiană, obligatorie în clasele primare, ca urmare a încercării Oraşului de a ocroti şi păstra toate limbile ce se puteau păstra. Brethren, cel puţin pentru auzul lui neexperimentat, suna vag germanic. Învăţătura primită în oraş nu se dovedea a-i fi de prea mare folos.

Amminadab îşi desfăşură cârpa din jurul capului şi o puse alături. Purta la gât un pandantiv grosolan, o cruce din os sculptat, cu mici săgeţi la fiecare vârf, peste tunica largă. Observă că Berk se uita la ea şi zâmbi, atingând-o cu un deget noduros.

— *Zishen af Gottum*, spuse el. Atingerea lui Dumnezeu.

Îi făcură loc şi dormi în seara aceea în micul cort, alături de o duzină de alţi bărbaţi care zâmbeau politicos şi moţăiau întinşi pe jos, ca şi el.

Dimineaţa devreme, cortul se trezi la viaţă. O femeie îi dădu o tunică din material nevopsit, asemeni celor pe care le purtau ei, şi se amuză, râzând liniştit în spatele mâinilor, de strădaniile lui de a-şi înfăşură cârpa în jurul capului. Amminadab îl conduse în cealaltă parte a taberei, zâmbind cu dinţii lui lipsă, spre un zid ruinat, la umbra căruia se adunaseră mai toţi membrii tribului. Stăteau în rânduri frumos aliniate, cu picioarele încrucişate, pe nisipul prăfos,

---

[12] Fârtaţi (eng., arh.), numele unui cult actual, de orientare neoprotestantă.

în aşteptare.

Berk o zări pe Sadonya, cu părul ei negru revărsat peste o tunică exact ca a lui. Ea îl privi impasibilă; avea un ochi închis, julit şi umflat. Se simţi ruşinat în sinea lui şi se uită în altă parte.

Un bătrân ghebos se ridică în picioare, ţinând cu respect în mâini un obiect înfăşurat cu grijă. Îl înălţă către cei adunaţi, iar ei răspunseră ridicându-şi mâinile împreunate, ca în rugăciune. Fără grabă, grupul se înclină, toţi odată, plecându-şi capetele la pământ. Berk se uită în jur şi le imită gestul.

După o lungă tăcere, brethrenii se îndreptară. Şi cu asta, după cum părea, totul se termină. Obiectul înfăşurat se reîntoarse într-o cutiuţă pătrată, iar grupul se împrăştie, începând să strângă tabăra. Corturile fură desfăcute în câteva minute, şi înainte ca soarele să se ridice şi să încălzească aerul, tribul porni, îndreptându-se spre sud.

Berk merse alături de Amminadab, vorbind cum se putea. Bărbatul cel ştirb învăţase bruma de engleză de la un alt ţăranoi, care murise când Amminadab era copil. De unde o învăţase acela, era un mister. „Om-din-oraş“ nu părea să aibă nici un înţeles anume pentru Amminadab. Brethrenii, decise Berk, erau prea departe de Oraş pentru ca micile lor grădini să fi prezentat vreun interes pentru Consiliu.

Brethrenii nu avuseseră nefericitul contact cu Oraşul pe care-l trăiseră ceilalţi ţăranoi. Lor nu li se furaseră grădinile trudnic cultivate şi nu fuseseră ei înşişi cooperativizaţi, obligaţi să-şi lucreze propriile pământuri în beneficiul Oraşului.

Încă.

Amminadab părea încântat de ocazia pe care o avea de a-şi îmbogăţi slabele cunoştinţe, iar Berk era fericit că trăia.

După cele spuse de Amminadab, în deşert fuseseră dintotdeauna brethreni. Încă dinainte de *Ferangd'rung,* dinainte de reîntoarcerea lui Cristos. Cu ochi strălucitori

de entuziasm, îi tot dădea înainte, într-un amestec de dialect, generos asezonat cu engleză, şi mişcări energice de mâini.

Aceşti ţărănoi, după cât putu reconstitui Berk, erau descendenţii Amişilor şi ai Mennoniţilor care ocupaseră cândva zona, deşi nu era clar dacă fizic sau spiritual. Întinderea deşertului, neîndurător de fierbinte, aproape pustie, era numită Paradis de către brethreni, spre marele amuzament secret al lui Berk.

Schimbarea, îi explică Amminadab în engleza lui energică, dacă nu cumva cam sumară, era rezultatul direct al Celei de-a Doua Veniri a lui Cristos, nu era oare cât se putea de limpede? Strămoşii lor, cu toate că trăiseră modest, încercând să urmeze legea lui Dumnezeu, căzuseră în greşeală. Nu trăiseră suficient de simplu, după adevărata voie a lui Dumnezeu, astfel că El recrease vechiul Israel în Pennsylvania. Dumnezeu era milostiv, mare era îndurarea lui. Le dădea încă o şansă de a se îndrepta.

Brethrenii adoptaseră ceea ce credeau ei că era adevăratul rol încredinţat lor de Dumnezeu, recreând versiunea lor biblică a vechiului Pământ Sfânt. Seminomazi, brethrenii trăiau în corturi din piei şi se îmbrăcau în ţesături aspre. Păstorind capre încăpăţânate, rezistente, ei cultivau plante de furaj, iar în anotimpurile mai blânde cultivau ce puteau în micile straturi de pământ camuflate pentru a se confunda cu dealurile maronii înconjurătoare. Nu pentru a le ascunde, se părea, de ochii piloţilor Oraşului, ci de ai *Tuivel*-ilor, *Lupii Orezului.*

Rangeri.

La sfârşitul primăverii, îşi strângeau micile recolte şi-şi abandonau grădinile. Îndreptându-se spre Edenul de pe malurile Iordanului, se întâlneau cu alte mici triburi, şi îşi petreceau lunile fierbinţi de vară depănând poveşti şi făcând schimb de membri, crescându-şi caprele până ce venea timpul să migreze iar, revenind pe teritoriile lor individuale, pentru a-şi semăna culturile de iarnă. Atunci avea loc o adevărată cursă, în încercarea de a conserva

destulă hrană şi a evita sau a limita pierderile pricinuite de asalturile Lupilor Orezului, pentru a avea cu ce ieşi din iarna stearpă.

Dintr-un calcul aproximativ al poziţiei soarelui, adăugat unei estimări a punctului unde îi găsiseră brethrenii, Berk calculă că Edenul se afla mai la sud-vest, dincolo de vechiul oraş Lancaster, iar Iordanul putea fi, probabil, identificat cu Susquehanna.

Soarele urca rapid pe cerul alb şi un semnal nerostit se răspândi printre membrii tribului. În câteva minute, micile corturi rotunde fură întinse şi tribul se mistui înăuntrul lor, cu tot cu capre. Era lesne de înţeles, îşi dădu Berk seama, de ce nu-i detectase el din aer. Un grup mic precum acesta era uşor de scăpat din vedere, iar corturile se confundau aproape complet cu nisipul deşertului.

Amminadab îi făcu semn să intre într-un cort unde alţi patru bărbaţi stăteau lungiţi în adânciturile pe care le făcuseră în nisipul de sub ei, acoperit cu covoraşe ţesute din ierburi uscate. O femeie pregăti iar un ceainic din alamă, atârnându-l deasupra tăciunilor abia licărind. Purtau cu ei, aşa părea, jăratecul aprins. Femeia zâmbi, împreunându-şi mâinile, şi ieşi. Berk dădu la o parte bucata de piele de la intrarea cortului şi o văzu strecurându-se târâş sub un acoperământ identic, la nici douăzeci de paşi depărtare.

Berk arătă spre locurile de unde şi încotro plecase femeia, încercând să pună o întrebare.

— De ce, zise el, s-a dus acolo? Noi stăm aici?

Amminadab îi aruncă o privire întrebătoare.

— Bărbaţii, spuse Berk indicând vag spre propria-i vintre. Femeile, mimă el sânii.

Ceilalţi zâmbiră amuzaţi. Berk arătă cu mâinile, pentru a sugera corturi separate.

— Da, da, încuviinţă Amminadab fericit. Adevărat.

— De ce?

— Ghezetzbuk, zise Amminadab. Asta Dumnezeu zice.

— Tu, arătă spre bărbatul cu dinţi lipsă, care-i zâmbea. N-ai nevastă? N-ai femeie…

Îşi prinse degetele împreună.

— Da, da, spuse Amminadab cu entuziasm. Poate nu.

— Okay, făcu Berk, renunţând.

Amminadab părea mulţumit de el însuşi.

— Okay, încuviinţă el.

Se întoarse către ceilalţi bărbaţi din micul cort, vorbind liniştit. Fiecare dintre ei umplu, la rând, ceştile cu apă opărită. Amminadab scoase un cârnat lung şi câteva pâini plate dintr-un mic pachet. Tăie bucăţele de carne şi le dădu fiecăruia, pe câte o bucată de pâine. Îi dădu lui Berk o bucată mare, zâmbind. Berk o înghiţi aproape cu lăcomie, fericit că era altceva decât şobolan. Carnea era puternic condimentată şi i se păru a fi cel mai delicios lucru pe care-l mâncase în viaţa lui.

Terminară apa şi rămaseră moţăind în cort, aşteptând să treacă fierbinţeala zilei. Berk îşi simţea trupul pulsând, cu terminaţiile nervoase suprasensibilizate la suprafaţa pielii arse de soare. Chiar şi greutatea ţesăturii pe umeri îi provoca dureri. Îi privi pe ceilalţi dormind liniştiţi până ce ochii i se închiseră, osteniţi, şi bărbia îi căzu în piept.

Când tabăra îşi reveni la viaţă, ca la un silenţios semnal automat, Berk se scutură şi el de toropeală. Bărbaţii făcură sul covoraşele subţiri, transformându-le în legături de purtat în spinare. Unul dintre ei strânse cărbunii aprinşi într-o oală din fier, aruncând peste ei şi câteva aşchii de lemn, şi lăsă deasupra un capac. Prin găurelele perforate în capac se strecurară afară şuviţe minuscule de fum când el îşi puse oala la spinare, lăsând-o să se legene la capătul trepiedului ei.

În câteva minute, tabăra dispăru fără să lase în nisip nici o urmă a faptului că se opriseră vreodată acolo. Mica turmă de capre, cu umbrelele lor din tufişuri în spinare, sărea peste pietre şi micile valuri de nisip behăind în vreme ce câţiva băieţandri îşi agitau ciomegele pentru a le îndemna.

Amminadab continuă să sporovăie, izbucnind în râs când Berk clătina din cap cu regret, neîmpăcat când omul din Oraş nu reuşea să înţeleagă. Ştirbul era perseverent, şi

Berk se trezi că admiră acest mic popor. Se adaptaseră şi supravieţuiseră Afară secolelor.

Ţărănoii pe care-i mai întâlnise erau şterşi, simpluţi la minte, nu vorbeau şi erau stoici şi pasivi ca vitele. Brethrenii erau ţărănoi, dar ei nu erau nici necivilizaţi, aborigeni înapoiaţi abia târându-şi existenţa în deşertul ostil, şi nici nu prezentau defectele genetice provocate de soare, cum insista propaganda Oraşului să-i prezinte pe toţi cei de Afară. Îi salvaseră, pe el şi pe fată, când ar fi putut să-i lase foarte simplu să moară, îi hrăniseră şi le dăduseră adăpost în propriile lor locuinţe fără cârtire, fără urmă de resentiment sau de aşteptare a vreunei răsplăţi. Berk era tulburat de ideea că puteau fi asemenea diferenţe între aceşti oameni şi genul de ţărănoi care-i erau lui cunoscuţi… sau erau diferenţe pe care nu se ostenise el niciodată să le observe?

Parcurseseră deja vreo cinci mile sub lucirea roşietică a soarelui ce se apropia de asfinţit când conducătorul grupului se opri. Imediat, tabăra păru a se cutremura, prăbuşindu-se în nisip. Caprele se lăsară pe genunchi, cu gâturile aplecate pentru a-şi ascunde capetele în tufişuri, încremenind în tăcere. Chiar şi de la mică distanţă, ştiind că animalele erau acolo, era dificil să vezi mai mult decât un pâlc de tufişuri uscate, ca oricare altele care creşteau ici şi colo pe întinderea deşertului.

Amminadab îl trase jos pe Berk, alături de el, cu privirea umplută brusc de îngrijorare, serioasă.

— Lupii Orezului, suflă el.

Brethrenii se lungiseră grămadă în nisip, trăgându-şi nisip peste robe, făcându-le aproape imposibil de distins. Întreaga tabără dispăru în timp de câteva secunde ca prin farmec, perfect camuflată.

Berk spionă speriat împrejurimile printr-o crăpătură din cârpa în care îşi înfăşurase capul. Nu vedea şi nu auzea nimic. Apoi, departe spre dreapta, văzu o şuviţă fină de fum plutind în aer. I se păru că aude strigătul cântat al rangerilor, dar era prea slab pentru a fi sigur.

Rămaseră cu toţii nemişcaţi şi tăcuţi ore întregi, fără ca

nimeni să clintească, fără ca vreun copil să plângă sau vreo capră să behăie. La un moment dat, Berk îşi schimbă poziţia. Amminadab îl atinse uşor, clătinând aproape imperceptibil din cap, cu ochii plini de groază, înainte de a-şi trage cârpa la loc peste faţă.

Un fluierat ascuţit străpunse aerul, ca ţipătul unui şoim de deşert. Brethrenii se rematerializară din nisip ca nişte strigoi. Pe Berk îl dureau toate încheieturile când se ridica nesigur în picioare, dar Amminadab părea că nu are nimic. Omuleţul chicoti amuzat şi începu să-i scuture lui Berk nisipul de pe robă.

Merseră până când se făcu prea întuneric pentru ca omul aflat în fruntea coloanei să mai poată vedea, şi-şi instalară iarăşi tabăra în câteva minute. Nisipul aruncat peste marginile corturilor le făcea să-şi piardă identitatea pe întinderea deşertului. Omul cu oala cu jăratec aşeză trepiedul în mijlocul cortului şi suflă în tăciuni pentru a-i readuce la viaţă.

Amminadab trase uşor roba de pe umerii lui Berk, strâmbându-se şi sugând aerul prin spaţiile dinţilor lipsă. Clătină din cap şi înmuie în apă bucăţi de cârpă, pe care le aşeză pe spatele pârlit de soare al omului din Oraş. Berk oftă cu uşurare.

De astă dată, femeia aduse de mâncare într-o oală, carne picantă de capră, în sos gros, puternic condimentat. Bărbaţii mâncau cu mâna, folosind bucăţi de pâine drept farfurii. Amminadab îi dădu lui Berk un rotocol de brânză albă, moale, condimentată şi îndulcită, cu nişte seminţe mici, plate. Era bună, mult mai bună, după Berk, decât sângele de capră fermentat, amar, pe care Amminadab insista să-l împartă cu ei. Colegii lui de cort mormăiră, cunoscători, când el o declară excelentă. Era, oricum, şi după ea se cerea puţină băutură, ceea ce fu foarte plăcut.

Viaţa era simplă, directă. Serile le repetau pe cele precedente, oamenii vorbeau liniştit şi beau, femeile lunecau asemeni unor umbre de la un cort la altul înainte ca ei să cadă pradă somnului. Cerul se albea înainte ca soarele să se înalţe, zilele treceau toate la fel. După scurta

slujbă de dimineaţă, tabăra îşi continua drumul spre sud-vest. Pe la mijlocul după-amiezii, câteva zile mai târziu, se arătară vederii apele sclipitoare ale Iordanului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

28 iulie 2242

Pe malurile Iordanului se întâlniră patru triburi de brethreni, mai puţin de cincizeci de inşi cu toţii. Nu era obişnuitul eveniment vesel, care ar fi putut fi, îi explică Amminadab cu vocea frântă. Unul dintre triburi fusese redus la trei oameni, ceilalţi fiind ucişi sau luaţi de Lupii Orezului. Urmau să ţină sfat, să decidă ce aveau de făcut.

Berk rămase cu brethrenii încă o săptămână, odihnindu-se, vindecându-se, dând o mână de ajutor când putea, învăţând. Se văzu puţin cu Sadonya, care în cele din urmă nu-l mai preocupă. Spera în secret ca fata să se hotărască să rămână cu brethrenii la plecarea lui. Putea parcurge distanţe mult mai mari fără ea, judeca el, refuzând să recunoască faptul că pur şi simplu nu o plăcea.

Între timp, se îmbăia cu bărbaţii în apa limpede a râului puţin adânc, înlăturând mizeria de pe corp şi din păr. Berk nu mai avusese ocazia să se tundă de dinainte de plecarea din Pittsburg, iar părul îi atârna acum încâlcit peste umeri. Se hotărî să-şi lase barba, cât era ea de încurcată; ţinea cald, dar măcar îi proteja faţa de razele soarelui. Îl lăsă pe Amminadab să-i trateze părul şi barba de păduchi şi stătu liniştit în cort în timp ce omuleţul îl pieptăna meticulos cu un pieptene fin din metal, spărgând paraziţii între unghii.

Amminadab nu fusese singurul fascinat de părul lui Berk, cu fir subţire şi drept. Femeile din tabără, ele însele cu păr des, cârlionţat, împletit în modele complicate, încercară pe rând să-i aranjeze codiţe, până ce începea să-l doară pielea capului. Chicoteau când părul îi scăpa din codiţe, la sfârşitul zilei, şi se certau aprins pentru a stabili al cui era rândul.

El îşi avea schimbul lui la păzitul caprelor şi învăţă cum să le mulgă seara. Deprinse tehnica de supraveghere a micii plite pentru ceai, învăţă să fiarbă ceaiuri slabe din plante, să menţină tăciunii aprinşi în oliţele lor. Învăţă

ierarhia socială care stabilea cine turna cui, cine se muta pentru a face loc altuia să se aşeze. Bărbaţii cu care împărţea cortul îl învăţară cum să-l ridice şi cum să-l demonteze în câteva minute, încurajându-l când se dovedea neîndemânatec şi aplaudându-l când reuşi, în cele din urmă. Amminadab îl învăţă cum să se lase la pământ şi cum să-şi arunce nisip peste robă, care era poziţia cea mai bună pentru a rămâne nemişcat ore întregi fără a-i înţepeni corpul. Femeile îl dădăciră cum să descopere plantele comestibile pe care nu le-ar fi văzut niciodată cu ochii lui neavizaţi.

Seara, exersa modelarea patului de nisip sub cort, pentru a se întinde confortabil pe covoraşul din papură. Îl lăsă pe Amminadab să-i pună la colţurile ochilor seminţe care să-i înnegrească corneea. Mestecatul beţelor noduroase, de rădăcini uscate, îi colorară dinţii şi gingiile, iar colegii lui de cort, examinând rezultatele, mormăiră a aprobare. Pielea arsă i se coji în bucăţi mari, iar rozul se transformă în cafeniu închis când rănile se vindecară.

Prinse câteva cuvinte din dushprek, în schimbul ajutorului oferit lui Amminadab la îmbunătăţirea englezei lui precare. Omuleţul muncea din greu, hotărât cu toată inima să înveţe, oprindu-se din vreme în vreme pentru a le explica tovarăşilor de cort, plin de entuziasm, câte un cuvânt. La rândul lor, ei răspundeau cuprinşi de încântare ori de câte ori Berk reuşea să se bâlbâie mai ca lumea în dushprek.

Berk deprinse, studiind cu seriozitate, mişcările ceremoniei de dimineaţă, uimit de indiferenţa aproape neglijentă a religiei lor, până când realiză că ei nu făceau nici o distincţie între credinţă şi viaţa lor de fiecare zi. Cu toate că bărbaţii şi femeile locuiau separat, nu exista nici o ierarhie socială pe care să o poată percepe, alta decât atenţia acordată în primul rând nevoilor celorlalţi. Femeile veneau şi plecau cum voiau, alegându-şi partenerii, i se păru lui Berk, aproape la întâmplare. Copiii şi femeile erau la mare preţ, şi se bucurau de un tratament pe măsură. Nu exista nici o demarcaţie anume între familii; fiecare era

parte a marii familii, fiecare copil aparţinea fiecărui adult. Nu era atât faptul că brethrenii ar fi aderat la un ordin egalitarist, cât era vorba despre o simplă atenţie instinctivă pentru supravieţuirea în comun.

Erau pur şi simplu nişte oameni încântători.

Cei doi bărbaţi stăteau pe panta dulce care cobora spre malul râului, uitându-se la femeile care-şi îmbăiau copiii înainte ca dimineaţa să se încingă prea tare. Sadonya stătea pe un bolovan umed, cu picioarele în apă. Berk ştia că-l văzuse, dar îl evita şi stătea cu spatele întors ostentativ spre el. Perfect, lui nici nu-i păsa.

Amminadab studia harta schiţată de Berk pe pământ, clipind din timp în timp pentru a alunga din ochi ţânţari micuţi, atraşi de umezeală. Cu un băţ subţire, Berk trasă linia râului, incluzând în desen şi lacul de acumulare din spatele lor. Apoi arătă cu băţul către apă.

— Okay? Înţelegi?

— Da, încuviinţă Amminadab dând din cap cu însufleţire. Iordanul.

Arătă la apă, apoi la linia de pe pământ, de la picioarele lor.

Berk trasă o serie de curbe, apoi arătă spre linia joasă a munţilor scunzi, cu vârfuri tocite, dinspre vest, coloraţi în albastru, dincolo de râu.

— Alleys, spuse el.

— Bergen, zâmbi Amminadab arătând şi dând din cap. Da.

Berk trasă cu atenţie o linie care intersectă râul deasupra locului unde desenase lacul.

— Drum.

Amminadab păru încurcat.

Berk mimă starea în care se afla când îi găsiseră brethrenii, arătând spre el şi spre Sadonya, care continua să îl ignore cu bună ştiinţă. Degetele lui merseră în lungul liniei pe care o trăsese pe pământ.

— Ah! exclamă Amminadab brusc luminat. Bog weg.

— Bog weg, încuviinţă Berk, încercând să traducă. Drum vechi.

Trecu pe schemă contururile vechilor oraşe Reading, York şi Lancaster, apoi schiţă domurile Harrisburgului, în locul unde râul se intersecta cu drumul.

— Oraş, bătu el cu băţul în cercurile pe care le trăsese pe pământ.

— Foarte rău, zise Amminadab solemn. Nu merge, oraş. Boz oraş, *rău* oraş.

Pilotul şi omuleţul trebuiră să mai deseneze şi să converseze mult înainte ca Berk să înţeleagă. Nu vor merge prea aproape de Harrisburg, deoarece învăţaseră repede ce nesănătos era să te apropii prea mult de bariera cu capcane. Se fereau până şi de ruinele vechilor oraşe şi, exceptând situaţiile în care erau nevoiţi să le traverseze, evitau şi drumurile mai importante ori de câte ori puteau.

Brethrenii nu erau atât de nomazi ca rangerii, trebuind să stea în acelaşi loc suficient de mult pentru a-şi planta culturile la noroc, pe petice de pământ arătând ca naturale, disimulându-şi prezenţa în faţa întotdeauna lacomelor priviri ale Lupilor Orezului. Rangerii, îi explică Amminadab cu greutate, luau întreaga recoltă când o găseau. Dacă triburile brethrenilor se împotriveau, erau pur şi simplu căsăpite. Uneori, unii erau oricum ucişi, ca familiile celor câţiva supravieţuitori distruşi pe care Berk îi văzuse încărcaţi cu rămăşiţele avutului lor.

— Luptaţi-vă! zise Berk.

Amminadab îl privi fără expresie.

Berk mimă doi oameni luptându-se. Amminadab păru şocat.

— Nu, nu! Niciodată!

Agitat, omuleţul ştirb începu o rafală rapidă de dushprek, engleză şi mâini rotite. Brethrenii nu ucideau. Niciodată. Nici chiar rangeri. Era oprit de Ghezetzbuk, cartea legilor lui Dumnezeu.

— Dar Lupii Orezului vă ucid pe voi, insistă Berk.

Amminadab ridică din umeri cu resemnare.

— Nu ucide, zise el pe un ton final.

Interpretă escaladarea unui conflict, din ce în ce mai mulţi morţi. Mai întâi ei, apoi noi, apoi mai mulţi de-ai lor.

Mai mulţi de-ai noştri. Unde se opreşte? Aici. Se termină cu noi.

Dar, explică Amminadab, Lupii Orezului învăţaseră măcar ceva. Arareori îi masacrau complet pe brethreni şi de obicei lăsau suficiente grâne pentru însămânţarea de anul viitor. Brethrenii morţi nu cultivau grâne care să fie jefuite. Lupii lăsau întotdeauna câţiva brethreni în viaţă, mai ales copii, dar luau toate femeile pe care le găseau. Un parazit care-şi ucide gazda sfârşeşte prin a muri el însuşi. Până şi Lupii Orezului înţelegeau atâta lucru.

Brethrenii, pe de altă parte, cultivau câteva grădini ascunse în fiecare sezon, aşteptându-se ca cel puţin una să fie descoperită. Era o viaţă dură, zâmbi Amminadab optimist, dar în definitiv, ăsta era Paradisul.

Berk clătină din cap, uluit.

În felul lui, recunoscu el, *aducea* puţin cu un Eden ciudat. Un popor blând, optimist, reuşise uimitor de bine să evolueze în mediul cel mai aspru cu putinţă. Prosperau în sălbăticie numai pentru a fi vânaţi de rangerii cei cruzi. Dacă se aventurau prea aproape de un oraş cu domuri, erau exploataţi de supravieţuitorii mai avansaţi ai Schimbării. Şi totuşi supravieţuiau, perseverând în credinţa lor plină de compasiune.

Un băieţel învârtind un băţ deasupra capului alerga înaintea şi în urma unui grup de capre, mânându-le în jos, spre râu, la adăpat. Copilul nu lovea niciodată animalele, observă Berk. Nu văzuse nici vreun adult lovind un copil. Şi, cu toate că femeile trăiau separat de bărbaţi, ei se uneau în mod liber, râzând şi mângâindu-se, fericiţi în inconştienţa lor.

Chiar şi cei trei bărbaţi care supravieţuiseră atacului Lupilor Orezului începură să zâmbească iar, deşi oarecum trist. Supravieţuitorii se amestecau cu femeile în apă, unul dintre ei chiar dând ajutor la spălatul rufelor. Îşi pierduseră toate femeile, îi spusese Amminadab, dar sfatul hotărâse ca ei să rămână ca un clan separat. Când întrunirea de vară avea să se împrăştie, femeile din celelalte triburi aveau să discute între ele pentru a se

decide care să meargă cu cei trei văduvi, să făurească un nou trib.

Cormack, hotărî Berk, şi întregul consiliu se puteau da peste cap. El nu avea să le spună niciodată despre brethreni. Ţineţi-vă departe de oamenii-din-oraş, ca mine, ar fi vrut Berk să-l avertizeze pe Amminadab. Noi suntem mai răi decât rangerii.

Se simţi deprimat.

Dacă Amminadab îi observase schimbarea dispoziţiei, era destul de delicat ca să se facă a nu vedea. Priviră femeile bălăcindu-se în râu, râzând liniştite în timp ce se jucau cu copiii. Robele le stăteau lipite de corpurile subţiri. Amminadab zâmbi larg şi-i făcu lui Berk cu ochiul, repetând cu mâinile mişcarea prin care Berk le mimase sânii.

— Zuiita, da?

— Da, al naibii de dulci, încuviinţă Berk şi izbucni în râs.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

31 iulie 2242

Amminadab ştia că Berk pleca. De unde ştia, Berk nu-şi dădea seama, dar omuleţul ştirb îi dădu un bidon din alamă şi un mic pachet cu pâine, carne şi brânză condimentate, zâmbind cu toată gura. Berk puse bine pacheţelul, alături de cutiile lui turtite, cu apă, ultimele resturi ale proviziei de carne de şobolan preparată de Sadonya şi preţioasa mostră de petrol, în legătura solidă, cu care îşi schimbase sacul putrezit din piele.

— Noroc, prietene, spuse Berk scuturând mâna omuleţului.

Amminadab dădu din cap şi se întoarse pentru a se alătura celorlalţi la rugăciunea zilnică, iar Berk o luă din loc înainte ca ultima stea să dispară în lumina dimineţii.

Se părea că şi Sadonya ştia. Berk spera să pună suficientă distanţă între el şi mica congregaţie de pe malul râului înainte ca ea să descopere că lipsea. Era cel mai bine să o părăsească, încerca el să se convingă. I-ar fi fost mult mai bine să rămână cu brethrenii. Când dădu cotul râului şi o găsi stând şi aşteptându-l lângă un pâlc de copaci, i se făcu un gol în stomac.

Când Berk trecu pe lângă ea fără să spună o vorbă, Sadonya se ridică şi-şi puse sacul în spinare, urmându-l. El îşi continuă drumul pe malul râului, cu starea de euforie risipită.

Se opriră la mijlocul zilei, la umbra unui vechi baraj, peste ale cărui rămăşiţe acoperite de muşchi, apele râului continuau să se scurgă. Berk îşi trase poalele largi ale robei peste genunchi şi lăsă apa să-i răcorească picioarele cuprinse de dureri. Sadonya se lăsă pe vine lângă el.

— Mare ticălos, om-din-oraş, zise ea pe ton de ceartă, spărgând în cele din urmă tăcerea.

— Cred, răspunse Berk.

Sadonya nu avea de gând să renunţe.

— Mă ’bandonezi fuga, acolo, hă?
— Am încercat. Din greu.
— Avem un târg, uiţi? ’Şti numa’ mincinos mereu, repede calci târgu’. Io niciodată nu calc târguri, aşa-i?
Berk se aplecă deasupra apei şi se stropi pe faţă, lăsând stropii reci să i se scurgă prin păr şi prin barbă. Codiţele împletite i se desfăcură, năvălindu-i peste faţa transpirată.
— Nu, Sadonya, nu-ţi încalci înţelegerile, iar eu nu am uitat. Numai că până acum am crezut că şi tu mă urăşti tot atât cât te urăsc eu pe tine, şi că ai fi mult mai fericită să rămâi cu ei. Cred că am greşit.
— Naibii de clar.
Rămase mult timp tăcută.
— Ticălos mincinos mereu, murmură ea.
Berk se sprijini de zidul barajului şi închise ochii. Zgomotul apei curgând îl linîştea, ca şi bâzâitul insectelor prin aerul încins. Filtrată printre crengile copacilor firavi, căldura după-amiezii părea aproape plăcută. Berk începu să picotească, uitând aproape cu totul de ea.
— Eu nu te urăsc, spuse ea pe un ton liniştit, scoţându-l brusc din moţăială.
— Asta-i frumos din partea ta, zise el în batjocură. Mă face să mă simt mult mai bine.
— ’Mi pare rău c-am băut io toată ap’ aia, spuse ea încet.
În cele din urmă, Berk se uită la ea cu dezgust. Sadonya îşi feri ochii.
— Sadonya, zise el cu năduf. Nu-mi pasă de afurisitele tale de păreri de rău. N-ai fost decât un ghimpe, aproape ne-ai ucis naibii pe amândoi. Nu-ţi pot spune cât sunt de îngrozit că mă aflu iarăşi împreună cu tine. De ce nu m-oi fi uitat tu, pentru Dumnezeu, *să mă laşi în pace?* De ce n-oi fi rămas tu cu brethrenii?
Ea se uită dincolo de râu, netulburată. Clipi, şi pe obraz i se prelinse o singură lacrimă, uimindu-l cu totul pe Berk.
— Nu-mi place de ei, zise ea supărat. S’ o adunătură de blânzi şi cuminţi, nu po’ să spun rahat; mereu numa’ nu fă aia, nu se poa’ ai’lantă. Nu mă plac. Sigur nu-s ’ciodată fericită acolo.

— Nu mai spune.

Berk nu-şi putu ascunde batjocura din glas.

— Chiar mă urăşti? întrebă ea tot fără să se uite la el.

Berk oftă. Da, trebuia să recunoască, ura copilul ăsta de treisprezece ani. Nu era un lucru plăcut de admis, dar pur şi simplu nu se putea convinge să o placă.

— Nu destul pentru a te ucide, dacă asta este vreo consolare, spuse el în cele din urmă.

Se uită la soarele de deasupra, ce-şi arunca săgeţile printre crengile copacilor, şi se ridică greoi în picioare.

— Haide, Sadonya, zise el resemnat. Avem cale lungă, şi râul ăsta nu are să ne mai fie de folos prea mult timp.

Mai erau vreo cincizeci de mile până la Harrisburg, dar malurile nisipoase ale râului nu erau stânjenitoare la mers, iar apa era limpede şi răcorea aerul din preajmă, făcând căldura suportabilă. În lungul ţărmurilor creşteau mici pâlcuri de copaci, aruncându-şi umbra rară peste oglinda apei. Berk nu se opri din mers nici după apusul soarelui, lumina firavă a lunii unduindu-se pe valuri fiind de ajuns pentru a vedea pe unde umblau.

Râul îşi schimbase cursul pe parcursul secolelor, iar când se opriră pe la miezul nopţii să se odihnească, se culcară sub un pod care cândva traversase albia apei, aflată acum la vreo cincizeci de picioare de el.

Câteva ore mai târziu, când cerul încă strălucea de stele, Berk o sculă pe Sadonya, rezistând tentaţiei de a o şterge de unul singur, lăsând-o pe fată dormind. Nu mai avea harta, dar era destul de sigur că şi-o amintea suficient de bine. Yorkul se afla la vreo zece mile spre stânga, Lancasterul la ceva mai mult de zece spre dreapta. Domurile Harrisburgului se aflau la mai bine de douăzeci şi cinci de mile în susul râului, dar Berk ştia că următorul pod peste Susquehanna era şoseaua 76, la cinci mile depărtare de refugiu. Aveau să mănânce şi să se odihnească acolo, înainte de a traversa râul spre vest.

Deşertul rămăsese în urmă, dar tot mai aveau de făcut o cursă de cincizeci de mile în linie dreaptă prin uscăciune, peste dealuri bătute de soare, până la culmile joase ale

munţilor Alley Oops. Berk avea de gând să o facă într-o singură zi, cu sau fără Sadonya. O dată ajuns la Heberi, era dispus să rămână pe loc în aşteptarea venirii următorului avion cu provizii, care să-l salveze.

Era un plan bun. Fără fisură.

Numai că, atunci când mai erau doar vreo zece mile până la locul unde Berk se aştepta să găsească vechiul drum şi podul peste apele repezi ale râului, zări un fum negru ce se înălţa în rotocoale leneşe spre cerul dimineţii. Mult fum negru. De partea asta a râului. Un zvon de păsăret se auzea vibrând prin aer, ca bâzâitul insectelor în adierea verii. Rahat.

Rangerii.

Râul se lărgise, punctat cu insule. Pe una dintre ele, o pereche de turnuri conice luceau în lumina verzuie a zorilor. Mai aproape, o insulă mai mică plutea în mijlocul apei ca o barcă de salvare.

— Trebuie să traversăm pe aici, îi spuse el Sadonyei şi intră cu picioarele în apă.

— Ce? întrebă ea. Ce spui, să trecem pe-aici?

El se întoarse, exasperat, dar se mai potoli când îi văzu groaza din priviri. Nu frica de rangeri, dacă măcar înţelesese ameninţarea, ci spaima de curentul iute al râului.

Berk arătă spre zidul de fum din depărtare, de dincolo de vechile turnurile răcire.

— Aia sunt rangerii, Sadonya. Suntem despărţiţi de podul peste care voiam eu să trecem. Dacă vrem să trecem, pe aici trebuie să o luăm.

— Nu, zise ea sec.

Pentru un moment, se gândi s-o înşface pe fata înspăimântată şi s-o tragă dincolo după el.

— Perfect, îi aruncă el şi-şi legă poalele robei în jurul pieptului.

Arătă înapoi, în josul râului, spre sud.

— N-ai decât s-o iei înapoi pe acolo, dacă vrei, cât poţi de repede, şi să te simţi bine cu brethrenii. Ei or să aibă grijă de tine. La revedere, Sadonya.

Îşi săltă bocceaua mai sus pe umeri şi intră în apă, îndreptându-se cu greu spre capătul nordic al insulei. Râul era puţin adânc, dar nu putea fi traversat prin albie. Pietrele erau lunecoase sub tălpile lui goale şi, când apa îi ajunse la piept, îşi pierdu echilibrul.

Căzu cu faţa în apă şi sări înapoi, gâfâind. Începu să înoate spre micuţa insulă. Apa era destul de repede pentru ca înotatul să fie dificil şi periculos, şi când îşi juli genunchii de nisipul aspru, abia scăpase de a fi purtat de curent dincolo de capătul sudic al limbii de pământ.

Se târî în sus pe plaja îngustă, tuşind şi scuturându-şi apa din păr. Se rostogoli în nisip, mai departe de apă, şi se uită clipind la fata care stătea pe vine pe celălalt mal.

— Hai, Sadonya! strigă el fără să ştie de ce o încuraja să-l urmeze. Nu-i chiar atât e greu!

Se ridică în picioare şi merse în celălalt capăt al insuliţei.

— Ai să reuşeşti, lasă apa, să te ducă ea!

Când ea păşi cu teamă în apă, Berk se întrebă dacă nu cumva încerca s-o ucidă. Fata nu ştia să înoate. Chiar şi în apa asta mică, se putea lesne îneca. Şi, desigur, după nici cinci paşi, Sadonya alunecă, ţipă şi căzu sub apă.

Berk intră înapoi în apă fără să se mai gândească, îndreptându-se cu greu spre locul unde fata se zbătea, izbită de pietre, rostogolită la vale de apele repezi. Sadonya se agăţă de o rădăcină ce ieşea la suprafaţa apei, ţinându-se cu mâinile încleştate de lemnul lucios. Stătea cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, şi plângea.

Berk o apucă de mână şi începu să o târască după el, în timp ce ea scuipa şi tuşea, luptându-se şi cu el şi cu apa, înnebunită de frică. O trase pe plaja insuliţei, întinzându-se amândoi pe burtă, sufocaţi de apă şi de efort.

Plângând isteric, Sadonya vomită apa pe care o înghiţise. Berk se uită înapoi la fumul ce se înălţa de după culmea dealului. Trosnetul focului aproape se auzea până la ei. O apucă de umerii uzi, şiroind de apă, şi o strânse la piept cu blândeţe, legănând-o şi murmurând.

— Okay, okay, e okay…

Ea nu plânse mult. Se trase de lângă el şi se uită înspăimântată la râul care-i înconjura.

— E de jur împrejur, îl acuză ea. Rămânem aici naibii mereu acum!

— Nu, zise el cu hotărâre. O luăm de la capăt.

Arătă spre malul celălalt, cel vestic.

— Te ajut, dacă vrei, Sadonya. Sau pot să te bat până te leşin. Şi să te trag dincolo, sau să te las pur şi simplu aici, să te descurci singură. Tu alegi, şi alege *acum.* Nu mai este timp de pierdut.

— Ai dreptate. Te urăsc, sigur, zise ea.

Se uită la zidul de fum ca şi cum l-ar fi văzut pentru întâia oară. Se ridică în picioare, privindu-l cu ură.

— Să mergem.

Malul celălalt era mai departe şi pe la jumătatea distanţei o lăsară nervii. Dar reuşiră să treacă pe ţărmul dinspre vest. Berk nu aşteptă să li se usuce hainele, ci o târî după el, aproape în fugă, în susul malului.

Dădură peste un drum ce trecea prin ceea ce mai rămăsese dintr-un orăşel căzut în uitare de secole. Drumul se depărta de râu şi Berk îl urmă orbeşte, către vest. O înhăţă pe Sadonya de încheietura mâinii, trăgând-o repede după el. Plămânii îi ardeau, iar fata gâfâia zgomotos. În cele din urmă, Sadonya se prăbuşi, plângând de durere în timp ce el o mai târî pe pământul tare câţiva paşi, înainte de a se opri.

Berk rămase în picioare, gâfâind în aşteptare, încercând să-şi recapete suflul. După o scurtă ezitare, ea se ridică tremurând, îşi aruncă pe umăr legăturica şi porni cu greutate în urma lui.

Lucrurile arătau foarte diferit la sol faţă de cum se vedeau din aer, îşi dădu el seama. Distanţele, străbătute cu pasul, păreau mult mai lungi, chinuitoare, mult mai extenuante decât atunci când stătea suspendat la cinci sute de picioare deasupra, în siguranţă, la înălţime.

Ceea ce-şi amintea de pe hartă nu-i permitea să localizeze punctul în care se aflau acum. Până unde ducea acest drumeag, unde şi cu ce se intersecta, nu avea habar.

Mergea spre nord, unde Berk ştia că trebuia să se afle vechiul 76, la vest de zidul de fum al periculoşilor rangeri.

Era prea obosit şi îngrijorat pentru a simţi uşurare când intrară pe o veche şosea care ştia că trecea chiar la sud de Harrisburg. Numărul ei nu şi-l putea aminti. Nu avea importanţă; ştia că avea să se unească undeva cu 76, şi, în sfârşit, îşi îngădui să se odihnească, ferindu-se de căldura amiezii în umbra unui complex comercial prăbuşit.

Sadonya se uită îndelung la el fără vorbă, apoi se lăsă şovăind, sprijinindu-se de umărul lui. Berk oftă. Fără să ia în seamă căldura, o cuprinse cu braţul şi o strânse uşor la pieptul lui.

Credea că va izbucni în plâns, dar în câteva minute Sadonya se făcu ghem şi adormi.

CAPITOLUL TREIZECI

5 august 2242

Deşi munţii nu erau din cale-afară de abrupţi, tot urcând culmile pe serpentinele vechiului drum începură să-l doară picioarele. Mâncarea şi apa erau pe sfârşite (nu datorită Sadonyei, care se depăşise pe sine însăşi plângându-se la nesfârşit pentru a o arăta), iar energia şi răbdarea la limită. Târând-o după el, Berk se împleticea cu încăpăţânare în traversarea lanţului muntos.

Sadonya bombănea într-una, scârbită şi din ce în ce mai puţin dispusă să continue efortul, mai dificilă cu fiecare pas. Berk se gândi, nu pentru prima oară, dacă nu era mai bine să-i zboare creierii cu o piatră şi s-o lase lată. Nu era decât o fantezie, se convingea el singur. Nu putea face aşa ceva, nici măcar ei. Animozitatea creştea între ei.

Destul de uimitor, ajunseră la Tunelurile Gemene puţin după revărsarea zorilor, a doua zi, fără alte probleme în afara faptului că era cu ea la cuţite şi rămăseseră fără apă şi fără mâncare şi erau lipsiţi de puteri. Nu dăduseră peste rangeri în cale, slavă Domnului.

Când băiatul Heber dădu cu ochii de perechea înveşmântată în robe murdare, Berk se temu pentru o clipă că îi va ucide. Ridică mâinile goale deasupra capului, stând în lumina soarelui, unde băiatului nu i-ar fi fost deloc greu să-l împuşte. Ar fi vrut acum să-şi fi ras barba care-i ascundea faţa.

— Sunt Berk Nielsen, pilotul din Oraş! strigă el. Mă ţii minte? Este cu mine o fată, nimeni altcineva!

Încă unul dintre băieţii lui Heber răsări din stâncăriş; ambele arme îi ţinteau neclintit. Băieţii se ghemuiră, cu puştile la umăr, privind întrebător prin cătare.

— Ridică mâinile sus, Sadonya, spuse Berk liniştit.

Nemulţumită, ea le ridică la înălţimea umerilor.

— Mai sus, şuieră Berk.

Ea îi aruncă o privire veninoasă, mijindu-şi ochii şi-şi

săltă mâinile încă un centimetru.

Berk rămase nervos în lumină. Băieţii schimbară o privire. După un minut încordat, coborâră armele, păstrându-le totuşi îndreptate în direcţia perechii. Unul dintre ei coborî de la locul lui şi se făcu nevăzut. Sadonya îşi lăsă mâinile să-i cadă în jos.

— Ţine-le sus! o avertiză Berk aspru.

— E cald să stai aici în soare, se plânse ea.

— Taci naibii şi fă numai ce-ţi zic eu.

Începea să se simtă şi el puţin ameţit de căldură când se întoarse băiatul. Spre uşurarea lui Berk, bătrânul Heber era cu el.

— Berk Nielsen? strigă bătrânul.

— Eu sunt! ţipă Berk. Doar eu şi cu o fată, nimeni altcineva. Avem nevoie de ajutor!

Bătrânul stătu pe gânduri un timp descurajator de lung.

— Dă roată prin spate, la magazie.

Coborî împreună cu băieţii, făcându-se nevăzuţi.

— Vino, zise Berk şi o luă pe Sadonya de încheietura mâinii. Luând-o la fugă în jos pe panta stâncoasă, se îndreptă spre tunelul estic. Poarta din gardul de sârmă ghimpată fusese lăsată deschisă, permiţându-le să treacă printr-un ţinut al nimănui către mica uşă de acces în tunelul-depozit. Uşa din oţel se crăpă puţin când ajunseră în faţa ei şi, când Berk o împinse să o deschidă mai larg, auzi zgomotul mai multor piedici de armă trase.

Fură traşi în semiîntunericul dinăuntru şi trântiţi cu feţele la podea. Pe spinare i se aşeză un picior încălţat în cizmă, tăindu-i respiraţia. Uşa din metal se trânti, fiind zăvorâtă în urma lor.

— Scuzaţi deranjul, domnule Nielsen, spuse pe ton de scuză o voce politicoasă de fată, în timp ce gura rece a unei arme îi presa în ceafă.

Berk recunoscu vocea Elissei.

— Vă rog să vă puneţi mâinile pe cap.

Îl percheziţionară repede şi cu pricepere înainte de a-l lăsa să se scoale în capul oaselor, apoi le inspectară minuţios bagajele. Bătrânul Heber stătea în picioare şi

supraveghea operaţiunile, fumându-şi pipa senin.

— N-avem arme, zise Berk. Numai cuţitul.

Elissa îşi ridică privirile de unde îi cotrobăise prin cele câteva lucruri pe care i le împrăştiase pe jos.

— Nimic, anunţă ea.

Bătrânul Heber dădu din cap şi-i zâmbi lui Berk.

— Mă bucur să te văd iarăşi, domnule Nielsen. Îmi pare rău pentru întâmpinare.

Îi întinse mâna lui Berk şi-l ajută să se ridice în picioare.

— Nici pistolul nu-l mai am, zise Berk.

Sadonya dădu la o parte mâna fetei care o ajută să se ridice, aruncând priviri furioase. Unul dintre băieţi îi dădu legătura refăcută, şi ea i-o smulse din mână. Băiatul ridică din umeri.

— Suntem îngrijoraţi mai ales din pricina grenadelor. Am avut rangeri care ne-au adus grenade neexplodate, să la vândă, aşa că nu ne încercăm norocul niciodată. Nu avem de gând să ne vedem la pământ ca cei de la tunelul Tusk. Nu călătoreşti singur – bătrânul se uită la Sadonya – iar ea aduce puţin a ranger.

Sadonya îi aruncă o privire furioasă, iar Heber îşi înălţă palmele, apărându-se.

— De la distanţă, adăugă el.

Heberii îi luară înăuntru, îi hrăniră şi le găsiră locuri de dormit, din fericire separat. Camera spartană a lui Berk părea acum luxoasă, patul îngust, cel mai confortabil în care dormise cândva.

Bătrânul îi lăsă câteva zile să-şi revină înainte de a-l întreba pe Berk ce intenţii are.

Berk stătea în umbra tunelului, cu o ceaşcă de ceai fierbinte de plante în mână şi privea izvoraşul ce se strecura prin grădina dintre tuneluri.

— Mă bucur că te simţi mai bine, Nielsen, zise Heber.

Îşi îndesă în pipă un şomoiog de ierburi preparate în casă, apăsându-l cu degetul mare. Concentrarea bătrânului asupra acestei operaţii îl îngrijoră pe Berk.

— Aş vrea să-ţi mulţumesc încă o dată pentru că ne-ai primit, Heber, zise Berk cu greutate. Altfel nu ne-am fi

descurcat.
— U-hu, făcu Heber vag.
Îşi aprinse pipa şi îl privi dintr-o parte, prin fum.
— Cum ai de gând să te întorci la Pitt?
— Aştept următorul avion cu provizii care vine încoace şi-l conving pe pilot să ne ia înapoi cu el, zise Berk încrezător, pe un ton sigur.
— U-hu, făcu iar bătrânul. Asta o să dureze ceva. Ultimul pilot care-a venit încoace ai fost tu. Nu e prea sigur să vină alt avion înainte de sfârşitul sezonului cald, oricum.
— Am s-aştept.
Bătrânul trase din pipă, cu privirile aţintite asupra munţilor sterpi. În cele din urmă, zise:
— Eu nu fac nimic pe gratis, Nielsen.
Tuşi, cerându-şi parcă iertare.
— N-aş vrea să par lipsit de inimă, înţelegi. Dar noi suntem un Post Comercial, nu o staţie de ajutor pentru cei pierduţi şi singuri.
— Am să plătesc.
Bătrânul zâmbi, ironic.
— În moneda Oraşului?
Berk râse mânzeşte.
— Poate scoatem de-un schimb, zise el.
— Nu pari a căra prea multe cu tine, cetăţene. Şi nu-mi prea place să dau pe veresie.
Berk ridică din umeri, prieteneşte.
— Păi, am discutat serviciul pe care mi l-ai propus ultima dată când ţi-am vizitat încântătorul stabiliment? sugeră el.
Bătrânul înălţă sprâncenele, surprins.
— Prietena ta ne-a creat foarte tare impresia că pentru moment serviciile nu ţi-ar fi disponibile. Se pare că ea simte că are nişte drepturi de proprietate.
Bătrânul îl aţinti neîncrezător.
— Şi este o persoană destul de neplăcută, trebuie să-ţi spun.
Berk se strâmbă, uitându-se chiorâş.
— Ştiu şi eu asta, domnule Heber, zise el rece. Dar nu

are nici un drept asupra mea, indiferent ce prostii vă îndrugă.

— Asta-i ceva ce aş prefera să pui singur la punct, fiule, zise Heber. Îngăduie-mi să-ţi mai spun câteva lucruri despre familiile tunelurilor, aşa, pentru tine, domnule Nielsen. Ştiu că pentru voi, sofisticaţii ăştia din Oraş, mica noastră familie pare a fi o adunătură nostimă de ţărănoi, un harem convenabil de fetiţe nimfomane, gata încinse pentru orice pilot care se-ntâmplă să treacă pe-aici.

Vocea îi era amabilă.

Berk clipi uluit.

— Îmi pare rău, domnule Heber, zise el repede, dacă asta este impresia pe care v-am dat-o.

— De loc, zise Heber nepăsător. Recunosc cu mâna pe inimă, tu păreai un om mai bine crescut decât alţii câţiva care au trecut pe-aici ca nişte pisici în călduri. Domnul Wysaigh, deşi ne plăcea la toţi şi ne părea rău să-l vedem plecând, putea uneori să se lase purtat cam departe când se simţea bine.

Ridică din umeri.

— Cetăţean, zise el sec, de parcă asta ar fi explicat totul.

Bătrânul zâmbi şi trase din pipă slobozind între ei un nor de fum dulce, albicios. Berk deschise gura să vorbească, dar bătrânul ridică o mână în sus, în semn de scuză, împăciuitor.

— Nu neg că-i adevărat că putem folosi oricând sânge proaspăt, că avem *nevoie* de el, e un fapt de viaţă, zise el. Şi emoţiile sunt un fapt de viaţă, şi noi avem un respect sănătos faţă de ele, fiule. Locul ăsta-i al naibii de mic pentru a nu da atenţie sentimentelor.

Pufăi din pipă un moment, savurând fumul în plămâni înainte de a-l da afară.

— Nici una dintre fetele noastre nu-i forţată să facă ceva ce nu-i place. Dacă vreun cuplu din familie decide să fie exclusiv, să ţină lucrurile-ntre ei o perioadă, şi asta-i respectat. Fata zice că are un fel de aranjament cu tine, şi gelozia nu-i ceva ce familia să-şi poată permite în locuinţa asta strâmtă. Înţelegi?

Nefericit, Berk se temu că da.

— Înţeleg.

— Ar trebui să ai o discuţie de la inimă la inimă cu prietena asta mică a ta, dacă nu te supără un sfat prietenesc. Aranjează lucrurile, şi fă-o repede, sugeră Heber cu ascuţiş în vocea lui blândă. Micuţa stârneşte nişte sentimente de-a dreptul neplăcute. N-avem nevoie de ele aici.

— Am să mă ocup eu de asta.

— După care, stăm de vorbă despre cum ai să-ţi plăteşti, masa şi casa, okay?

Heber scutură cenuşa din pipă şi-l lăsă pe Berk singur, cu ceaiul răcit, întors pe dos.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

7 august 2242

Berk nu mai apucă să stea de vorbă cu Sadonya. Aşteptase, încercând să găsească un mod de a o constrânge să adopte o imitaţie măcar de maniere civilizate. Aşteptase prea mult.

Heber îl găsi de dimineaţă în grădină, ajutând la săpatul şanţurilor pentru irigaţie într-o încercare de a-şi răsplăti gazdele, dar obişnuita atitudine plăcută sau măcar impersonală a bătrânului se spulberase. Heber era furios.

— Cred că a sosit vremea ca tu şi fata ta să vă luaţi valea, fiule, zise el fără preambul, cu faţa roşie de furie abia stăpânită.

Uluit, Berk se holbă la el cu gura căscată.

— Nu înţeleg, se bâlbâi el.

— Se pare că mica ta prietenă a avut o neînţelegere urâtă cu una dintre fetele mele, explică Heber pe un ton glacial. Nu am idee în legătură cu ce. Ea nu vrea să spună, iar Elissei îi e prea rău ca să vorbească. Nici nu-mi pasă, de altfel.

Groaza îi răci lui Berk obrajii.

— Mica ta prietenă are-o pricepere foarte interesantă. Lucreţia Borgia însăşi, nu? A pus o mică surpriză în mâncarea de după-amiază a copiilor. Am cinci copii foarte bolnavi, foarte speriaţi în clipa de faţă. Să plece. Acum.

O înţelegere oribilă se înfăţişă minţii lui Berk.

— O, nu, gemu el simţindu-se deodată bolnav. Nu ştia ce să spună. Se sprijini în lopată, cu ochii strâns închişi, clătinând sfârşit din cap.

— Copiii tăi… reuşi el… le e mai bine?

Heber se uită printre gene la el.

— Da, răspunse încet, dacă o poţi crede pe mica ta prietenă. A zis că nu a încercat să-i „facă praf morţi mereu“, chiar s-a împăcat cu una din fete. Nielsen, o arunc afară din casa mea pe curva asta. Tu stai, dacă vrei, nu mi

se pare că-i datorezi mai mult de-o groază.

Berk îşi umplu plămânii cu aer, extrem de ispitit. Mai făcu o încercare.

— Dacă o arunci afară, o să moară. Nu poate supravieţui Afară de una singură.

Heber clătină din cap.

— Nu-i problema mea, zise el neclintit. Grija mea este familia mea, prima şi ultima. Întotdeauna. Din punctul meu de vedere, copila asta deşirată şi răutăcioasă nu-i nimic altceva decât un ranger, iar eu îi împuşc pe rangeri când mă ameninţă pe mine sau pe familia mea. Dacă simţi vreun fel de responsabilitate faţă de ea, asta-i treaba *ta.* Stai sau pleci, faci ce vrei.

Berk ştia că nu avea rost să insiste. Mintea îi începu în sfârşit să lucreze.

— Sunt un prost, domnule Heber, recunoscu el. Dar nu sunt sinucigaş. E un drum al naibii de lung până în oraş.

Heber zâmbi subţire.

— Atunci, rămâi, zise el.

— Nu, spuse Berk liniştit. Dacă ea pleacă, va trebui să merg cu ea.

Ochii bătrânului se măriră de surprindere.

— Dar am nevoie de provizii, dacă oi avea şansa să trăiesc destul ca să ajung înapoi. Mâncare. Apă. Medicamente. O puşcă şi destulă muniţie.

Heber pufni dispreţuitor.

— N-ai cu ce te târgui, Cetăţene. Ar trebui să-ţi dau toate astea din bunătatea inimii mele?

— Da, zise Berk încordat. Nu pot să cred că eşti atât de ticălos cât vrei să mă faci să cred.

Chipul lui Heber se înăspri.

— Sunt om de afaceri, fiule, şi Oraşul nu se prea înghesuie pe aici, zise el. Îţi pot da hrană şi apă, poate şi ceva medicamente, nu-mi pică mâna. Dar puştile, nu ne putem permite să le dăm.

— Atunci consider-o o „investiţie”, zise Berk. Am să-ţi plătesc dublu valoare, oricărui lucru pe care mi-l dai o dată ajuns înapoi în Oraş. Am să trimit orice cădem la învoială

cu următorul avion cu provizii, dar dacă nu am suficiente provizii şi protecţie n-am să ajung înapoi, să-ţi plătesc. E în avantajul tău.

Heber se uită la el, apoi ostilitatea îi fu străpunsă de un zâmbet. Ochii i se mijiră deasupra bărbii, înveseliţi.

— Sigur, dacă nu ajungi înapoi, îmi pierd „investiţia”, zise el.

— Ăsta-i riscul, forţă Berk. Nu uita, am ajuns înapoi de la asemenea distanţă şi fără ajutor.

Heber îl privi, făcându-şi socoteala înainte de a-i întinde mâna.

— O puşcă, zise el. Numai una. O cutie cu gloanţe şi destule medicamente, hrană şi apă pentru doi inşi pe patru zile. Te ţine până la tunelul Alley. După care, va trebui să faci iarăşi târg, cu bătrânul Juhamit.

Berk ezită, privindu-l pe bătrân drept în ochi.

— Şi în schimb?

— Patru puşti. Noi. Şi un generator solar.

Berk zâmbi subţire.

— Eşti un bătrân ticălos şi lacom.

— Da. Dacă reuşeşti.

— S-a făcut.

Bătură palma.

Bătrânul îl duse în camera armelor, descuind un lacăt protejat într-o colivie metalică, şi alese o armă… I-o dădu lui Berk şi ieşiră amândoi afară pe pista de aterizare pe care se aşezase Vioara Întâi nu cu mult timp în urmă.

Berk verifică arma cu atenţie, o încărcă şi slobozi un foc în depărtare, pe deasupra gardului din sârmă ghimpată. Avea recul cam puternic, dar părea în regulă. Ţintea puţin mai sus, dar nu prea mult. Trase închizătorul şi azvârli afară cartuşul gol, după care îşi trecu puşca peste umăr.

Sadonya stătea cu picioarele încrucişate în praf, lângă uşa tunelului-magazie, cu mâinile legate strâns la spate. Se uită pieziş în sus, la el, când păşiră afară pe uşă şi Berk se opri pentru a-i arunca o privire furioasă. Se aplecă şi o smuci de jos, ridicând-o în picioare.

— Tocmai ai reuşit să faci ca să fim daţi afară, Sadonya,

spuse el înfuriat. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Îmi iau lucrurile, zise ea netulburată. Le vreau ’napoi.

Berk se întoarse să se uite la bătrân şi la băiatul care stătea impasibil lângă el, cu micul sac din piei de şobolan într-o mână.

— Nu ne trebuie rahatul ăsta, zise băiatul întinzându-i-l ca pe un gunoi infect.

Berk i-l luă din mână. Cântărea foarte puţin. Luă de jos sacul pe care Heber i-i umpluse cu mâncare şi medicamente. Cutiile umplute cu apă erau înghesuite şi ele înăuntru, iar Berk umpluse ochi şi bidonul din alamă pe care i-l dăduse Amminadab, înainte de a şi-l lega de mijloc, peste roba lui, acum curată.

— Dă-mi lucrurile, ceru ea.

Berk se uită la ea şi, brusc, o răsuci cu spatele.

— Bună idee, zise el cu entuziasm. Şi dacă tot ai adus vorba, poţi căra şi tu ceva mai mult, nu-i aşa?

Nu-i dezlegă mâinile, dar îi atârnă cele două legături în spinare, prinzându-i-le bine de trup.

Fata începu să înjure, zbătându-se, dar Berk o întoarse cu faţa spre el. Apucându-i roba strâns în pumn, o trase în sus până ce o ridică pe vârfuri, şi-şi apropie faţa de a ei.

— Ascultă, Sadonya, zise el extrem de liniştit. Eu nu eram obligat să vin cu tine. Tu puteai să mori acolo afară de una singură, iar eu să stau frumos aici, la răcoare şi la adăpost, fără tine. *Tu* ai încurcat-o.

Ea clipi sub răsuflarea lui.

— Acum, ai să faci ce îţi spun eu, îţi ţii gura, sau te bat acum îndată sigur, de sare rahatul din tine. Înţelegi?

Ea îl privea urât, cu ochii arzând de duşmănie. Berk luă asta drept un „da“ şi-i făcu vânt cât colo.

Strânse mâna lui Heber pentru ultima oară.

— Îmi pare rău de copiii tăi, zise.

Heber nu comentă.

— Noroc, cetăţene, fu tot ce spuse înainte de a închide poarta din gardul de sârmă ghimpată.

Se retrase împreună cu fiii lui în siguranţa tunelului, încuind bine în urma lor uşa din oţel.

Trecură pârâiaşul ce curgea printre cele două tuneluri, îndreptându-se apoi spre vechea autostradă. După o oră, Berk se opri să se odihnească la umbra ruinelor Tunelului Tusk. Valuri de căldură se vedeau tremurând spre orizont.

— Mă dor mâinile şi braţele, Berk, zise Sadonya, supărată. De ce nu mă laşi liberă?

— Tacă-ţi gura, Sadonya, răspunse el obosit.

Sadonyei i se mijiră ochii.

— ’Ţi place să mă faci să sufăr, hă? îl acuză ea. Egzact ca Mouse, crezi că durere a-i distracţie. Io nu ţi-am făcut aşa v’odată.

— Nu, doar m-ai legat, mi-ai otrăvit mâncarea, m-ai înfometat de câte ori ţi-a plăcut şi mi-ai rupt coastele. Ţii minte?

Dar, deşi nu voia să recunoască, voia într-adevăr s-o doară. Îşi ascunse îmbujorarea de vinovăţie întorcând-o şi trecându-şi cuţitul peste frânghiile cu care fusese legată. Sadonya îşi dădu jos bagajele de pe umeri.

Frecându-şi încheieturile, ea îi aruncă o privire ucigătoare, ursuză, şi fără să dea semne că-i aprecia gestul.

— De ce naiba le-ai pus Heberilor afurisitele tale de „găteli“ în mâncare, Sadonya? o întrebă el cu o curiozitate plină de aversiune. Heber zicea că ai intrat în nu ştiu ce conflict cu una din fetele lui.

— Ce-ţi pasă ţie, ticălosule? scuipă ea.

Plictisit, el oftă şi ridică din umeri.

— Nu mă pune în situaţia să fac ceva de care să-ţi pară rău, o avertiză şi închise ochii, încercând să aţipească.

Se lungi peste bagaje, mai mult pentru a le păzi de ea decât pentru a le folosi drept pernă şi strânse puşca în braţe, la îndemână. Când se trezi din letargie, după câteva ore, ea se ghemuise printre pietre şi dormea adânc, cu spatele spre el.

Berk se ridică ameţit în picioare, se frecă la ochi şi-şi aruncă legătura pe umăr, trecându-şi arma peste piept. O trezi cu piciorul, fără menajamente. Când ea se ridică în patru labe, luată prin surprindere şi bosumflată, el lăsă

legătura să cadă în faţa ei.

— Să mergem, Frumoaso din pădurea adormită, îi zise batjocoritor.

O luă în sus pe versantul muntelui, iar ea îl urmă la oarecare distanţă. Când ajunse pe creastă, putu vedea vârfurile vineţii, ascunse în ceaţă, ale munţilor Alley Oops, înălţându-se unele în spatele altora înaintea lui, profilate pe cerul însângerat de soarele în amurg.

Este o nebunie, îşi zise. Pentru un moment, îi păru rău că-i părăsise pe Heberi, şi se gândi să se întoarcă înapoi, lăsând-o pe fată să se descurce cum o putea.

Şi o porni iarăşi, cu greu, mai departe.

Când dădu peste rămăşiţele unui foc de tabără, cenuşă împrăştiată pe culmea pietroasă, avu o scurtă răbufnire de alarmă înainte să recunoască, brusc, locul. Stătuse înaintea acestui foc în urmă cu numai câteva luni; putu vedea micile cratere întărite în cenuşă unde scuturase apa din ibricul lui pierdut, vreascurile înnegrite de foc, rupte când călcase focul, să-l stingă. Într-o parte, iarba uscată era tot zdrobită, pământul zgâriat unde stătuse Vioara Întâi. Maxilarul încleştat începu să-l doară.

Apoi observă şi urmele de tălpi goale, în cenuşă. Mici, deformate. Şi proaspete.

Sadonya sui pe creastă şi se opri în spatele lui când îl văzu că se uită în jur. Berk cercetă rapid zona, uitându-se stăruitor spre dealurile dimprejur, scormonind cu privirea umbrele din tufişurile de nuiele care acopereau pantele printre cioturile moarte ale vechii păduri. Nimic nu clintea în căldura cumplită. Nici nu voia să stea prea mult.

Verifică puşca, să fie încărcată, şi o ţinu strâns în mână, înaintând pe drum cu nervii întinşi la maximum. Împingând-o pe Sadonya înaintea lui, mergea cu ochii la dealurile din jur şi la văile dintre ele, fără să vadă însă nimic. Sadonya, măcar pentru asta îi era recunoscător, avea destulă înţelegere ca să păstreze liniştea.

La căderea nopţii se trântiră la adăpostul precar al unei grămezi de bolovani prăvăliţi pe pantă, cu spatele lipit de piatră. În lumina puţină a lunii, Berk dormi pe furate,

tresărind la fiecare zgomot, până când cerul începu să se albească.

Porniră mai departe, înghiontind-o permanent pe Sadonya, cu nervii încordaţi de frică. Ea nu-i putea înţelege îngrijorarea, şi după câteva mile de mers istovitor, începu să scâncească în semn de protest. Ameninţările nu o făcură să tacă decât pentru puţină vreme, după care începu iar să murmure. O împingea cât de repede o putea obliga să meargă, spre tunelul Alley şi spre siguranţă.

Cu toată vigilenţa lui, Sadonya fu cea care îl zări prima pe băiat. Mai aveau câteva mile până la tunelul Alley când ea arătă spre un băiat cocoţat în vârful unui bolovan mare.

— Ia uite-l, exclamă ea intrigată, fără pic de teamă.

Berk întoarse capul să-l privească. Cu trupul diform înfăşurat în zdrenţe ciudat colorate, micul ranger privea în jos spre ei, cumpănind o puşcă pe genunchi. Când Berk puse mâna pe propria lui puşcă, băiatul rânji, săltă şi se făcu nevăzut de cealaltă parte a stâncii.

Berk rămase cu puşca pregătită, cu ochii în patru, înaintând cu grijă, aplecat de spate, pe drum. Era sigur că din moment din moment va sosi o împuşcătură. Se târâră încet în lungul drumului, cu ochii după ranger. Berk simţi în aer miros de fum.

Când ajunseră la o aruncătură de băţ de tunel, Berk descoperi că acesta era bine încuiat; nimic nu mişca.

— Juhamit! îşi puse Berk mâinile pâlnie la gură. E Berk Nielsen, pilotul din Oraş! Pentru Dumnezeu, lasă-ne înăuntru!

Nimeni nu răspunse repetatelor lui strigăte înnebunite după ajutor. Strigă până când răguşi, disperat în faţa uşii ferecate şi a gardurilor de sârmă ghimpată.

Chiar dacă familia din tunel îl auzea, ei ştiau că rangerii erau prin preajmă. Dacă nu aveau deschis pentru comerţ, însemna că rangerii erau într-o dispoziţie sângeroasă. Familia Juhamit nu avea să-şi deschidă fortificaţiile pentru nimeni. Punct.

Berk se lăsă pe un genunchi şi duse puşca la ochi cu mâini tremurătoare, aţintind-o asupra aceluiaşi ranger ce

se ghemuia printre stâncile de deasupra lor. Băiatul îşi ţinea arma ca pe un toiag, cu degetele boante încleştate pe ţeavă. Berk îi văzu părul încâlcit, care îi atârna peste nişte ochi negri, lipsiţi de iris, neclari de la distanţă. Băiatul rânji, clănţănindu-şi dinţii lungi, ascuţiţi sub râtul porcesc. Dispăru din cătarea puştii exact când Berk apăsă pe trăgaci.

Bubuitura puştii se reverberă peste versantul golaş al dealului. Glontele izbi, scoţând un norişor de praf, în locul unde cu o secundă înainte se aflase rangerul.

După o clipă, se auzi un tril triumfător, un râs isteric, animalic, batjocoritor.

Sadonya se uită la el întrebător.

— De ce-ncerci să-l faci praf? Ce ţi-a făcut?

— E un nenorocit de ranger, Sadonya, gâfâi el furios din pricina ignoranţei ei.

— Şi?

Berk o privi fără expresie, răsuflând greu.

— Trebuie să ne lase înăuntru, murmură el neluând-o în seamă.

Continuă să strige la ocupanţii nevăzuţi ai tunelului până când el îşi pierdu vocea, iar crepusculul lumina.

Se pregătiră pentru noapte, cu spatele la sârma ghimpată ce înconjura tunelul, supraveghind umbrele cu nelinişte. Berk simţea cum îl înţepau ochii de oboseală şi de frică.

Când începu să se lumineze de ziuă, Berk renunţă şi o trase pe fată în picioare. Începu să meargă cât putea de repede pe drum, iarăşi, sperând că era posibil să iasă înaintea băiatului dincolo de limitele necunoscute ale teritoriului rangerilor. Băiatul nu se arătase dimineaţa şi Berk speră că nu aveau să fie văzuţi.

Deşi partea cea mai accidentată a lanţului muntos rămăsese în urma lor, se opriră istoviţi să-şi tragă sufletul. Energia dată de frica ce-l copleşea îl părăsise pe Berk. Pielea începuse amândoura să li se crape, prea îndelung expusă radiaţiilor puternice ale soarelui. Berk stoarse ultimii stropi de alifie şi se unseră cu ea peste părţile

expuse, făcând-o ca pe o poţiune magică, în care-şi pierduseră credinţa.

Mai aveau destulă mâncare, apetitul fiindu-le scăzut din cauza epuizării şi a fricii, dar soarele şi teama le terminaseră rezervele de apă. Berk se forţă să se oprească pentru odihnă, se trase din bătaia soarelui şi aşteptă să treacă zăpuşeala neîndurătoare a zilei.

Spre sfârşitul după-amiezii, îl zări iarăşi pe micul ranger. De deasupra lor se rostogoli o piatră, apoi o a doua şi o a treia, înainte ca Berk să aibă vreme să se întoarcă şi să ducă puşca la umăr. Băiatul se profilă o clipă în lumina tare şi pieri iar. Repetându-se din stâncile de deasupra lui, Berk auzi cântecul de pasăre de pradă, sinistru, pe care şi-l amintea de copil. Măruntaiele i se strânseră.

Energia îi reveni, o smuci pe Sadonya ridicând-o în picioare şi porniră iar, grăbind, la drum.

— C'eşti aşa plouat? se plânse Sadonya. Nu-ţi face rău.

— Taci şi mişcă, o repezi el, îmbrâncind-o înaintea lui.

Băiatul continuă să apară ba de după un colţ de stâncă, ba de după o curbă a drumului, mereu deasupra lor, rostogolindu-le într-una pietre asupră-le şi rânjind larg, dar altfel fără să le pricinuiască nici un rău.

Berk nici nu voia să se gândească prea mult la asta. Ştia că, în ritmul ăsta, erau la distanţă de o zi de Oraş. Continuă să meargă până ce se făcu prea întuneric pentru a mai vedea drumul, şi, stors, se prăvăli în scobitura unei stânci mari, încercând cu disperare să rămână treaz, de pază. Îşi sprijini puşca pe genunchi şi o lăsă fără nici o plăcere pe Sadonya să se înghesuie lângă el, cu capul pe umărul lui, unde fata adormi imediat şi începu să sforăie uşor.

Încercă să nu adoarmă, deschizând ochii la fiecare scârţâit al vântului, la fiecare zgomot neînsemnat ce se auzea din depărtare. Privea prin întunericul luminat numai de sclipirea stelelor.

Nimic nu clintea în beznă, cu excepţia oftatului uşor al vântului alungând norii scămoşaţi din înaltul cerului, voaluri subţiri acoperind lumina stelelor. Întunericul nopţii

se transformă încet într-un cenuşiu sidefiu, lumina puţină făcând totul să semene cu o fotografie subexpusă. Era destul, oricum, pentru a-l vedea pe micul ranger stând pe vine la nu mai mult de cinci paşi de ei, rânjind fără buze la Berk.

Puşca băiatului era îndreptată spre pieptul lui.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

9 august 2242

Rangerul se trase mai aproape, cu ochi goi, de onix, neclipitori, şi smulse puşca din mâinile inerte ale lui Berk. Sadonya se răsuci, mormăind, şi se trezi. Clipi nedumerită la băiatul din faţa lor. Nasul i se încreţi adulmecând mirosul acru al trupului băiatului, o duhoare care-ţi aducea lacrimile în ochi.

Băiatul clănţăni din gura lui fără buze, arătându-şi caninii supradimensionaţi şi pătaţi, de culoare maronie. Cloncăni ca o pasăre chinuită, un sunet care lui Berk nu-i fu clar dacă era un râs ori o vorbire primitivă. Zdrenţele ciudate i se amestecau cu părul încâlcit, acoperindu-i membrele jegoase şi strâmbe.

Băiatul le făcu semn să coboare panta către drum, mânându-i din urmă cu puşca. Merseră ore în şir către nord. Rangerul şchiopătă milă după milă, aparent fără efort, târându-i în sus pe o potecă ce abia se zărea, îndreptându-se şonticăind către locul de unde se înălţau, tot mai mari în văzduh, rotocoale de fum.

Spre sfârşitul după-amiezii, Berk se opri pe culmea dealului, privind în jos, spre căldarea largă dintre două creste. Un grup frenetic de rangeri băteau pământul cu picioarele, amestecând praful stârnit cu norii de fum negru al unui foc ce trosnea zgomotos. Jumătate dintre rangeri păreau a dansa în extaz printre limbile portocalii de foc ce se întindeau cuprinzând tufişurile din preajmă. Ceilalţi zăceau împrăştiaţi prin ţărână, hăcuiţi în bucăţi însângerate. Prizonieri legaţi se zvârcoleau sub picioarele rangerilor ce dănţuiau.

Băiatul îl pocni pe Berk în ceafă cu patul puştii, făcându-l să se prăvălească pe pantă către tabăra cuprinsă de nebunie. Fură zăriţi de dansatorii ce cântau şi urlau în vale. Când se mai apropiară, fură înconjuraţi de un grup dezlănţuit. Mâini aspre se repeziră la Berk, smulgându-i

legătura din spinare, sfâşiindu-i roba. Se scufunda într-o mare de mâini apucătoare, tras la pământ fără putinţă de a se apăra, într-un vârtej de trupuri. În învălmăşeală, o pierdu pe Sadonya din vedere şi, după o scurtă, zadarnică luptă, se trezi legat şi aruncat la întâmplare într-un grup de prizonieri aflaţi într-o stare jalnică.

Cei mai mulţi dintre tovarăşii lui de captivitate erau rangeri; stăteau într-o tăcere plină de stoicism, privind fără să vadă cu ochii lor de onix negru şi pufnind din cauza prafului pe nările lor ca de porc. Berk zări şi câţiva ţărănoi demoralizaţi, aruncaţi la grămadă. Îşi făcu drum, târându-se pe burtă până la ei.

— Dushprek? întrebă.

Ei întoarseră capetele şi-l priviră cu ochi goi.

— Ferstanda mish? încercă el iar.

Un ţărănoi, un bărbat cu barba grizonată, cu o tăietură adâncă într-o parte a capului, din care sângele i se scurgea lipindu-i părul pe obraz, se aplecă spre el. Când Berk se dădu mai aproape, ca să-l audă, ţărănoiul îl scuipă deodată în faţă.

— Domen tiran, îl sudui omul. Tuin deef.

Berk se scutură să-şi dea scuipatul la o parte din ochi şi se retrase de lângă ţărănoii ostili. Nu-i putea condamna. Spre deosebire de brethreni, oamenii aceştia era limpede că avuseseră destul a face eu Domurile. Pentru ei, era la fel de rău ca şi rangerii, un jefuitor şi un duşman care le fura pământurile. Un *hoţ de grădini.*

Ochii şi nasul îl usturau din cauza fumului gros ce stăruia în aerul nemişcat. Paznicii îi înghiontiră, strângându-i într-un cerc strâmt. Un rug uriaş fusese înălţat din tufişurile fumegânde şi rangerii târâră cadavrele şi bucăţile mutilate de carne spre el, aruncându-le în flăcări. Duhoarea de carne arsă îi făcu greaţă.

Dar Berk nu vomită până ce nu-i văzu pe rangeri trăgând afară din foc hoiturile arse şi devorându-le. Nu dădu afară decât o salivă verzuie ce-i picura din gură şi se ridică înapoi cu ochii înceţoşaţi de lacrimi şi de valurile de căldură prin care se unduiau imagini dănţuind.

Una dintre siluete se apropie de captivi, distorsionată de căldura tremurătoare. Îşi făcu cu greu drum până la el, cu faţa umbrită de o umbrelă echilibrată pe cap. Berk se uită printre gene la chipul serios al unei fete cârne, cu burta până la gură.

— Eşti într-adevăr pilot din Oraş? întrebă ea pe un ton indiferent.

Uluit, Berk se holbă la ea.

— Da, zise el repede, regăsindu-şi glasul. Cine eşti?

Ea nu zâmbi.

— Adria Heber.

În spatele ei, trei rangeri subţiri se repeziră în grupul de prizonieri şi luară unul la întâmplare. Mai smulseră de lângă picioarele lui şi un ranger legat, care lui Berk i se păru a semăna perfect cu ei, şi-l mânară îmbrâncindu-l către un grup de dansatori înfuriaţi.

Berk privi cuprins de oroare cum tăbărâră pe el şi-l sfâşiară în bucăţi, ţipând înveseliţi. Câţiva nu se mai osteniră să-şi gătească bucata de carne înainte de a şi-o îndesa însângerată în gură, şiroind de sângele proaspăt ce li se scurgea pe bărbii şi pe piepturi.

— Dumnezeule! exclamă el şi-şi ridică privirile spre chipul netulburat al fetei însărcinate.

— Ce se întâmplă aici?

Ea ridică din umeri, nepăsătoare.

— Am avut război. Noi am câştigat. Ei au pierdut. Acum, noi sărbătorim.

— *Noi?*

Un alt ranger apăru târându-şi picioarele lângă ea; cel mai mare ranger pe care-l văzuse Berk vreodată. Pe care şi-l imaginase vreodată. Se clătină pe picioare deasupra fetei, aproape cu trei picioare mai înalt decât ea, uitându-se în jos spre Berk cu ochii negri. Berk fu uimit când fata îi răspunse ceva şuşotind, un şuierat animalic de neînţeles.

— Asta-i Bear… soţul meu, zise Adria. E conducătorul bandei. Vino cu noi.

Se întoarse fără să se uite înapoi, fără să se ostenească să vadă dacă îi urma sau nu. Rangerul uriaş şonticăia în

urma ei, adulmecând în jur ca un câine curios.

Cu mâinile legate la spate, se chinui să se ridice în picioare şi o luă după fată şi enormul ei mascul. Se strecurară prin mulţimea rangerilor ce-şi sărbătoreau victoria, către un foc aprins lângă o grămadă de bolovani. Un grup de rangeri surescitaţi ţopăiau într-un ritm greoi, cu mărgele din intestine umane, acoperite cu grăsime şi noroi, în jurul gâturilor. Alţii câţiva stăteau şi torturau captivi abia mai gemând, tăindu-le în trupuri desene groteşti. Berk se cutremură, cu măruntaiele răzvrătite, când unul făcu să sară ochiul unui prizonier mutilat băgat de viu în pământ. Tovarăşii lui începură să râdă şi se repeziră după ochiul care sărea, biciuind pământul cu aţa nervului şi adunând mizerie pe suprafaţa sidefie.

Adria păru să nu observe, înaintând legănat cu mâinile pe burta umflată, urmată de rangerul cu umeri pătrăţoşi. La marginea taberei, retrase din drumul chefliiilor, fuseseră înălţate cu grijă vreo cinci-şase corturi din piei ciupite de boală, întinse peste crengi strâmbe de copac. Un foc mic ardea în mijlocul unui cerc făcut din pietre aranjate neatent.

Sadonya stătea cu spatele la foc, uitându-se la băiatul care îi capturase. El stătea pe vine, cu picioarele depărtate, la mică depărtare, cu un grup de rangeri tineri. Îl priviră pe conducător fără să clipească din ochii lor placizi, aşteptându-l să se aşeze. Adria se sprijini de umărul lui şi, gemând, îşi lăsă trupul greoi lângă el. Bear îşi băgă faţa între umărul şi gâtul ei, scheunând, un scheunat gutural implorator uimindu-l pe Berk. Femeia îl împinse deoparte strâmbându-se şi-şi schimbă umbrela în partea cealaltă pentru a se apăra şi de soare şi de el.

— Te rog, ia loc, domnule Nielsen, zise ea calm.

Cu mâinile în continuare legate la spate, Berk era nesigur pe mişcări, dar se lăsă jos, aşezându-se cu picioarele încrucişate pe pământ. Bear se aplecă spre el, adulmecându-l în faţă, dezvelindu-şi caninii ascuţiţi de sub buza de sus trasă în lături. Rangerul scoase un mârâit grav, adânc, din piept, prevestitor de rele. Berk simţi că i

se albeşte faţa.

Cu un efort, reuşi să se întoarcă şi să se uite la Sadonya.

— Eşti bine? o întrebă.

Ea păru uluită şi dădu, confuză, din cap.

Legătura îi fusese desfăcută, punguţele cu „găteli“ împrăştiate, unele vărsate pe pământ, călcate în picioare. Legătura lui fusese sfâşiată, cutiile cu apă golite şi aruncate deoparte. Un cârnat pe jumătate mâncat zăcea în ţărână. Cu un fior brusc de groază, Berk văzu cum un ranger curios culese de pe jos bidonaşul cu mostra de petrol şi îl adulmecă cercetător.

— Nu, te rog, îşi şopti Berk, ca pe o rugăciune.

Rangerul scoase capacul şi-l aruncă la pământ, uitându-se prosteşte după el, apoi îşi băgă nasul înăuntru, mirosind.

— Nu…

Adria Heber îi aruncă o privire, în timp ce un alt ranger îl îmbrânci la pământ. Plictisită, ea se aplecă şi-l plesni pe agresorul lui Berk. Bear se repezi asupra curiosului ranger, muşcând şi mârâind până ce se lăsară gudurându-se la pământ.

Berk nu observă, privirea lui îngrozită era aţintită asupra rangerului cel curios. Afundându-şi degetul în cutie, rangerul gustă petrolul negru cu o strâmbătură.

— Nu, îi scăpă lui Berk şi privi, bolnav, cum încă doi rangeri se apropiară bălăbănindu-se pe picioare, să inspecteze cutia. Îşi vărsară substanţa vâscoasă pe mâini, lăsând-o să picure pe pământ.

— O, nu.

În câteva secunde, se dusese. Berk se simţi prea amorţit ca să plângă.

Triumfător, Bear se întoarse legănându-se şi îşi frecă insistent nasul de gâtul Adriei. Fu recompensat cu o neglijentă bătaie uşoară pe cap. Adria se uită la rangerii jucăuşi cu ochi adânci, cu o expresie absentă, de plictis, pe chip.

Un ţipăt ascuţit îl smulse pe Berk din contemplarea petei întunecate de ulei de pe pământul plin de praf. O

duzină de rangeri captivi, părând identici cu cei care-i capturaseră, erau legaţi cu mâinile de nişte stâlpi înfipţi în pământ, alergând în zadar în cerc pentru a scăpa de creaturile greoaie care-i chinuiau. Un ranger cu chef îi puse piedică unui captiv şi i se aruncă în spate. Mârâind, începu să se înghesuie cu mişcări rapide între picioarele lui şi Berk pricepu că prizonierii erau femei. Un alt petrecăreţ îşi smuci tovarăşul de deasupra prizonierului şi cei doi se încăierară în ţărână. Femeile captive urlau, alergând în jurul stâlpilor într-un efort zadarnic de a scăpa de dorinţele celor care le făcuseră prizoniere.

Tânărul ranger pe care-l cunoscuse Berk se apropie legănându-se de grupul de lângă foc, ţinându-şi mâna boantă între picioare şi începu să şuşotească patetic, ploconindu-se înaintea şefului şi a companioanei sale, arătând spre Sadonya.

— Se încaieră să vadă cine mă ia, zise Sadonya sec.

Şeful îi dădu băiatului o scatoalcă zdravănă, care-l trimise lat la pământ, şi băiatul se întoarse îmbufnat la grupul miorlăitor de femei.

— Nu cred, zise Adria cu vocea ei neplăcută. Cred că Bear preferă să te păstreze pentru el.

Şeful stătea aplecat de spate lângă fata gravidă, ascultând, dar fără să dea nici un semn că le-ar fi înţeles conversaţia. Ochii întunecaţi îi luceau, şi numai lipsa lui de veselie îl făcea să pară deosebit de restul bandei.

— Bunicul meu a făcut de câteva ori comerţ cu banda asta de rangeri, zicea Adria pe un ton egal.

Îşi întinse picioarele în faţă, ţinându-se cu mâna de şale când îşi lăsă greutatea pe spate.

— Ei nu sunt le fel de răi ca cei mai mulţi.

Lui Berk îi venea greu să-şi imagineze ce ar fi putut fi mai rău.

— Bear e prost, dar nu atât de prost ca cei mai mulţi, continuă ea.

Şeful rangerilor întoarse capul să se uite la ea când îşi auzi numele, iar ea se întinse şi-l bătu leneş pe umăr, ca şi cum el ar fi fost un câine mare şi jigărit. Şeful se băgă iar

cu nasul în gâtul ei, pierzându-şi interesul când ea îl împinse deoparte. Studie mizeria dintre degetele lui strâmbe de la picioare, scărpinându-se.

— Ne-am bătut cu Braţ Sucit şi banda lui aproape jumătate de an. Nu a fost nevoie de mult geniu militar pentru a-i înfrânge, spuse Adria. Chiar şi eu am putut-o face.

Zâmbi subţire.

— Ce ai de gând să faci cu noi? se interesă Berk.

— Ei nu ucid femei, zise Adria. Mai ales femei de la tuneluri şi din domuri. Cred că avem un fel de puteri magice şi pot avea copii fermecaţi de la noi.

Îşi puse mâna pe burtă.

— Într-un fel, au dreptate. Dacă a avea jumătate de creier este pentru ei magie, copilul meu o să le pară un geniu al vrăjitoriei.

Gestul ei atrase iar atenţia lui Bear asupra ei şi, surprinzător, el puse tandru o mână murdară pe burta ei, pufnind cu blândeţe. Fata îl împinse neliniştită.

Berk se linse pe buzele uscate.

— Dar, cu bărbaţii?

Adria îl privi rece.

— Cred că şi voi aveţi ceva vrăjit. Şi vor asta. Şi cred că o pot obţine mâncându-vă. Cum au făcut cu domnul Wysaigh.

Berk uită de ulei.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

12 august 2242

Sărbătorirea continuă mai multe zile fără o evidentă scădere a energiei. Rangerilor, se părea, nu le păsa dacă se expuneau radiaţiilor soarelui şi dansau în lumina puternică până când cădeau la pământ fără simţire şi erau traşi deoparte de tovarăşii lor. Berk bănuia că unii dintre ei o sfârşeau alături de victimele prăjite în foc, de partea învingătorilor sau nu.

Bear şi membrii dominanţi ai tribului îl păstrau pe Berk pentru ei înşişi, neavând de gând să irosească fermecata carne a omului din oraş împărţind-o cu inferiorii lor. Îl separaseră de restul prizonierilor, şi Berk zăcea pe jumătate delirând la umbra unui cort acoperit cu piei, cu mâinile legate la spate şi gleznele împiedicate, pentru a nu putea umbla. Funia groasă din piele, cu un capăt legată de gâtul lui şi cu celălalt prinsă în pământ, îi permitea să stea în capul oaselor, dar nu şi în picioare.

Adria îi aduse apă, pe care o vomită în mare parte. Îi presă capul pe burta ei uriaşă şi-l forţă să bea până când reuşi să înghită.

— Nu poţi face nimic? o imploră el. Să mă dezlegi, să mă laşi să fug? Te rog!

— Sunt femeia lui Bear. Atâta tot. Pot face aproape tot ce-mi place, atâta vreme cât nu încerc să plec sau să mă amestec în treburile lui. Îmi pare tare rău, dar dacă te-aş ajuta să fugi, Bear m-ar ucide fără să stea pe gânduri.

Se bătu cu palma pe burtă.

— Acum am un copil de care să am grijă.

— Un copil de ranger, zise el furios.

— Jumătate ranger, jumătate al meu, spuse ea. Nu-mi pun viaţa mea la bătaie, sau pe a copilului meu, pentru a ta. Sunt şefa femeilor şi chiar am ceva putere asupra lui Bear. Nu vreau să par fără inimă şi fac tot ce-mi stă în putinţă să te păstrez în viaţă, domnule Nielsen, dar, îmi

pare rău, mai devreme sau mai târziu…

Adria clătină din cap.

— Eşti masă de dimineaţă.

Luă de jos bidonul de alamă şi plecă.

Ceva mai târziu, Bear însuşi îi aduse apă şi mâncare. Mătăhălosul ranger se opri şi se uită în cort cercetător, apoi aruncă brusc pe jos bidonul de alamă şi o bucată subţire de carne friptă. Puţin la minte, rangerul nu avea intenţia să-l chinuie pe Berk; tortura psihologică era un concept prea sofisticat pentru a-l putea el pricepe, Berk era sigur. Pur şi simplu nu-i trecea prin cap că bidonul era chinuitor de inutil de vreme ce mâinile lui Berk erau legate la spate.

Nici nu se uită la carne.

Se lăsă noaptea. Prin deschizătura zdrenţuită a cortului primitiv alcătuit se vedeau jucând luminile focurilor. Ţipetele rangerilor care erau ucişi se amestecau cu urletele torţionarilor lor nebuni.

Berk stătea aplecat cât îi permitea fâşia de piele din jurul gâtului şi trăgea disperat, străduindu-se să smulgă priponul din pământ; gâtul i se julise şi începuse să-i sângereze. Se aplecă iar, smucindu-se, când o observă pe Sadonya stând pe vine în gura cortului, o siluetă neagră conturată de lumina focurilor.

— Iar eşti pe muche de cuţit, om-din-oraş, zise fata cu vocea ei lipsită de culoare.

— Isuse, Sadonya, ajută-mă!

Berk căzu în genunchi.

Ea intră cu totul în cort şi se ghemui la pământ, cu mâinile pe genunchi.

— De ce?

Berk fu cuprins de furie.

— Atunci ieşi naibii afară! ţipă el, fără să se teamă că putea fi auzit prin zarva înspăimântătoare de afară. Holbează-te în altă parte!

Nemaiputându-se abţine, începu să plângă. Se aşeză greoi la pământ.

— Poate facem un nou târg, hă? zise ea liniştit.

— Nu. Gata cu târgurile. Gata cu tot rahatul ăsta, Sadonya.

Era obosit. Trase adânc aer în piept, pentru a-şi înghiţi nodul din gât.

— Ori mă ajuţi, ori te duci şi mă laşi în pace.

Ea rămase în întuneric fără să zică nimic. Berk îi putea vedea profilul în lumina slabă.

— Crezi că poţi, zise el în cele din urmă, să-mi dai nişte apă din bidon fără să-mi ceri nimic în schimb?

Fără un cuvânt, Sadonya găsi bidonul, îi scoase dopul şi îi ţinu recipientul la gură. Bău cu lăcomie, înghiţind apa caldă, cu gust metalic, cât putu de repede. Goli bidonul în câteva secunde. Se aşeză înapoi pe pământ, cu barba şiroind de apă. Prin deschizătura cortului, văzu cum câţiva rangeri legară un ţărănoi între trunchiurile a doi copaci subţiri şi începură să-i scoată încet măruntaiele, trăgându-i-le afară printr-o gaură, pe unde i se aflase buricul. Curând, ţipetele ţărănoiului în chinuri se curmară.

— Ce fel de târg? întrebă Berk moale, cu ochii ţintă la omul torturat.

Fata se trase în faţa lui, acoperindu-i priveliştea asupra ţărănoiului. Arătă între picioarele lui.

— Fă-o tare, zise ea.

— Ce?

Nu pricepea.

— Fă-o tare, insistă ea. Te-nsemnez. Tu şi cu mine, ne futem. Acum.

Pentru o clipă, Berk amuţi.

— Eşti *nebună,* zise.

— Ăsta-i târgu', om-din-oraş. Simplu. Te-ns'emnez al meu. Dup' aia fugim.

Îşi apropie faţa de a lui, cu ochii cuprinşi de furie sclipind roşu în lumină.

— Gata cu „Sadonya, eşti o tâmpită".

Îl izbi cu pumnul în piept, prăvălindu-l pe o parte.

— Gata cu „Sadonya, eşti o curvă mică", gata cu „Sadonya, eşti nebună, tacă-ţi gura, fă asta, te bat dacă nu faci ce-ţi zic io".

Îl lovea ritmic, pentru a-şi sublinia spusele. Piciorul ei dur îl plesnea dureros în cap, în spate, peste picioare, peste coaste, zgâriindu-l. Se opri, răsuflând rapid, apoi, se aplecă şi-i smulse ce mai rămăsese din roba lui ponosită.

— Fă-o tare.

Berk o privi, incapabil să vorbească. Afară, ţăranoiul începu iar să ţipe. Privi într-acolo şi văzu că omul fusese decorat, pictat cu dungi roşii, şi înţelese în secunda următoare, când rangerii jupuiră încă o fâşie de piele de pe trupul ce încetă să se mai zvârcolească. Berk înghiţi greu.

— Cum e cu nasoleala? încercă el în disperare.

Sadonya îl privi fără să clipească.

— Porcăriile alea micuţe pe care ţi le bagi înăuntru, cu ele cum e?

Ea pufni dispreţuitor.

— Alea numai ca să-l ţin pe Mouse la distanţă. N-am băgat porcării 'ciodată. Fă-o tare *acum,* om-din-oraş. Sau te las să mori.

Ochii ei priveau duri din întuneric.

— *Fă-o,* şuieră ea încet.

Berk îşi strânse ochii cu putere şi încercă s-o facă tare.

Dădu la o parte ţipetele de durere şi urletele rangerilor dezlănţuiţi. Încercă să-şi aducă aminte cât de frumoasă era December, cât de mult o iubise, concentrându-se numai asupra momentului când o văzuse pentru prima oară goală. Îşi forţă memoria să-şi aducă aminte cum era lumina, cum se revărsa prin cămăruţa aia mică, ale cărei ferestrele dădeau spre parc, făcând să-i strălucească podoabele din părul, curat, cald. Ea zâmbise atât de sfios când îşi desfăcuse părul din agrafe, lăsându-şi-l să i se reverse în cascade aurii peste braţe şi peste sâni.

El stătea pe pat, încântat de mirosul subţire al cearşafurilor curate şi al florilor proaspete. Îi desfăcuse încet nasturii de la bluză, unul câte unul, strecurându-şi mâinile peste rotunjimile calde ale cărnii ei albe, uimit de cât de dure îi erau sfârcurile sub atingerea degetelor lui, când ţăranoiul ţipă deodată de durere şi de spaimă.

Nu mergea.

Scrâşni din dinţi, încercând să-şi aducă în memorie cum i se simţeau şoldurile când stătea întinsă sub el, cu pielea caldă şi netedă uşor acoperită de transpiraţie, sarea de pe buzele lui când ea îl sărutase adânc, trecându-şi limba peste vârfurile dinţilor lui, gemându-i în gură. Picioarele lungi şi fine i se îngemănaseră cu ale lui când Sadonya zise:

— Nu po’ s-aştept prea mult după tine, om-din-oraş.

Berk tresări şi deschise ochii.

— Îmi vine cam greu să mă pregătesc de viol, Sadonya, mai ales de al meu.

Cum fusese greu şi pentru December să fie într-o stare receptivă când *el* o violase pe *ea* în noaptea dinaintea plecării. Amintirile i se dezlănţuiră. Smulse cuvertura cu furia beţiei, mai mult decât convins că December se culca cu Markley. Ştia cu precizie unghiul mâinii ei ridicate pentru a se feri de lumina ce-i intra în ochi, în vreme ce el îşi dădea pantalonii jos. Încă îşi mai amintea expresia ei de dezgust total exact înainte de a-i sfâşia cămaşa de noapte dezgolindu-i sânii.

Îşi aminti cum se luptaseră, lovindu-se unul pe altul, dând cu picioarele şi cu pumnii. Cum căzuseră pe duşumea şi ea se înfuriase când el îi desfăcuse picioarele forţând cu genunchiul.

— Ce ai făcut *tu* pentru preţiosul tău angajament? Ia zi, te rog frumos, te-ai aplecat peste biroul lui şi l-ai lăsat pe Cormack să se înfingă în curul tău? scuipă ea, în amintire.

O altă imagine a lui însuşi cu încheieturile priponite de un ţăruş, în vreme de Cormack îl sodomiza prin ţărână, înconjuraţi de picioare noduroase, mânjite de sânge, zdupăind la lumina flăcărilor ce-l muşcau cu furie.

Simţi curbura moale a gâtului lui December sub antebraţul lui, pe care i-l apăsa sub bărbie, simţi cum îl usturǎ mâna când o plesni peste faţă tremurând de furie.

— Nu eşti decât o lepădătură ratată şi egoistă, zise ea, şi el îşi dădu seama, uimit, că i se *întărise,* că mădularul îl durea, ţeapăn.

Se clătină spre Sadonya, dărâmând-o la pământ când căzu peste trupul ei. Ea mormăi, răsucindu-se sub el. Se simţi ridicol pentru o clipă, încercând să facă dragoste legat ca un pui de găină.

Nu, nu *să facă dragoste,* îşi aminti lui însuşi, *să fută.* Asta era de fapt, şi un viol, *propriul lui* viol, ceea ce îl înfurie şi mai rău. Furia îi întări şi mai mult mădularul, şi se potrivea, hotărî el, dacă era pe punctul de a fi violat, ce naiba, putea la fel de bine să fie gătit pentru petrecere.

Sadonya se trase iute de sub el. Lesa din jurul gâtului lui îl ţinu pe loc.

— Haide, fetiţo, zise el încercând de la pământ să o înduplece, simţind cum rânjeşte la ea ca un diavol, cu frânghia înfiptă în carne. Dacă vrei să mă însemnezi, va trebui s-o faci unde să pot ajunge la tine.

Ea îl privi cu grijă, apoi îşi strecură cu stângăcie trupul sub al lui.

— Dacă vrei să te fut, desfă-ţi picioarele, se răsti el, încercând să i le împingă în lături cu genunchii, aşa legat de glezne, cum era.

Ochii Sadonyei luciră în lumina focului privindu-l furioasă şi fără milă. El văzu fulgerându-l ochii plini de ură ai lui December. Era dificil să se descurce în trupul ei subţire cu mădularul zvâcnindu-i. Împunse la nimereală, bâjbâind. Îi găsi moliciunea între oase şi împinse puternic, insistent.

— Au! ţipă fata, zbătându-se. Mă răneşti!

Îl pocni dureros peste cap, răsturnându-l de peste ea şi se ridică. Gâfâind cu faţa în praf, scormonind cu erecţia în ţărână, Berk îi văzu picioarele în dreptul capului lui. Sadonya îl împinse cu un picior în umăr, răsturnându-l cu faţa în sus.

— N-o să-ţi reuşească cu una cu două, zise el făcut ghem, privind în sus la ea.

Ea nu zise nimic. Trăgându-şi rămăşiţele robei împrejurul şoldurilor goale, se lăsă în genunchi peste el, prinzându-i mădularul rigid într-o mână. Berk înălţă capul să se uite peste curbura propriului lui piept, cu spatele

arcuit peste mâinile prinse la spate.

— Ceva mai la dreapta, aia e, nu, prea mult, acum la stânga, zise el în bătaie de joc în timp ce ea bâjbâia în căutarea poziţiei corecte.

— Tacă-ţi gura, mârâi Sadonya.

Berk îi simţi carnea rezistând un moment, apoi mădularul lui o străpunse, lunecând înăuntrul trupului ei cald, sângerând.

Sadonya suspină, o inhalaţie rapidă, de durere şi surpriză, şi se echilibră apăsându-se cu mâinile pe pieptul lui gol.

Berk îşi lăsă capul înapoi pe pământ, înfingându-se în ea, în sus, simţindu-i oasele ascuţite presându-se de şoldurile lui. Sprâncenele fetei se strânseră de concentrare. Pe Berk îl dureau braţele, iar trupul îi tremura de durere şi de o ciudată dorinţă sexuală de eliberare. O, da, gândi el minunându-se, da. Închise ochii.

— Nu ţi-ar păsa dacă m-aş prăbuşi Afară, nu-i aşa? îi zise el amintirii nevestei. Şoldurile i se mişcau fără el, cu o energie a lor, proprie. Sadonya trase aer în piept printre dinţii încleştaţi, în timp ce Berk se îngropă în ea într-o nouă, furioasă împungere.

— Ai vrea să mor, să te poţi fute cu Markley.

— Mă pot fute cu oricine vreau eu, acum, şopti December. Mă pot fute cu o *mulţime* de bărbaţi, nu numai cu Markley.

Făcându-i în ciudă, cu ură.

O, da.

Împungerile lui deveniră mai dure, mai sălbatice, şi-şi zâmbi de unul singur, stând întins sub fată, cu mâinile legate la fel de fără putinţă de scăpare cum i le ţintuise el lui December lângă cap, cu degetele băgate în părul ei. Spatele i se arcuia, respiraţia îi deveni rapidă, fierbinte şi uscată.

Se întorsese roata, nu? Nu era December cea care zăcea împotriva voinţei ei sub el, iar el cel care-i înfiora trupul. Pentru un moment, cu ochii închişi, îi văzu iar zâmbetul ciudat, micul rânjet neîmblânzit când îşi încolăci picioarele

în jurul mijlocului lui, triumful din spatele amuzamentului cinic.

Acum înţelegea?

Prin şira spinării începu să-i pulseze o căldură supranaturală, prin braţe îl săgetă focul şi pumnii i se încleştară la spate când îl simţi fierbându-i prin umerii cuprinşi de durere, concentrându-i-se în inima ce i se zbătea. Deschise ochii şi se uită la fata care plutea deasupră-i, cu faţa ascunsă în umbra unei peşteri de păr încâlcit.

Înţelegi…?

Poate că înţelegea. Poate acum…

Se propti cu tălpile în pământ şi-şi înălţă şoldurile, să o pătrundă. Ea se clătină şi scânci uşor. *Da,* îl înţepau ochii uitându-se în sus la ea cu dinţii strânşi de durere şi disperare, *poate înţelegea,* şi o străpunse iarăşi, sălbatic.

Sadonya se clătină iar, gata să cadă, gâfâind. Mâinile îi alunecară în lungul pieptului lui, încleştându-i-se în beregată, înfingându-i în gât degetele puternice în încercarea de a-şi menţine echilibrul.

Perfect, se gândi el, şi căldura se adună toată într-o undă penetrantă, ce-i mătură nervii înjunghiindu-l în josul vintrei. Se auzi gemând, cu respiraţia întretăiată, lăsându-şi furia disperată şi ura şi coşmarul să i se amestece într-un val de plăcere intensă, suferinţă şi dorinţa chinuită străbătându-l, lăsându-l golit.

Inima îi bătea cu putere, muşchii extenuaţi îi tremurau fără să-i poată controla când fata alunecă de pe el. Se ghemui pe o parte, cu spatele la ea, brusc dezgustat, îngreţoşat.

— Hu, făcu ea din spatele lui. Nu-i mare lucru.

Vocea îi tremura, dându-i de gol bravada.

— Atunci reclamă-mă, murmură el.

Sadonya se ridică în picioare şi îl ocoli pentru a-l privi în faţă.

— Io ’ciodată n-am da’ ’napoi la târg, Berk, zise ea liniştit. Ştiu că mă urăşti. Nu-mi pasă. Acu’ te-nsemn, ’şti-al meu, basta. Tu numa’ fii gata-ndat’ de fugă, mâine.

Afară, vaietul gâlgâit al ţăranoiului se curmă brusc.
Berk dădu din cap, fără o vorbă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

13 august 2231

Când se trezi, nu-i veni să creadă că putuse dormi. Ceea ce-l trezi era de asemenea de necrezut; tabăra era nefiresc de tăcută. Se rostogoli pe burtă, ridicându-se pe piept pentru a se uita prin lumina dimineţii, abia o geană roz între cerul cenuşiu şi culmile joase.

Ţărănoiul mort atârna încă între cei doi copaci, cu capul lipsindu-i de pe umerii însângeraţi, iar la picioarele lui amputate, făcuţi covrig în ţărână, dormeau liniştiţi cinci rangeri. Rangerii semănau ciudat cu nişte mici copii siniştri, obosiţi de prea multă joacă, îmbrăţişaţi afectuos între ei, sforăind fără grijă.

Berk se ridică în genunchi, şi se târî cât îi permitea priponul spre marginea cortului. Oriunde se uita, rangerii erau cufundaţi în somn, picaţi la pământ în plin chef. Focurile se stinseseră aproape cu totul, fumegând subţire prin aerul dimineţii.

Prin ceaţă şi fum se apropiau două siluete, păşind fără grijă peste trupurile moarte sau adormite. Sadonya şi Adria. Se lăsă înapoi pe coapse şi aşteptă.

Sadonya ţinea cuţitul într-o mână şi legătura lui din pânză în cealaltă. Adria avea trecută peste umăr o puşcă, ce sălta în ritmul paşilor ei grijulii şi greoi, plesnind-o peste burta umflată. Era prea tânără, se gândi Berk, să fie gravidă şi atât de nefericită.

Păşiră în cort şi Sadonya îi duse cuţitul la gât. Mâinile şi cuţitul îi erau pline de sânge. Privirile li se încrucişară pentru un moment, apoi ea tăie legătura, lăsându-i în jurul gâtului un inel, de care atârna un fir lung. Adria se uită impasibilă cum Sadonya îi taie curelele de la glezne. Berk se ridică greoi în picioare şi se întoarse cu spatele. Dar în loc să-i elibereze mâinile, Sadonya îi atârnă bagajul de umeri.

Berk o privi cum îşi băga lama cuţitului sub fâşia de

piele cu care avea încins mijlocul. Adria îi dădu puşca.

— Sper că-ţi face plăcere să-ţi plăteşti poliţele, Sadonya, zise el liniştit.

Ea nu răspunse şi-l smuci afară din cort trăgându-l de lesă, după care îl îmbrânci înaintea ei cu ţeava puştii.

— Credeam că nu-ţi poţi permite să mă faci scăpat, se întoarse el spre Adria în timp ce-şi făceau cu grijă drum printre cei adormiţi.

— Domnule Nielsen, răspunse Adria politicos, ca şi cum nu i-ar fi observat situaţia. Contrar celor ce pari a crede, nu-mi face o plăcere deosebită să trăiesc cu Bear şi cu aceşti oameni. Doresc foarte mult să mă duc acasă, la familia mea. Dacă sunt atentă şi deşteaptă, îmi păstrez poziţia faţă de Bear, cândva, poate curând, s-ar putea să am norocul.

Se uită la Sadonya cu ceea ce părea a fi frică şi ostilitate. De înţeles.

— Bear crede că am un fel de vrajă. Nu-s decât mai deşteaptă decât el. Asta-i tot. Ştiu cum să întreţin o puşcă în stare de funcţionare şi recunosc explozivii când îi văd. Dar cu pot face otrăvuri sau… cioace…

Rosti cuvântul nefamiliar ca şi cum ar fi fost o înjurătură.

— … şi n-am de gând să devin o femeie-bună-pentru-toţi. Sau masă de seară.

— Aha.

Era corect. Avea nevoie să scape de Sadonya cât mai repede, temându-se de o nouă rivală. Sadonya avea „puteri magice” cu care fata Heber nu se putea măsura, şi asta o făcea să fie o serioasă ameninţare potenţială la fragila ei securitate.

— Mor cu toţii? Dacă-s morţi, poţi fugi cu noi.

— Nu, zise Adria dezamăgită şi nefericită. A zis că n-a avut destul ca să-i omoare pe toţi.

Pun pariu, se gândi el, uitându-se la figura rece a Sadonyei. Pur şi simplu n-a vrut să te aibă şi pe tine la drum, Adria. Îmi pare rău. Nici ea nu vrea o concurentă, ca şi tine.

Berk păşi peste un ranger amorţit, din a cărui gură deschisă într-un rânjet larg se scurgea un firicel de salivă şi ai cărui ochi se roteau în orbite fără să vadă. Rangerul îşi ţinea mâna între picioare. Berk recunoscu fără greş acea cioacă anume.

— Ai putea totuşi veni cu noi, zise el. Am putea încerca.

Ea pufni.

— O femeie gravidă? Copilul ăsta poate să-mi cadă în orice clipă, şi voi n-o să aveţi prea mult timp de pierdut făcând pe moaşele. Şi de altfel, ai nevoie de mine aici.

— De ce?

Ea zâmbi cu viclenie.

— Când o să se trezească, Bear o să fie tare supărat c-a pierdut ditamai vraja. O să te vrea înapoi de două ori mai dihai, şi ai un drum lung, foarte lung pe care să i-o iei înainte. O să-ţi trebuiască cineva care să-l convingă pe Bear că vraja ta e atât de puternică încât e mai bine fără ea prin preajmă. Du-te.

Pe Berk îl luă frigul chiar şi pe căldura aceea, care făcea aerul să tremure.

— Crezi că poţi?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. Bear are o tendinţă enervantă de a acţiona mai întâi şi de a gândi după, dacă se mai oboseşte să gândească.

Ajunseră la marginea taberei, ale cărei limite erau decorate vesel cu mai multe capete, mâini, picioare şi alte părţi de trupuri prea rău ciopârţite pentru a putea fi recunoscute, străpunse cu suliţe grosolane înfipte în pământ.

— De aici luaţi-o drept spre nord. Mai întâi traversaţi un râu secat, apoi daţi într-un drum vechi ce se îndreaptă cam spre vest. Vă sugerez să mergeţi cât de repede puteţi.

Ezită, apoi îi puse o mână pe braţ.

— Îi transmiţi un mesaj lui bunicu, okay? zise ea. Dacă reuşeşti, spune-i că-s bine. Spune-i că, dacă pot, am să-l conving pe Bear să meargă să facă iar comerţ, când s-o mai răci, când mai oboseşte tribul de „sărbătorit”. Zi-i…

Vocea i se frânse brusc, şi Berk văzu că avea lacrimi în ochi.

— … Zi-i că-i iubesc pe toţi şi că vreau să vin acasă.

Berk o privi un moment, apoi se aplecă şi o sărută uşor pe frunte.

— Mulţumesc, îi şopti iute.

Ea îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii, se răsuci fără un cuvânt şi se întoarse prin fum printre rangerii adormiţi, cu spatele foarte drept.

Sadonya îl îmboldi cu puşca şi se depărtară repede, spre culmea dealului.

— Cum le-ai strecurat-o, Sadonya? Le-ai pus-o în apă? întrebă el grăbind fericit.

— Sânge, spuse Sadonya fără să-l privească. Beau naibii o grăma’ de sânge.

— Corect, trebuia să mă fi gândit.

Îşi pierdu suflul, şi se concentră să-şi păstreze mersul rapid. Legate patru zile la spate, braţele îl dureau, iar degetele îi erau atât de umflate încât nu reuşea să le îndoaie. Greutatea legăturii îi trimitea prin umeri valuri de durere ce-i radiau în jos, pe spate. Alunecau la vale încercând să urce un versant acoperit cu argilă moale şi cu pietre ce le fugeau de sub picioare.

Berk îşi pierdu echilibrul şi se clătină, încercând să revină la verticală. Bucata de frânghie care-i atârna de gât i se încurcă între genunchi. Zvâcni instinctiv şi căzu, prăvălindu-se peste pietre, izbindu-se în cădere de tufişurile cu spini peste care alunecă la vale. Se opri în cele din urmă, cu pieptul julit până la sânge, cu pietrişul antrenat în cădere răpăindu-i peste faţă.

Rămase neputincios, cu obrazul lipit de pământul încins, aşteptând-o pe Sadonya, care coborî cu grijă panta până la el. Îl împunse cu puşca în umăr.

— Scoală.

— Nu, zise el fără să se mişte.

Întoarse capul să o privească de jos, cu coada ochiului, un chip dur, deasupra golului negru al ţevii puştii.

— Hai, Sadonya. E prea destul. Ţi-ai făcut numărul.

Dezleagă-mă.

O pală de vânt fierbinte îi dădu părul la o parte de pe faţa neagră.

— N-am încredere-n tine, zise ea.

Pe bună dreptate, se gândi Berk.

— Ai mai multă încredere în Bear? zise el furios. Vrei mai mult să te răzbuni decât să supravieţuieşti?

Ea ezită.

— Pentru Dumnezeu, Sadonya, dacă vrei să te rog, te rog! *Te rog!*

Vocea îi era aspră, furioasă, fără urmă de implorare în ea.

— Aşa n-ai s-o scoţi la capăt!

Ezitând, ea scoase cuţitul din centura improvizată şi-i tăie legăturile de piele din jurul încheieturilor, apoi se dădu în spate când el îşi eliberă mâinile din strânsoare. Berk îşi reţinu un scâncet când durerea i se răspândi prin muşchii zdrobiţi. Cu degetele amorţite, începu să-şi frece braţele încercând să-şi repună sângele în circulaţie.

— Ţin io puşca, zise ea neîncrezătoare, băgându-şi cuţitul înapoi la cingătoare.

El chicoti cu amărăciune, ridicându-şi palmele. Arătau ca nişte cârnaţi groşi, vineţii.

— Nici n-aş putea-o ţine, fetiţo.

Ea îl privi enigmatic.

— Să mergem.

Berk se ridică nesigur pe picioare, aranjându-şi pachetul în spinare cu degete neîndemânatice.

— Tu eşti şeful, zise cu prefăcută exuberanţă.

Chiar cred că am s-o ucid, se gândi el în timp ce traversau în mers greoi dealurile arzătoare. Cumva, gândul îl înveseli. Îi uşură pasul; plănuia cum să se răsucească deodată, poate să-i zboare arma din mâini, prin surprindere. Sau poate, rânji el fericit, chiar s-o strângă de gât, s-o sufoce încet-încet, urmărind cum i se schimbă culoarea feţei în vineţiu sub mâinile lui. Râse pe faţă şi-i zâmbi afectuos, cu ochii la figura ei nedumerită, imaginându-şi ochii ei injectaţi sărindu-i din orbite, limba

înnegrindu-i-se şi ieşindu-i din gură sub apăsarea degetelor lui strivindu-i laringele. Sadonya îi zâmbi şi ea şovăitor, uimită, şi Berk simţi un val brusc de afecţiune faţă de ea, gândindu-se *o, da, am să te ucid, cu siguranţă, curvă.* Trebui să se lupte cu pornirea de a o îmbrăţişa, într-o efuziune nebună. Îşi dădu seama că-şi pierdea minţile.

După mai puţin de zece mile, ajunseră la râul secat. Nu chiar un râu, fusese cândva un canal construit pentru distribuirea apelor râului Alley în câmpurile îndelung însetate ce se întindeau pe dealurile erodate. Rămas fără fundaţiile stăvilarelor care cândva impuneau voinţa omului, canalul îşi pierduse apele, împrăştiate, întoarse în râuri, nelăsând nimic în urmă pentru a nutri buruienile rezistente şi tufişurile firave ce se agăţau cu tenacitate de laturile sale.

Garduri din lanţ atât de corodate încât nu mai erau decât grămezi de zale ruginite împrăştiate pe pământ, tulpini de buruieni pe jumătate îngropându-le. Berk îşi dădu drumul pe mal în jos şi se căţără cu uşurinţă pe cealaltă parte, urmat de fată. Se aşeză pe buza canalului şi o privi cum suie.

Acum, se gândi, *aş putea-o face acum.* Sadonya îşi trecu puşca la spate pentru a-şi elibera mâinile şi începu să sape cu unghiile în spaţiile dintre dalele care acopereau suprafaţa malului. Când fata se trase sus pe mal, Berk rânji atât de apăsat încât simţi că-l dor dinţii. Ea încremeni, privindu-l cu ochi mijiţi, ca şi cum i-ar fi putut citi intenţiile pe figură. *Acum,* încet, ea urca punând o mână în urma alteia pe taluz, şi *acum* trase puşca în faţă, cu botul îndreptat vag spre pieptul lui.

Berk dădu din cap, încă rânjind nebuneşte, şi se ridică în picioare.

Drumul se afla, cum spusese Adria, la câteva mile mai spre nord. Îl recunoscu aproape imediat, cu simţul de orientare atât de acut trezit încât îi dădu ameţeală. Vechiul drum Penn. Patruzeci sau cincizeci de mile spre vest, şi aveau să fie la poarta din spate a Oraşului.

O luă în jos pe vechiul drum, aproape secerat de căldura

toridă, zăpăcit şi clătinându-se, văzând dublu, pentru ca în cele din urmă să se oprească abia mai ţinându-se pe picioare, ca să vomite, spasmodic. Doar bale acide.

Venind din urmă, Sadonya arătă cu capul spre versantul unui deal, unde betonul sfărâmat, din care ieşeau grinzi din oţel, al unui pasaj aerian pe jumătate amputat ce bloca drumul, oferea o mică oază de umbră în căldura năucitoare.

— Tre’ să ne odihnim puţin, cu sau fără rangeri pe urmele noastre, spuse ea.

— Da, tanti, şefu’, tanti, zise Berk şi chicoti ameţit. Cum spuneţi, Alteţă.

Totul începea să pară nostim şi hilar. Încercă să facă în bătaie de joc o plecăciune exagerat de adâncă şi se împiedică de propriile-i picioare, sucindu-şi gâtul în cădere. Sadonya îl prinse cu mâna liberă şi-l trase la umbră, fără veselie în priviri.

Îi luă bagajul şi-l privi atent, cu puşca pe umăr. Sfărâmă un amestec din buruienile ei şi scuipă peste praful obţinut, pentru a face o pastă. Când termină, puse micul vas pe pământ, ceva mai departe decât putea el ajunge cu mâna, şi făcu un pas înapoi, aşezându-şi puşca în poală.

— Mănâncă asta. O să-ţi fie mai bine.

— Mulţumesc, nu, dacă nu te superi, răspunse el.

Sadonya ridică din umeri.

— Mori, atunci.

Berk reflectă puţin şi în cele din urmă se întinse după pasta Sadonyei. Avea un gust la fel de rău după cum arăta, dar şi-o băgă cu degetele în gură şi-i dădu drumul pe gât.

— Mmm-mmm, făcu el, lingându-se pe buze. Delicios. Mia-mia.

Ea luă vasul, îl puse înapoi în sacul din pânză şi rămase cu puşca pe genunchi, uitându-se la el. Berk se sprijini cu spatele de molozul podului. Capul i se limpezi uşor. Se uită în jos la propriul lui trup şi văzu ciudatele pete albe, înconjurate de porţiuni de piele roşie, jupuită, şi zgârieturile acoperite cu coajă.

Ştia, ce erau. Simţea că părul începuse să-i cadă în mici

smocuri, iar rănile mărunte refuzau să se mai vindece. Avea să moară în acelaşi fel cu bătrânul, lent ucis de soare. Avea să se întâmple la fel, boala i se va strecura încet-încet în trup, atât de adânc încât nu va mai putea fi scoasă afară sau extirpată. Se întrebă o clipă dacă el ar putea face ce făcuse în final tatăl lui, prăvălit la pământ împreună cu singurul lucru care i se amestecase definitiv în viaţă.

Aş putea, tată!

Bătrânul nu răspunse.

Nici nu voia să se gândească la asta prea mult, de altfel.

Căldura îl năucea, sau poate că era din cauza otrăvii Sadonyei. Se cufundă în somn, dacă somn fusese, până când soarele aruncă o ceaţă piezişă, tonică, la vest. Berk se trezi clipind şi se uită la norii negri, de furtună, ce se formau în apropierea orizontului, plutind mult dincolo de munţi. Bubuitul estompat al tunetelor îi izbi slab auzul.

Zvâcni în capul oaselor, simţindu-se cu capul tot uşor şi cuprins de febră. Sadonya moţăia, cu arma ţinută slab în mâini.

— Vremea de plecare! strigă el vesel.

Fata tresări surprinsă, încleştându-şi mâinile pe puşcă.

— O, scuze, zise el prefăcându-se îndurerat. Am putea porni acum, cu voia dumneavoastră, mă rog frumos?

Ea îi aruncă o privire ucigaşă şi duse imediat puşca la umăr. Berk se ghemui când ea apăsă pe trăgaci. Glontele izbi în ruina pasajului aerian, la numai un picior de capul lui, făcând să-i ţiuie urechile, revărsându-i peste umeri o ploaie de sfărâmături de beton. Berk îşi luă mâinile de deasupra capului privind-o cu ochii mari, alb la faţă.

— Nu mă împinge, zise ea rostind vorbele foarte clar şi răspicat, să fac ceva de care să-ţi pară rău.

Îi luă un bun moment să-şi recapete răsuflarea.

— Bun, încuviinţă el serios, întinzând mâinile într-un gest liniştitor. Okay.

Sadonya îi aruncă bidonul, iar el sorbi cu grijă, cu ochii la ea. Apa era deja dusă pe jumătate. După bidon urmă pachetul lui, care izbi ţărâna în faţa lui. Săltându-şi-l pe umeri, se ridică în picioare şi coborî în drum. Punctul

dintre umeri îl mânca, vulnerabil, şi-şi aruncă privirile înapoi. Ea mergea cu ochii în pământ, cu arma căzută în curea, doar un bagaj în plus.

Murmura pentru sine însăşi.

Parcurseră încă cinci mile până când cerul se întunecă de noapte. În depărtare, marginile norilor negri pulsau, slab luminaţi de licăririle fulgerelor. Spre vest, stelele tremurau şi tresăreau când nori nevăzuţi le acopereau lucirea.

— Stop, strigă Sadonya.

Berk se opri, cu capul plecat, şi aşteptă. Ea se târî până lângă el.

— Cât de departe *este* locul ăsta? miorlăi ea. Mergem şi mergem şi iar mergem, pare că mergem mereu, fără cap.

Pe Berk îl părăsise simţul umorului cu desăvârşire. Nu se mai ostenise nici măcar să viseze cu ochi deschişi cum avea el s-o omoare, stors de orice voioşie. Oftând, scrută în lungul drumului.

— Nu pot spune precis, dar mai sunt vreo patruzeci de mile.

— Cât de departe-i asta? întrebă ea acru.

— Dacă mergem toată noaptea, ajungem acolo înainte de a mai trebui să ne oprim să ne ascundem de soare, dimineaţa.

Vântul nopţii aduse un strigăt depărtat de animal. Putea fi doar o pasăre, cântând prin întuneric. Îşi întoarseră capetele în direcţia din care se auzise sunetul, ascultând cu încordare.

— Poate mai mergem încă puţin, zise Sadonya moale.

— Bună idee, spuse el.

Nu fusese sarcastic.

Erau amândoi frânţi de oboseală, împingându-şi trudnic corpurile dincolo de limitele rezervelor de energie. Când îşi epuiză energia, Berk continuă să meargă de frică. Când frica i se sfârşi, uită şi continuă să meargă, hipnotizat de ritmul propriilor paşi.

La un moment dat, fu sigur că adormise pe picioare. Tot ce trebuia să facă era să se aplece puţin în faţă, să lase

inerţia propriului trup să-i arunce picioarele înainte, reflex, ca singure, să-şi lase piciorul amorţit să-i cadă pe pământ şi să se aplece înainte, zvâcnet, pas, zvâcnet, pas, şi tot aşa. Simţi o mână pe braţ, trezindu-l la realitate.

O luase cu totul aiurea. Cu puşca legănându-i-se acum pe spate, Sadonya îl prinsese din urmă şi-l conducea înapoi spre locul unde, sub lumina slabă a lunii, se desluşea betonul pustiu al autostrăzii Penn.

Se sprijiniră unul de celălalt. *Păcat,* se gândi el. *Ar fi o ocazie excelentă de a o ucide.* Zvâcnet, pas.

Se lovi de urcuşul următor ca de un zid, şi se prăbuşi la pământ, privind prostit în sus, la pantă. Lumina cenuşiu-sidefie a dimineţii începea deja să albească răsăritul, profilând în urma lor, pe orizont, silueta neagră şi umflată a munţilor. Sadonya căzu alături de el, desfigurată. Se uită în sus la el, apoi închise ochii şi se sprijini de umărul lui.

Când se trezi, Berk constată că stăteau înghesuiţi unul într-altul, sub cerul de un roz violent. Ea îngăimă ceva în somn când el îi trase uşurel puşca de după umăr, scoţându-i cureaua de sub braţul ei inert. Sadonya i se cuibări în poală, cu mâinile sub cap. El o plesni placid peste faţă, aruncându-şi privirile peste dealurile golaşe.

Sadonya deschise în sfârşit ochii, şi el o ajută să se ridice în picioare. Aruncă o privire la arma din mâinile lui, dar nici nu protestă, nici nu păru surprinsă când el îşi săltă legătura pe umăr. O luară în sus, spre culmea dealului, şi dincolo de creasta lui văzură un altul. Când ajunseră şi în vârful celuilalt, un altul îi luă locul.

— Ai naibii, exclamă ea şi se opri la mijlocul unei pante. Iar m-ai minţit, ’furisitule, hă.

Arătă cu un braţ scheletic la dealurile ce se vălureau la nesfârşit în jurul lor.

— Minţi mereu, minţi, minţi, *minţi!* Nimic *aici,* nu-i aşa? Rahat mincinos!

Tremura de furie. Se întoarse şi începu să coboare panta, pe unde veniseră.

— Unde naiba te duci? strigă el.

Răsucindu-se, Sadonya îi ţipă:

— Acasă! La locu’ *meu!*

Se aplecă înainte sub efortul strigătului, cu umerii aduşi.

— N-ai să reuşeşti niciodată, îi strigă el. Căcăcioasă sfrijită şi proastă! Au să te mănânce rangerii!

— Nu, n-au să mă mănânce! Am să fiu io Rahatu’ Rege, am s-o gonesc pe curva aia mică de Adria, să-i iau locu’! Ea nu-i de *nimic!* Ca curva aia de Elissa, *nimic!*

— Perfect! urlă el, fără măcar s-o mai audă, şi-i azvârli pachetul prin aer, izbind-o în piept. Atunci, ia asta, o să-ţi trebuiască.

Sadonya se clătină sub lovitură, prinzându-l în braţe. Cu faţa în flăcări, i-l zburătăci înapoi.

— Nu-l vreau! Nu vreau *nimic* de la tine, ’şti numa’ un rahat mincinos! Nu-mi trebui’ favoruri de la *tine!*

Pachetul nu ajunse până la el.

— Cum vrei! Nu-mi pasă!

Se răsuci pe călcâie, luând-o la deal plin de furie. Creasta sălta în faţa lui, lăsând vederii tot mai mult din valea de după ea. Faţa îl furnică şi mânia i se spulberă. Oprindu-se, privi în jos la domurile aurii, sclipind în îmbrăţişarea râului albastru.

Se întoarse şi se uită la spinarea slabă a fetei îndepărtându-se de el, târând pachetul pe lângă ea, prin ţărână.

Încercă. Încercă din greu. Îşi muşcă buzele, tremurând de efort. Ochii i se umeziră, şi o lacrimă fierbinte i se prelinse pe obrazul murdar, aninându-i-se în barbă. Dar nu se putu domina. Ştiu că avea să regrete tot restul vieţii.

— Sadonya, strigă el. Aşteaptă…

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

15 august 2242

Intrară în Oraş puţin după schimbul de dimineaţă. Trecuse de ruinele golaşe ale Universităţii fără să le vadă, urmând Drumul Central ca pe un far, drept spre singurul port de pe partea estică a domurilor. Nu vedea decât domurile. *Acasă*, cu urechile umplute de acest sunet.

Puştiul somnoros aflat de pază, care răspunse strigătelor lui la Poartă, clipi uimit, fără să reuşească să înţeleagă. O fată de ranger şi un ţărănoi patetic, Berk fu sigur că asta vedea puştiul speriat. Dar un ranger sau un ţărănoi n-ar fi vorbit cum o făcuse Berk, n-ar fi ştiut ce ştia el. Nu prea convins, băiatul, abia destul de în vârstă pentru a face de pază, deschise Poarta.

Puştiul se holbă la el când Berk îi întinse puşca, făcând-o să bombăne pe fata neagră, zdrenţăroasă şi însângerată, din spatele lui.

— Nu te mai osteni să-l trezeşti pe şeful tău, fiule, îi zise Berk neglijent. Am s-o fac eu însumi, când ajung acasă.

Era încă întuneric, iar de pe sticla de deasupra domurilor, condensul picura ca o burniţă fină, ceţoasă. Cei câţiva trecători din schimbul de noapte, care se întorceau acasă păşind pe umezeala neagră, strălucitoare, a trotuarelor, se opreau să privească, cuprinşi de curiozitate, strania pereche de zdrenţăroşi, în vreme ce Berk le cerceta feţele, dornic să le recunoască. Nu era un oraş prea mare şi, în ciuda faptului că Berk ştia o mulţime de oameni, cei mai mulţi din echipele din schimbul de noapte îi erau necunoscuţi.

Dar fiecare faţă îi părea familiară, chiar dacă nu cunoştea pe nimeni dintre cei care treceau pe lângă el. Era clar că şi ei îl găseau familiar, dar nu reuşeau să-l plaseze undeva anume, şi nici nu voiau, de altfel. Dat fiind felul în care apărea el, Berk ştia că nu erau prea curioşi să se apropie de el. De unde să ştie ei că el mersese trei sute de

mile, prin deşert şi printre rangeri. Nu era decât un suflet amărât oarecare, un beţiv oarecare, uzat, în zdrenţe mizerabile. Un bărbat oarecare, pierdut în propriile-i frustrări, dus prea departe. Curând, Oraşul milostiv avea să-l trimită de-acolo, într-un frumos spital de recuperare, sigur, departe de ochii lumii.

Curat, fără complicaţii.

N-ar fi civilizat, nu-i aşa?

Îi veni să chicotească, aproape de isterie, dar se stăpâni, ţinându-se în el, încuiat bine, şi se târî mai departe pe Strada a Şasea, simţind în jur, aproape ireală, familiaritatea răcoroasă.

Se uită în sus la blocul de locuinţe şi avu un sentiment îngrozitor, de timp fugindu-i de sub picioare. Automat, numără din priviri etajele în sus şi apoi trecu la a doua fereastră dinspre colţul din stânga. Ar fi putut fi numai ieri când venise acasă pe şapte cărări, gras, prost, uitându-se în sus pentru a prinde dâra galbenă de lumină scăpată din vechea clădire din cărămidă şi piatră.

Nu în urmă cu luni.

Nu în urmă cu o viaţă de frică şi de durere şi de foame.

Lumina era aprinsă. Intră în clădire împleticindu-se, cu lacrimile jucându-i periculos sub pleoape, împăienjenindu-i vederea. Sadonya se târa în urma lui, urmându-l în sus pe şirul nesfârşit de scări, cărând încă după ea pachetul idiot cu ceea ce mai rămăsese din sticluţele şi punguţele ei de prafuri şi ierburi anonime. Nu-i mai acordă nici o atenţie, n-o mai auzi înjurând, uşor incorect.

Nici nu prea mai ştia de ce venea aici ca acasă. Era disperat de frică, având *nevoie* de ceva ce nu putea numi pentru a se agăţa iar, pentru a se convinge că era adevărat, că era acasă. De ce la December? De ce nu la Cormack, ticălosul. De ce nu la un spital, unde era sigur că ar fi fost primit? De ce nu, pentru Dumnezeu, la *mama* lui?

Tot ce-l adunase pe el laolaltă, tot de ce se agăţase el şi la ce visase el era acolo sus, înaintea lui. Vechea lui viaţă, promisiunea că lucrurile puteau fi iarăşi reale.

— December, spuse, cu vocea sosind într-o şoaptă aspră,

gâtuită.

Rosti iarăşi, tare, studiind sunetul nedumerit, ca şi cum nu l-ar mai fi auzit niciodată.

Nu avea nici o importanţă. Trebuia să urce până acolo, trebuia să o vadă. Îl duceau singure, picioarele lui, acum nişte beţe de durere sfărâmicioasă, înfingându-i-se în sus în bazin, în vreme ce tălpi de lemn bocăneau jos, pe fiecare treaptă, numai moarte, groasă, urcându-i-se până la creier. Trebuia să deschidă uşa aia, să intre acolo, înaintea… înaintea…

Nu avea idee înaintea a ce. Disperarea îl împingea în sus pe scări, suindu-se pe el ca şi cum el ar fi fost vreun manechin grotesc, rânjind şi smucindu-l în sus, fără gând, complet istovitoare.

Cifrele jucau pe uşă, atât de depărtate de parcă ar fi aparţinut altcuiva. Şasele era tot ciobit, puteai citi „710”, şi se simţi cuprins de o tandreţe caldă iar ochii i se împăienjeniră, ca şi cum l-ar fi salutat un vechi prieten.

Bun venit acasă. Da, zicea numărul, eşti în sfârşit acasă.

Undeva, cu ochii minţii, se văzu pe sine însuşi şi se ruşină de lipsa lui de control. Deschide uşa aia şi viaţa ţi se va înfăţişa, întreagă, sub priviri. O să te izbească drept în faţă, şi o ştii, dar nu ai de ales. Pumnul îi bătu în uşă şi gâtlejul ars îi mugi aspru.

— December! DECEMBER!

Uşa din partea cealaltă a holului se deschise, şi el întoarse capul, reflex, clătinându-se, deranjat de intervenţie. Doamna Kerowitz îi aruncă o privire fioroasă, o fracţiune de secundă de mânie, imediat urmată de recunoaşterea holbată. Mâinile îi acoperiră faţa, şi se auzi un ţipăt.

Cumva, părea un sunet deosebit de plăcut.

Uşa se deschise în timp ce el încă mai bătea, cu pumnii săgetaţi de durere, şi aproape îşi pierdu echilibrul. Gâfâia, mut, uitându-se.

December.

Ea stătea în pragul uşii, cu o mână încă pe clanţă, privindu-l cu o expresie ciudată, de nedumerire. Ca şi cum

el coborâse cu numai câteva ore înainte la o bere şi prin urmare, ce stătea acolo izbind în uşă şi ţipând ca nebunul?

Era frumoasă cum şi-o amintise, memoria neadăugând nimic. Vru deodată să atingă pielea tot albă şi netedă, părul blond ca mierea, în şuviţe de aur curat, numai să vadă dacă nu se dezintegrează şi se trezeşte înapoi în Filly, legat la pământ, halucinând în singurătatea plină de rahat de şobolan. Simţi greutatea lunilor de mizerie şi sânge aşezându-i-se brusc pe trup, înnegrindu-i porii, crăpând şi adunându-i-se în liniile palmelor. Simţi boala albă încrustându-i-se în pielea descuamată, smocurile de păr căzându-i de pe cap, barba peticită.

Mâna îi şovăi şi-i căzu înainte s-o ridice. Nu îndrăzni s-o atingă.

— December, zise şoptindu-i numele cu atâta incredibilă iubire năvălită deodată, cu atâta tandreţe.

Îl durea gâtul şi, cu surprindere, îşi simţi prima lacrimă alunecându-i pe faţă. Clipi, simţind o alta începându-şi lungul drum mizer în jos, pe obrazul întunecat de murdărie.

Ea nu făcu absolut nici o mişcare, nici să-l îmbrăţişeze, nici să ţipe şocată sau încântată, nici măcar ca să-i trântească uşa în nas. Aceeaşi expresie uşor nedumerită stăruia acolo, iar când chipul neliniştit al lui Markley apăru în spatele ei, totul căpătă sens.

Se ţinuse tare ştiind că fantezia dureroasă de care o acuzase era o minciună. O minciună pe care el o nutrise şi o făcuse reală, aruncându-i-o asupră-i. Ucisese ceea ce mai rămăsese din dragostea şi încrederea dintre ei, atunci, cu luni în urmă, şi ştiuse ce-i făcea ei, ce-şi făcea sieşi, la un anumit nivel.

Ştiuse cu adevărat, dar cumva durerea nu era chiar atât de rea cât îşi închipuise că ar fi. Aerul amabil de pe chipul ei şi mişcarea de retragere vinovată a bărbatului ce plutea în spatele ei, trăgându-şi pe el un halat de baie, halatul *lui*, peste trupul îndesat, îngrijorat că soţul risipitor al lui December, întors din moarte, se va ridica şi-l va lovi cu furie îndreptăţită, îl făcură pe Berk să zâmbească printre

lacrimi. Dori să-l liniştească pe bietul om, *e perfect okay.*

Ochii ei ziceau: „Ei bine, ce să mă fac eu acum cu tine?“ Cu nu mai multă preocupare decât dacă ar fi fost vorba de o pisică de pripas. Doar o nouă problemă, aterizată la moment nepotrivit pe pragul ei, pe care s-o rezolve. Dar aşa era December. Aşa fusese ea întotdeauna.

Şi asta era în regulă. Toate păreau bune şi frumoase, chiar şi uşoara strălucire a transpiraţiei de pe fruntea lui Markley. Chiar şi felul în care omul se plimba nervos pe fundal, ca un şobolan prins într-un labirint, neştiind în ce direcţie s-o zbughească pentru a se pune în siguranţă. Începu să râdă, simţind o mare afecţiune pentru ea, pentru ei amândoi.

Minţea. Exact cum zicea Sadonya că face, da, minţea. Şi tocmai minciunile pe care şi le spunea singur, acum o ştia, erau cele care-l ţinuseră în viaţă, îi dăduseră putere. Îl aduseseră acasă.

Şi vezi? Iată-l.

Am venit acasă, iubire! Vezi? Iată-mă! În sfârşit acasă, December!

Era nostim. Râse şi mai tare, cu lacrimile curgându-i pe obraz, şi abia îşi dădu seama când căzu în genunchi, doar cioburile de durere ascuţită îi alergară în sus prin coapse, tăindu-i picioarele. Suspina ca un bebeluş, fără să-i fie ruşine, şi râdea isteric, în timp ce December şi Markley se uitau la el şi la Sadonya, care mormăia în spatele lui.

În sfârşit acasă.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

13 septembrie 2242

Cineva, poate puştiul uluit de la poartă sau doamna Kerowitz, avusese destulă prezenţă de spirit pentru a chema poliţia. Când ambulanţa a sosit, infirmierele l-au ridicat cu blândeţe de pe podea.

— Hei, încă nu, zicea Berk, chicotind în continuare, în vreme ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Chiar că mai întâi trebuie să iau legătura cu şeful meu, ştiţi.

— Sigur, zise amabil una dintre infirmiere, înainte de a-i înfinge un ac în fesă.

Îşi petrecu următoarele trei zile delirând într-una, momente de luciditate nu mai lungi de minute învălmăşindu-se laolaltă ca în jocul unui copil care pune împreună bucăţi decupate dintr-un desen, nimic legat, o amestecătură. Se trezea la câte un fâşâit de haine şi deschidea ochii atunci când degete reci îi luau pulsul sau îi strecurau termometrul în rect.

— Eşti atât de frumoasă, şoptea el răguşit, plin de respect tuturor celor care, bărbaţi sau femei, curaţi, încântători, îl atingeau cu blândeţe. Îi zâmbeau vesel şi-l băteau uşor pe obraz, de parcă ar fi fost copil.

Era atât de bine să se lase îngrijit. Era ciudat să afle că era okay să doarmă, încredinţând altcuiva sarcina de a veghea asupra lui. Era un lux incredibil chiar şi acela de a sta întins într-un pat curat, ca altcineva să-i spele trupul cu apă curată, bine mirositoare, să privească picăturile ce cădeau dintr-o sticlă, de-a lungul tubului, în braţul lui istovit, într-o splendidă toropeală. Era înconjurat de un strat invizibil de pâslă groasă de un picior. Plutea pe el, se lăsa ridicat şi purtat pe nori minunaţi din frişcă.

În cea de-a treia zi, febra îi cedă în sfârşit şi încetă să se mai simtă atât de bine.

— V-am scăzut medicaţia, domnule Nielsen, îi explică asistenta. V-am hrănit intravenos, dar am vrea să încercaţi

puţină hrană solidă, dacă reuşiţi.

Încercă. După o vreme, încetă să mai verse totul şi mâncarea începu şi să i se pară bună.

Pielea i se cojea în fâşii, rămânând pe bandaje ori de câte ori îi erau desfăcute. Murmurând, mâini milostive îi provocau chinuri la fiecare atingere a ţesutului gol, fără piele. Ulceraţiile se vindecau lent.

Îi scoaseră în cele din urmă sonda din penis şi o fată drăguţă, pistruiată, îl lăsă să se sprijine de el când făcu paşi şovăitori spre toaletă. Stătu cu spatele întors la el pentru a-i da senzaţia de intimitate în timp ce şezu pe porţelanul răcoros. Se ridică singur, ţinând strâns sonda intravenoasă şi se uită la spatele ei, minunându-se de felul în care formele ei rotunde umpleau uniforma negru cu alb.

— Mulţumesc, îi spuse el recunoscător, când îl băgă frumos la loc în patul strâmt.

Şi fu şocat când ea se îmbujoră de parcă el era cel mai chipeş băiat de care se îndrăgostise vreodată pe parcursul şcolii.

Fu prima indicaţie a faptului că devenise un Erou.

După o altă săptămână, începură să-i taie, cerându-şi scuze, bucăţele din trup. Nimic important, îl asiguraseră. Vezi? Vârful urechilor poate fi remodelat, au să fie doar cu ceva mai mici, şi o să completăm cu ce-ţi luăm de la nas, nimeni n-o să observe diferenţa. Numai câteva cicatrice, ici şi colo, pe umeri, puţin de pe spate. După ce-ţi creşte părul, are să acopere perfect mica linie de pe frunte. Nimic profund, mă rog, credem că medicaţia pe care-am turnat-o în tine o să ajute la ceva.

Credem.

Începură să permită să i se facă vizite. „O dată ce-şi recăpătase forţele”, îi spuseră, ceea ce el bănuia că însemna: „0 dată ce încetase a mai arăta de parcă era un cadavru pe jumătate mort, gata să o mierlească şi să sperie pe oricine.“ Fu surprins să vadă cât de mulţi prieteni avea. Teddy veni, şi Kilian şi ceilalţi piloţi, cu care nu făcuse altceva decât că pierduse vremea la o bere. Veniră câte unul sau în grupuri răguşite, cu toţii veseli şi

încurajatori.

Îl făcu pe Kilian să-i promită că avea să-i trimită generatorul lui Heber şi puştile, împreună cu o scrisoare despre Adria, care-i luă aproape o zi ca s-o scrie. Din cauza bandajelor de la mâini, îşi zise.

Veni şi mama lui, făcându-l să se simtă stânjenit la început, când se aşeza tăcută lângă pat, strângându-i mâna atât de puternic încât uneori îl durea. Dădea din gură, încercând să-l pună la curent cu tot ce se întâmplase, cu bârfa din preajma apartamentului, cu cine era nou în orchestra simfonică. Apoi se cufunda în tăcere, privindu-l de parcă nu putea crede că se afla acolo. Uneori, îi surprindea un aer în priviri asemeni celui cu care îl privea pe bătrân, muribund, în ultimele două luni de viaţă, ştiind că avea să plece şi să nu se mai întoarcă.

Şi, desigur, veni şi Cormack. Aduse chiar flori.

— Eşti eroul Oraşului, Berkeley, zise el plimbându-se prin încăpere, uitându-se după ceva în care să pună florile. Le puse până la urmă în cana de apă, înghesuindu-le neglijent în gura ei prea strâmtă.

— Aşa am auzit, zise Berk cu răceală. Am mai auzit şi că ai obţinut încă un mandat.

Cormack se aşează pe scaunul de lângă pat, cu un picior peste genunchiul lui imaculat, ras şi zâmbitor, un om mulţumit.

— Sigur că da, zise. N-am avut nevoie de ajutorul tău cu PR[13], de fapt.

Berk îl privi un moment, apoi râse pe înfundate.

— Tot îmi mai urăşti curajul, nu-i aşa?

— Da, mă tem că da, zise Cormack amabil, lăsându-se pe speteaza scaunului.

Berk se ridică mai sus pe pernă şi-l privi gânditor pe consilier.

— De ce? întrebă el curios.

În vocea lui nu era nici urmă de animozitate.

— Întotdeauna m-am întrebat.

---

[13] Public relations.

— Pentru că, fiule, tu nu eşti un jucător de echipă, spuse Cormack. Tu nu eşti interesat decât de tine. Tu şi bătrânul tău, amândoi aveaţi această adevărată mândrie, individualistă. Vedeaţi în voi ultimii mari pionieri. Nu puteaţi zbura cu aripi fixe, trebuia să fie altceva. Trebuia să zburaţi pe-aici în maşinile alea de tuns iarba, ca să dovediţi cât de buni sunteţi.

— Ştiu să zbor cu aripi fixe, Leonard. Numai că prefer elicopterele, zise Berk liniştit.

— Asta-i altceva, fiule. Sunt *dispuşi* să se adapteze la orice le vine în întâmpinare. Ăsta-i felul în care lucraţi ca o echipă.

Cormack îşi cercetă unghiile. Pescui din buzunar o pilă de unghii şi se concentră asupra mâinilor când vorbi.

— N-ai părut niciodată să pricepi că domurile există pentru că oamenii trag împreună, muncesc împreună pentru binele comunităţii. Ne-am păstrat civilizaţia şi cunoaşterea şi moştenirea punând nevoile comunităţii pe primul loc şi abia după aia pe ale individului.

Suna exact ca un discurs electoral.

— Conduşi de câţiva indivizi, ca tine, zise Berk strâmbându-se.

Cormack nu se opri din pilit.

— Înţeapă-mă cât vrei, fiule. Mă crezi vreun ticălos ambiţios şi, într-o anumită măsură, ai dreptate. Sunt ambiţios, pentru că văd că oraşele cu domuri sunt singura speranţă de a recâştiga întreaga planetă şi vreau să văd asta întâmplându-se. Şi sunt un ticălos pentru că uneori… de *multe* ori, trebuie să pun interesele comunităţii înainte şi să calc pe degete pe unii indivizi.

Îşi ridică privirile.

— Ca tine.

Berk îşi dădu brusc seama ce spunea Cormack de fapt.

— Petrolul *este* acolo, Cormack. Am avut o mostră. La naiba, *merit* ceva măcar pentru atât, spuse el aprins.

Cormack zâmbi, punându-şi pila de unghii înapoi în buzunar.

— Ai perfectă dreptate, Berkeley. Am avut o înţelegere,

şi chiar dacă tu nu ţi-ai îndeplinit obligaţiile asumate, îmi pot permite şi eu să fiu generos o dată la nu ştiu câtă vreme. Mai cu seamă faţă de un Erou. Ai prioritate la alegerea curselor. Garantat.

Îşi întoarse capul puţin într-o parte, privindu-l pieziş.

— Ăă… cu ce-ai să zbori, dacă-mi dai voie să te întreb?

— Ticălosule, spuse Berk liniştit.

Cormack ridică din umeri.

— Anunţă-mă când îţi construieşti o altă maşină de tuns iarbă, şi am să te angajez primul pe listă.

— Ieşi, spuse Berk liniştit.

Cormack chicoti.

— Mai putem sta de vorbă, Berkeley, oricând, sunt opţiunile lor, ştii tu… zise şi plecă.

După aceea, veştile aduse de December nici nu-l mai deranjară. Ea veni, se aşeză lângă patul lui cu spatele drept şi începu să sporovăie pe teme neutre, atent alese. Privirea îi părea distantă, zburând de colo-colo prin încăpere, numai spre el nu.

— Mâine ies, spuse Berk.

Ea rămase tăcută pentru un moment.

— Da, zise în cele din urmă. Ştiu.

El ezită.

— Nu-mi face plăcere să te întreb, December, dar mai am şi eu loc să vin acasă?

Ea îl privi atunci, cu ochii ei albaştri, limpezi şi reci ca cerul iarna.

— Sigur că ai, zise.

Berk se întinse şi-i prinse mâna cu precauţie.

— 'Cember, îmi pare tare rău pentru o mulţime de lucruri, începu el, privindu-i atent chipul impasibil. Am stricat căsnicia noastră, şi o ştiu. Înţeleg mai bine lucrurile, crede-mă. Am avut o mulţime de timp la dispoziţie să mă gândesc şi… – voi să spună *te iubesc,* dar cuvintele refuzară să iasă – ţin foarte mult la tine. Vreau tare mult să am şansa de a mă împăca cu tine. Te rog, crezi că am putea încerca iar, încă o dată?

Ea îi acoperi mâna cu a ei şi se uită îndelung la el. Încet,

clătină din cap. Nu.

Dură ceva până se duse şi Berk rămase întins pe perne, cu mâna alunecându-i dintre ale ei. Era ca şi cum o greutate extraordinară s-ar fi prăbuşit peste el şi, pentru o clipă, crezu că va muri. Dar momentul se scurse lăsând în urmă un sentiment ciudat de tristă uşurare.

— Îmi pare rău, zise ea. Cel puţin o explicaţie îţi datorez.

— Nu, nu-mi datorezi nimic, răspunse el, cu convingere.

— Legal, eşti încă soţul meu şi ai acelaşi drept ca şi mine să locuieşti în apartament, spuse ea fără să-l asculte. Cel puţin până la divorţ. Dacă-l vrei, îmi găsesc eu un alt loc prin Departamentul Energiei, păstrează-l.

Berk zâmbi şi se uită la ea. Ar putea fi prieteni, după aceea? Nu, prieteni nu, ştia prea bine. Se puteau întâlni la petreceri şi puteau fi politicoşi unul cu altul poate să bea ceva şi să-şi mai aducă aminte, dar sentimentele fuseseră prea adânci şi suferinţa prea dureroasă pentru a pretinde că puteau rămâne prieteni.

— Îl iubeşti pe Markley, întrebă el, simţind numai o înţepătură de durere.

Ea îl privi întrebător o clipă.

— Nu ştiu, admise ea în final. Vreau să trăiesc cu el.

De ce? nu întrebă el.

— El mă iubeşte. Mă adoră, ar face orice pentru mine. Sunt centrul existenţei lui şi asta-mi place. Nu vreau o păpuşă sau un om slab, el nu este aşa ceva, dar am nevoie de cineva care să mă iubească cu asemenea intensitate. Chiar dacă nu-l pot iubi şi eu la fel.

— Bietul Markley, zise el.

Şi-i zâmbi şovăitor.

Ea îi răspunse la zâmbet.

— Poate. Dar prost nu e. Ştie. Mă înţelege, iar tu nu m-ai înţeles niciodată. Vrea să mă ia aşa cum sunt, iar tu nu doreai asta. N-aş fi putut fi fericită cu tine, Berk. Te credeam tulburător şi îndrăzneţ, toate lucrurile pe care credeam că le voiam la un soţ. Dar nu erau.

— Eram o lepădătură ratată, puerilă, nu aşa ai zis?

O clipă, December păru stânjenită, cea mai intensă

emoţie pe care o văzuse la ea de ani de zile.

— Am spus asta pentru că voiam să ţi-o plătesc, să te fac să suferi la fel cum mă făceai tu să sufăr, zise ea.

Lacrimi îi străluciră în gene.

— Dar nu mai eşti un ratat, nu? Acum eşti o celebritate, un Erou, nu? Un adevărat succes.

În vocea ei nu era urmă de sarcasm.

— Nu vrei un Erou? Nu asta voiai tu mereu de la mine să fiu? zise el, cu un sentiment de autocompătimire detaşată. Să fiu cineva cu care să te mândreşti?

— Nu, spuse ea simplu. Tot ce mi-am dorit vreodată, tot ce mi-a trebuit a fost un soţ cu care să pot trăi.

Când părăsi spitalul, a doua zi, Berk se duse la mama lui.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

4 octombrie 2242

Fu fericit să găsească un apartament pe Maddock, după numai două săptămâni. O garsonieră micuţă, recent eliberată prin moartea fostului chiriaş, o bătrână de optzeci şi şapte de ani. Berk completă formularul de unic locatar fără să fie surprins de rapiditatea cu care trecu prin canalele Ajutorului Fundamental al Oraşului. Un Erou nu putea dormi pe o gură de canal, nu? Nepotul fostei locatare, pilot şi el, îi vându lui Berk, contra unei sume simbolice, cele câteva piese de mobilier, de care familia nu era interesată.

Locul nu era rău şi era destul de ieftin pentru ca la sfârşitul lunii să-i mai rămână ceva din alocaţia primită din partea Oraşului. Priveliştea pe care o avea de la singura fereastră (fără a pune la socoteală aerisirea de la baie) nu era cine ştie ce. Lui Berk nu-i păsa, el nu era interesat de peisaje.

Cără sus în garsonieră cele câteva cutii cu piese de schimb şi părţi de motor pe care December nu le vânduse sau aruncase, îngrămădindu-le în dezordine pe duşumea. Bancul lui de lucru şi uneltele se duseseră de mult, şi nu-i luă decât o zi să golească minuscula cameră de lucru din apartamentul lui December. Ce ciudat şi cât de natural vechiul loc devenise *apartamentul lui December,* de parcă el nici nu locuise vreodată acolo.

Deveni dureros de evident că nu avea nici o şansă de a construi un alt elicopter din bucăţile şi piesele desperecheate care-i mai rămăseseră. Ar fi trebuit să aibă părţi special făcute, pale de elice anume fabricate, scheletul sudat din bucăţi, motorul echipat. Asta cerea bani pe care el nu-i avea şi care nu-i putea câştiga.

Ceea ce avea cheltuia la Strawberry, pe băutură. Fiecare voise să-i dea Eroului ceva de băut, la început, dar timpul trecu şi aura lui de Erou începu să pălească, o dată

învechită noutatea. Celebritatea avea viaţă foarte scurtă.

Îşi spusese povestea iar şi iar, adăugând de fiecare dată un pic de lustru pe ici pe colo, schimbând câte un detaliu neînsemnat pentru a face povestea mai bună. Apoi alcoolul începu să facă povestea să i se pară până şi lui fadă, realitatea tocindu-i-se prin repovestirea de prea multe ori.

Şi, cumva, câteva dintre momente se pierdură pe drum.

Vorbea foarte rar despre Sadonya şi niciodată despre ce se întâmplase între ei în tabăra rangerilor. Ea se transformă încet-încet în fata din poveste, o însoţitoare vitează pe care el o apărase, luptând împotriva destinului, cu ea alături. Nu o mai văzu, nici măcar nu ştia unde se afla şi nici nu-i păsa. Dispăruse din viaţa lui pentru totdeauna, slavă Domnului, călătorie sprâncenată. Despre brethreni abia dacă bâiguise câte ceva, nevoind să spună prea multe în privinţa lor.

Şi, desigur, trăncănea la nesfârşit despre noul lui elicopter, cel pe care-l construia. Avea să fie mai bun decât fusese vreodată Vioara Întâi, tocmai lucra la ultimele planuri. Încrederea în sine i se diluă o dată cu whiskey-ul într-o insistenţă plângăreaţă, până când nici prietenii nu mai reuşiră să-l creadă.

Şi bea. Mult. În fiecare zi îşi făcea duş şi se rădea, fluierând cu falsă nepăsare, şi o lua spre sediul din centru al piloţilor, privindu-i venind şi ducându-se, citind panourile de afişare a misiunilor, discutând pe la colţuri în legătură cu câte vreo dezvoltare sau câte un proiect, stând întotdeauna puţin mai la o parte, cu sentimentul dureros de a nu mai fi chiar un pilot. Apoi o lua agale spre localul lui Teddy şi se întindea la taclale cu vechii amici bând până ce, încet-încet, îl cuprindea toropeala.

Era îngrozit şi nu o putea recunoaşte, nici măcar faţă de el însuşi. Avea senzaţia că o pasăre cu aripile tăiate i se zbătea prin măruntaie, izbindu-se până la ameţeală de pereţii de sticlă ai coliviei.

Stătea şi se uita indispus într-un pahar cu whiskey când simţi o mână bătându-l pe spate. Surprins, se uită la Cormack, apărut pe neaşteptate, care se aşeza pe scaunul

de lângă el.

— Îţi dau o bere, Nielsen? întrebă el extrem de amabil.

Berk se uită în jur şi observă spaţiul invizibil care se crease în jurul lor, ceilalţi ocolindu-le privirile. Consilierul era nelalocul lui aici, respectuos ignorat. Berk îşi coborî privirile în pahar.

— Ce vrei, Cormack? zise el amorţit.

Cormack nu păru să audă întrebarea. Îi făcu semn lui Teddy şi barmanul aduse două beri. Berk nu se atinse de a lui, privind-o de parcă ar fi avut în ea otravă.

— Ai auzit-o vreodată pe-aia despre părţile corpului, de se certau care-i mai importantă? zise Cormack pe ton de conversaţie.

Îşi luă berea, zâmbindu-i lui Berk de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni, amuzându-se împreună de o glumă bună. Ochii îi erau lipsiţi de veselie, impersonali.

Berk îl privi circumspect.

— Nu.

— Ei bine, primul zise creierul, eu sunt cea mai importantă parte, pentru că, dacă nu eram eu, corpul nu s-ar fi putut mişca, sau gândi sau hrăni, şi am muri cu toţii.

Cormack luă o sorbitură lungă din bere, în timp ce Berk îl privea în tăcere, cu ochii mijiţi.

— După care zice inima, nu, *io*-s partea cea mai importantă. Dacă n-aş pompa eu tot sângele prin corp, inclusiv la tine, creier, aţi muri sufocaţi, fără oxigen. După care, plămânii spun şi ei, greşiţi amândoi, *noi* suntem cei mai importanţi, pentru că dacă n-am fi noi, n-ar fi de loc oxigen ca să-l pompezi tu la creier, şi-am muri cu toţii.

Cormack făcu o pauză, răsucindu-se pe scaun pentru a se sprijini cu cotul de tejghea. Îi zâmbi larg lui Berk.

— După aia, se aude o voce mititică, *io*-s cea mai importantă, şi când se uită ceilalţi în jos, era gaura curului. Toate celelalte părţi încep să râdă, „Gaura curului! Asta-i culmea, nu-i gaura curului cea mai importantă parte a corpului”. Aşa că gaura curului se enervă, vezi bine, şi încetă lucrul. Se strânse bine. Dură vreo patru zile, totul se întorcea înapoi, corpul se simţea destul de căcăcios.

Cormack chicoti încântat de propriul lui joc de cuvinte.

— Aşa că restul părţilor se strânseră toate până la urmă şi hotărâră: „Okay, okay, ne dăm bătuţi. Ai câştigat. Gaura curului *este* cea mai importantă parte a corpului.”

Berk se uită la el cu ochii cât cepele.

— Nu cred că m-am prins, zise el prudent.

— Şpilul e, Berkeley…

Berk închise ochii o clipă, cu auzul pentru o clipă zgâriat.

— … Şpilul e că Oraşul ăsta seamănă mult cu corpul. Avem nevoie ca fiecare parte a lui să lucreze, fiecare persoană să facă ce se pricepe, cât poate de bine. Chiar şi găurile de cur, ca tine.

Cormack aşteptă un răspuns, zâmbitor. Dar mintea lui Berk parcă se oprise din lucru, refuzând să înţeleagă. Nu ştia ce să spună, aşa că nu spuse nimic. În cele din urmă, Cormack dădu din cap.

— Ţi-am zis că mai putem sta de vorbă, aşa că hai s-o punem pe tapet, Nielsen. Aura asta de erou se cam subţiază, nu? Eşti pilot. Dar nu mai ai aparat. Asta-i o pierdere de talent.

— Îmi oferi un avion, Cormack? întrebă Berk uluit.

Consilierul rânji, arătându-şi dinţii albi, pătraţi.

— Ai putea zice şi-aşa.

Iar Berk ştiu.

Vino să lucrezi la grajduri, băiete.

Asta nu era o ofertă. Nu era o confruntare de voinţe. O declaraţie de război. Cormack aşteptă, cu ochii lucind ca ai unui şarpe. Berk se ridică în picioare. Tremura de furie.

— După cum i-a spus creierului gaura curului, Cormack, mănâncă rahatul şi mori.

Simţi ochi urmărindu-l când ieşi ţanţoş de la Strawberry, cu sângele răscolindu-i otrava urii prin vine.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

18 noiembrie 2242

Cormack era un ticălos lipsit de inimă, dar nu era prost. Îi luase lui Berk totul, nu pentru a-l zdrobi, ci doar pentru a-i arăta că o putea face. Dar ştia destul de bine şi că nu trebuie să-i iei omului absolut totul; nu-i mai laşi nimic de pierdut. Aşa că-i plimba momeala pe la nas.

Oferta îl rodea ca un ulcer, foamea îi umplea lui Berk tot trupul. Simţea nevoia să zboare. Era flămând, avea în el o dorinţă mai adâncă decât hrana; mai intensă decât sexul. Plutea în aer noaptea, îi şoptea la ureche ca un vârcolac, în vreme ce el se zvârcolea fără somn.

Ce ar trebui să fac, tată?

Bătrânul păstra tăcerea.

Ieşi pe aerodrom, stătu să se uite la avioanele care veneau şi plecau, cu o durere în piept ca şi cum ar fi fost prea strâns legat cu o bandă. Nu ajunse niciodată până la hangare, se întorcea de fiecare dată, incapabil să înfrunte maşinile. Nu avea să se numere niciodată printre ceilalţi lachei, avea prea multă mândrie pentru a se lăsa atras în cursa lui Cormack. Va găsi o altă cale, va construi un alt elicopter din foi metalice şi benzi de cauciuc, dacă avea să fie nevoie.

Încetă să se mai laude în legătură cu elicopterul iluzoriu pe care-l construia în garsonieră. Începuse să-i sune stupid până şi lui. Acum, în loc de a se mai lăuda cu berea în faţă, bea pur şi simplu.

Viaţa lui de Erou muri în cele din urmă şi ea şi, dacă ceilalţi piloţi nu-l evitau, aveau în schimb tendinţa de a-l lăsa să o clocească de unul singur, nevoind să interpună în calea negrei depresii prin care Berk se prăbuşea în vrie. Nici măcar Teddy nu-l mai obosea cu pretenţiile lui de Barman-Psihiatru.

Berk fie stătea imobil în micul lui apartament, privind la colecţia de piese disparate împrăştiate pe podea până nu

mai putea suporta, fie mergea la Strawberry şi bea până când nu mai putea suporta.

Zilele curgeau asemănătoare una cu alta.

Îşi terminase al cincilea whiskey şi, ca prin ceaţă, îi făcea semn lui Teddy pentru încă unul, sprijinindu-se cu coatele pe bar pentru a se ţine pe picioare. Barmanul cel burtos veni iute prin spatele tejghelei ştergând iar şi iar un pahar.

— Mai dă-mi unu', Teddy, bătrâne, rânji Berk nesigur.

— Haide, Berk, zise Teddy. Cred c-ai băut destul. De ce nu te duci tu acasă?

Berk clipi, încercând să-şi focalizeze privirile pe faţa barmanului.

— Ce to'ci aco'o? întrebă Berk, asaltat de un confuz sentiment războinic. Vreau înc-un *pa ar.*

— Du-te acasă, Berk, zise Teddy cu blândeţe.

Berk se uită chiorâş la el şi văzu milă în ochii omului. Milă. Privindu-l ţintă. Milă pentru el.

Se îndreptă brusc de spate, se răsuci pe scaun şi îşi aruncă furios privirile prin încăpere. Era beat, dar nu atât de beat încât să nu vadă felul în care piloţii îşi feriră iute privirile, uitându-se pe furiş la el, foindu-se stânjeniţi în scaune.

Tuturor le pare rău de mine, gândi Berk greoi.

Îl zări la o masă pe Kilian, discutând liniştit cu doi piloţi municipali, care făceau parte din staulul lui Cormack. Purtau cu toţii noua şi lucioasa jachetă din piele a Transporturilor Orăşeneşti, pe care o concepuse Cormack, cu fir auriu la emblemele noi. Pe Berk îl străbătu un val de ură împotriva acelor jachete. Îi aruncă o privire ucigătoare lui Kilian, ai cărui ochi fugeau de la dreapta la stânga în căutarea unui reper pe care să se aşeze.

Kilian. Bătrâne, prieten vechi. Pilotul şef al staulului lui Cormack. Ţi-ai vândut Oraşului, în urmă cu câţiva ani, aparatul, *Hăitaşul Laserului,* nu ţi-ai mai putut permite să-l ţii. Acum zbori cu propriul tău aparat pe bugetul Oraşului, nu-i aşa, bătrâne Kilian, tipule? Te-ai vândut lui Cormack, nu-i aşa, îi lingi cizmele ca să-ţi păstrezi pantofii curaţi,

curvă!

Şi înainte să-şi dea seama el însuşi, Berk era în picioare, îndreptându-se nesigur spre pilot, cu o vagă furie sfredelindu-i pieptul. Încăperea i se rotea în jurul capului, ajunse clătinându-se la masa lui Kilian, aruncându-i o privire cruntă de om beat.

Iritabil şi încordat, Kilian izbucni:

— Ce vrei *tu,* Berk?

Bercetătorkul Berk. Berk cel *zevzec,* mai degrabă, ştia el. Puse mâna pe masă pentru a se ţine drept.

— Certifică-mă pe aripă fixă, Kilian, se bâlbâi el.

Nu era deloc ceea ce voia să spună.

Ceilalţi doi piloţi îl priviră surprinşi neplăcut. Nu-i băgă în seamă. Făcu toate eforturile pentru a-şi ţine capul sus, să se uite drept în ochii uluiţi ai lui Kilian.

— De ce?

— Am să mor dacă nu zbor, Kilian, zise Berk, rupându-şi parcă vorbele din suflet. Am să fac orice va fi nevoie. Am să mă bag la staul. Am să cad în genunchi şi-am să-i pup lui Cormack inelul, dacă vrea. Am să zbor oriunde o să vrea să mă trimită, am să iau orice misiune zice el. Am să fiu băiat cuminte de acum înainte, să fac mereu echipă, promit…

Se bâlbâi, neînţelegând oroarea de pe figura lui Kilian.

— Te rog…

Trebui să şoptească pentru a face cuvintele să-i treacă de nodul uriaş pe care-l simţea în gât.

— *Te rog…* fă-mă iar să zbor!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

29 decembrie 2242

Nu era chiar atât de greu. Trecuseră ani de când zburase cu Puştiul, dar nu uitase. Reflexele erau puţin diferite, felul în care se simţea era puţin ciudat, dar Kilian era competent. Îl trecu pe Berk prin cursul de calificare, driblă birocraţia şi-l scoase desemnat pilot municipal. Rândaş.

Apoi pur şi simplu aşteptă. Verifica panourile de afişaj în fiecare dimineaţă şi nu se plânse când numele nu-i apărea. Când în cele din urmă apăru, îl privi un moment, ca şi cum ar fi aparţinut altcuiva. Apoi îşi aruncă pe umeri jacheta nou-nouţă a Transporturilor Orăşeneşti şi se duse la hangarul cooperatist al Oraşului.

Îi repartizară cele mai proaste avioane, limacşi de văzduh, rahaţi zburători cârpăciţi, obiecte periculoase din foaie de cositor şi lemn de balsa. Zbura cu ele, ducea poşta, făcea scurte zboruri de recunoaştere, ducea materiale echipelor care lucrau la plăcile de impact şi se întorcea. Când nu zbura, refăcea motoarele, repara lonjeroanele rupte şi reînvelea fuzelajele vechi.

Iar când nu făcea asta, stătea cu mâinile în buzunare, uitându-se la Plimbăreţul Norilor.

Cu o anvergură de peste nouăsprezece picioare, planorul stătea într-un hangar special, numai al lui. Fuzelajul lui lustruit se unea lin cu aripile, şi în lungile lor curburi erau perfect încastrate panouri negre de colectori solari fragili. Profundorul dublu se înfingea în stabilizatorii orizontali de la coadă ca şi cum ar fi fost turnat dintr-o singură bucată. Elicele rabatabile erau culcate în lungul botului ca mustăţile unei pisici adormite. Geamuri bombate, întunecate, mergeau în lungul cabinei strâmte de două locuri, ascunzând vederii interiorul, într-un fumuriu misterios.

Berk nu trebui să vadă interiorul; arăta extrem de

familiar.

— Frumos, ai? zise Kilian din spatele lui.

Berk nu-i răspunse pilotului care veni lângă el, să admire zveltul planor.

— E delicat, aproape totul este făcut din materiale compozite, dar rezistent. Duce două sute de livre[14] peste greutatea pasagerului, şi are suficientă putere şi combustibil pentru decolare.

Arătă spre aripile delicate.

— După ce s-a înălţat suficient, celulele solare intră în funcţiune şi poate atinge, în regim de croazieră, o sută douăzeci de noduri[15], autopropulsat. Are sub piele vreo mie de bobine Artie, foloseşte aproape toţi fotonii pe care-i captează şi, pe deasupra, bobinajul de conducţie creează propriul lui câmp magnetic, ca scut contra radiaţiilor. Are un plafon atât de ridicat încât poţi vedea stelele şi o autonomie… – râse – … rahat, jumătate avion, jumătate planor, mai mult un vis. Prinde curenţii ascendenţi de care are nevoie, atâta timp cât străluceşte soarele, cine poate şti cât de departe poate ajunge!

Berk se întoarse să se uite la el.

— Al cui e? întrebă el liniştit.

— Al lui Cormack.

Kilian ezită, apoi rectifică.

— Al Oraşului.

Se opri iar şi rânji.

— Acelaşi lucru.

Berk înghiţi brusc, cu un gust amar în ceru gurii.

— Deci nu-i personal? reuşi să-şi păstreze vocea neutră.

— Nu, la naiba, pufni Kilian. Cormack nu crede în proprietatea privată. Dar este proiectul lui. A schiţat planurile pentru băieţii de la inginerie, ei au făcut prototipul sub coordonarea lui, l-a finanţat prin Consiliu ca model experimental. L-a dezvăluit cam la o lună după… plecarea ta.

---

[14][14] 1 livră = 453 grame.

[15] nod = cca. 1,15 mile pe oră.

Kilian îşi drese glasul, uitându-se dintr-o parte la Berk.

— Cormack chiar te-a lăudat în discursul inaugural, zicea că ai venit cu nişte idei vagi cu vreo doi ani în urmă, care l-au făcut să se gândească, i-au stimulat imaginaţia, explica Kilian.

Părea serios, nerăbdător să găsească ceva bun la Diavol.

— Aşa e el, Berk. Îi place să dea credit unei echipe bune în loc să se umfle el de glorie.

Berk rămase tăcut, cu faţa acum proaspăt rasă îngheţată de o rafală rece de vânt uscat.

— E pentru recunoaştere, la mare distanţă, să vedem ce mai este prin jur, departe spre sud, spre nord, reînnodă Kilian conversaţia, punând-o pe un teren mai sigur.

Berk studie iar aeroplanul.

— Deci cine-l zboară?

— Eu. Cormack. Lynda Youngston. Roz Kwang.

Kilian îi aruncă o privire.

— Numai piloţii cu vechime din coop, Berk. Îmi pare rău. Poate… într-o zi, zise el fără convingere. Au să mai facă şi altele, foarte repede, dacă merge. Face parte din planul lui Cormack de stimulare a piloţilor pentru a se alătura coop-ului. Ştii, proiectăm planuri mai bune decât poţi construi numai pentru tine.

Berk dădu din cap a încuviinţare. Avea să meargă. Ştia.

Întoarse spatele planorului şi se depărtă.

La început, piloţii îl întâmpinaseră bine şi chiar îşi recăpătă ceva din prestanţa, veştejită, de Erou, împrietenindu-se, după atâta vreme, cu nişte fete uşor impresionabile, cu ochi de stea. Erau dulci şi sexul îl mai eliberă puţin, dar îi părea ceva străin, ceva întâmplându-se undeva departe. Se împrieteni cu tovarăşii lui de muncă şi râdea şi făcea glume, dar chiar şi noul lui grup simţea ceva ciudat în legătură cu el. În afara necesităţilor de contact social, vorbea rar şi abia dacă mai zâmbea. Cei mai mulţi îl lăsau în pace, iar el nu descuraja asta. Tot ce voia era să zboare. Nimic mai mult.

Cel puţin asta era ceea ce îşi tot spunea.

O dată, întorcându-se dintr-un zbor, în lungul coridor

protejat ce conducea în interiorul Oraşului, se opri pentru a lăsa să treacă drumul, spre vest, un mic grup de ţărănoi cooptaţi. Ţineau uneltele de parcă nu ar fi avut inteligenţa necesară pentru a înţelege la ce foloseau, neatenţi, cu chipuri împietrite. Şeful de echipă, o puştoaică de numai optsprezece ani, umbla în urma lor, plictisită şi îmbufnată, cu arma pe umăr. Protecţie împotriva rangerilor.

Sigur.

Unul dintre ţărănoi îşi ridică privirile spre el. Nu-l cunoştea. Nu se aşteptase să vadă vreun brethren. Nu era decât un ţărănoi anonim. Nu încercă să-i vorbească. Ochii întunecaţi ai ţărănoiului erau lipsiţi de viaţă. Trecu mai departe târându-şi picioarele, cu roba lui cenuşie fluturând în vânt sub jacheta cumpărată la a doua mână, cu emblema departamentului agricol al Oraşului. Berk îi privi până când dispărură după o ridicătură de teren, apoi se duse acasă.

Cormack, nevăzut dar cu siguranţă simţit în foile zilnice lipite pe panourile de afişaj, îi dădea încet-încet câte ceva mai mult. El lua ordinele de zbor şi îşi exprima volumul potrivit de entuziasm şi de recunoştinţă.

Şi zbura.

Era pe Porcul, un monomotor gras şi greoi care dădea permanent rateuri, lăsa să i se scurgă de pe la mufe o cantitate obscenă de ulei sintetic şi zbura cam la fel de aerodinamic precum o cărămidă. Nu-i plăcea în mod deosebit să zboare cu Porcul, dar nu dispreţuia vechiul avion la fel de mult cum o făceau ceilalţi piloţi din cooperativă. Zbura.

Scăzuse uşor altitudinea, venind spre domurile din Valea Cireşilor, unde se implanta în pământ un alt grup de plăci de impact. De la ceva mai mult de o mie de picioare, zări pata maronie neregulată, la oarecare distanţă spre stânga. Nu era decât o bucăţică, cel mai slab indiciu.

Îl coborî pe Porcul, cu cablurile eleroanelor zbârnâind, destul ca să-l pună pe o parte, şi mai aruncă o privire. Un ogor al ţărănoilor. Unul mare, cu urme ascunse de

conducte de irigaţie disimulate, venind dinspre lacul de acumulare Pymatuning, aducând apa la câmpurile camuflate.

Berk întoarse avionul şi mai trecu o dată razant pe deasupra, pentru a fi sigur. Era sigur. Aproape că putea apuca micii bolovani presăraţi pe pământ, care erau în realitate fiinţe umane, aproape văzu cărora dintre micile pâlcuri de arbuşti aveau să le crească picioare şi să înceapă să behăie o dată el plecat. Îşi notă cu grijă poziţia pe hartă, încercă să nu se gândească prea mult în timp ce-şi continuă zborul.

Lăsă proviziile, refuzând oferta de a rămâne la masă şi-i făcu Porcului îndărătnic vânt înapoi în aer, îndreptându-se spre Pitt. După ce ateriză, se duse întins la Kilian şi-şi întocmi conştiincios raportul. Cerneala nici nu se uscase când trei avioane de recunoaştere erau deja pe drum. Înainte de terminarea schimbului, confirmarea era făcută.

— Fir-ar să fie! rânjea Kilian cu fericirea întinsă pe figură. Cel mai mare câmp al ţărănoilor pe care cred că l-am văzut vreodată!

Îl bătu pe Berk pe spate, în al nouălea cer.

— Fertilizat, cultivat, trebuie să fi fost acolo de *zeci* de ani, iar noi n-am văzut niciodată nimic! Tocmai ţi-ai câştigat o primă grasă, Berk. Ai putea să-ţi cumperi vreo două bucăţi bune din propriul tău avion.

Berk zâmbi. Zâmbetul Perfect. Omul Companiei.

— Mersi, zise el.

Ca şi cum altcineva ar fi vorbit.

Era înconjurat de uneltele companiei, verificând încă o dată nesfârşita scurgere de ulei a Porcului când Kilian îi spuse că voia să-l vadă Cormack, la Primărie, chiar acum.

Berk dădu din cap şi strânse. Îşi pieptănă părul spre spate şi luă un velotaxi peste podul Alley, pentru a câştiga timp. Când ajunse la Primărie, se anunţă la secretară şi aşteptă răbdător alături de ghişeul fetei. Cormack îi lăsă să aştepte numai cât trebuia pentru a-i aminti cât de ocupat era de fapt un consilier al Oraşului şi deschise uşa.

— Hai înăuntru, Berkeley, spuse el jovial.

Berk se aşeză pe marginea scaunului cu spătar tare.

— O cafeluţă? îi oferi Cormack.

— Nu, mulţumesc.

Se întrebă pentru un moment dacă refuzul lui era diplomatic. Lui Cormack nu păru să-i pese.

Consilierul umplu o singură ceaşcă de surogat de cafea.

— Cred că ar trebui să te felicit, fiule, zise Cormack.

Se lăsă pe spate în fotoliu, triumfător, mulţumit de sine.

— Chiar că n-am sperat vreodată să te dai pe brazdă. Până la urmă te-ai dovedit a fi o adevărată comoară pentru Oraş. Un adevărat membru de echipă.

Era o declaraţie de victorie.

— Mulţumesc, zise Berk liniştit.

Stătea cu spatele drept, cu muşchii spatelui încordaţi, cu mâinile adunate în poală şi-l privea pe consilier vorbind. Cormack semăna cu o bandă video veche, clipea tot mai mult pe măsură ce se învechea şi se uza.

— Astăzi ţi-ai dat măsura, fiule. Descoperirea asta merită o mică răsplată.

Îl măsură pe Berk din priviri.

— Cum e avionul? Nu ţi-ar place mai mult altceva?

Berk îl privi, cântărindu-si bine cuvintele. Nu voia daruri de le Cormack.

— Nu, zise în cele din urmă. Porcul e minunat.

— Bun, bun.

Consilierul nu părea prea încântat de răspuns.

— Poate ar trebui cândva să ne ocupăm puţin de posibilitatea de a face un elicopter pentru Coop, ar putea fi până la urmă bun la ceva, pentru Oraş.

Berk rămase cu ochii aţintiţi asupra chipului lui Cormack, cu mâinile nemişcate. Cormack zâmbi încordat.

— Ceva trebuie să se fi întâmplat cu tine pe-acolo, ţi-a zdruncinat vreun simţ în tine, te-a făcut să te maturizezi puţin. Bătrânul ar fi fost mândru de tine, sunt sigur. Bună treabă, fiule.

Berk nu avu curajul să răspundă, aşa că dădu din cap şi-şi forţă buzele într-un zâmbet modest, prietenos. Se ridică

în picioare când îşi dădu seama că mica întâlnire se terminase, îi strânse mâna lui Cormack după cuviinţă şi se duse la Strawberry.

Când păşi înăuntru, localul lui Teddy era plin de piloţi şi de câţiva dintre obişnuiţii din cartier. Zâmbi modest la felicitările a doi dintre ei, care-l bătură pe spate sau îi strânseră mâna.

— O bere numai, îi spuse el liniştit lui Teddy.

Auzi un pârâit deasupra capului şi-şi înălţă privirile. Lichidul galben, înspumat, se revărsă peste tejgheaua din lemn de nuc, acoperită cu sticlă, când barmanul puse sticla în faţa lui Berk. El însă nu o observă.

Se uita în sus la micul elicopter din metal pe care Teddy îl reconstituise şi-l agăţase de tavan. Se puteau citi literele mici, tremurate, chiar şi de aici. *Vioara Întâi.* Elice micuţe scârţâiau rotindu-se încet în curentul uşor ce făcea modelul să se balanseze în aer. Teddy îi urmări privirea şi zâmbi, sprijinindu-se cu coatele de bar.

— Nu l-am dat niciodată jos, Berk, zise el cu mândrie stăpânită. Tot timpul cât ai fost Afară, el a stat acolo, sus.

Berk îl privi moale, cu gura căscată. Uitase că era aici. Deodată, pieptul începu să-l doară atât de tare încât crezu că avea să i se facă rău.

Barmanul se aplecă să-l privească mai bine, surprins.

— Ţi-e bine? întrebă el îngrijorat.

Întrebarea îl aduse pe Berk înapoi. Se uită la barman şi-şi umplu plămânii cu aer.

— Da, zise el. Mi-e bine.

Băgă mâna în buzunar, scoase banii pentru bere şi părăsi localul lăsându-şi băutura neatinsă.

Se întoarse în garsoniera de pe Maddock şi stătu pe vechea canapea până când în încăpere se făcu prea întuneric pentru a mai vedea ceva. Încercă să invoce chipul lui Amminadab, străduindu-se să-şi aducă în memorie zâmbetul fericit al omuleţului ştirb. Berk nu reuşea să-şi aducă aminte cum arăta. Imaginea era înceţoşată, cam ca atunci când te uiţi printr-o apă curgătoare la umbrele fugare ale peştilor.

Ce ar fi trebuit să fac, tată?

Afară, circulaţia îşi urma cursul, oamenii umblau pe stradă, râdeau şi vorbeau, un câine lătra pe undeva, alergând după copii prin parcul luminat de felinare.

Mica încăpere de pe Maddock era cufundată în linişte.

În cele din urmă se ridică, aprinse lumina în baie, un bec ce se clătina atârnat de fire, îngenunche lângă scaunul pătat şi vărsă. Vomită iar şi iar, până când stomacul i se goli complet şi muşchii abdominali începură să-l doară. Tremurând şi asudat, cu capul plutindu-i, clăti vechiul scaun al toaletei, ascultând cum gâlgâia apa prin sistemul de reciclare.

Deschise robinetul şi aşteptă să vină apa caldă. Îşi aruncă apă pe faţă, frecându-se cu putere până ce pielea începu să-l doară şi se opri gâfâind, să-şi tragă suflul. Apa se prelingea în pârâiaşe de pe capetele ude ale şuviţelor de păr, picurând în chiuvetă în vreme ce pe ţeavă apa curgea cu pauze, chicotind.

Când îşi ridică privirile să se uite în oglindă, tresări. Văzu ochii pustiiţi ai ţăranoiului. Din oglindă îl fixa chipul unui străin, cu privirea bântuită de stafii.

CAPITOLUL PATRUZECI

9 ianuarie 2242

Când i se spuse că avea să poarte numele de Câmpul lui Nielsen, nu obiectă. Nu-i păsa câtuşi de puţin cum se numea. Cormack îl promovă la o categorie superioară şi i se oferi posibilitatea de a-şi alege misiunile, iar din când în când chiar să zboare cu unul dintre avioanele cele mai plăcute. Zbura, muncea, meşterea la Porcul.

Nu mai avu accese de greaţă, deşi petrecea tot mai mult timp de unul singur în întunericul camerei lui, încercând să nu se gândească prea mult, încercând să-şi împiedice mintea de a o mai lua razna, cuprinsă de panică. Începu să nu mai poată dormi.

Îi sosi citaţia pentru procesul de divorţ. Se prezentă la timp la Tribunal, îşi murmură încuviinţarea şi-şi strânse mâna cordial cu December. Fu bucuros că Markley avusese bunul simţ de a nu se arăta. După care se întoarse în mica garsonieră de pe Maddock.

Piesele de rezervă care-i umpleau duşumeaua fuseseră date la o parte din drum, lăsând poteci printre ele, una spre bucătărie, alta spre baie, alta spre uşă şi, neglijate, se acoperiseră în cele din urmă cu un strat gros, cenuşiu, de praf, peste suprafeţele date cu ulei. Se culcă pe canapea, cu pătura subţire strecurată după saltea şi perna mototolită înghesuită la un capăt.

Cineva bătu la uşă. Se trezi, clipind prin întuneric, cu ochii lipiţi de somn. Reuşise în cele din urmă să adoarmă, un somn fără vise, şi se ridică ameţit, în timp ce la uşă se auzi iar o bătaie uşoară, nerăbdătoare, enervantă. Aruncându-şi o privire la ceas, gemu. Prea târziu pentru a se culca înapoi, prea devreme pentru a se scula. Orice ar fi fost, trebuia să fie ceva important.

— E-n regulă, e-n regulă, stai o clipă, croncăni el şi-şi trase pantalonii, străduindu-se să-i încheie în timp ce se îndrepta în picioarele goale spre uşă, pe poteca tăiată

printre piesele de schimb şi motoare. Când deschise uşa, sări înapoi îngrozit, ca şi cum cineva i-ar fi lăsat pe prag o cutie plină cu şerpi veninoşi.

— Bună, zise Sadonya.

— Isuse, suspină el treaz deodată şi străbătut de un fior.

— Te superi dacă intru? întrebă ea cu un zâmbet strâmb.

— Da, pleacă de aici!

Berk gemu când ea păşi înăuntru, dând roată cu privirea, şi se aşeză pe canapea.

— Ce vrei? întrebă el obosit.

— Mulţumesc, bine şi io, răspunse ea sarcastic şi viclean.

Îşi dădu de pe umeri jacheta de şcolăriţă, lăsând-o să alunece neglijent peste marginea canapelei. Era curată pe faţă şi era îmbrăcată într-o uniformă proaspăt călcată a Şcolii municipale. Părul lung şi încâlcit îi fusese tuns, iar coafura scurtă, neagră şi creaţă îi stătea ca o cască în jurul capului. Se îngrăşase, trupul scheletic împlinindu-i-se în forme aproape feminine. Ţinea în mâinile îngrijite, cu unghiile tăiate şi curate, bretelele unui ghiozdan de şcoală supradimensionat, cu emblema Oraşului pe închizătoare. Abia dacă putea ridica ceea ce avea înăuntru. Cerceluşi din aur îi străluceau în găurile străpunse prin lobii urechilor. În jurul gâtului ei negru atârna cuminte un lănţişor din aur.

Doar ochii. Erau negri şi duri precum cremenea, ochi de femeie bătrână pe o faţă de copil.

— Okay, zise el prudent. De unde ai aflat unde locuiesc?

Ea rânji, cu dinţii ciobiţi spălaţi, uimitor de strălucitori.

— Mă duc la primul loc mai demult, şi păsărica aia de arată ca sora lu’ Ferryman zice că acum eşti aici, da’ zice că nu-ţi plac vizitele.

Ridică din umeri.

— Aşa că te las în pace. Pân’ acu’.

Nu avea nici un chef să stea lângă ea, dar canapeaua era singurul loc unde te puteai aşeza. Se sprijini de barul dinspre bucătărie.

— *Păsărica* se numeşte December, Sadonya, zise el. E

nevasta mea.
Ezită.
— A fost nevasta mea.
— Asta zice şi ea, spuse Sadonya.
— De ce ai venit încoace? întrebă el obosit.
Începu să-l doară fruntea şi se frecă cu palma deasupra ochilor.
— Urăsc locul ăsta, Berk.
El chicoti răguşit:
— E ziua liberă a menajerei.
Sadonya zâmbi dispreţuitor, ridicându-şi colţurile buzelor.
— Mereu râzi de mine, crezi că-s chiar tâmpită.
Îşi trase mai aproape ghiozdanul uriaş.
— Despre *Oraşu'* ăsta vorbesc. Îţi urăsc *Oraşu.*
— Nu mai spune, comentă el.
Nu părea că s-ar fi putut spune altceva.
— Plec, zise ea.
O privi fără să înţeleagă.
— Bon voyage, zise în cele din urmă.
— Vii cu mine.
Berk izbucni în râs.
— Du-te naibii, Sadonya, zise el ştergându-se la ochi.
Ea îl studia cu un aer serios şi Berk nu se putu abţine. Începu iar să râdă, până ce simţi că-l dor coastele. Ea îl aşteptă să termine.
— Acasă la mine, vorbeşti mereu despre domu' ăsta mare, ag-gricorl, 'minteşti?
Pronunţa cuvintele cu mare grijă.
— Ei, acolo mi-e dor, acum. Oamenii din Oraş mă cred specială, că-s gătitoare, mă pun mereu să munces' pentru ei. „Sadonya, gustă planta asta, Sadonya, miroase sământa asta, ce vezi în capu' tău, hă." Mă pun să gust to' felu' de lucruri, mă pun să desenez picturi. Şi dup-aia-s cu toţii-ncântaţi, că io zic asta nu-i bună, moare repede în soare, asta-i 'kay, că are gustu' care trebuie.
Faţa i se schimonosi de furie.
— Îmi bagă *murdărie* în gură, zice ce-i asta, ce-i aia; mă

’nebunesc cu rahatu’ lor ’furisit.

El nu zise nimic, dar buzele i se întindeau, fără să se poată stăpâni, într-un zâmbet uluit. Ochii ei se îngustară, lucind duşmănos.

— Da’ zice fără gătit, nu-i de mine, nu-i de nimeni. Fără cioace. Nici măcar fumat. Nimic.

El plesni din limbă.

— Ce ruşine, spuse pe un ton uşor, umflându-se iarăşi de râs, cu umerii zguduiţi, pe tăcute.

Ea rânji, răspunzându-i la zâmbet cu un mârâit sarcastic, de parcă ar fi ştiut ceva mai multe decât el şi ar fi aşteptat numai prilejul pentru a-şi da drumul. Ideea asta îi veşteji veselia. O privi bănuitor.

— Nu-mi place nici locu’ unde stau, zise ea liniştit. La început m-au pus să stau cu un cârd de păsărici, mereu taca-taca, nişte păsări ’furisite, nici un pic de linişte. Zic că nu-mi place, mă trimit să stau la un loc cu bătrâni, mereu nu fă aia, nu fă ai’laltă, mă tratrază ca pe-n viţeluş de doi ani.

— Eu ce pot să zic, Sadonya. Nimeni nu are vreodată tot ce vrea.

Nu era adevărat.

— Mă minţi, zise ea fără să-l asculte.

Ochii i se îngustară.

— Zici că toată lumea mulţumită, face to’ ce vrea, nimeni nu se luptă, se iubesc mereu unii pe alţii, merg *la-la-la* pe străzi.

Berk crezuse pe jumătate-poveştile pe care i le depănase, şi pentru un moment, se simţi insultat. Domurile erau de o sută de ori mai bune decât mizeria mortală a ruinelor. Nu avea nici un drept să critice Oraşul. Oraşul *lui.*

— Pleacă din el, fetiţo, izbucni el enervat. Dar tu, tu-mi zici că n-ai minţii niciodată, ai? Tu eşti vreun îngeraş dulce, n-ai zis în viaţa ta o minciunică? Dar cu nasolelile alea care nu existau ce-a fost, spune tu că n-a fost o minciună.

Ea clătină din cap ca şi cum i-ar fi fost milă de el. Ceea

ce îl făcu să o urască şi mai mult.

— Sigur, o minciună, aia. Dar nu pentru tine. Aia-i un fel de minciună pentru Mouse. Să rămân în viaţă.

— Ce naiba crezi că-ţi ziceam eu, atunci, întrebă el liniştit. E tot ce ţi-am zis că e, Sadonya. Numai că nu-i Raiul pe pământ.

Îşi încleştă pumnii, fără să se poată stăpâni.

— Măcar e civilizat.

Ea pufni.

— Singura diferenţă care po' s-o văd 'tre mine şi *civilizate* că io cel puţin *ştiu* când mint.

Asta îl duru şi Berk nu ştiu de ce. Nu răspunse.

— Eşti fericit? îl întrebă ea moale.

Berk nu răspunse nici la asta.

— Du-te acasă, Sadonya.

Ea rânji arătându-şi dinţii, cu ochi triumfători, duri.

— Vreai să ştii ce am aici, poate? întrebă ea, brusc conspirativ, dând un picior în ghiozdanul plin.

Sună a plin, înfundat, sub lovitura pantofului ei. Îl nelinişti, declanşându-i în ceafă o sonerie de alarmă.

— Nu, nu cred că ştiu.

— Seminţe. O mulţime, zâmbi ea larg. Mi-aduc aminte ce ziceai tu despre domnu' ăla, cum îl cheamă, care merge *la-la-la,* 'kay, spre vest, peste tot, aruncând seminţe şi punând plante în pământ, ca să facă totu' ca aici, totu' verde.

— Seminţe, zise el şi se îndreptă spre sac de parcă ar fi avut înăuntru o bombă.

— Seminţe special în-o-bli-late gentic, făcute special pentru Afară, zise ea, bătând uşor, drăgăstos, cu palma peste sac. Plec, merg spre vest, am să fiu ca domnu' ăla sămânţar, merg să plantez seminţe peste tot.

Rânji diavoleşte.

— Am to' felu' de seminţe, to' felu' de speci.

— Ţi-ai pierdut naibii minţile! ţipă el, apoi coborî vocea. Ai furat rezervele de la Departamentul Agricol şi o să dăm amândoi de belea!

— Nu, n-o să dăm, zise ea surprinsă. Cum să dăm de

belea dacă-s plecată?

— Du-le înapoi de unde le-ai luat şi *du-te acasă!* Era un strigăt de disperare totală.

— N-am cum, zâmbi ea larg.

Berk îi cunoştea căutătura aceea. Îl îngheţă, simţind cum i se ridică părul pe spate.

— Cum aşa? întrebă el mai liniştit decât era în realitate.

Ea ridică scurt din umeri.

— M-au trimis să stau într-un lo’ cu oameni bătrâni, au viţeluşi cu curu’ gras, zice că toţi tre’ să fim drăguţi. Viţeluşii cu curu’ gras nu-s frumoşi, nu vă’ de ce trebui’.

— O, nu.

Berk se sprijini de bar, cu capul atârnându-i peste mâini, ascultând prostit.

— Zic mereu, nu-mi atinge lucrurile. Păsărica aia de viţeluş, ea nu respectă. Vine în faţa mea, ’ce că-s o nimeni, numa’ un fel special de ţărănoi, *io* tre’ să fiu drăguţă, că alfel oamenii *civilizaţi* mă trimit Afară, mă pun la muncă pe-un câmp până mă arde soarele moartă.

Fornăi dispreţuitor.

— O prind că-mi fura lucrurile…

Făcu o pauză.

— Aşa c-o fac praf.

Berk ascultă la zgomotele de dincolo de fereastră. Un velotaxi trecu scârţâind pe stradă, undeva miorlăi o pisică. Ţevile îngropate în pereţii apartamentului gâlgâiau la trecerea apei, viaţa lentă a nopţii începea să pulseze în jurul lui. Nu se putea gândi decât că anunţând poliţia era cumva el însuşi discreditat. Avea să pună cumva în primejdie delicata balanţă pe care trudise atât de greu s-o menţină. Simţi că-i fuge podeaua de sub picioare, că rămâne descoperit.

— Cumva, om-din-oraş, io nu cred că oamenii ăştia *civilizaţi* au să m-asculte, continuă ea, fără remuşcare în voce. N-au nevoie de ’splicaţiile mele. Aşa că plec.

— Eşti nebună, zise el, cu vocea sugrumată de furie. Tocmai ai omorât pe cineva. Pe altcineva. Pentru că ţi-a furat lucrurile. După care te întorci şi furi tu seminţe.

Blestemată de curvă ucigaşă, ce eşti tu, *meriţi* să mori.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Aşa că, dă-i bătaie, Sadonya, ia-o tu prin deşert cu un sac de seminţe furate la spinare.

Gesticulă spre fereastră, pentru a sublinia.

— Deşertul pe care l-am străbătut noi? Ăla-i abia unul mititel, un deşert bebeluş. E *nimic.* N-ai să faci nici zece mile şi-o să mori coaptă.

— Ştiu, zise ea. De-aia am nevoie de tine să furi un avion.

Berk rămase fără grai, cu gura căscată.

— Am pus totu' la cale, Berk. O grăma' de timp de gândire-aici. Ce crezi tu că fac io tot timpu' ăsta, hă? Ai zis minciuni despre mine, crezi că nu le-aud, hă? Crezi că io-s numa' dulce şi liniştită, n-o să-mi pun 'trebările mele? Mă crezi al naibii sigur *tâmpită!...*

Berk îi văzu licărirea de furie din ochi, privirea moartă de dinainte de a-i rupe coastele... De dinainte de a-l împinge pe Third pe fereastră.

— Acu' ştiu despre avioane, om-din-oraş. Furăm un avion şi zburăm drept peste deşertu ăsta mare, 'furisit. Poate-aruncăm nişte seminţe pe drum, dup-aia pe alt drum, şi plantăm seminţe şi-acolo. Poate-i frumos acolo, poate nu trăieşte-atât de departe nici un ranger.

Paralizat pentru o clipă, incapabil să gândească, Berk clipi prosteşte, apoi îi luă jacheta de pe canapea şi o împunse cu ea.

— Mai bine-ai pleca înainte să anunţ poliţia.

Încercă să vorbească fără să-i tremure vocea.

— Cară-te de-aici. Şi nu te mai întoarce, niciodată.

Ea se ridică, furioasă, smulgându-i jacheta din mână.

— Perfect, nu merge. Voi, oamenii *civilizaţi,* toţi la fel. O grăma' de rahaţi mincinoşi. Cine are nevoie de tine, oricum? Vrei să stai aici, îţi place să ai o grăma' de şefi de sindicat, să-ţi zică nu face aia, nu face-ailantă, dormi aici, mănânci asta, porţi asta, munceşti acolo, nu gândi aia. Îţi place să fii lingău' lor, stai. Io nu ling pe nimeni niciodată, nici pe Mouse, nici pe tine, nici pe păsărica aia cu nas de

şobolan, nici Oraşu' ăsta 'furisit. Io plec.

Simţi iar durerea care îi sfâşiase pieptul uitându-se la elicopterul miniatural al lui Teddy.

— Atunci, du-te, zise printre dinţi. Du-te şi mori acolo de una singură, curvă idioată.

Durerea se făcu mai mare.

Sadonya îl privi şi-şi săltă ghiozdanul pe umăr.

— Ştiu că mă urăşti, io te urăsc. N-am nevoie de tine. Mă descurc foarte bine singură, dacă-ţi *'minteşti.* Cin' pe cin' salvează cu rangerii, hă?

Fata din poveştile lui de la bar îi azvârlea adevărul în faţă ca pe noroi. Tresări şi nu-i putu întâlni privirea.

— *Io,* care-ţi salvează ţie curu'. Mă descurc foarte bine, te fut, rahat mincinos.

O porni greoi spre uşă, cu ghiozdanul bătând-o, greu, pe spinare.

Berk înghiţi.

— Aşteaptă.

Când ea se întoarse să se uite la el, el îşi desfăcu braţele în lături, neajutorat.

— Ai să mori cu siguranţă, de una singură, încercând să mergi prin deşert, Sadonya… Poate reuşesc să vorbesc cu autorităţile, să-ţi aranjez ceva…

Era jalnic. Ştia la fel de bine ca şi ea ce aveau să-i facă.

— Ce-ţi pasă ţie, Berk, zise ea ciudat de liniştit. Tocma-mi zici că merit să mor, oricum. Ştii ceva? *Mie* nici nu-mi pasă. Io mai bine mor fiind io decât să stau aici.

— Nu-mi face asta, se rugă el.

Ea îl privi cu gravitate.

— Nu-ţi fac nimic ţie, om-din-oraş.

Berk auzi deodată în vocea ei aceeaşi milă pe care o avusese şi Teddy în glas.

— Vii cu mine sau nu. Da' tu alegi.

Sadonya aşteptă, pândindu-l cu ochi reci de şopârlă.

— E o nebunie…

Ceva se rupse în el.

Era ultima minciună, care murea sub propria ei greutate. Scosese la mezat totul pentru a zbura. Trebuise

să renunţe la dreptul de a se mai respecta, la simţul onoarei, pentru a se întoarce în aer. Acceptase umilinţa, se înghesuise într-un tipar pe care-l dispreţuia, crezând că merita. Se convinsese pe sine însuşi că doar Cormack avea dreptate, îşi înghiţise mândria în numele binelui general, se conformase, se supusese. Avea nevoie de libertatea aripilor în aer pentru a simţi iar că trăieşte.

Dar lucrul ciudat era că nu simţea că trăieşte.

Îşi văzu restul vieţii în Oraş. Zburând pentru totdeauna cu Porcul, sau până când nesigura grămadă de fier vechi avea să-l ucidă. Ajungând să se creadă singur tot povestind minciuni patetice despre faptele eroice ale propriului lui trecut. Bând cu vechii lui amici tot făcând la planuri despre cum va strânge el destule piese pentru a-şi construi un nou elicopter, ştiind prea bine că Leonard Cormack avea să-i zădărnicească orice efort. Sau să i-l ia.

Văzu chipul acelei femei fără nume care-şi strângea copilul la piept, ţipând amândoi neauziţi la maşina ce plutea deasupra lor învolburând praful în jurul trupurilor lor slabe, ghemuite la pământ. Văzu chipul lui Amminadab, omuleţul care-şi întorcea capul să chicotească amabil peste umăr la straniul om alb, din Oraş, care umbla clătinându-se, orb şi neştiutor, prin deşert. Văzu ochii goi ai ţărănoiului asuprit, chipul străinului care devenise în oglindă, şi se urî pentru că cedase, se predase.

Se dispreţui pentru că nu murise.

Îşi văzu sfârşitul vieţii, la bătrâneţe, cu mai multe porţiuni de carne arsă de soare extirpate, până când avea să nu mai suporte durerea, să nu mai îndure stânjeneala din ochii prietenilor. Să nu mai poată zbura.

Iar dacă erau prinşi… îşi petrecea restul vieţii mizerabile la popreală, probabil închis pentru ajutor şi adăpost acordat unei ucigaşe. Nevasta divorţase de el. Nu avea să fie în stare niciodată să construiască o altă Vioară Întâi. Viaţa lui în domuri nu părea să mai aibă vreo existenţă reală.

Tremura fără să se poată stăpâni.

Oraşul zice că eşti proprietatea lor, şopti bătrânul.

Berk aproape ţipă.

Unde ai fost, tată? Unde naiba ai fost?

Bătrânul zâmbi ştirb. *Poate aşa e, stăpânesc totul.* Faţa lui arsă de soare radia când îşi încrucişă la piept braţele subţiri şi bronzate. *Dar Afară…* Berk îi văzu firele de păr albite de soare, suflate de vânt… *În afara Oraşului,* tu *stăpâneşti întreaga lume.*

Sunt orfan, tată. Sunt orfan al propriului meu Oraş.

Ca şi Sadonya.

— Nu sunt al tău, spuse el încet.

Ea îl privi pieziş, nedumerită.

— Dacă mă mai atingi vreodată, dacă măcar mai încerci să mă „însemnezi”, să fii sigură că te ucid, înţelegi?

Încet, ea începu să zâmbească.

— Nu te teme, om-din-oraş. Tot urât eşti, şi nici nu te plac vreodată, de altfel. Numa’ zboară avionu’ ăla ’furisit.

— O să ne trebuiască mai mult decât seminţe, fetiţo, zise Berk.

Se simţea de parcă ar fi trecut printr-o uşă, pe întuneric, şi ar fi căzut printr-o gaură din podea, fără suflare. Dar o dată ce luă hotărârea, ea îl luă cu totul, fără forţa şi puterea de a se mai opri. O puse să-şi scoată uniforma de şcoală şi-i dădu o pereche de pantaloni de-ai lui şi o cămaşă căreia îi suflecă mânecile. Mai găsi o pereche de ochelari de protecţie şi îi prinse braţele împreună, cu bandă adezivă, pentru ea.

Întoarse cu fundul în sus vechiul sac din pânză pe care-l folosea pentru rufele murdare şi îl deşertă de schimburile lui murdare pe timp de o lună, pantaloni pătaţi cu ulei şi cămăşi boţite cu subsuorile acru mirositoare. Goli frigiderul şi bufetul şi umplu sacul cu mâncare, după care umplu cu apă toate vasele care se închideau etanş, pe care le putu găsi. Era greu, dar mergea.

Avea două puşti, una pe care i-o lăsase tatăl lui când plecase în ultimul lui zbor şi încă una, cea pe care o adusese cu el din tabăra rangerilor. O declarase suvenir, iar departamentul Securităţii nu se certase cu un Erou. Fuseseră ţinute în debara, sub un morman de haine care

nu-i mai plăceau. Îi dădu o puşcă neîncărcată Sadonyei, dădu drumul cutiilor cu muniţie în sac, luă câteva gloanţe separat, în buzunarul jachetei, şi-şi puse pe umăr puşca tatălui lui.

— Să mergem.

Închise uşa micii garsoniere fără să se mai ostenească să o încuie. În ghiozdanul ei erau îngrămădite aproape douăzeci şi cinci de livre de pachete cu seminţe de experiment, grijuliu marcate. Sadonya mai avea încă două ghiozdane burduşite, ascunse sub scara de la parter. Furase un căruţ de jucărie, cu margarete micuţe pictate pe laturi, şi îl trăgea după ea, cărând şaptezeci şi cinci de livre de seminţe şterpelite. Tatăl cu fetiţa, ieşiţi de dimineaţă la un pic de distracţie, zâmbea el benign privirilor uimite care le erau adresate pe stradă.

Nu-i opri nimeni.

Se gândi că ar putea regreta, sau avea, poate, sentimentul unei pierderi, mergând pe Strada Duquesne, către pod. Mergând, îşi simţi inima mai uşoară şi aerul i se păru, deodată, răcoros şi curat. Trecură podul asaltat de traficul zgomotos al velotaxiurilor ce treceau pe o singură latură şi privi la apa sclipitoare a râului Alley, care curgea sub ei. Încercă să se gândească *asta este ultima oară când ai să mai vezi râul ăsta,* sperând să-şi poată induce un sentiment de finalitate, dar nu reuşi.

Se sinucidea.

Nu-i păsa. Râse numai de bucuria de a râde.

Ieşiră din Domul Commoms, spre movilele joase ale hangarelor coop-ului, cu acoperişurile lor lăsate, ca nişte pălării, sub lumina vânătă a iernii. Cerul se luminase, dar soarele încă nu răsărise, colorând cu lumină pastelată, roz şi galbenă, burţile norilor cumulus ce începeau să se formeze pe cerul de un indigo deschis. Era încă prea devreme pentru afişarea misiunilor, doar supraveghetorii şi piloţii şefi erau ieşiţi, înaintea celorlalţi. Hangarele erau pustii.

Kilian ieşi din biroul aerodromului de lângă hangarul principal şi zâmbi când îl văzu pe Berk apropiindu-se, cu

mâinile în buzunare din cauza frigului.

— Hei, Berk, zise el pe un ton prietenesc.

Păru uimit la vederea puştii din mâna fetei.

— Te-ai trezit devreme. Ce se întâmplă?

Berk îşi lăsă sacul jos şi aduse botul puştii în faţă, îndreptat spre pilot. Închizătorul tras înapoi cu un clanc satisfăcător strecură un glonte pe ţeavă.

— Fur un avion, Kilian, zise el calm.

Sadonya lăsă mânerul căruţului de jucărie, îşi trase şi ea arma de la spate şi o îndreptă spre Kilian.

Pilotul făcu ochii mari şi-şi scoase încet mâinile din buzunarele jachetei.

— Ua-ua, făcu el uitându-se la arme, nevenindu-i să creadă.

Un alt bărbat, cu ochelari şi purtând o jachetă nou-nouţă a Departamentului Transporturi deschise uşa biroului şi păşi afară. Vreun contabil, trepăduş de-al lui Cormack, după înfăţişare, ghici Berk.

— Kilian? zise el. Ce se-ntâmplă aici? Cine-i ăsta?

Părea uluit, iar ochii îi fugeau de la Berk la fată şi înapoi. Se uită la arme ca şi cum i-ar fi fost nişte obiecte complet necunoscute.

Berk rânji.

— Nu mă recunoşti? Sunt Johnny-Sămânţă-de-Măr, zise el. Iar asta-i credincioasa, dar oarecum sărita mea însoţitoare, Janey Floare-de-Cireş. Salută, Janey.

Ea îi aruncă o privire piezişă, suspicioasă.

— Iar îţi baţi joc de mine? întrebă ea furioasă.

— Nu-ţi fie frică, nu muşcă, zise el, continuând să rânjească.

— Nu înţeleg, protestă omul în jachetă.

— Fură un avion, domnule Vickry, zise Kilian, cu mâinile ridicate, depărtate, uitându-se uluit la Berk.

Vickry îl privi pe Berk prin ochelarii lui groşi, apoi pe Kilian, neîncrezător.

— Fură un avion? Unde să se ducă?

Se întoarse spre Berk.

— De ce ar fura *cineva* un avion?

— Pentru că sunt nebun, îl asigură Berk, calm.

Nu păru să-l liniştească pe ochelarist.

— Deschide hangarul, Kilian.

— Te-ai gândit la un avion anume, Berk? întrebă Kilian.

Ochii îi erau încreţiţi într-o idee de zâmbet, ca şi cum ar fi fost încântat de ce se întâmpla. Poate chiar era. Era, în mod evident, un singur avion. Berk smuci din cap spre hangar.

Cu mâinile depărtate de corp, Kilian se întoarse şi o luă spre uşi. Se împinse cu toată greutatea în ele, gemând când alunecară pe şinele bine unse.

Stătea aproape de pământ, nouăsprezece picioare de aripi albe, delicate, cu petele negre ale celulelor solare pe partea superioară. Geamurile fumurii sclipeau ca ochii unei molii enigmatice.

— Scoate-l afară, bătrâne, zise Berk liniştit.

Kilian îl trase pe Plimbăreţul Norilor în faţa hambarului. Planorul rulă uşor pe roţile lui micuţe, cu aripile zvelte tremurând. Soarele se ivi la orizont. Lumina cenuşie a iernii izbi planorul într-o explozie neaşteptată de strălucire albă, care-i răni retina. Planorul îi vorbi.

Te cunosc…

— Nu-l poţi lua! obiectă Vickry. E prototipul lui Cormack!

— Credeam că e proprietatea Oraşului, spuse Berk blând. Sunt pilot municipal, care-i problema?

Omul începu să se bâlbâie, iar Kilian îl privi pe Berk cu un zâmbet acum declarat.

— Unde naiba ai de gând să te duci cu el, Berk, dacă nu te supără întrebarea? zise el.

— În sus şi departe, răspunse Berk. Să prind curenţii ascendenţi de care am nevoie, să stau în lumină destul de mult, cine ştie?

Kilian dădu din cap încet, ca şi cum ar fi înţeles gluma. Berk se uită la Sadonya.

— Deschide uşa şi ascunde repede porcăria asta.

Ea bâjbâi puţin cu încuietoarea neobişnuită, dar reuşi să o deschidă. Mormăind, cu arma cumpănită într-o mână,

Sadonya începu să se lupte cu pachetele. Kilian întoarse capul să o privească, apoi, cu mâinile tot ridicate, se uită înapoi la Berk.

— Să dau şi eu fetei o mână de ajutor?

— Ar fi foarte civilizat, de ce nu? zise Berk.

Luă arma neîncărcată a Sadonyei şi şi-o trecu peste umăr, ţinându-şi puşca îndreptată spre Vickry.

Îşi simţea capul uşor, zăpăcit de afecţiune pentru avion, pentru Kilian, la naiba, chiar şi pentru Sadonya. Îi râse în nas lui Vickry, în timp ce acesta bombănea în continuare, mormăind cu indignare când Kilian depozită cele trei pachete şi sacul cu provizii, zdrăngănitor, al lui Berk în compartimentul îngust din spatele scaunului pasagerului, şi o ajută apoi pe Sadonya să urce în avion. Îi prinse cataramele şi închise uşa cu grijă.

— Cum îl poţi ajuta să fure avionul lui Cormack! se răsti Vickry plângăreţ, aruncându-i lui Berk o privire furioasă, cu ochii injectaţi făcuţi mici în spatele ochelarilor.

— El are o armă. Eu nu, sublinie Kilian.

Pilotul îi zâmbi bine dispus lui Berk.

— Ţi-aş ura noroc, Berk, zise el. Dar Vickry, aici de faţă, s-ar putea să mă pârască.

Berk dădu din cap şi se apropie cu spatele de Plimbăreţul Norilor, cu puşca încă îndreptată spre cei doi bărbaţi.

— Mulţumesc, Kilian, zise el dând din cap.

Deschise uşa avionului, strecurându-şi trupul în spaţiul îngust, cu puşca îndreptată spre cei doi până când trase uşa în jos, închizând-o bine. Zâmbi încordat când Vickry porni spre el înainte ca pilotul să-l prindă de jachetă, oprindu-l. Gurile li se mişcară într-o ceartă neauzită în timp ce Berk îşi trecu mâinile peste tabloul de control, dorindu-şi să fi putut face o verificare înainte de decolare. Apoi râse pentru sine.

Dacă ceva nu mergea cum trebuie, ce importanţă mai avea acum?

Totul părea în regulă, fiecare lucru la locul lui. Atinse indicatoarele, pe rând, luminile de control înviind sub

degetele lui. Cu inima bătându-i în capătul pieptului, porni motorul, ambalându-l.

Elicea începu să se învârtă şovăitor, *hup-pup,* prinse, şi se făcu nevăzută, într-un zumzăit grav, a cărui vibraţie se transmitea în lungul fuzelajului zvelt al aparatului. Încet, avionul se urni din loc, săltând peste pietre şi smocuri îngheţate de iarbă, rulând pe porţiunea îngustă de pământ. Îndreptă botul avionului în lungul pistei de decolare şi-şi aruncă privirile spre Kilian şi Vickry. Pilotul zâmbea larg, clătinând din cap, cu mâinile în buzunare, în vreme ce trepăduşul lui Cormack se agita în jurul lui nemulţumit, într-un nor de praf. Nu avea să fie nici o urmărire.

Apoi începu rulajul rapid şi Berk îmbogăţi amestecul carburant. Avionul vibra şi tremura ca un îndrăgostit în aşteptare. În spatele elicei, pista murdară se învolbura. Înaintarea era tot mai rapidă, dându-i o senzaţie plăcută sub mâini, iar când botul avionului se înălţă în aer, Berk îşi dădu seama că-l dureau obrajii din cauza zâmbetului prea larg. Îşi aruncă privirile în spate. Sadonya se ţinea cu mâinile încleştate de marginile scaunului, cu încheieturile albite şi ochii larg deschişi. Privea cum fugea lumea pe lângă ea, şi când pământul căzu departe sub ei, se înecă, lipsită brusc de aer.

Berk înclină avionul dând un ocol domurilor, numai unul, privind la nestematele uriaşe ce sclipeau în strânsoarea sigură a braţelor râului. Nu spunea la revedere numai admirându-le cât erau de frumoase. Întoarse şi se îndreptă spre vest, cu soarele în spate, prin căldura dimineţii ce smulgea ceţuri aburoase din pământul rece de jos. Dând cercuri pe sub întinderea plată a norilor, căută un curent cald ascendent, care să-i înalţe şi mai mult, să-i poarte în sus către căldura soarelui ucigaş. Un brânci uşor săltă aripa şi Berk se băgă în curentul cald. Stinse motorul economisind combustibilul rămas pentru a reuşi o altă decolare, dacă avea să fie nevoie. Aveau întreaga zi pentru a zbura, dar Berk ştia că nu avea să fie de ajuns.

Intră într-un strat de nori scămoşi. Curbura orizontului era punctată, departe, de străluciri de fulgere. Pentru

câteva momente, văzu haloul aparatului pe norii de sub el, două curcubee concentrice, unul strălucitor, altul şters, înconjurând silueta Plimbăreţului Norilor. Lumina din afara cercurilor părea mai puternică decât cea din interiorul lor. Îl privi licărind prin nori şi dispărând când avionul ieşi în lumina orbitoare a soarelui. Dimineaţa arunca asupra norilor un potop de aur stacojiu aprins, iar prin spărturile dintre fuioarele de ceaţă străbăteau raze strălucitoare de soare, alcătuind o privelişte ireală, răpitoare, de văzut numai din zbor.

Să zboare pe o aripă şi-o rugăciune, nu aşa mergea? Avea o aripă, dar ştia că nu aveau şi-o rugăciune, şi nu-i păsa. Era o nebunie. Era sorocit şi nu avea nici o importanţă dacă micul planor lucios putea zbura o mie de mile, peste Marele Deşert, şi sus apoi, peste vârfurile zimţuite ale Stâncoşilor. O zi, două zile, era egal.

Când combustibilul se sfârşi şi soarele apuse, coborâră. Şi rămaseră jos. Puteau să moară.

Viaţa din domuri rămăsese înapoia lor. Viitorul, oricât de puţin valora, sau oricât avea să dureze, se afla aici, Afară.

El stăpânea ce mai rămăsese din lume.